

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

ТАМИ ХОУТ

Тя пише книги, които карат читателите
и критиците да не спят цяла нощ!

ПРЪСТ ОТ ПРЪСТА

ЕДНА ЖЕНА ЗНАЕ ВСИЧКО ЗА ТЪМНАТА СТРАНА
НА ЧОВЕШКИЯ ХАРАКТЕР...

ТАМИ ХОУГ ПРЪСТ ОТ ПРЪСТТА

Превод: Мария Ракъджиева

chitanka.info

Една жена знае всичко за тъмната страна на човешкия характер. Някога проспериращ агент на ФБР, сега Кейт Конлан, вместо да залавя престъпници, помага на жертвите и защитава свидетели. Работата ѝ на защитник ѝ харесва, докато не се среща с Енджи, която е видяла лицето на сериен убиец. Но Енджи мълчи.

Кейт се сблъсква с най-трудната си роля в кариерата и живота си. Тя се оказва единствената, която би могла да спре маниакалния убиец, по прякор Крематора, каквото и да ѝ струва това!

1.

Някои са родени убийци. Други стават такива. Понякога източникът на желанието да се убива се крие в ужасното детство и в изпълнената с опасности младост, така че никой не може да разбере дали подтикът е бил вроден, или се е появил по-късно.

Той взе тялото от багажника на своя блейзър като навит стар килим, който бе решил да изхвърли. Подметките на ботите му се влачеха по асфалта на паркинга, след това стъпките му станаха безшумни, когато запристъпя по тревата. Нощта бе мека за ноември в Минеаполис. Вятърът разпръскваше изсъхналите листа. Голите клони на дърветата тракаха като кокали в торба.

Знаеше, че е от най-долната категория убийци. Беше прекарал много часове, дни, месеци и години в изследване на силното си желание и на произхода му. Знаеше какъв е и бе приел истината. Не познаваше чувството за вина и разкаяние. Вярваше в съвпадението, законите, правилата, непотребни за нищо и ограничаващи възможностите на човека.

„Човек се появява на този свят със страх, а не с любов“, пише Пол Рикъор в „Символизъм на злото“.

Неговото истинско Аз бе в съзвучие със злокобната троица: господство, манипулация, контрол.

Назъбената студена луна огряваше сцената, светлината ѝ бе бледа под мрежата от клони. Той нагласи тялото според вкуса си и начерта два пресичащи се хикса в горната лява част на гърдите. Церемониално заля трупа със запалителна течност. Помазвайки смъртта. Символизъм на злото. Неговото истинско Аз прегърна концепцията за злото като сила. Гориво за вътрешния му плам.

„Мир на праха ѝ.“

Звуците следваха в определен ред, имаха своя специфика и увеличаваха вълнението му. Драсването на кибрита и избухването на

пламъците — всепоглъщащи и живи. Докато огънят гореше, той си припомни писъците на болка и страх. Спомни си треперенето на гласа ѝ, когато се молеше за живота си, уникалния звук на всеки писък, докато я измъчваше. Изящната музика на живота и смъртта.

За миг си позволи да се възхити на драмата. Позволи си да почувства топлината на пламъците, галеща лицето му като милувка. Затвори очи и се вслуша в съскането на огъня, вдиша миризмата на изгаряща плът.

В приповдигнат дух, възбуден, извади члена си и силно го стисна. Почти беше готов да стигне до сублимния момент, но внимаваше да не еякулира. Щеше да го отложи за по-късно, когато можеше да отпразнува този миг.

Целта му беше близо. Имаше план, педантично обмислен, който щеше да изпълни перфектно. Името му щеше да живее вечно заедно с останалите велики — Бънди, Кемпер, Бостънския удушвач и убиеца от Грийн ривър. Пресата вече му бе дала име — Крематора.

Тази мисъл го накара да се засмее. Гордееше се със себе си. Запаля още една клечка кибрит и я задържа пред лицето си, изучавайки пламъка, наслаждавайки се на движението на огнените езици. Сетне го доближи до устните си и лапна горящата клечка.

Обърна се и се отдалечи. Вече мислеше за други неща. До следващия път.

УБИЙСТВО

Надписът гореше в дебрите на паметта ѝ, в затворените ѝ очи, докато се опитваше да потисне сълзите си. Тялото се извиваше в бавна агония срещу ужасната си съдба. Оранжеви пламъци на фона на кошмарите ѝ.

ИЗГАРЯНЕ

Тя побягна, дробовете и горяха, краката ѝ изгаряха, очите ѝ смъдяха, гърлото ѝ пресъхна. Някъде в мислите си тя беше труп. Може би това представляваше смъртта. Може би нейното тяло бе изгоряло, а съзнанието ѝ представляваше душа, опитваща се да избяга от пламъците на ада. Неколкократно ѝ бяха казвали, че накрая ще свърши по този начин.

Наблизо се чуваше сирената, видя синьо-червените светлини в нощта. Побягна към улицата, плачейки и залитайки. Дясното ѝ коляно се удари в замръзналата земя, но тя се насили да продължи нататък.

„Бягай, бягай, бягай...“

— Стой! Полиция!

Колата спря до тротоара. Вратата се отвори. Полицаят изскочи с насочен към нея пистолет.

— Помогнете ми! — изхриптя тя, задушавайки се от сълзи.

Краката ѝ се подкосиха под тежестта на тялото и страха ѝ. Сърцето ѝ биеше лудо.

Полицаят светкавично се доближи, прибирайки пистолета в кобура. Коленичи до нея. „Трябва да е новак“ — смътно си помисли тя. Познаваше четиринадесетгодишни хлапета, които притежаваха подобри улични инстинкти. Можеше да вземе оръжието му. Ако имаше нож, можеше да го промуши.

Повдигна я до седнало положение. Някъде далеч виеха сирени.

— Какво се е случило? Добре ли сте? — настойчиво питаше той. Лицето му бе красиво като на ангел.

— Видях го — задъхано изрече тя, потрепери, беше готова да повърне. — Бях тук. О, Господи! По дяволите! Видях го!

— Кого сте видели?

— Крематора.

2.

— Защо винаги се оказвам на неподходящото място в неподходящото време? — промърмори Кейт Конлан.

През първия ден, в който се бе върнала в ужасния Лас Вегас от нещо като ваканция — посещение при родителите си, подтикнато от чувството за вина, — закъсняваше за работа, болеше я главата и ѝ се искаше да удуши сержанта от отдел „Сексуални престъпления“ за това, че бе уплашил една от клиентките ѝ. За това, разбира се, щеше да си плати, като се срещне с прокурора. На всичко отгоре новите ѝ модни обувки се бяха разширили и шляпаха, докато пресичаше паркинга на Четвърто авеню.

Сега и това. Неврастеник.

Явно никой друг не го бе забелязал как се промъква през фойето на Държавния отдел на окръг Хенипин като нервна котка. Кейт прецени, че мъжът е на около тридесет години, само няколко сантиметра по-висок от нея и доста слаб. Явно бе наранен. Вероятно страдаше от някакъв вид личен емоционален срив — загуба на работа или на приятелка. Беше или разведен, или живееше разделен от семейството си. Изглежда живееше сам, но не беше бездомен. Дрехите му бяха смачкани, но не дрипави, а обувките му бяха твърде добри за скитник. Потеше се като в сауна, но не бе свалил палтото си, докато обикаляше около новата скулптура в средата на приемната — символична статуя с претенции за съвременно изкуство, направена от разтопени пистолети. Мърмореше си нещо, хванал с ръка ревера на плътното си памучно сако. Вътрешното му емоционално напрежение бе изписано на лицето му.

Кейт събу обувките си, без да отклонява поглед от мъжа. Бръкна в ръчната си чанта и извади клетъчния телефон. В този миг навлекът се насочи към жената, работеща на бюрото за информация на няколко метра от нея.

„По дяволите.“

Кейт бавно се изправи, натискайки бутоните. Не можеше да набере номера на охраната от външен телефон. Най-близкият пазач се намираше от другата страна на фоайето, усмихнато разговаряше с пощаджията. Жената от бюро за информация се приближи до мъжа и наклони глава, сякаш изрусената ѝ коса натежаваше на една страна.

„По дяволите.“

Телефонът извън веднъж... два пъти. Кейт бавно тръгна към непознатия, с мобилния си телефон в едната ръка и с обувка в другата.

— С какво мога да ви помогна, сър? — попита жената отдалеч. Кръвта щеше да повреди копирената ѝ бежова блуза.

Мъжът се извърна нервно.

— Мога ли да ви помогна? — отново попита жената.

Четвърто позвъняване...

Латиноамериканка буташе детска количка между нея и мъжа. Кейт осъзна, че той ще се разтрепери всеки миг — тялото му се съпротивляваше на гнева и депресията, натрупани в него.

Пето позвъняване... „Кабинетът на прокурора, окръг Хенипин...“

— По дяволите!

Движенията му не можеха да се сбъркат — неподвижни крака, посягане към сакото, разширени очи.

— Залегни! — извика Кейт, изпускайки телефона.

Жената от бюро за информация замръзна на мястото си.

— Някой ще си плати! — изкрещя мъжът, насочвайки се към жената, хвана я със свободната си ръка, дръпна я към себе си, опирайки пистолета в нея. Експлозията от изстрела изтрещя в просторното фоайе, заглушавайки паническите писъци наоколо. Сега всички го забелязаха.

Кейт се хвърли върху него и го удари с токчето на обувката си в слепоочието. Той извика стреснат, сетне заби лакътя си в ребрата ѝ.

Жената от бюро за информация продължаваше да пици. Краката ѝ се подкосиха — явно бе загубила съзнание, и повлече похитителя си към пода. Той падна на коляно и сипейки ругатни, стреля още веднъж. Куршумът рикошира в пода и отскочи нанякъде.

Кейт падна заедно с нападателя. С лявата си ръка силно стискаше яката на палтото му. Нямаше намерение да го изпусне. Каквито и демони да бе потискал в себе си, сега те бяха на свобода.

Ако успееше да ѝ се изплъзне, щеше да се тревожи много повече, отколкото за блуждаещите куршуми. Найлоновите ѝ чорапи се плъзгаха по гладкия под. Опита се да се изправи, без да го пуска, той също се мъчеше да стане. Отново замахна с обувката и го цапардоса по ухото. Негодникът се извърна и се опита да я удари с пистолета. Кейт го хвана за ръката и я изви нагоре, пистолетът отново изгърмя. Успокояваше я мисълта, че в сградата има поне двадесет етажа с офиси и съдебни зали.

Докато се бореха за пистолета, тя му подложи крак и се хвърли отгоре му с цялата си тежест. Паднаха на пода и се запремятаха по металните стъпала на ескалатора до улицата, където ги посрещнаха виковете:

— Стой! Полиция!

Кейт вдигна поглед към сериозните мъжки лица през мъглата на болката и изстена:

— Е, идвате точно навреме.

— Хей, виж! — извика един от помощник-прокурорите. — Това е Мръсната Хариет!

— Много смешно, Логън — отвърна Кейт, прекосявайки коридора към кабинета на окръжния прокурор. — Прочел си го в някоя книга, нали?

— Трябва да наемат Рене Русо да изпълнява ролята ти във филма.

— Ще им предам заръката ти.

Гърбът и бедрата я боляха. Беше отказала да я откарат в спешното отделение. Вместо това, накуцвайки, се бе отправила към дамската тоалетна, където среса червеникаворусата си грива и я прибра на опашка, изми кръвта, огледа скъсания си черен чорапогащник и тръгна към кабинета си. Нямаше наранявания, които да изискват рентгенови снимки или шевове, а и вече приближаваше обяд. Щеше да плати цената за твърдостта: тази вечер щеше да се наложи да вземе успокоително, да изпие чаша изстуден джин, да се потопи в топла вана, вместо да се трови с истински лекарства против болката. Вече бе сигурна, че ще съжaliaва.

Помисли за миг, че вече е твърде стара да преследва лунатици и да се търкаля по стъпалата на ескалатора, но сетне упорито отхвърли идеята, че на четиридесет и две е стара за каквото и да било. Още повече, че бяха изминали само пет години от това, което наричаше „втори живот“. Втора кариера, втори опит за постигане на стабилност и сигурност.

Единственото, за което си бе мислила на връщане от извращения Лас Вегас, бе отново да започне нормалния живот, който сама си бе изградила. Мир и спокойствие. Познатите заплетени проблеми в работата ѝ като защитник на жертви и свидетели. Курсовете по готварство, които твърдо бе решила да завърши.

Но не, трябваше да се окаже на едно и също място с онзи човек. Винаги ставаше така — тя първа забелязваше престъпника.

Информиран от секретарката си, окръжният прокурор лично ѝ отвори вратата на кабинета си. Беше висок, приятен мъж. Тед Сабин имаше внушителна осанка и гъста посивяла коса. Чифт очила с метални рамки висяха на орловия му нос. Те му придаваха сериозен вид и му помагаша да прикрие факта, че сините му очи бяха разположени твърде близо.

Тъй като и преди работеше като прокурор, сега, когато се издигна, обичаше да поема само избрани случаи. Работата му беше главно административна и свързана с политиката. Ръководеше шумна колегия от прокурори, опитващи се да се преборят с купищата документи, прииждащи постоянно в окръжната прокуратура на Хенипин. По обяд и вечер се движеше в елитните кръгове на Минеаполис, поддържайки връзките си и обещавайки услуги. Не беше тайна, че има амбицията да се кандидатира за Сената.

— Влизай, Кейт — покани я той. На лицето му бе изписана загриженост. Постави голямата си ръка на рамото ѝ и я поведе към стола. — Как си? Веднага ме информираха за случилото се долу. Мили Боже, можеше да те убият! Ти си невероятно смела!

— Не, не съм — запротестира Кейт, опитвайки се да се освободи от ръката му. Отпусна се в стола за посетители и усети как погледът му се плъзга по кръстосаните ѝ колене. Дискретно дръпна полата си надолу, проклинайки се, че не бе успяла да открие в кабинета си резервния чорапогашник, който държеше в чекмеджето на бюрото си. — Просто реагирах, това е всичко. Как е госпожа Сабин?

— Добре — автоматично отвърна той. Гледаше я съсредоточено, докато приглаждаше ръбовете на панталона си. — Значи, просто си реагирала? Както са те учили в Бюрото.

Очароваше го фактът, че в миналото бе работила като агент. Кейт можеше само да предполага какви похотливи фантазии пъплят в ума му. Игри на господари, черна кожа, белезници, пошляпване. Пфу...

Насочи вниманието си към прекия си началник, директора на юридическия отдел, който зае мястото до нея. Роб Маршал беше пълна противоположност на Сабин — дундест, отпуснат и небрежен към облеклото си. Главата му беше кръгла като тиква, а оредяващата му коса бе късо подстригана и наподобяваше петно от ръжда. Лицето му беше румено и обезобразено от белези от акне, а носът му — твърде къс.

Беше ѝ шеф от осемнадесет месеца и беше дошъл в Минеаполис от подобно работно място в Медисън, Уисконсин. През това време бяха опитвали не много успешно да открият някакво равновесие между начина си на работа и характерите си. Кейт никак не го харесваше. Роб беше безгръбначно мекотело и бе склонен да я тормози за самостоятелността ѝ в работата. Той я намираще за нахална, своеволна и властна. Тя приемаше мнението му като комплимент, но се опитваше да остави загрижеността му към жертвите да компенсира грешките му. В допълнение към административните му задължения, той често присъстваше на конференции и успяваше да отдели време да взима участие в групите за подкрепа на жертвите.

Маршал я изгледа смръщено през очилата си без рамки, устните му бяха стиснати, сякаш току-що си бе прехапал езика.

— Можеха да те убият. Защо просто не извика охраната?

— Нямаше време.

— Инстинкт, Роб! — обади се Сабин, усмихвайки се широко. — Сигурен съм, че ние двамата никога няма да разберем изострените инстинкти, които е развила Кейт в миналото.

Кейт се въздържа да му напомни, че бе прекарала повечето години във ФБР на бюрото си в научния отдел по поведение към Националния център за анализ на престъпления с насилие. Дните ѝ като действащ агент отдавна бяха отминали, а и тя не искаше да си ги спомня.

— Кметът ще иска да те награди — весело съобщи Сабин, знаейки, че ще го снимат заедно с нея.

Гласността и рекламата бяха последното нещо, към което се стремеше Кейт, Като защитник работата ѝ беше да се занимава с жертвите на престъпления и със свидетелите, да ги води през юридическата система, да им вдъхва увереност. Идеята да я преследват журналисти никак не я блазнеше.

— Предпочитам да не ме награждават. Не смятам, че е полезно за човек е моята работа. Нали, Роб?

— Кейт е права, господин Сабин — отвърна той и се усмихна глуповато — израз, който често се появяваше на лицето му, когато беше нервен. Според Кейт усмивката му беше подлизурска. — Не ми се ще снимката ѝ да излезе в пресата... имайки предвид случая.

— Предполагам — разочаровано изрече Сабин. — При всяко положение, случилото се тази сутрин няма нищо общо с това, че ви повиках. Кейт, предавам ти свидетел.

— Защо е всичкият този шум?

Повечето пъти ѝ прехвърляха клиентите автоматично. Работеше с шестима прокурори и с техните дела, всякакви престъпления, с изключение на убийствата. Роб имаше грижата за делата по убийства, но предаването никога не се състоеше в нещо повече от посещение в кабинета ѝ или телефонен разговор. Сабин очевидно никога не се бе замислял за тази процедура.

— Запозната ли си със случая по убийството на двете проститутки от есента? — попита Сабин. — Онези, чиито трупове бяха изгорени?

— Да, разбира се.

— Има още една жертва. От снощи.

Очите на Кейт се заместиха от едното лице към другото. Зад Сабин се разкриваше панорамна гледка към Минеаполис.

— Тази не е проститутка — изрече тя.

— Откъде знаеш?

„Защото нямаше да ми отделиш време, ако беше.“

— Просто налучках.

— Не си го научила на улицата, нали?

— На улицата ли? — Той май си мислеше, че участва в гангстерски филм. — Не, нямах представа, че е станало убийство.

Сабин неочаквано закрачи неспокойно из кабинета.

— Съществува вероятност жертвата да е Джилиан Бондурант. Баща ѝ е Питър Бондурант.

— О! — възкликна изразително Кейт. „О, не, това не беше просто още една мъртва проститутка. Какво от това, че предишните две жертви също имаха бащи? На тази баща ѝ е важен!“

Роб неловко се размърда, но не беше ясно дали това се дължи на случая, или защото носеше твърде тесни панталони.

— Шофьорската ѝ книжка е била открита близо до тялото.

— Потвърдено ли е, че е изчезнала?

— Вечеряла е в дома на баща си в петък. Оттогава никой не я е виждал.

— Това не означава, че тя е жертвата.

— Постъпил е така и с двете предишни жертви — възрази Сабин. — Документите за самоличност, които е оставил до телата на двете проститутки, са съвпадали.

Стотици въпроси се въртяха в ума на Кейт — за мястото на престъплението, за информацията, с която полицията разполага по първите два случая. Сега за пръв път чуваше, че на мястото на престъплението са били оставени документи за самоличност. Какво означаваше това? Защо изгаря телата, така че да не бъдат разпознати, а оставя документите близо до жертвите?

— Предполагам, че проверяват зъболекарските картони — отвърна тя.

Мъжете размениха погледи.

— Това едва ли ще ни помогне — внимателно изрече Роб. — Разполагаме само с тялото.

— Господи — потръпна Кейт. — Не беше обезглавявал останалите. Поне не съм чувала.

— Не, не го е правил — отвърна Роб. Отново се намръщи и наклони глава. — Ти какво ще кажеш, Кейт? Имаш опит с подобни неща.

— Очевидно, желанието му за насилие се повишава. Може да означава, че се готви за нещо голямо. Съществуваше някакво сексуално обезобразяване при останалите, нали?

— Причината на смъртта и в двата случая е удушаване с лигатура^[1] — поясни Сабин. — Не е необходимо да ти казвам, че

удушаването е акт на насилие, но обезглавяването ще хвърли града в паника. Особено ако жертвата е уважавана млада жена. Мили Боже, дъщерята на един от най-видните мъже в щата. Трябва бързо да открием убиеца. Имаме свидетел.

— И тук на сцената излизам аз — заяви Кейт. — Разкажи ми всичко.

— Казва се Ренджи ди Марко — отвърна Роб. — Изскочи от парка, щом пристигна първата полицейска кола.

— Кой ги е повикал?

— Обадили са се анонимно по мобилен телефон — събщи Сабин. Устните му се свиха, сякаш го болеше зъб. — Питър Бондурант е приятел с кметицата. Познавам го добре. Не е на себе си от мъка. Смята, че жертвата е Джилиан, и иска случаят да бъде разрешен по най-бързия начин. Вече е формиран екип. Обадохме се на старите ти приятели от Бюрото. Изпращат човек от отдела за подкрепа на разследванията. Очевидно си имаме работа със сериен убиец.

„И с известен бизнесмен.“

— Вече са плъзнали слухове — мрачно изръмжа Сабин. — От полицейското управление изтича река от информация.

Лампичките на телефона на бюрото му проблеснаха, но не се чу звън.

— Разговарях с шефа Гриър и с кметицата — продължи той. — Ще следим разследването отблизо.

— За това те повикахме, Кейт — Роб отново се размърда на стола си. — Не можем да изчакаме, докато арестуват някого, за да посочим съветник на свидетелката. Тя е единствената ни връзка с убиеца. Искаме някой да е постоянно с нея. Да стои до нея по време на полицейските разпити. Да не й позволява да говори пред пресата. Да осъществява връзката между нея и кабинета на прокурора. Някой, който да я контролира.

— Звучи ми повече като работа за детегледачка. Имам и други случаи.

— Ще прехвърлим някои от тях на друг.

— Не и Уилис — направи гримаса тя. — Почти съм го приключила. И определено не Мелани Хеслър.

— Аз ще се заема с Хеслър — настоя Роб. — Присъствах на първата среща. Запознат съм със случая.

— Не.

— Работил съм с много жертви на изнасилване.

— Не — повтори, сякаш тя беше началникът и правото за вземане на решение ѝ принадлежеше.

Сабин не прикри раздразнението си.

— Какъв е този случай?

— Мелани Хеслър. Била е изнасилена от двама мъже в уличката зад книжарницата, в която работи, в центъра на града — обясни Кейт. — Много е крехка и се ужасява от съдебния процес. Не мога да я зарежа, нито да прехвърля случая на мъж. Има нужда от мен. Няма да я изоставя.

Роб надменно въздъхна.

— Добре — нетърпеливо заяви Сабин. — Но този случай ще е с приоритет. Не ме интересува какво ще правите. Искam този лунатик да бъде заловен. Незабавно.

Сега, когато на жертвата щяха да отделят повече от минута по новините в шест часа, Кейт се запита колко мъртви проститутки са необходими на Тед Сабин, за да изпита същата тревога и да е толкова настойчив. Запази въпроса за себе си и кимна, опита се да потисне чувството на ужас, което натежаваше като олово в стомаха ѝ.

„Още един свидетел“ — каза си тя. Просто още един случай. Трябваше да се заеме с обичайната си работа.

Естествено.

Мъртва дъщеря на милионер, случай, изпълнен с политика, сериен убиец, а и някой, изпратен от Бюрото. Някой от Куонтико. Някой, който не бе идвал тук от пет години, пламна в нея надежда — но надеждата не беше сигурен щит.

Неочаквано Лас Вегас вече не ѝ се струваше толкова отвратителен.

[1] Лигатура (мед.) — копринен конец за завързване на кръвоносни съдове при операция. — Б.р. ↑

3.

„Случило се е през нощта. Било е тъмно. Какво е успяла да види?“ — питаше се Кейт.

Тримата си проправяха път сред тълпата в подлеза, намиращ се под Пета улица и свързващ правителствения център с потискащо грозната сграда в готически стил, приютила полицейския участък. Подлезът бе пълен с хора. Никой не искаше да излезе доброволно от него в това навъсено дъждовно утро. Ноември — прекрасен месец в Минесота.

— Казала е на полицията, че го е видяла — заяви Роб, тътрейки се до нея. Краката му бяха къси и когато бързаше, се клатушкаше като някое джудже, въпреки че бе среден на ръст. — Да се надяваме, че го е огледала добре и че ще може да го идентифицира.

— Бих искал да нарисуват портрет навреме за пресконференцията — обяви Сабин.

Кейт стисна зъби. „О, да, това ще е върховният момент в този случай.“

— Добрата скица ще отнеме време, Тед. По-добре е да я изпитат.

— Да, наистина, но колкото по-бързо получим описанието, толкова по-добре.

Кейт си представи как Сабин се опитва да изтръгне информация от свидетелката, после я захвърля като парцал.

— Ще направим всичко по силите си, за да ускорим разследването, господин Сабин — обеща Роб. Кейт го изгледа злобно.

Сградата на кметството някога бе окръжен съд на Хенипин и внушаваше усещането за мрачно величие, което впечатляваше посетителите. Входът се намираше на Четвърта улица, но Кейт рядко минаваше оттам, защото беше импозантен и с огромно, двойно мраморно стълбище, с невероятни стъклописи и огромна статуя, наречена „Бащата на водите“. Останалата част от сградата ѝ напомняше за болница с под, постлан с плочки, и бели мраморни облицовки по стените. Мястото винаги ѝ се бе струвало пусто, макар

много добре да знаеше, че винаги е пълно с престъпници и полицаи, репортери и граждани, търсещи услуга или справедливост.

Отделът по разследване на криминални престъпления се намираше в мрачно крило в дъното на огромен хол, наподобяващ пещера. Приемната бе разделена на малки временни отделения. Имаше кутии и картотеки навсякъде, както и ожулени метални шкафове, наблъскани във всеки възможен ъгъл. На стената, близо до отдела за сексуални престъпления, бе залепен афиш, на който пишеше:

„Празненство в чест на патрона на местната църква
27 ноември
в «Патрик»
16 часа“

Сабин махна на дежурния и се насочи право към отдел „Убийства“. Стаята беше лабиринт от грозни метални бюра в мръсно бежов цвят. Някои от бюрата бяха заети, по-голямата част от тях пустееха. Имаше и прилежно подредени, но на повечето бяха струпани купища папки. Бележки, снимки и рисунки бяха залепени по стените. Табелка от едната страна на вратата предупреждаваше: Отдел „УБИЙСТВА“ — ЗАКЛЮЧЕТЕ ОРЪЖИЯТА СИ!

С телефонна слушалка, допряна до ухото му, Сам Ковак ги забеляза, изглежда ги навъсено и им махна. Ветеран с двадесет и две годишен стаж в полицията, Ковак бе придобил вида на типично ченге — със задължителните мустаци и евтина прическа. Косата му — пясъчноруса, бе доста прошарена със сребърни нишки.

— Да, разбирам, че се срещаш със сестрата на втората ми жена, Сид. — Той извади нов пакет „Салем“ от кашона на бюрото и заопипва целофановата обвивка. Беше смъкнал самото от омачкания кафяв костюм и беше разхлабил връзката си. — Това не ти дава право на вътрешна информация по случая. Всичко, което би могъл да получиш, е съчувствието ми. Така ли? Така ли каза? Е, защо мислиш, че я напуснах? Да. Така ли?

Той захвапа целофана и отвори цигарения пакет със зъби.

— Чуваш ли звука, Сид? Ей така ще те разкъсам, ако публикуваш и една дума. Разбираш ли ме? Искаш информация? Ела на

пресконференцията като всички останали. Така ли? Да ти се връща.

Той тресна слушалката и се обърна намръщен към окръжния прокурор. Очите му — кафяво-зелени като дървесна кора — бяха кървясали, но гледаха интелигентно и проникателно.

— Проклети новинари. По-гадни са и от леля ми Селма, а тя имаше лице, което можеше да накара и булдог да си изповръща червата.

— Знаят ли за Бондурант? — попита Сабин.

— Разбира се. — Той извади цигара от пакета и я остави да виси от устата му, докато претърсваше натрупаните върху бюрото му книжа. — Налитат като мухи на кучешко лайно — добави, хвърляйки поглед през рамо към тях. — Здравей, Кейт... Господи, какво ти се е случило?

— Дълга история. Сигурна съм, че ще я чуеш в „Патрик“ довечера. Къде е свидетелката ни?

— Надолу по коридора.

— Работила ли е със съдебния художник? — попита Сабин.

Ковак издиша през устата и изпръхтя като разбеснял се кон.

— Тя дори не е започнала да работи с нас. Нашата гражданка не е твърде радостна да бъде център на внимание тук.

Роб Маршал изглеждаше разтревожен.

— Тя не създава проблеми, нали? — той отправи сервилната си усмивка към Сабин. — Предполагам, че просто е разтърсена. Кейт ще ѝ помогне да се успокои.

— Какво е вашето впечатление от свидетелката, детектив? — попита Сабин.

— О, тя е същинско цвете — отвърна Ковак саркастично. — Дава ни шофьорска книжка, която вероятно е открадната извън щата. Казва ни, че живее в апартамент около Филипс, но няма ключ от него и не може да ни каже кой има. Ако няма досие, ще си обръсна задника и ще го боядисам в синьо.

— Значи я проверихте и какво? — попита Кейт, като се стремеше да не изостава от устремната му крачка. Радваше се, че Роб и Сабин не могат да го следват. Отдавна се беше научила как да си създава приятелства с полицаите, работещи по нейните случаи. Беше в нейна полза да ги има за съюзници, а не за противници. Освен това тя харесваше добрите, като Ковак. Те вършеха трудната си работа за малко признание и недостатъчно заплащане, заради чистите

старомодни разбирания, в необходимостта от които вярвах. Тя и Ковак бяха изградили добри отношения през последните пет години.

— Опитях се днес да проверя името, което използва — уточни той. — Проклетият компютър се скапа. Ще бъде прекрасен ден. Тази смяна съм на нощни. Трябва да съм вкъщи и да спя. Екипът ми е нощен. Мразя този боклук с екипите. Дайте ми партньор и ме оставете на мира. Нали разбираш какво имам предвид? Имам половин мозък, който мога да прехвърля на сексуалните престъпления.

— И ще обърнеш гръб на цялата слава и блясък? — подразни го Кейт и го сръга с лакът.

Той я погледна заговорнически, навеждайки главата си надолу.

— По дяволите, Червенокоске. Обичам простите случаи, нали разбираш.

— Чувала съм това за теб, Сам — пошегува се тя, знаеше, че той е най-добрият следовател в управлението, праволинеен и добродушен човек, който живееше за работата си и мразеше политиката.

Той се изсмя и бутна вратата на малка стаичка, която гледаше към друго помещение. Стената между двете беше стъклена, едностранно огледална. От другата страна на стъклената стена, Ники Лиска, детектив, се бе облегнала и не откъсваше поглед от момичето, седнало в далечния край на масата. Лош признак. Ситуацията вече беше враждебна. По масата бяха разхвърляни празни кутийки от газирани напитки, чаши от кафе и остатъци от понички.

Стомахът на Кейт се сви от страх, когато прогледна през стъклото. Прецени, че момичето е на около петнадесет години. Бледа и слаба, носът ѝ бе чип, а устните плътни като на скъпо платено момиче на повикване. Лицето ѝ бе тясно, с красив овал, брадичката ѝ бе малко издължена и ѝ придаваше предизвикателен вид, без момичето да прави усилия за това. Очите ѝ бяха леко дръпнати, което я правеше екзотична. Изглеждаше по-голяма, отколкото беше всъщност.

— Тя е дете — тихо промълви Кейт, поглеждайки смутено към Роб. — Не работя с деца. Знаеш го.

— Имаме нужда от теб, Кейт.

— Защо? — настоя тя. — Разполагате с цяло отделение за работа с младежи. Господ ми е свидетел, че те също се занимават с дела по убийства.

— Случаят е различен. Не става въпрос за престрелка между бандити — започна да се оправдава Роб, сякаш тежките криминални престъпления попадат в категорията на кражбите по магазините и транспортните нарушения. — Имаме си работа със сериен убиец.

Дори при професия, в която трябваше да се справя с убийства, определението *сериен убиец* я прободеше като нож. Кейт се зачуди дали този лош човек има представа какъв е, или се е затворил в малкия си свят на преследване и убийства. Беше виждала и двата типа. Всичките им жертви свършваха по един и същ начин.

Тя се извърна и отново погледна към момичето, което бе пресякло пътя на този хищник. Енджи ди Марко гледаше към огледалото, негодуванието пулсираше в нея на невидими вълни. Взе черен молив от масата и бавно очерта плътната си долна устна с нетърпеливо движение.

Сабин запозна Кейт с информацията, с която разполагаха.

— И преди си имала такива случаи, Кейт. В Бюрото. Знаеш какво можеш да очакваш от разследването и как да се справиш с медиите. Вероятно познаваш агента, когото ни изпращат. Това също е от полза. Нуждаем се от всичко, за да се доберем до убиеца.

— Изучавам жертвите. Имам си работа с мъртъвци — не й се нравеше тревогата, която я обзе. Не трябваше да допуска тя да я завладява отвътре и не желаше да изследва източника ѝ. — Съществува голяма разлика между работата с мъртъвци и тази с деца. Според мен мъртвите са по-сговорчиви от тийнейджърите.

— Ти си съветник на свидетели — напомни ѝ Роб. — А тя е точно такава.

Ковак, който се бе промъкнал до тях и се бе облегнал на стената, ѝ се усмихна вяло.

— Не можеш да избираш роднините или свидетелите си. Бих предпочел Майка Тереза да бе изскочила вчера тичешком от парка.

— Нямаше да помогне — възрази Кейт. — Защитата ще претендира, че страда от глаукома или от болестта на Алцхаймер.

Ковак подръпна мустаците си:

— Гадни адвокати.

Роб го изглежда смаяно:

— Майка Тереза е мъртва.

Кейт и Ковак едновременно вдигнаха очи към тавана.

Сабин се прокашля и погледна часовника си.

— Трябва да се захващаме за работа. Искам да чуя какво има да ни каже.

Кейт повдигна вежди.

— Смяташ, че тя просто ще ти каже всичко? Явно не излизаш често от кабинета си, Тед.

— За нейно добро трябва да ни каже — зловещо отвърна той и тръгна към вратата.

Кейт хвърли последен поглед през стъклото, очите ѝ срещнаха тези на свидетелката, макар да знаеше, че момичето не може да я види. Тийнейджърка. Господи, със същия успех можеха да я прикрепят към марсианец. Тя не беше майка. Напомни си, че не иска и няма нужда да е нечия майка.

Вгледа се в бледото лице на момичето и забеляза гняв, неподчинение и опит, който никое дете на нейната възраст не би трябвало да притежава. Забеляза също страх. Погребан дълбоко, под всичко останало, потискан вътре в нея, като тайна. Кейт не искаше да си признае, че познава същия този страх, скрит в собствената ѝ душа.

В стаята за разпити Енджи ди Марко хвърли бърз поглед към Лиска, която се бе загледала в часовника си. Отново се извърна към огледалната стена и с бързо движение пусна черния молив в деколтето на пуловера си.

— Дете — промърмори Кейт, когато Сабин и Роб излязоха в коридора пред нея. — Дори не помня кога съм била дете.

— Това е чудесно — каза Ковак, държейки вратата отворена пред нея, — нито пък тя.

Лиска, нисичка и руса, със спортна фигура и момчешка прическа, се отдръпна от стената и им се усмихна уморено, когато влязоха в стаята за разпити. Изглеждаше като Тинкър Бел, погълнал стероиди — или поне Ковак мислеше така, когато ѝ бе лепнал прякора Тинкс.

— Добре дошли в лудницата — каза тя. — Някой да иска кафе?

— Без кофеин за мен и още едно за приятелката ни, Ники — тихо изрече Кейт, без да отделя поглед от момичето, опитвайки се да очертае стратегията си.

Ковак се отпусна на стол и се облегна на масата, дебелиите му пръсти започнаха да стържат залепнал по плота шоколад.

— Кейт, това е Енджи ди Марко — небрежно я представи той. — Енджи, това е Кейт Конлан от програмата за свидетели и жертви. Тя е назначена по твоя случай.

— Не съм случай — рязко реагира момичето. — Кои са тези?

— Окръжният прокурор Тед Сабин и Роб Маршал от програмата за свидетели и жертви. — Не си направи труда да представи другите мъже, които насядаха около масата и я наблюдаваха изпитателно.

Сабин си придаде най-приветливия възможен израз.

— Интересуваме се от това, което имаш да ни кажеш, Енджи. Убиецът, когото преследваме, е много опасен.

— Наистина ли? — момичето отново погледна към Ковак. — Може ли една цигара?

Той извади цигарата от устата си и я погледна.

— По дяволите, човек не може да изпуши дори една — призна той. — В сградата е забранено да се пуши.

— Чудесно. Затворена съм в тази стая вече часове и дори не мога да пуша!

Облегна се и скръсти ръце на гърдите си. Дългата ѝ кестенявата коса беше мазна и разделена на път по средата. Беше си сложила твърде много туш на миглите, а той се бе размазал по очите ѝ. Носеше избеляло дънково яке „Келвин Клайн“, което някога бе принадлежало на човек на име Рик. Името бе отпечатано с мастило над левия горен джоб. Не беше съблякла якето, въпреки че в стаята беше топло. От желание да се чувства сигурна или за да скрие белезите от пробождания по ръцете, реши Кейт.

— О, за Бога, Сам, дай ѝ цигара — възрази Кейт, дръпвайки нагоре ръкавите на пуловера си. Зае свободния стол до момичето. — Дай една и на мен. Ако ни хванат, ще ни отведат заедно. Какво ще ни сторят? Ще ни помолят да напуснем тази дупка?

Наблюдаваше момичето с крайчеца на окото си, докато Ковак вадеше две цигари от пакета си. Ноктите на Енджи бяха изгризани и лакирани с перлен син лак. Ръката ѝ трепереше, когато взе цигарата. Носеше няколко евтини сребърни пръстена, а на бледата ѝ кожа се открояваха две грубовати татуировки — едната близо до палеца във формата на буквата Е и още една на китката като деликатна синя гривна от бодли.

— Цяла нощ ли седя тук, Енджи? — попита Кейт, дръпвайки от цигарата. Вкусът ѝ беше ужасен. Не можеше да си обясни защо бе почнала да пуши в колежа. Предположи, че е искала да изглежда по-голяма. А по-късно се бе пристрастила.

— Да — Енджи също пусна кълбо дим към тавана. — И не искаха да ми назначат адвокат.

— Нямах нужда от такъв, Енджи — отвърна Ковак приветливо. — Не си обвинена в нищо.

— Тогава защо не мога да напусна тази дупка?

— Трябва да изясним много неща. Например въпроса с документите ти за самоличност.

— Дадох ви ги.

Той ги извади от папката и ги подаде на Кейт, като подозрително повдигна вежди.

— На двадесет и една ли си? — запита Кейт, докато четеше и отпиваше от кафето.

— Така пише.

— И си от Милуоки...

— Бях. Магнах се оттам.

— Имаш ли семейство?

— Те са мъртви.

— Съжалявам.

— Съмнявам се.

— Имаш ли роднини тук? Лели, чичовци, братовчеди? Някой, на когото да се обадим и да ти помогне да преживееш всичко това?

— Не, сираче съм. Горката аз — тя се изсмя саркастично. — Повярвай ми, нямам нужда от никакво семейство.

— Имаш ли постоянен адрес, Енджи? — попита Ковак. — Трябва да проумееш какво става. Ти си единствената, която може да идентифицира убиеца. Трябва да разберем какво знаеш.

Тя вдигна поглед към тавана, както го правят тийнейджърките, показвайки едновременно раздражението и скептицизма си.

— Нали ви дадох адреса си?

— Дала си адреса на апартамент, за който нямаш ключ, и не можеш да кажеш името на човека, с когото живееш.

— Казах ви!

Тя скочи и блъсна стола си, извърна се с гръб към Ковак. Тръсна пепелта от цигарата си на пода. Синият пуловер, който носеше под якето, или беше твърде къс, или се бе свил. Кейт забеляза друга татуировка на пъпа ѝ — три капки кръв, стичащи се към колана на мръсните ѝ джинси.

— Казва се Моли — изрече тя. — Запознахме се на едно парти и тя ми каза, че мога да живея при нея, докато си намеря квартира.

Кейт усети потрепване в гласа ѝ, показателен бе и езикът на тялото ѝ. Момичето се опитваше да се защити, като се извърна с гръб към тях. От другата страна на стаята се отвори врата и Лиска влезе с чаши кафе.

— Енджи, никой не се опитва да те задържи насила тук — започна Кейт. — Просто сме загрижени за безопасността ти.

Момичето се извърна към нея. Очите ѝ бяха тъмносини и блестяха гневно.

— Загрижени сте да дам показания срещу онзи психопат Крематора. Да не ме мислите за тъпачка? Той ще ме проследи и ще ме убие.

— Твоето съдействие ни е необходимо, Енджи — авторитетно заяви Сабин. — Ти си единствената ни свидетелка. Този мъж е убил три жени, доколкото ни е известно.

Кейт свирепо го изглежда.

— Част от работата ми е да се погрижа за безопасността ти, Енджи — обясни тя, опитвайки се да сдържи гнева си. — Ако се нуждаеш от жилище, можем да го уредим. Работиш ли?

— Не — тя отново се извърна с гръб. — Търся си работа — добави отбранително момичето. Насочи се към мръсната раница в ъгъла. Кейт бе готова да се обзаложи, че това е всичко, което притежава.

— Трудно е, когато си нов в града — тихо промълви Кейт. — Не знаеш накъде да се обърнеш. Нямаш връзки. Трудно е да се установиш и да продължиш живота си.

Момичето сведе глава и започна да гризе палеца си, косата ѝ скриваше лицето.

— Необходими са пари — продължи Кейт. — За да се храниш, да плащаш наем, за дрехи... за всичко.

— Ще се оправя.

Кейт си представи как. Знаеше какво става с децата на улицата. Правеха всичко, каквото се наложи, за да оцелеят. Просеха, крадяха, използваха наркотици. Винаги се намираха покварени хора, готови да измамят бездомните деца без перспектива в живота.

Лиска остави димящите чаши с кафе на масата, наведе се към Ковак и прошепна:

— Елууд е успял да открие домоуправителя на сградата. Човекът казал, че апартаментът е свободен и че ако това момиче живее там, ще иска петстотин долара депозит или ще я съди за незаконно живеене в чужда собственост.

— Колко хуманно!

— Елууд се изсмял: „Петстотин? За какво? По долар за хлебарка ли?“

Кейт се опита да асимилира казаното, без да откъсва поглед от момичето.

— Животът ти е достатъчно труден и без да ставаш свидетел на убийство.

Все още със сведена глава, момичето подсмръкна и дръпна от цигарата.

— Не видях как я убива — настоя тя.

— Какво видя? — попита Сабин. — Трябва да научим, госпожице ди Марко. Всяка минута е от голямо значение за разследването. Този човек е сериен убиец.

— Всички го знаем, Тед — заяви с леден тон Кейт. — Наистина, не е необходимо да ни го напомняш на всеки две минути.

Роб Маршал потръпна силно. Сабин я изгледа, без да си прави труд да скрие раздразнението си. Искаше някакви разкрития, преди да побърза за срещата си с кметицата. Искаше да застане пред камерите на пресконференцията и да заяви, че скоро ще залови това чудовище.

— Явно Енджи изпитва известно затруднение дали да сътрудничи или не. Смятам, че е важно да осъзнае важността на създалото се положение.

— Наблюдавала е как някой запалва труп. Смятам, че добре разбира положението.

С крайчеца на очите си забеляза, че бе успяла да привлече вниманието на момичето. Можеха да заживеят заедно на улицата, след

като Сабин я уволни за това, че го предизвиква пред служителите. Що за мисъл? Тя дори не искаше да се замесва в тази каша.

— Какво правеше в парка по това време вечерта? — попита Роб, попивайки потта от челото си с кърпа.

Момичето го погледна право в лицето и отвърна:

— Гледах си работата.

— Можеш да си съблечеш якето — усмихна се той.

— Не искам.

Той стисна челюсти и усмивката му се превърна в гримаса.

— Добре, както искаш. Просто тук е много горещо. Защо не ни разкажеш какво си правила в парка снощи, Енджи.

Тя го изглежда злобно.

— Бих ти казала да ме целунеш отзад, но си толкова грозен, че трябва да те накарам да си платиш предварително.

Лицето му почервения.

Нечий пейджър започна да бибипка и всички, с изключение на свидетелката посегнаха да проверят своите. Сабин мрачно смръщи чело, когато прочете съобщението. Отново погледна часовника си.

— Добре ли видя мъжа, Енджи? — пресипнало попита Роб. — Можеш много да ни помогнеш. Разбирам, че си преживяла нещо ужасно...

— Нищо не разбираш — рязко отвърна момичето.

На челото на Роб започна да пулсира вена. По лицето му се стичаше пот.

— Точно за това питаме теб, момиче — спокойно отбеляза Кейт и издуха дима от цигарата си. Не бързаше. — Добре ли видя мъжа?

Енджи изпитателно я изглежда, сетне плъзна поглед към Сабин и Лиска, към Ковак и обратно към Роб Маршал. Преценяваше ги.

— Видях го на фона на пламъците — накрая изрече тя, свеждайки поглед към пода. — Той подпали тялото и каза: „Мир на праха ти.“

— Би ли го познала, ако го видиш отново? — запита Сабин настойчиво.

— Разбира се — прошепна тя, дръпвайки от цигарата за последен път. Огънчето проблесна като въглен от ада на фона на бледата ѝ кожа. Когато отново заговори, лицето ѝ се скри от дима.

— Той е дявол.

— Какво беше всичко това? — нахвърли се нападателно Кейт в мига, в който излязоха от стаята за разпити.

Сабин се обърна към нея, беше разярен.

— Канех се да те попитам същото, Кейт. Момичето трябва да ни сътрудничи.

— И смяташ, че ще го постигнеш, като я насилваш? Ако случайно не си забелязал, тя не реагираше.

— Защо да го прави, след като ти се намесваше всеки път, когато постигах резултат?

— Упражняването на сила предизвика съпротива, Тед. А работата ми е да се намесвам — аз съм съветник — изрече тя и осъзна, че може да предизвика гнева на началника, си. Той имаше властта да я отстрани от случая.

„Трябва да съм довольна“ — помисли си. Разследването вече се е заплело до невъзможност. Едва ли би искала да заседне по средата на всичко това.

— Ти ме въвлече — продължи тя. — Искаше да стана приятелка на това момиче, помниш ли? И без това нещата са достатъчно усложнени, за да ни караш да ѝ оказваме групов натиск. Искаме да се съгласи да ни разкаже какво е видяла. Трябва да повярва, че сме загрижени за нея. Но тя се съмнява, че като ни каже всичко, ще я пуснем да си върви. Как момиче като Енджи се е замесила в нещо подобно, на първо място?

— Не искаше този случай, защото е малка — раздразнено изрече Сабин. — А сега неочаквано стана специалистка по децата.

— Ти ме повика, защото се нуждаеше от мнението и препоръките ми — напомни му тя. — Сега трябва да ми се довериш и да ме оставиш да си свърша работата. Много добре знам как да разпитвам свидетел.

Сабин се извърна към Ковак.

— Каза, че момичето е било заловено, докато е бягало от местопрестъплението.

— Не съвсем.

— Изтичала от парка, когато пристигнала първата кола — нетърпеливо повтори той. — Бягала е от горящото тяло. Това я прави

заподозряна. Раздрусайте я. Заплашете я. Принудете я да каже истината. Не ме интересува как ще го направите. След две минути имам среща с шефа на полицията и с кметицата. Пресконференцията започва в пет. Искam описание на убиеца дотогава.

Той се отдалечи, оправи сакото си, раздвижи рамене като боксьор, който току-що е завършил пети рунд. Кейт погледна Ковак, който бе направил кисела физиономия.

— Виж с какво трябва да се примирявам — прошепна той.

— Ти? — възкликна Кейт. — Не ме интересува, ако иска, нека ме уволни. Не ми пука, дори ако има среща с Джанет Рино. Властта не му дава право да напада свидетелите — нито пък на теб от негово име. Ако притиснеш това дете, ще вгорча живота ти, Сам.

Ковак направи гримаса.

— Господи, Кейт, големият шеф нареди да я разпитам. Какво да сторя? Трябва да се подчиня. Иначе ще ми откъсне топките.

— Ще ги използвам, когато играя тенис.

— Съжалявам, Кейт, ще направя така, както той ми каза. В противен случай Сабин ще ме кастрира. Погледни нещата от добрата страна.

Кейт се обърна към своя началник за подкрепа. Роб неспокойно пристъпваше от крак на крак.

— Положението е извънредно, Кейт.

— Осъзнавам го, но също знам, че ако момичето не бе наблюдавало как този психар подпалва една от жертвите си, нямаше да има пресконференция, а Тед Сабин дори нямаше да знае името й. Но това не променя онова, което е видяла, Роб. Не променя същността й, нито как трябва да се държим с нея. Тя очаква да се държим зле. Това й дава извинение да не ни сътрудничи.

Изразът му бе едновременно кисел и измъчен.

— Смятах, че не искаш да се занимаваш с този случай.

— Така е — съгласи се Кейт. — Нямам желание да се набутвам между шамарите, но вече съм замесена, така че ще продължа. Остави ме да си върша работата или ми дай друго разпределение. Нямам намерение да съм марионетка и няма да допусна да ми вържат ръцете. Дори негово величество Сабин.

Блъфираше. Не беше искала тази работа, но беше най-добрата в професията — или поне така мислеше Тед Сабин. Той робуваше на

натрапчивата си идея за ФБР. Въпреки че мисълта я отвращаваше, Кейт знаеше, че това ѝ дава добри възможности да го манипулира.

Въпросът беше какво ще ѝ струва това? И защо се тревожи чак толкова, че е готова да плати цената? Подушваше зловонието отдалеч, можеше да усети пипалата, които се опитваха да се увият около нея. Би трябвало да ги среже и да бяга. Ако ѝ бе останал малко здрав разум. Ако не бе надникнала зад защитната стена на Енджи ди Марко и не бе съзряла страха ѝ.

— Какво ще направи Сабин? — попита тя Роб. — Ще ни отсече главите ли?

— Никак не е смешно.

— Нямах намерение да се шегувам. Събери кураж и се изправи срещу него, за Бога.

Роб въздъхна и пъкна палеца си в колана на панталоните.

— Ще поговоря с него и ще видя какво мога да направя. Вероятно момичето е с фалшиви документи, ще го разберем до пет часа — изрече той без капка надежда в гласа.

— Все още имаш връзки в Уисконсин, нали? Обади се, открий коя е всъщност.

— Ще се обадя, това ли е всичко? — натъртено запита той.

Кейт се престори, че не разбира колко го дразни. Осъзнаваше, че е склонна да поема нещата в свои ръце, особено що се отнася до шефа ѝ. Той никога не я вдъхновяваше, така че да го следва.

Роб се отдалечи с обидено изражение.

— Шефът ти е човек на действието — сухо отбеляза Ковак.

— Смятам, че Сабин пази топките му в буркан в шкафа си.

— Да, но не искам и моите да допълнят колекцията. Нека се опитаме да измъкнем нещо от това момиче преди пет часа. — Той сложи ръка на рамото ѝ. — Време е да започваме, Кейт. Оставям работата в твои ръце.

Кейт се намръщи, докато го наблюдаваше да влиза в мъжката тоалетна.

— Ще попитам отново: Защо винаги аз съм тази, която се оказва на погрешното място в погрешното време?

4.

Главен специален агент Джон Куин излезе от летище „Сейнт Пол“ в Минеаполис. Приличаше на всички останали летища: сиво и тъжно, единственият признак на чувства, извисяващи се над уморените от пътуване хора, бе топлото посрещане на момче в синя военна униформа.

За кратък миг изпита завист, чувство, старо колкото самия него — четиридесет и четири. Семейството му не обичаше да празнува. Не ги бе виждал от години. Твърде зает и резервиран, твърде отдалечен. Срамуваше се от тях... както би казал баща му и щеше да е прав.

Забеляза агента, застанал до вратата за пристигащи. Винс Уолш. Според досието му беше на петдесет и две и имаше солидни постижения. Щеше да се пенсионира през юни. Изглеждаше като болник на шестдесет и две. Тенът му беше кафеникав, а лицето му бе изопнато, с дълбоки бръчки по челото и страните. Приличаше на човек, живял дълго време под стрес и заплашен всеки момент да получи сърдечен удар. Сякаш бе готов да се занимава с всичко друго, но не и да виси на летището и да чака някакъв умник от Куонтико.

Куин се насили да се усмихне бодро. Да реагира както подобава, да не изглежда агресивен, а по-скоро смирен, да се отнесе приятелски, но не интимно с човека. Раменете го боляха, беше уморен.

— Вие ли сте Уолш?

— Вие трябва да сте Куин — уверено заяви Уолш, докато Куин вадеше картата си от горния джоб на сакото. — Имате ли багаж?

— Само това, което виждате. — Издута пътническа чанта и дипломатическо куфарче, в което бе сложил преносимия си компютър и няколко папки. Уолш не предложи да му помогне.

— Доволен съм от пътуването — заяви Куин, докато си проправяха път през тълпата пътници. — Това е най-бързият начин да се включа в играта. Спестява ми много часове шофиране.

— Така е.

Отговорът не беше кой знае какво като начало, но щеше да се справи. Не беше нужно да бърза. Случаят беше с предимство. Винаги ставаше така. Един след друг, понякога застъпвайки се... дебнейки го. Умората се опитваше да го надвие. Вървяха мълчаливо, стигнаха до ескалатора и се качиха с него на горния етаж. Пресякоха улицата. Уолш бе паркирал тауруса си на забранено място, определено за инвалиди. Куин остави нещата си в багажника и седна на задната седалка. От дългото пушене в колата, тапицерията бе придобила същия кафеникав цвят като лицето на собственика си.

Уолш посегна към пакета „Честърфийлд“, когато излязоха на магистралата.

— Имаш ли нещо против? — попита той, когато сложи цигара в устата си.

Запали я, без да изчака отговор.

Куин отвори прозореца.

— Колата си е твоя.

— За още седем месеца. — Уолш дръпна силно от цигарата и се закашля. — Господи, не мога да се отърва от тази проклета настилка.

— Гадно време — предположи Куин. Или рак на белите дробове. Небето притискаше Минеаполис като олово.

Дъжд и студ. Листата на дърветата бяха окапали, тревата бе пожълтяла и щеше да остане така до следващата пролет. Във Вирджиния към март вече имаше признаци на живот.

— Можеше да е и по-лошо — каза Уолш. — Поне няма виелица. Преди няколко години имаше по времето на празника на Все Светии. Беше ужасно. През онази зима снежната покривка беше към половин метър, а пролетта се забави до май. Мразя това място.

Куин не попита защо е останал тук. Не искаше да чуе обичайните жалби на женен мъж с голямо семейство и роднини или каквито и други причини да имаше Уолш, за да мрази живота. Имаше си свои проблеми, които Винс Уолш сигурно нямаше да иска да научи.

— Няма такова място като Утопия, Винс.

— Да, така е, но и Скотсдейл би свършил работа. Не искам повече да мръзна. Настъпи ли юни, заминавам за там. Далеч от този град и далеч от тази неблагоприятна работа.

Хвърли подозрителен поглед към Куин, сякаш го смяташе за доносник, който веднага ще се обади по телефона, щом пристигнат.

— Тази работа може да унищожи всекиго — увери го от състрадание Куин. — Лично аз се вбесявам от политиката — засегна той болна тема. — Когато работиш на улицата, те притискат от две страни — местните власти и Бюрото.

— Това е факт. Ще ми се да се махна на мига. Този случай няма да е нищо друго, освен късане на нерви и безсънни нощи.

— Започнахте ли вече?

— Нали си тук?

Уолш взе папка от седалката до него и му я подаде.

— Снимки от мястото на престъплението. Могат да те извадят от строя.

Куин пое папката, без да откъсва очи от Уолш.

— Притеснява ли те присъствието ми, Винс? — открито го запита Куин, смекчавайки въпроса с приятелска усмивка, чувство, каквото не изпитваше. Беше попадал в подобно положение много пъти и познаваше всички възможни реакции при появяването си на сцената: искрен прием, лицемерен прием, прикрито раздразнение и открита враждебност. Уолш беше от тези, които твърдяха, че казват точно това, което мислят.

— По дяволите, не — накрая изрече той. — Ако не заловим веднага този психопат, лошо ни се пише. Нямам нищо против ти да го отнесеш вместо мен.

— Случаят си е ваш. Пристигнах само за да помогна.

— Голям майтап. Казах същото на лейтенанта от отдел „Убийства“.

Куин не отвърна. Вече обмисляше стратегията на екипа. Можеше да се наложи да работи с Уолш, въпреки че това бе малко вероятно. Едва ли биха прикрепили към него някой с по-нисък ранг от помощник специален агент. Но пък ако Питър Бондурант успееше да разлае кучетата във Вашингтон, местната власт едва ли би възразила. Според факсовете Уолш притежаваше солидна репутация. Бе разследвал твърде много случаи през дългия си стаж.

Куин вече знаеше каква е политическата картина тук. Всички точки по обвинението бяха налице — просто трябваше да се приеме официалната процедура за серийни убийци. На този етап обикновено го информираха по телефона. Ако сметнеха за необходимо. Често местните се опитваха да се справят сами със случая, докато не се

появят твърде много трупове. Обикновено не се налагаше да пътува за случай с три убийства. Присъствието му една ли бе необходимо. Само влошаваше настроението му и го уморяваше допълнително. Затвори очи за две секунди, за да потисне чувствата си.

— Вашият господин Бондурант има много влиятелни приятели — изрече той. — Ще ми кажеш ли нещо за него?

— Най-обикновена четиристотинкилограмова горила. Притежава компютърна компания и работи по договори за отбраната — Парагон. Вдига шум, че ще измести предприятието си от щата, което кара губернатора и останалите политици да му се кланят и подмазват. Казват, че бизнесът му е за милиарди долари.

— Срещал ли си го?

— Не. Не си направи труда да мине през нашата служба, за да те повикат. Чух, че се обърнал направо към хора от върхушката.

И за броени часове ФБР качи Куин на самолета за Минеаполис. Нямаше обсъждане за прикрепянето му към случая според регионите. Не бяха обсъдени случаите, с които се занимаваше в момента. Липсваше обичайната бюрокрация.

Зачуди се раздразнено дали Бондурант е помолил да изпратят точно него. Миналата година пресата се занимаваше достатъчно с Куин — харесваха образа му. Отговаряше на тяхната представа за специален агент: атлетичен, с волева брадичка, мургав и напрегнат. Изглеждаше добре по телевизията. Сигурно Джордж Клуни щеше да изиграе ролята му във филмите. Понякога образът, който бе създал, му беше полезен. Това дори му доставяше удоволствие, но все повече започваше да се дразни.

— Той не си губи времето — продължи Уолш. — Момичето още не е изстинало. Дори не знаят със сигурност дали това е неговата дъщеря — след като я няма главата. Но нали знаеш, хората с пари не си поплюват. Не им се налага.

— Докъде сте стигнали със самоличността на жертвата?

— Разполагаме с документ за самоличност. Трябва да се опитаме да свалим отпечатыци от пръстите ѝ, но ръцете ѝ са обгорени. Трябва да се разгледа медицинският картон на Джилиан Бондурант за някакви особени белези или счупени кости. Тялото отговаря по размер и строеж, знаем, че е вечеряла с баща си в петък. Тръгнала си е към полунощ и оттогава никой не я е виждал.

— Ами колата й?

— Още не сме я открили. Аутопсията е насрочена за тази вечер. Възможно е да извадим късмет и съдържанието на стомаха да отговаря на храната, която е яла на вечерята с Бондурант, но се съмнявам. Би трябвало да е убита почти веднага след вечерята, но този психо не действа така. Пресконференцията е в пет — не, че пресата я очаква — продължи той. — Новината вече бе разпространена по телевизията и радиото. Дори са успели да дадат име на убиеца. Наричат го Крематора. Оригинално, нали?

— Казаха ми, че намират прилика с някакви убийства отпреди няколко години. Има ли някаква връзка?

— С убийствата в Уирт Парк. Не, няма връзка, само прилика. Онези жертви са били чернокожа жена, азиатка и травестит, който е убит по погрешка. Проститутки или вероятни такива. Сегашните две жертви също са проститутки, но това не е нищо ново. Те са лесна плячка. Преди жертвите са били най-вече чернокожи, а сега са бели. Така че смятаме, че убиецът е различен.

— Сексуалните серийни убийци се придържат към своята раса, нали така?

— Както и да е, делото по убийствата в Уирт Парк е приключило. Хванаха убиеца, но нямаше достатъчно доказателства, за да направят съдебен процес. Още повече, колко доживотни присъди може да излежи човек?

— Разговарях с един от хората в отдел „Убийства“ — продължи Уолш, гасейки цигарата си в мръсния пепелник. — Той каза, че без съмнение този психо е друг. Но да ти кажа честно, не съм много запознат със случая. До тази сутрин всичко, с което разполагахме, бяха двете мъртви проститутки. Четох за тях във вестника, както всички останали. Абсолютно съм сигурен, че онзи човек не е отрязал главата на никого. Това е нещо ново.

Куин поклати глава и се изкашля, сякаш бе чул лоша шега. Погледна през прозореца към сухите голи клони на дърветата, към сивата пелена студен дъжд и си спомни за непознатите жертви, толкова маловажни, че не са получили нищо друго, освен етикет в моргата. През живота си бяха изпитали радост и мъка, а докато са умирали, са преживели ужас и болка. Имаха семейства и приятели, на които щяха да липсват. Но пресата и обществото ги бяха принизили — и като

живи, и като мъртви. Бяха просто две убити проститутки. Куин бе виждал стотици подобни случаи... и помнеше всеки един от тях.

Въздъхвайки, той потърка уморено слепоочията си. Главата започваше да го боли. Беше твърде изтощен, за да бъде дипломатичен, поне като начало. Чувстваше се толкова уморен, сякаш крайниците му бяха от олово. През последните няколко години се бе нагледал на много трупове. Имената им се въртяха в ума му нощем, когато се опитваше да заспи. Броейки труповете, имената изникваха пред очите му, което не беше предпоставка за сладки сънища.

— Искаш ли първо да се отбием в хотела, или да се насоча към управлението? — попита Уолш.

Сякаш това имаше някакво значение. Онова, което искаше от живота, бе изчезнало отдавна.

— Трябва да отида на мястото на престъплението — отвърна той, папката със снимките тежеше на коленете му като камък. — Искам да видя какво е останало.

Паркът изглеждаше като лагер след празненство на скаути. Обгорената земя бе оградена с жълта лента, завързана за дърветата, изсъхналата трева бе отъпкана, листата бяха залепнали за влажната пръст. Смачкани картонени чаши за кафе бяха паднали от коша за отпадъци и се бяха разпръснали навсякъде.

Уолш паркира и двамата излязоха от колата. Куин огледа местността на север и на юг. Мястото на престъплението се намираше малко под тях, в плитка долинка, която представляваше чудесно скривалище. Паркът бе осеян с дървета — широколистни и вечно зелени. През нощта това място представляваше един малък самотен свят. Наоколо нямаше къщи, а небостъргачите от центъра на Минеаполис се издигаха на няколко километра северно оттук. Дори малкият паркинг, на който оставиха колата, бе скрит от дървета. От него тръгваше алея с люляци, които сигурно цъфтяха красиво през пролетта — зад тях се криеше малка барака за озеленителите на парка.

Техният непознат субект бе паркирал тук и бе отнесъл тялото надолу по хълма, за да изпълни зловещата си церемония. Куин вдигна поглед към фенерите, които осветяваха мястото, повечето от крушките бяха счупени, а по земята се бе посипало стъкло.

— Знаеш ли откога не светят?

Уолш вдигна поглед и направи гримаса, когато дъждът започна да се стича по лицето му.

— Трябва да попиташ ченгетата.

„Няколко дни“ — обзаложи се Куин. Не беше достатъчно дълго, за да бъдат сменени от работниците в парка. Ако това бе работа на техния човек, докато се е подготвял за среднощната си мисия... Дали не бе дошъл предварително, за да счупи лампите, да почисти счупените стъкла, да прикрие следите от вандализма и, естествено, да се увери, че скоро осветлението няма да работи... ако това бе истина, имаха си работа с много внимателно обмислящ нещата престъпник. Да не говорим, че беше опитен. Ставаше все по-добър с всяко следващо убийство и се учеше от грешките си.

Без да обръща внимание на дъжда, Куин се сви в палтото си и се загледа надолу, осъзнавайки, че убиецът би трябвало да мине оттук, носейки трупа на ръце. Разстоянието не беше малко — пет-шест метра. В полицията сигурно имаха точните мерки. Беше необходима сила, за да носиш труп толкова дълго. Когато определяха времето на смъртта, щяха да разберат как я е пренесъл. На рамо щеше да е най-лесно — ако все още трупят не се бе вкочанил. Ако я беше носил на рамо, то неговият ръст варираше — и дребен мъж можеше да се справи. Ако се бе наложило да я носи на ръце, мъжът трябваше да е по-едър. Куин се надяваше да разбере нещо повече при аутопсията.

— Какво е направил екипът на местопрестъплението? — попита той, докато от устата му излизаше пара.

Уолш вървеше на три крачки зад него и кашляше.

— Всичко. Разгледали са целия участък, включително паркинга и бараката за градинарски сечива. Момчетата от отдел „Убийства“ повикаха тяхното собствено Бюро за разследване и мобилната лаборатория от Бюрото за криминални арести в Минесота. Разгледаха всичко най-подробно.

— Кога започна да вали?

— Тази сутрин.

— По дяволите — изръмжа Куин. — Миналата вечер... дали почвата е била мека или твърда?

— Като камък, дори не успяха да вземат отпечатыци от стъпки. Прибраха някакви боклуци — хартии, фасове, такива неща. Но това е

обществен парк. Всеки може да е изхвърлил отпадъците.

— Нещо определено да е било оставяно при другите две престъпления?

— Шофьорските книжки на жертвите, доколкото ми е известно.

— Кой извърши лабораторните изследвания?

— БСА, техните апаратури са най-добри.

— Чувал съм за тях.

— Знаят, че могат да се свържат с лабораторията на ФБР, ако се нуждаят от помощ или за изясняване на нещо.

Куин се доближи до изгорената земя, където бе лежало тялото, и почувства тежест в гърдите, както винаги, когато беше на местопрестъпление. Никога не се бе опитвал да разбере същината на това чувство, дали е мистично, или е дълбоко чувство за вина, или просто усещаше присъствието на злото. Беше част от него. Смяташе, че трябва да го приеме като доказателство за човечността си. След всичките трупове, които бе виждал, би трябвало да е съвсем претръпнал.

Вероятно така щеше да е по-добре.

За пръв път отвори папката, която Уолш му бе връчил, и погледна снимките. Гледката можеше да накара човек да отскочи отвратен. Портативни халогенни лампи бяха разположени около тялото, за да го осветят, придавайки на снимките странен вид. Както и изгорялата плът и стопената материя на женски дрехи. Цвят срещу отсъствие на такъв, триъгълно парче от червена пола на фона на тъжната реалност на изгорения труп.

— Останалите носеха ли дрехи?

— Не знам.

— Бих искал да видя и техните снимки. Искам всичко, с което разполагате. Получихте ли списъка?

— Изпратих копие от факса в отдел „Убийства“. Опитаха се да съберат всичко за оперативката. Ужасна гледка, нали? — Уолш кимна към снимките. — Направо могат да те откажат от барбекюто.

Куин не отвърна и продължи да разглежда фотографиите. Поради силната топлина мускулите и сухожилията на краиниците се бяха свили и ръцете и краката бяха заели положение, което в полицията наричаха боксърска поза. Гледката беше още по-мрачна поради липсата на главата.

„Сюрреалистично“ — помисли той. Опитваше се да си внуши, че гледа към обезглавен манекен, нещо бракувано, което е било изгорено. Но знаеше, че гледа към нещо от плът и кръв, момичето е било живо и здраво преди три дена. Беше се хранило, слушало музика, разговаряло с приятели, водело е нормален живот, не си е представяло, че ще свърши по този начин.

Тялото беше разположено така, че краката сочеха към центъра на града, което според Куин щеше да е от значение, ако и главата бе заровена наблизко. Преди две години се бе занимавал със случай, в който имаше два обезглавени трупа. Убиецът, Ед Кемпер, беше заровил главите в задния двор на дома си, под прозорците на майка си. Извратена шега, беше признал по-късно. Майка му, която емоционално го бе потискала от дете, винаги бе искала „да гледа отвисоко на хората“.

Главата на тази жертва не бе открита, а земята бе много твърда, за да може убиецът да я зарови наблизко.

— Съществуват доста теории защо ги гори — изрече Уолш. Пристъпваше от крак на крак, за да се стопли. — Едни смятат, че подражава на убиеца от Уирт Парк, други намират символизъм в действията му: проститутките горят в ада — неща от този род. Трети се опитват да намерят скрит смисъл в доказателствата и идентичността на престъпника.

— Защо е оставял шофьорските книжки, ако не е искал да ги идентифицират? — попита Куин. — Защо е отрязал главата на жертвата? Така трудно ще я разпознаем — не е било необходимо да я гори. Въпреки това той оставя документи за самоличност.

— Да не смяташ, че се опитва да се отърве от други доказателства?

— Вероятно. Какво използва той за подпалваща течност?

— Алкохол. Някакъв вид водка или нещо подобно.

— Тогава горенето е нещо като негов подпис — разсъждаваше Куин. — Защо не е използвал бензин, за да заличи доказателствата? Той е най-евтин. Лесно можеш да си го купиш, без да общуваш с никого. Избрал е алкохол поради емоционални причини, а не по практични. Това е част от ритуала, част от фантазиите му.

— Или е пияница.

— Не. Пияницата няма да си хаби питието. Точно това е имал предвид: разхищение на хубав алкохол. Може би е пиел, преди да тръгне на лов. Може би е пиел, докато ги е измъчвал, а сетне убивал. Но не е пияница. Ако беше такъв, щеше да допусне грешки. Поне засега не е допуснал такива.

Или още не ги бяха забелязали. Отново се замисли за двете проститутки и се зачуди кой се е занимавал с техните случаи — добро ченге или лошо. Всеки отдел разполагаше със служители от двата типа. Беше виждал ченгета да водят разследване като сомнамбули, сякаш не усещаха, че жертвата заслужава да ѝ се обърне внимание. Беше виждал и стари ченгета да се пречупват и да плачат над насилствената смърт на някого, до когото не биха седнали в автобуса.

Затвори папката. Дъждът продължаваше да вали и да мокри лицето и косата му.

— Другите жертви не са били изгорени тук, нали?

— Не. Едната бе намерена в парка Минехаха, а другата в парка Паудърхорн. В различни части на града.

Трябваше да разгледа картата на Минеаполис, за да види съществува ли връзка между местата, да се опита да установи ловната му територия и тази на убиване или изхвърляне. Екипът сигурно разполагаше с карта в командния център. Стандартната операция с червени кабарчета на мястото на престъплението. Не беше необходимо да пита. Умът му беше пълен с подобни карти. Преследване на престъпници, командни центрове и кабинети, които изглеждаха по един и същи начин, ченгета, които също си приличаха и говореха по един и същи начин, миришеха на цигари и евтин одеколон. Вече не можеше да разграничи град от град, но си спомняше всяка жертва поотделно.

Отново го обхвана умора, единственото му желание бе да легне на земята.

Хвърли поглед към Уолш, когато той отново се закашля мъчително.

— Да вървим — каза Куин. — Видях достатъчно засега.

Достатъчно. Въпреки това, му трябваше време да раздвижи краката си и да последва Винс Уолш до колата.

5.

Напрежението в кабинета на кметицата беше голямо. Зловеща възбуда, очакване, тревога, скрита сила. Винаги имаше такива, които гледаха на убийствата като на трагедия, и други, които наддушваха възможност за повишение в службата. През следващия час щяха да се разграничат тези два типа хора, да се установи кои имат отношение към случая. През това време Куин трябваше да реши как да се държи с тях, да ги подреди в собствената си схема.

Той изправи гръб, изпъна рамене, вдигна брадичка и влезе. Време за шоу. Всички глави се извърнаха моментално, щом се появи на вратата. В самолета бе запомнил наизуст имената на главните участници. Беше прочел внимателно факсовете, пристигнали в службата му вчера, още преди да напусне Вирджиния. Опита се да си ги припомни, да ги подреди и разграничи от стотиците други, с които се бе срещал на други конференции из цялата страна.

Когато го забеляза, кметът на Минеаполис се отдели от тълпата и се приближи до него. Грейс Нобъл приличаше много на оперна валкирия. Беше на около петдесет, едра, с каска от напръскана с лак руса коса. Почти нямаше горна устна, но внимателно си бе изписала такава с яркочервено червило, подходящо на костюма ѝ.

— Специален агент Куин — заяви тя, подавайки голямата си набръчкана ръка с лакирани в червено нокти. — Чела съм за вас. Веднага щом научих за пристигането ви от директора, изпратих Синтия в библиотеката да открие всички статии за вас.

Той ѝ отправи дежурната си очарователна усмивка, под която обаче прозираше непоклатимата му решителност.

— Кмете Нобъл, трябва да ви съобщя, че не би трябвало да вярвате на всичко, което четете. От друга страна е хубаво хората да смятат, че мога да чета мислите им.

— Сигурна съм, че едва ли ви се налага да четете мисли, за да разберете колко съм ви благодарна, че пристигнахте.

— Ще направя всичко по силите си, за да помогна. Споменахте, че сте разговаряли с директора?

Грейс Нобъл го потупа по ръката. Майчински жест.

— Не, скъпи. Питър говори с него. Питър Бондурант. С него сме стари приятели.

— Той тук ли е сега?

— Не, не можеше да понесе мисълта да се изправи пред пресата. Още не. След като не знае... — жената леко сви рамене. Господи, как ли ще го понесе, ако се окаже, че Джили...

Нисък чернокож мъж с тяло на борец, облечен в хубав сив костюм застана до нея и се загледа в Куин.

— Дик Гриър, шеф на полицията — представи се бодро той, подавайки ръка. — Радвам се да ви видя, Джон. Готови сме да хванем този психопат.

Сякаш имаше нещо общо с това. В столичния отдел на полицията шефът имаше административна и политическа роля, беше говорител, човек на идеите. Редовите полицаи разправяха, че шефът Гриър не може да намери оная си работа в тъмна стая.

Куин слушаше внимателно имената и титлите, докато го запознаваха с различни хора. Заместник-шефът, заместник-кметът, помощник окръжният прокурор, щатският директор по обществената безопасност, градският прокурор, двама секретари по пресата — твърде много политици. Присъстваха също шерифът на Хенипин, детектив от същата служба, завеждащият специален агент от Бюрото за криминални арести в Минесота с един от своите агенти, лейтенант от отдел „Убийства“ от местната полиция — представители на агенциите, които щяха да се включат в задачата.

Стискаше ръката на всеки от тях сърдечно, но нищо повече. Хората от Средния запад по принцип бяха резервирани и не се доверяваха на хора от другите щати. Когато му се наложи да работи на север, обикновено показваше твърдата страна на характера си, ако работеше на Западното крайбрежие, разчиташе на чара си, беше същински господин Приветливост — духът на сътрудничеството. Както казваше баща му: „Различни коне за различни писти.“ Кой бе истинският Джон Куин — самият той вече не знаеше.

— ... и съпругът ми, Едуин Нобъл — завърши с представянията кметицата Нобъл.

— Тук съм в качеството си на официално лице, агент Куин — призна Едуин Нобъл. — Питър Бондурант е мой клиент, както и приятел.

Вниманието на Куин се съсредоточи върху мъжа пред него. Висок, мускулист и с твърде широка усмивка. Изглеждаше по-млад от съпругата си. Слепоочията му бяха посивели.

— Адвокат сте на господин Бондурант?

— Аз съм личният му съветник. Тук съм от негово име.

— Защо?

— Шокът беше ужасен.

— Убеден съм. Господин Бондурант вече даде ли показания?

Нобъл отстъпи назад, сякаш въпросът го отврати.

— Показания за какво?

Куин предположи безгрижно:

— Обикновената процедура. Кога е видял дъщеря си за последен път. В какво настроение е била. Какви са отношенията им.

Изпъкналите скули на адвокатата се обагриха.

— Нима предполагате, че господин Бондурант има нещо общо със смъртта на дъщеря си? — пресипнало запита той, погледът му обходи залата за евентуални подслушвачи.

— Не — невинно отвърна Куин. — Съжалявам, ако сте изтълкували погрешно думите ми. Нуждаем се от всичко, до което можем да се доберем, за да добием по-пълна представа. Това е всичко.

Нобъл доби нещастен вид.

В дългогодишния си опит Куин бе виждал как родителите на убити жертви стоят денонощно пред полицията и се мотаят в краката на детективите. След описанието, което му бе дал Уолш за Бондурант, бе очаквал да види мъж, който се мята из града като побеснял бик. Но Питър Бондурант се бе свързал с директора на ФБР, беше повикал личния си адвокат и се бе скрил у дома си.

— Питър Бондурант е един от най-добрите мъже, които познавам — заяви Нобъл. — Убедена съм, че агент Куин не е имал намерение да каже нещо друго, Едуин — каза кметицата, потупвайки съпруга си по ръката.

Мъжът не откъсна очи от Куин.

— Увериха ни, че сте най-добрият за тази работа.

— Много съм добър в това, което правя, господин Нобъл — потвърди Куин. — Това, че не ме е страх да си върша работата, ме прави един от най-добрите. Уверен съм, че господин Бондурант ще се радва да го научи.

Предпочете разговорът да свърши дотук. Не искаше да си спечели врагове в лагера на Бондурант. Ако го обидеше, много лесно можеше да се окаже пред комисията по професионална етика и това бе най-малкото. От друга страна искаше да им стане ясно, че не могат да го манипулират.

— Времето напредва, хора. Заемете местата си и да започваме — заяви кметницата с тон на начална учителка, приканвайки ги да седнат около заседателната маса.

Зае председателското място, а останалите се подредиха според ранга си. В този момент вратата се отвори и в залата влязоха още четирима души.

— Тед, канехме се да започнем — на лицето и бе изписано неодобрение, явно бе ядосана, че са закъснели.

— Имахме известни затруднения. — Той прекоси залата и се насочи право към Куин. — Специален агент Куин, Тед Сабин, окръжен прокурор на Хенипин. Радвам се да се запознаем.

Куин несигурно се изправи. Погледът му се плъзна към жената зад него. Измърмори нещо подходящо и подаде ръка на прокурора. Мустакато ченге пристъпи напред и се представи като Ковак. Смътно си спомни това име. Пълничък човек си каза името и промърмори нещо от тила, че е чувал за Куин.

— ... а това е Кейт Конлан, нашата съветничка по програмата за жертви и свидетели — представи я Сабин. — Можете...

— Познаваме се — казаха те едновременно.

Кейт погледна Куин в очите за кратък миг, сякаш да се убеди, че е той, но не каза нищо повече. Сетне отвърна поглед, задушавайки се от силно желание да въздъхне, или да изругае, или да излезе от залата.

Не можеше да каже, че е учудена от присъствието му. Имаше само осемнадесет агенти към отдела за проучване и подкрепа на отвлечени деца и серийни убийства. Куин бе специалист по сексуалните убийства. Нещата не се развиваха в нейна полза, а днес късметът ѝ погаждаше лоши шеги. По дяволите, трябваше да очаква да го срещне тук. Но не беше подготвена.

— Работили сте заедно? — попита Сабин, без да е много сигурен дали да е доволен или разочарован.

Настъпи неловко мълчание. Кейт се отпусна на стола.

— Хм... да — отвърна тя. — Много отдавна.

Куин я изгледа. Никой не можеше да го изненада. Никога. През целия си живот се бе старал да се контролира напълно. Това, че Кейт Конлан влезе в залата и той загуби почва под краката си след толкова много време, никак не му хареса. Той сведе глава и се изкашля.

— Липсваше ни, Кейт.

„На кого?“ — искаше да запита тя, но отвърна:

— Съмнявам се. Бюрото е като китайската армия. Походът може да трае години и всички опразнени места се запълват с нови попълнения.

Усещайки напрежението от другата страна на масата, кметницата ги запозна с реда на днешното събрание. Пресконференцията щеше да се състои след час. Политиците се нуждаеха от информация. Кой щеше да говори пръв, кой къде да застане, кой какво да каже. Полицайте пригладваха мустаци и почукваха с пръсти по масата, губейки търпение от формалностите.

— Изявлението ни трябва да е стабилно — започна шефът Гриър, упражнявайки ораторския си глас. — Нека този психар разбере, че няма да намерим покой, докато не го хванем. Нека научи, че тук е водещ специалист по изготвяне на профили от ФБР, че четири агенции са се съюзили и ще работят денонощно.

Едуин Нобъл кимна.

— Господин Бондурант е определил награда от сто и петдесет хиляди за информация, която ще помогне за ареста.

Куин откъсна очи от Кейт и се изправи:

— Всъщност, шефе, не бих ви съветвал засега да правите подобни изявления.

Лицето на Гриър се сви. Едуин Нобъл го изгледа гневно. От другата страна на масата политиците се намръщиха.

— Нямах възможността да се запозная подробно със случая, което е достатъчна причина да не бързаме. Трябва да разберем нещо повече за този убиец, сега умът му работи усилено. Да демонстрираме сила на този етап, може да е погрешен ход.

— И на какво ще се опрем? — попита Гриър, широките му рамене се напрегнаха. — Както сам казахте, още не сте разгледал подробно случая.

— Разполагаме с убиец, който обича да се перчи. Видях снимките от мястото на престъплението. Отнесъл е тялото на публично място, възнамерявайки да шокира обществеността. Привлякъл е вниманието с помощта на огън. Вероятно това означава, че иска публика, ако е така, трябва да внимаваме.

Съветът ми е да се въздържим днес. Да съкратим до минимум пресконференцията. Да уверим обществеността, че правим всичко възможно да установим самоличността на убиеца и да го арестуваме. Но да не навлизаме в подробности. Хората на подиума трябва да бъдат сведени до минимум — шефът Гриър, кметицата Нобъл, господин Сабин са достатъчни. Не навлизайте в подробности. Не говорете за господин Бондурант. Не повдигайте въпроса за ФБР. Не споменавайте името ми. И не приемайте въпроси.

Както очакваше, околните вдигнаха вежди. Знаеше от опит, че някои от тях се тревожат той да не обере лаврите: нахалникът от ФБР се появява и се опитва да им открадне славата. Несъмнено, други искаха да го показват на конференцията като трофей — „Вижте какво имаме на наша страна: суперагент!“ Никой не очакваше от него да обърка ролята си.

— На този етап от играта не бих искал да създаваме враждебна среда и убиецът да гледа на мен като на предизвикателство — изрече той с ръце на кръста, очаквайки неминуемите възражения. — Ще стоя в сянка, доколкото е възможно. Или толкова дълго, колкото намеря за добре.

Политиците изглеждаха обезсърчени. Не обичаха нищо повече от вниманието на обществото, на медиите, следователно на масите. Гриър очевидно бе възмутен, че са му отнели възможността да покаже силата си. Челюстите му нервно потрепераха.

— Хората в този град са готови да изпаднат в паника — каза той. — Три жени са мъртви, една от тях е обезглавена. Телефоните в кабинета ми не спират да звънят. Необходимо е да направим изявление. Хората искат да научат, че правим нещо, за да заловим това животно.

Кметицата кимна.

— Склонна съм да се съглася с Дик. В града има бизнес конференция, пристигат туристи за театрални постановки и концерти, на почивка и на пазар...

— Да не споменавам тревогата на населението заради нарастващия процент престъпления в града — допълни помощник-кметът.

— И без това не ни харесва фактът, че убийството на две проститутки трябва да се появи в пресата — добави пресекретарят. — Сега дъщерята на виден гражданин е мъртва. Хората ще започнат да мислят, че това може да се случи и на тях. Подобни новини създават предпоставки за страх.

— Ако обърнете прекалено много внимание на този човек, градът ще има реални причини да изпадне в паника — възрази рязко Куин.

— Няма ли да постигнем същия резултат, ако не изнесем информация в пресата? Няма ли да го подтикнем да извърши още престъпления, за да привлече вниманието на обществото? — попита Гриър. — Откъде знаете, че ако се покажем силни и активни пред хората, няма да го уплашим?

— Не знам. Нямам представа какво може да стори този човек, вие също. Необходимо ни е време. Убил е три жени, доколкото ни е известно, и явно става все по-дързък. Едва ли ще го уплашим лесно. Накрая може и да успеем да го въвлечем в издирването — абсолютно съм сигурен, че ни наблюдава, — но ни е необходимо да контролираме положението и да не пропиляваме възможностите си. — Обърна се към Едуин Нобъл. — Наградата е твърде голяма. Съветвам ви да я намалите като за начало на петдесет хиляди.

— Моите уважения, агент Куин — изрече адвокатът, — но изборът е на клиента ми.

— Така е, сигурен съм, че всяка информация за дъщеря му си струва парите. Причината е, господин Нобъл, че хората са готови на всичко и за по-малка сума. Тези пари ще привлекат поток от мошеници, готови да продадат собствената си майка. Започнете с петдесет. По-късно може би ще е уместно да повишите наградата като един вид стратегически ход.

Нобъл въздъхна и побутна стола си.

— Трябва да поговоря с Питър за това. — Той се изправи и се запъти към страничната маса, на която имаше телефон.

— На стъпалата на кметството са се събрали всички журналисти от окръга — изтъкна кметицата. — Те очакват нещо повече от безинтересно изявление.

— Това е техен проблем — отвърна Куин. — Трябва да мислим за тях по-скоро като за инструменти. Никой не ги е упълномощавал да получат подробна информация за следствието. Не сте им обещали нищо, нали?

По израза на лицето ѝ разбра, че е точно обратното. Нервите му започнаха да се обтягат. Губеше търпение. „Дръж се дипломатично. Спокойно. Не губи самообладание.“ Господи, беше уморен.

— Така ли е?

Грейс Нобъл погледна към Сабин.

— Надявахме се да разполагаме със скица.

Сабин хвърли злобен поглед към Кейт:

— Свидетелката не ни съдейства особено.

— Свидетелката е уплашено дете, видяло психопат да запалва обезглавен труп — рязко се обади Кейт. — Едва ли ще ѝ е лесно да се приспособи към вашата програма... сър.

— Добре ли е огледала престъпника? — попита Куин.

— Каза, че го е видяла. Тя е уморена, уплашена и разгневена, и с право — от начина, по който се държат с нея. Тези фактори не я предразполагат към съдействие.

Сабин се надигна, за да възрази. Куин се опита да прекрати спора.

— Това означава, че не разполагаме с описание.

— Така е — отвърна Кейт.

— Този въпрос не бива да се повдига — Куин се извърна към кметицата. — Отклонете вниманието им към нещо друго. Дайте им снимка на Джилиан Бондурант и на колата ѝ. Обърнете се с апел към хората да се обаждат на дежурните телефони, ако са я забелязали в петък вечер. Не говорете за свидетели. От първостепенно значение е как убиецът ще приеме вашите действия и реакции, а не как ще реагират медиите.

Грейс Нобъл въздъхна дълбоко.

— Агент Куин...

— Обикновено не се намесвам толкова рано — прекъсна я той, едва сдържайки нервите си. — Но след като съм тук, искам да направя всичко, за да помогна нещата да се успокоят и да стигнем бързо до правилна позиция относно разследването. Това означава да ви консултирам за стратегията на разследването и как да се справите с пресата. Не е необходимо да се вслушате в съветите ми, но говоря от дългогодишен опит. Директорът на ФБР лично ме назначи към случая. Може би ще е добре да си помислите, преди да отхвърлите предложението ми.

Кейт го наблюдаваше, докато той направи две крачки и се извърна с профил към нея, преструвайки се, че гледа през прозореца. Неуловима заплаха. Беше им показал това, което искаше, а сега ги предизвикваше. Беше говорил от името на директора на ФБР и сега очакваше да го оспорят.

Добрият стар Куин. Познаваше го по-добре от всеки друг. Беше майстор в манипулирането. Можеше да чете мислите на хората и да променя цвета си като хамелеон. Можеше да изиграе ролята на враг или на приятел блестящо, привличайки другите на своя страна в спор, като използваше чар, нахалство и интелигентност. Беше хитър и потаен, беше груб, ако се наложи. И кой всъщност бе зад всичките си изобретателни измамни външности и стратегии — Кейт се зачуди, дали самият той знае. Може би тя го познаваше, но това беше отдавна.

Физически се бе променил през последните пет години. Гъстата му черна коса се бе прошарила. Сега беше подстригана съвсем късо. Изглеждаше по-слаб и строен, изтощен от работа. Носеше скъп италиански костюм, но самото висеше като на закачалка на широките рамене, а панталоните му бяха сякаш два номера по-големи. Това обаче му придаваше елегантност, вместо да го загрози. Чертите на лицето му се бяха изострили. Под кафявите му очи имаше сенки. Раздразнимост вибрираше във въздуха около него и тя се зачуди дали е истинска, или се преструва за момента.

Неочаквано Сабин се обърна към нея.

— Е, Кейт, какво мислиш?

— Аз ли?

— Ти си работила със специален агент Куин. Какво ще кажеш?

Усещаше погледа на Куин върху себе си, останалите в стаята също я наблюдаваха.

— Не, аз съм само съветник. Дори не съм сигурна какво общо имам с това събрание. Джон е експерт...

— Не, той е прав, Кейт — възрази Куин. Сложи ръце, на масата и се наклони към нея, тъмните му очи блестяха като въглени — усещаше топлината им по лицето си.

— Ти си част от предишния отдел „Криминално поведение“. Имаш повече опит от всички тук, с изключение на мен. Ти какво смяташ?

Кейт го изгледа, разбирайки, че трябва ясно да покаже негодуванието си. Не стига, че Сабин бе привлякъл вниманието към нея, но прие думите на Куин като предателство. От друга страна, това не биваше да я изненадва.

— Относно случая не разполагам с изходна точка, за да оформя някакво мнение — сковано започна тя. — Обаче имам представа за опита и квалификацията на агент Куин. Личното ми мнение е, че ще сгрешим, ако не последваме съвета му.

Куин погледна към кметицата и шефа на полицията.

— Не може да отложите всичко — тихо изрече той. — Ако сега изнесете голямо количество информация, няма връщане назад. Ще трябва да свикате още една пресконференция утре, ако се наложи. Просто дайте шанс на екипа да съберат източниците си и да започнат работа.

Едуин Нобъл се завърна, след като завърши телефонния разговор. Лицето му беше сериозно.

— Господи Бондурант каза, че ще направи всичко, което агент Куин предлага. Определихме награда в размер на петдесет хиляди.

Събранието бе закрито в четири и половина. Политиците се оттеглиха в кабинета на кметицата за последни приготовления, преди да се изправят пред журналистите. Ченгетата се струпяха в далечния край на залата да поговорят за сформирането на работния екип.

— Сабин не е доволен от теб, Кейт — каза с поверителен тон Роб, сякаш някой в стаята би се заинтересувал от информацията.

— Не ми пука за Тед Сабин, скоро ще се пречупи.

Роб се намръщи и изчерви.

— Кейт...

— Той ме въвлече в тази каша, сега ще си понесе последствията — отвърна тя, отправяйки се към вратата. — Ще отида да проверя как

е Енджи. Да разбера дали не е открила нещо в албума със снимки на престъпници. Ще останеш ли за пресконференцията?

— Да.

Добре. Имаше свидетел, с когото да се занимава, докато останалите стоят тук. Следващият проблем бе къде да отведе момичето. Би трябвало да я предаде на отдела за юноши, но досега не успяха да докажат, че е малолетна.

— Значи си работила с Куин? — поинтересува се Роб, докато я изпращаше до вратата. — Веднъж го слушах на някаква конференция. Много е впечатляващ. Смятам, че теорията му за жертвите е много вярна.

— Такъв си е Джон. Впечатляващо е фамилното му име.

От другия край на залата Куин се извърна, въпреки че водеше разговор с човек от отдел „Убийства“, и я изгледа, сякаш бе дочул забележката ѝ. В същия миг пейджърът на Роб се включи, той се извини и тръгна към телефона, недоволен, че е пропуснал възможността да поговори с Куин.

Кейт нямаше подобно желание. Продължи пътя си към вратата, но Куин я настигна.

— Кейт.

Тя го изгледа свирепо и дръпна ръката си, когато той посегна към нея.

— Благодаря за помощта — тихо каза той, накланяйки глава така, че да заприлича на виновно момче.

— Да, добре, утре ще ми сложиш ли намордник, когато ги посъветваш да предизвикат този кучи син, за да го заловите?

Той невинно премигна.

— Не разбирам, какво искаш да кажеш. Наясно си също като мен, че е важно да го провокираме, но в подходящо време.

Искаше ѝ се да го попита дали има предвид убиеца или политиците, но се възпря. Провокативните теории на Куин се простираха във всички аспекти на живота му.

— Не се опитвай да си играеш игрички с мен, Джон — горчиво прошепна тя. — Нямах намерение да ти помагам. Не ти предложих нищо. Мислиш си, че просто можеш да манипулираш хората, като пешки на шахматната дъска.

— Целта оправдава средствата.

— Винаги е така, нали?

— Знаеш, че бях прав.

— Странно, но това не те прави по-привлекателен — тя отстъпи към вратата. — Извинявай, имам работа. Ако искаш да си играеш игрички, не ме включвай в плановете си, благодаря.

— Радвам се, че те видях, Кейт — прошепна той, докато тя излизаше.

Със закъснение осъзна, че на скулата имаше голяма синина, а устната ѝ бе сцепена. Беше я виждал такава, каквато я помнеше: като съпругата на бивш приятел... единствената жена, която бе обичал истински.

6.

Тълпата беше впечатляваща. Градът бе претъпкан с представители на големи и по-малки вестници, телевизионни канали и радиостанции, повечето неизвестни за него.

Беше успял да привлече вниманието им. Наслаждаваше се на вкуса на славата. Звучите особено го вълнуваха — настойчивите гласове, разгневените гласове, шумът от стъпки, жуженето на камерите.

Съжаляваше, че едва сега бе привлякъл вниманието им. Никой не се бе заинтересувал от първите му убийства, те бяха скрити във времето и пространството, телата бяха погребани в плитки гробове. Сега нещата бяха далеч по-добри.

Репортерите се бореха за по-предно място. Фотографите и операторите с камери се насочваха към насъбралия се народ. Ослепителни прожектори придаваха на обстановката свръхестествен вид. Беше застанал извън тълпата журналисти, с другите зрители.

Кметицата се появи на подиума. Говорителка на обществеността, тя изрази колективния морален гняв срещу безсмисленото насилие. Окръжният прокурор повтори забележките на кметицата и обеща възмездие. Шефът на полицията направи изявление относно сформирването на работна група по случая.

Не приемаха никакви въпроси, дори от репортерите, които настояваха шумно за потвърждение на самоличността на жертвата и за страховитите подробности от престъплението. Журналистите се държаха като лешояди, бореци се да се докопат до трупа, след като хищникът се е нахранил. Носеха се слухове за някакъв свидетел.

Мисълта, че някой го е наблюдавал, го възбуди. Вярваше, че всеки свидетел на неговото дело би се възбудил също като него. Бе възбуден до невъобразим предел, както някога, когато като дете, скрит в дрешника, подслушваше майка си, докато тя се любеше с различни непознати мъже. Изпитваше възбуда, която инстинктивно разбираше, че е забранена и едновременно с това непреодолима.

Въпроси и още въпроси от страна на медиите.

И никакви отговори. Без коментар.

Забеляза Джон Куин в групата на ченгетата и изпита прилив на гордост. Познаваше репутацията на Куин, неговите теории. Беше го гледал по телевизията, беше чел статии за него в списанията. ФБР бе изпратило най-добрия си агент.

Искаше му се агентът да застане на подиума, искаше му се да чуе гласа му, но Куин не помръдва. Репортерите изглежда не го познаваха. Сетне официалните личности напуснаха подиума, заобиколени от униформени полицаи. Пресконференцията завърши.

Налегна го разочарование. Беше очаквал нещо повече, искаше повече. Беше предсказал, че ще се нуждаят от повече.

Неочаквано осъзна, че от него се е очаквало да реагира, че за момент си е позволил чувствата му да зависят от решенията на другите. Неприемливо поведение.

Репортерите се отказаха от по-нататъшни преследвания и побързаха да си тръгнат. Трябваше да пишат статии, трябваше да издирят източници, които да разпитват. Хората около него започнаха да се разотиват. Той също си тръгна. Беше един от тях.

— Да тръгваме, момиче. Трябва да се махаме.

Енджи предпазливо вдигна поглед от албумите със снимки, приглади правата си коса. Погледът ѝ се отмести от Кейт към Лиска, която се изправи. Стори ѝ се, че полицейката ще извади пистолета си, за да предотврати бягството ѝ. Но вниманието на Лиска бе насочено към Кейт.

— Имаш ли разрешение да тръгваш? Къде е Ковак?

Кейт я изглежда право в очите.

— Да... Ковак е зает, двамата с лейтенанта са на пресконференцията. Ще говорят за сформирането на работна група.

— Държа да ме включите — решително изрече Лиска.

— Ще те включат. Със случай като този можеш да направиш кариера — отвърна Кейт. „Или да я разрушиш“ — помисли си тя, чудейки се колко ли грижи щеше да ѝ създаде Енджи ди Марко.

„Целта оправдава средствата.“ Спомни си за Куин. Поне нейната цел беше благородна и не манипулираше никого за своя изгода.

„Рационализъм: ключът към чистото съзнание.“

— Камерите записват ли още? — попита Лиска.

— Дори докато разговаряме — Кейт хвърли кос поглед към клиентката си, която прибра запалката на някого от масата и я пхна в джоба си. Господи. Клептоманка. — Май е време да се разделяме.

— Тръгвай, докато все още можеш — посъветва я Лиска. — Днес си успяла да се представиш два пъти: чух името ти да се свързва с някакъв лунатик във фоайето тази сутрин. Ако журналистите не те притиснат за него, ще го направят заради нещо друго.

— Животът ми е вълнуващ.

— Къде ме водиш? — попита настойчиво Енджи, слагайки раницата си.

— На вечеря. Умирам от глад, а и ти не изглеждаш по-добре от мен.

— Но шефът ти каза...

— Майната му. Искam някой да затвори Тед Сабин за ден-два. Може би тогава ще развие някакво състрадание. Хайде да вървим.

Енджи погледна за последен път към Лиска и излезе през вратата.

— Ще си имаш ли неприятности?

— Какво те интересува?

— Не е мой проблем, ако те уволнят.

— Виж какво, трябва да отидем до кабинета ми. Ако някой ни спре по пътя, моля те, направи се, че не си с мен. Не искам медиите да научат, ти също едва ли искаш да разберат коя си. Повярвай ми.

Енджи замислено я изгледа.

— Ще публикуват ли моя снимка? Чувала съм, че плащат добре.

— Ако скроиш такъв номер на Сабин, той ще те постави в списъка на най-издирваните в Америка. При условие че нашият любезен сериен убиец не стигне пръв до теб. Ако отказваш да чуеш какво ти говоря, изслушай поне това. Опасно е да те дават по телевизията и да те снимат за вестниците.

— Да не се опитваш да ме уплашиш?

— Просто обяснявам как стоят нещата.

Кейт се огледа и се опита да върви колкото е възможно по-бързо, но болките в крака я възпираха. Времето течеше. Ако политиките приемеха съвета на Джон и някак успеяха да се сдържат и да не

говорят, пресконференцията скоро щеше да приключи. Някои от репортерите щяха да последват шефа Гриър, но повечето щяха да тръгнат след Сабин и кметицата. Всеки момент сградата щеше да се изпълни.

Ако последваха Сабин в тълпата и някой я забележеше или посочеше, щяха да преследват и нея. Накрая все някой щеше да направи връзката със слуховете за свидетел при последното убийство.

Този път извади късмет. Само трима се опитаха да препречат пътя ѝ към двадесет и втория етаж. Всички направиха интересни коментари за героичната ѝ постъпка тази сутрин. Успя да се отърве от тях с по една кратка забележка и дори не намали ход.

— За какво става дума? — попита Енджи, когато влязоха в асансьора. Явно любопитството ѝ бе надделяло над безразличието.

— Нищо.

— Той те нарече терминатор. Какво си направила? Убила ли си някого? — запита тя едновременно предпазливо и невярващо, но и с нотки на възхищение в гласа.

— Нищо особено. Не че не са ме изкушавали днес — Кейт набра кода за влизане в юридическия отдел. Отключи вратата на кабинета и направи знак на Енджи да влезе.

— Знаеш ли, не е необходимо да ме водиш навсякъде — каза момичето, сядайки на стола. — Мога и сама да се грижа за себе си. Живеем в свободна страна, а и не съм извършила престъпление... нито съм дете — добави тя предизвикателно.

— Нека засега да не засягаме тази тема — предложи Кейт, преглеждайки пощата си. — Знаеш какво е положението, Енджи. Нужно ти е безопасно място.

— Мога да отседна при приятелката си, Мишел...

— Мислех, че името ѝ е Моли.

Енджи присви устни, очите ѝ се превърнаха в тесни цепки.

— Не се опитвай да ме мамиш — посъветва я Кейт. — Нямах приятели, нито къде да живееш. Опитът ти да ни праметнеш беше добър, като посочи такова отвратително място. Кой би могъл да твърди, че нямаш приятели там, след като наемателите са направо неуловими?

— Лъжкия ли ме наричаш?

— Смятам, че следваш свой собствен план — хладно изрече Кейт, вниманието ѝ бе привлечено от бележка, на която пишеше: „Говорих със Сабин. Заведи свидетеля в къщата «Феникс». Р.М.“ Разрешение. Странно, че Роб не бе споменал за това в кабинета на кметницата. Бележката бе написана с почерка на администраторката. Времето не беше отбелязано. Вероятно решението бе подготвено непосредствено преди пресконференцията. Всичките ѝ хитрости отидоха на вятъра. Е, нищо. — Явно в плана ти влиза да избегнеш оставането в затвора или настаняването в юношески дом — продължи тя.

— Не съм...

— Спести си го.

Натисна бутона на телефонния секретар и изслуша гласовете, които се бяха опитали да се свържат с нея този следобед. Репортери искаха да вземат интервю. Наричаха я героиня. Тя бързо натисна копчето за превъртане напред. Както обикновено — Дейвид Уилис, един от досадните ѝ клиенти. Координаторът на групата по правата на жертвите. Съпругът на жена, която твърдеше, че са я нападнали, въпреки че Кейт имаше чувството, че лъже, и че вероятно това семейство искаше да измъкне пари по някакъв начин. В досието на съпруга пишеше, че е бил арестуван за продажба на наркотици.

— Кейт — мъжкият глас, който прозвуча от машината, я накара да подскочи. — Куин е... Джон. Отседнал съм в „Радисън“.

Сякаш очакваше тя да му се обади. Колко удобно.

— Кой е този? — попита Енджи. — Приятел?

— Не, хм, не — отвърна Кейт, опитвайки се да си придаде безразличен вид. — Хайде да тръгваме. Умирам от глад.

Въздъхна дълбоко и се изправи. Беше я изненадал, нещо, което не ѝ хареса. Още една обида в списъка против Куин. Нямахте да му позволи да се срещнат. Сега беше тук, но щеше да си тръгне. Въпрос на няколко дни. Бюрото го бе изпратило, защото Питър Бондурант имаше влиятелни приятели. Беше израз на добра воля или на подлизурство, зависи от гледната точка.

Не биваше да е тук. Едва ли щеше да се задържи за дълго. Не беше необходимо да контактува с него. Вече не работеше за Бюрото. Не беше част от работната група. Нямахте власт над нея.

„Господи, Кейт, не бива да се плашиш от него“ — помисли си тя с отвращение, докато извеждаше тойотата си от паркинга и се насочваше към Четвърто авеню. Куин беше част от миналото, а тя вече не беше малко момиче, скъсало с най-хубавото момче в класа, което не може да понесе присъствието му в класната стая.

— Къде отиваме? — попита Енджи, докато търсеше музика по радиото. Аланис Морисет плачеше за бившето си гадже.

— В центъра. Какво ти се яде? По вида ти личи, че имаш нужда от малко мазнини и холестерол. Ребърца? Пица? Спагети? Хамбургери?

Момичето небрежно сви рамене — жест, от който побесняваха много родители.

— Няма значение. Важно е да има бар. Нуждая се от едно питие.

— Не ме предизвиквай, момиче.

— Какво? Имам валидна шофьорска книжка — тя се отпусна на облегалката и качи краката си на таблото. — Имаш ли цигари?

— Не, отказах ги.

— Откога?

— От 1981. Понякога си позволявам по една. Свали си краката от таблото ми.

Момичето въздъхна и свали краката си.

— Защо ме водиш на вечеря? Ти не ме харесваш. Не предпочиташ ли да се прибереш у дома при съпруга си?

— Разведена съм.

— С онзи от телефонния секретар? Куин?

— Не. Не че ти влиза в работата.

— Имаш ли деца?

Отне ѝ известно време да отговори. Кейт се зачуди дали някога ще преодолее мъката си.

— Имам котка.

— В другата част на града ли живееш?

Кейт ѝ хвърли бърз поглед.

— Нека поговорим за теб. Кой е Рик?

— Кой?

— Рик — името, написано на якето.

— Така го намерих.

Превод: името на човека, от когото го е откраднала.

— Откога си в Минеаполис?

— От известно време.

— На колко години беше, когато починаха родителите ти?

— Тринайсет.

— От колко време живееш сама?

Момичето сърдито я изглежда.

— Осем години. Не беше убедителна.

Кейт сви рамене.

— Струваше си да опитам. Какво се случи? Катастрофа?

— Да — тихо отвърна Енджи, гледайки право пред себе си. — Катастрофа.

Имаше нещо в думите ѝ. Кейт мислено си го отбеляза, докато взимаше завоя от Деветдесет и четвърта към булевард „Хенипин“. Можеше да предположи някои от части от интригата — алкохол, побои, поредица от неблагоприятни обстоятелства. Почти всяко дете от улицата бе преживяло вариант на тази история. Както и всеки мъж в затвора. Семейството бе плодородна почва за този вид психологическа бактерия, която обсебваше мозъците и убиваше надеждата. И обратното, познаваше много хора в полицията и социалните служби, които идваха от същото място, хора, крило бяха стояли на същия кръстопът, но бяха завили в правилната посока.

Отново се замисли за Куин, въпреки че не желаше.

Навън валеше и бе паднала гъста мъгла. Тротоарите бяха пусти. Центърът въпреки името си се намирал в южната част на Минеаполис. Беше място, изпълнено с кафенета, магазини, ресторанти, барове, кина и театри. Най-оживени бяха улица „Лейс“ и „Хенипин“. На крачка разстояние оттам, но на космически години във времето се намирал отвратителният квартал „Уайтиер“, който през последните години се бе превърнал в територия на чернокожи банди, престрелки и продажба на наркотици.

На запад центърът на града граничеше с езерото Калун и Езерото на островите, район населяван през последните години от средната класа. Къщата, в която бе израснала Кейт и която сега притежаваше, се намирал на две пресечки от езерото Калун. Родителите ѝ си бяха купили голяма къща десетилетия преди мястото да стане модно.

Кейт избра кръчма на име „Ла Луун“, встрани от оживения площад „Калун“, и паркира наблизо. Нямаше настроение за

шумотевици и тълпи, знаеше, че и двете могат да бъдат използвани като щит от момичето, докато вечеряха. Това, че трябва да се справя с тийнейджърка, ѝ бе достатъчно.

Вътре в заведението бе тъмно и топло, мебелите бяха изработени от дърво, имаше старомоден дълъг бар, на който се бяха разположили няколко постоянни клиенти. Кейт избра сепаре в дъното на залата, така можеше спокойно да огледа обстановката. „Параноичка“ — каза си. Явно Енджи също бе развила този навик. Тя не седна срещу Кейт с гръб към залата. Седна на страничния стол и опря гръб в стената.

Сервитьорката донесе менюто и взе поръчката за питиетата. Кейт жадуваше за чаша джин, но се примири с шардоне. Енджи си поръча ром с кола.

Сервитьорката изгледа Кейт, но тя сви рамене.

— Има документи, че е пълнолетна.

На лицето на Енджи се изписа задоволство, когато сервитьорката се отдалечи.

— Смятах, че ще ми забраниш да пия.

— О, защо, по дяволите — възрази Кейт и затърси в чантата си болкоуспокояващото — Това едва ли ще те поквари.

Момичето бе очаквало да ѝ се противопоставят. Беше разочаровано.

— Не приличаш на нито една от социалните работнички, с които съм си имала работа.

— Колко познаваш?

— Няколко. Те бяха или кучки, или толкова мили, че ми се повръщаше от тях.

— Мнозина няма да се съгласят с теб.

— Но ти си различна. Не знам — тя повдигна рамене опитвайки се да намери точната дума. — Сякаш се познаваме отдавна.

— Просто нека кажем, че не съм постъпила на тази работа по обичайния ред.

— Какво означава това?

— Означава, че не се ядосвам за дребни неща и не приемам никакви глупости.

— Тогава кой те е бил?

— Това далеч надвишава служебните ми задължения — Кейт преглътна хапчето с чаша вода. — Трябваше да видиш противника ми.

Е, видя ли познато лице в албума днес?

Настроението на Енджи се промени, сведе очи към масата.

— Не, щях да ти кажа.

— Така ли? — измърмори Кейт намусено. — Утре сутринта искат да поработиш с художника. Дали е възможно? Видя ли го добре?

— Видях го на светлината на огъня.

— На какви разстояние беше от него?

Енджи започна да чертае фигурки по покривката.

— Не знам, не бях далеч. Трябваше да вляза в парка, защото исках да пишкам. Клекнах зад някакви храсти и тогава той слезе по хълма... и носеше...

Лицето и се стегна и тя прехапа устни, скланяйки глава, явно с надеждата да овладее чувствата си. Кейт чакаше търпеливо, усещайки напрежението, което изпитваше момичето. Дори отраканите деца като Енджи получаваха шок от подобна гледка. Стресът от преживяното в парка и полицейското управление, съчетано с изтощението взимаха своето.

„Искам да присъствам, когато горкото дете се пречупи“ — помисли си тя, недоволна от този аспект на работата си. Предполагаше се, че системата защитава жертвата, но често се получаваше така, че по време на процеса всички се превръщаха в жертви. А съветникът бе по средата, уж защитаваеше гражданите, а всъщност ги тикаше в челюстите на правосъдието.

Сервитюрката се върна с двете питиета. Кейт поръча сандвичи със сирене за двете и върна менюто.

— Не знаех какво носи — прошепна Енджи. — Просто реших да се скрия.

Като животно, което знае много добре, че през нощта дебнат хищници.

— Паркът е доста страшен през нощта, предполагам — тихо изрече Кейт, въртейки чашата с вино. — Хората ходят там през деня, смятат, че е хубаво да се махнат от града, но когато настъпи вечерта, неочаквано паркът се превръща в страшна гора, като тази от „Магъосникът от Оз“. Никой не би искал да попадне на такова място през нощта. Какво правеше там, Енджи?

— Казах ти, просто минавах напъряко.

— За къде и от къде? — небрежно попита Кейт.

Енджи отпиваше малки глътки от питието си. Напрегната. Опитвайки се да замени страха си.

— Енджи, не се занимавам с подобни случаи от вчера. Виждала съм неща, на които дори ти не би повярвала. Нищо не може да ме шокира.

Момичето се изсмя и погледна към телевизора на бара. Вървяха местните новини, представяни от Пол Магерс. В момента говореше за лунатика в окръжния център. На екрана показаха снимка на човека и съобщиха, че наскоро се развел със съпругата си, която отвела децата им в неизвестна посока.

Кейт не беше изненадана.

— Никой не се интересува дали си нарушила закона, Енджи. Убийството отхвърля всичко останало — кражба, проституция, браконьерство на катерички. Последното може да се брои за служба в полза на обществото. Миналия месец открих катеричка на тавана. Злобна гадинка. Не е нищо повече от плъх с пухкава опашка.

Не последва реакция, нито усмивка.

— Не се опитвам да те притискам, Енджи. Казвам ти като твой съветник: колкото по-бързо изясним всичко, което се е случило снощи, толкова по-добре за всички, за теб включително. Окръжният прокурор много държи на този случай. Намекна на Ковак, че ще те третира като заподозряна.

В очите на момичето блесна тревога.

— Майната му! Не съм сторила нищо!

— Ковак ти вярва, точно поради тази причина сега не си в килията. Както и защото аз не бих го допуснала. Но положението никак не е розово. Този убиец е враг на обществото, а ти си единствената, която го е видяла и може да ни даде информация.

С подпрени на масата лакти, момичето скри лице в дланите си и прошепна:

— Господи, цялата работа вони!

— Прави каквото намериш за добре, скъпа. Но това е сделка. Този луд ще продължава да убива, докато някой не го спре. Може би ти ще ни помогнеш?

Притаи дъх в очакване. Подтиквайки горкото момиче да се пречупи. Наблюдаваше лицето на Енджи. Бедното дете се беше изчервило от напрежение. Тялото му беше напрегнато.

Ситуацията беше неловка. Неочаквано пейджърът ѝ започна да бибипка в чантата. Моментът отлетя. Тя изруга тихо, докато ровеше в чантата си, проклинайки съвременните изобретения.

— Помисли си, Енджи — каза тя и стана от стола. — Готова съм да ти помогна.

Отправи се към телефона до тоалетната. Не, нищо не беше толкова просто и лесно.

7.

Какво, по дяволите, си направила със свидетелката, Кейт? — Ковак се бе облегнал на стената в залата за аутопсии. Беше притиснал слушалката между рамото и брадичката си. Бръкна под хирургическата престилка в джоба на самото си и извади бурканче ментов вазелин. Намаза ноздрите си.

— Реших, че ще бъде хубаво да се държа с нея като с нормален човек и да я нахраня с истинска храна, вместо с оная помия, която даваш на хората си — отвърна тя.

— Не обичаш ли понички? Каква американка си тогава?

— От онези, които смятат личната свобода за нещо свещено.

— Добре, схванах. — Запуши свободното си ухо с пръст, когато електрическият трион срязва костта и застържа по каменната маса. — Сабин пита, а аз трябва да му отговоря, че си я отвлякла, преди да я затворя, което е чистата истина. Предпочитам да си има работа с теб, вместо да се занимава с мен.

— Не се притеснявай за Сабин. Имам одобрението му. Получих бележка в кабинета си.

— Разполагаш ли със снимка, на която да се вижда как той се подписва под нея? Заверила ли си я нотариално?

— Господи, не ставай параноичен.

— Как смяташ, че съм оцелял толкова дълго на тази работа?

— Едва ли като си целувал нечий задник или като си изпълнявал заповеди. Сигурна съм.

Нямаше как да не се засмее. Кейт наричаше нещата с истинските им имена. И беше права. Справяше се отлично с поверените му случаи, без да търси слава или повишение.

— Къде ще отведеш ангелчето след вечеря?

— В къщата „Феникс“, така ми наредиха. Би трябвало да я поемат от отдела за малолетни, но нищо не може да се направи. Има карта за самоличност, че е на двадесет, а и трябва да я настаня някъде. Направи ли й снимка?

— Да. Ще я покажа на хората от отдела за малолетни. Някой може да я познае. Ще дам снимка и на Винс.

— Ще сторя същото, ако ми дадеш една.

— Добре. Дръж ме в течение. Искам да държим това момиче изкъсо — той повиши глас, защото водата зашуртя в неръждаемата мивка. — Трябва да вървя, доктор Смърт всеки момент ще разреже изгорялата мумия.

— Господи, Сам, колко си деликатен.

— Хей, как иначе ще се справя? Много добре знаеш какво искам да кажа.

— Да, знам. Не допускай да го чуят други хора. Организирайте ли работната група?

— Да. Готови сме да действаме — той погледна към Куин, който разговаряше с патолога и с Хамил, агента от БСА. Всички бяха облечени в хирургически престилки и носеха бонета. — Можеш ли да кажеш нещо за онова величие от Куонтико?

Тя се поколеба, преди да отговори:

— Какво искаш да кажеш?

— Как какво? Каква е тази история?

Последва нова пауза.

— Познавах го, това е всичко. Работех в изследователския отдел по поведението. Постоянно работехме заедно. Той беше приятел на Стивън... бившия ми...

Спомена това накрая, за да го накара да повярва, че е се е сетила в последния момент. Ковак реши да обмисли казаното по-късно. „Беше приятел на Стив.“ Явно имаше нещо повече... Мислите му бяха прекъснати от Лиска, която нетърпеливо се приближи до него. Той даде номера на пейджъра си с инструкцията да му се обади и затвори телефона.

— Всичко е готово — заяви Лиска, изваждайки кутийка с мехлем „Викс“, за да намаже ноздрите си.

— Господи, каква миризма! — прошепна тя и го последва обратно към масата. — Какви ли не случаи съм имала, но никога не са смърдели така.

Вонята се разнасяше навсякъде. Беше като невидим юмрук, който ги блъскаше в устата и размазваше ноздрите им. В стаята беше студено, но нито чистият хладен въздух от климатичната инсталация,

ните ароматизаторите можеха да унищожат миризмата на изгоряла човешка плът.

— Няма нищо по-хубаво от препечените филийки — възкликна Ковак.

Лиска присви очи и заканително вдигна пръст.

— Никакви шегички, иначе ще повърна върху обувките ти.

— Престани да се оплакваш.

— Ако продължаваш, ще те ритна отзад.

В залата имаше три маси и всичките бяха заети. Минаха покрай първата, където един от асистентите поставяше найлонова торбичка с органи в коремната кухня на мъж с плътни пожълтели нокти на краката. Над всяка маса висеше кантарче, като тези, на които можеше да си премериш грозде или чушки в супермаркета. На тези тук измерваха сърца и мозъци.

— Ако искате, мога да започна и без вас — заяви патоложката, повдигайки вежди.

Персоналът на Маги Стоун смяташе, че тя не е съвсем наред. Тя подозираше всички във всичко, когато времето беше хубаво, караше „Харли Дейвидсън“ и беше обществена тайна, че носи оръжие. Но що се отнасяше до работата, беше най-добрата.

Хората, които я познаваха отдавна, твърдяха, че косата ѝ е сивкаво-кафява. Сам не обръщаше внимание на подобни неща, което беше причина да се разведе два пъти. Но сега забеляза, че доктор Стоун, която бе някъде около четиридесетте, бе боядисала косата си платиненоруса, докато преди предпочиташе да е огненочервена. Беше се подстригала късо, а прическата ѝ изглеждаше така, сякаш някой я бе уплашил, когато се е събудила.

Тя го изгледа и намести микрофончето, закачено на деколтето на хирургическата ѝ престилка. Очите ѝ бяха призрачно зелени.

— Вземи това — нареди тя и посочи към скалпела, тонът ѝ подсказваше, че ако той не го направи, то тя ще го стори вместо него. Вниманието ѝ бе насочено към обгореното тяло пред нея. Беше напълно спокойна.

— Добре, Ларс, нека се опитаме малко да я изправим.

Отиде от другата страна на металната маса, хвана трупа здраво, но внимателно, докато асистентът ѝ го стисна за глезените и леко дръпна. Чу се изпукване като от препечени пилешки крилца.

Лиска извърна поглед и сложи ръка на устата си. Ковак не помръдна. От другата страна на масата лицето на Куин беше като от гранит. Хамил, един от двамата агенти на БСА, прикрепени към работната група, бе вдигнал поглед към тавана. Беше дребен, спретнат човек със спортна фигура и леко оплешивяващ на челото.

Стоун отстъпи назад от масата и вдигна карта.

— Доктор Маги Стоун — тихо изрече тя в микрофона. Случай 11-7820 Джейн Доу^[1]. Бяла, от женски пол. Главата е била отрязана от врата и липсва. Тялото е с дължина 138 см и тежи 60 кг.

Мерките бяха получени по-рано. Бяха направени и рентгенови снимки, Стоун бе разгледала тялото внимателно с лазер за евентуални следи. Сега тя продължи да оглежда всеки сантиметър, описвайки с подробности всичко, което виждаше — всяка рана, всеки белег.

Изгорелите дрехи все още бяха върху тялото. Стопени от високата температура. Предупреждение против облеклата, ушити от синтетични материи.

Стоун отбеляза: „Голям разрез“, имайки предвид врата на жертвата, предположи, че главата е била отделена с острие с назъбен връх.

— Аутопсия? — попита Куин.

Стоун наблюдаваше раната на врата, сякаш се опитваше да види през нея сърцето на жената.

— Да — накрая отвърна тя.

По-ниско на врата имаше няколко лигатурни белега — не единична червена бразда, а цели ивици, които показваха, че е била затягана и разхлабвана. Това вероятно бе причината за смъртта — задушаване, въпреки че щеше да се докаже трудно след обезглавяването. Белег за задушаването бе пречупването на подезичната кост в горната част на трахеята — над точката на обезглавяването. Нямаше възможност да се проверят очите за кръвоизливи, друг сигурен белег за задушаване.

— И с другите ли е постъпил така? — попита Куин, имайки предвид отпечатъците по врата.

Стоун кимна и продължи да разглежда тялото по-надолу.

— Другите тела също ли са били обезобразени от огъня до такава степен?

— Да.

— Другите също ли бяха облечени?

— Да. Смятаме, че ги е обличал след смъртта им. По телата има рани, които не отговарят на увреждането на дрехите — поне на тези, които не са били унищожени от огъня.

— Не ги е горил в собствените им дрехи — изрече Ковак. Убиецът им ги е избирал. Винаги синтетични. Топящи се от огъня. Така унищожават следите по тялото.

Несъмнено, това имаше значение за убиеца, помисли си той раздразнено. Знаеше колко е важно да се изгради профил на убиеца, но ченгето в него се въздържа от окончателно заключение. Понякога убийците вършеха неща без обяснение. Било от любопитство или от злоба, или защото това би объркало разследването.

Ще можем ли да получим отпечатыци от пръстите? — попита той.

— Не — отвърна Стоун, докато оглеждаше лявата ръка. Горният слой кожа се разпадаше. Пластът под нея беше червен. Кокалчетата на пръстите прозираха там, където плътта бе изгоряла напълно.

— Нищо не е останало — продължи тя. — Предполагам, че е разположил тялото така, че ръцете са били кръстосани на гърдите или корема. Огънят моментално е стопил блузата и възглавничките на пръстите са били унищожени, преди сухожилията на ръцете да се сгърчат и да ги отдалечат от тялото.

— Съществува ли възможност да се отделят остатъците от материя от пръстите? — попита Куин. Може да са се отпечатали в самата материя.

— Не разполагаме с подобна апаратура — отвърна тя. — Във Вашингтон може и да успеят да го сторят. Ако искате, да отрежем ръцете и да ги изпратим за изследване.

— Първо Уолш трябва да се обади.

Кашляйки като болен от туберкулоза, Уолш бе помолил да не присъства на аутопсията. Не беше необходимо цялата работна група да е тук. Бяха направили оперативка тази сутрин и всички имаха достъп до снимките и докладите.

Стоун методично се придвижваше надолу по тялото. Краката на жертвата бяха голи, кожата бе обгорена и на мехури.

— Лигатурни белези на десния и левия глезен — каза тя, малките ѝ ръце в ръкавици се движеха внимателно, почти нежно.

Ковак се опита да не си представя жертвата, завързана за легло, в стаята на този маниак. Сигурно се беше съпротивлявала с всички сили, за да се освободи, и въжетата се бяха впили в плътта ѝ.

— Тъканите вече са изпратени в лабораторията БСА — заяви Стоун. Изглежда са еднакви с онези отпреди — бял пропилен — уточни тя. — Ужасно са здрави, можеш да си купиш подобно въже във всеки магазин. Месечното производство в страната е достатъчно, за да опаковаш цялата луна. Не е възможно да се проследи.

— Дълбоки разкъсвания с формата на буквата Х на двата крака — продължи огледа тя. Измери и записа всяка рана, сетне описа онова, което приличаше на изгаряния от цигара върху възглавничката на всеки от пръстите на краката.

— Измъчване или опит да се заличат отпечатъците? — чудеше се на глас Хамил.

— Или и двете — предположи Лиска.

— Струва ми се, че всичко това е сторено, докато е била жива — каза Стоун.

— Извратен кучи син — измърмори Ковак.

— Ако бе успяла да избяга, едва ли щеше да може да ходи — изрече Куин. — Имаше един случай в Канада преди няколко години, тогава бяха срязали ахилесовите сухожилия на жертвата. Другите жертви имаха ли подобни рани?

— Всички са били измъчвани по различни начини — обясни Стоун. — Мога да намеря докладите.

— Вече се погрижихме за това, благодаря.

Нямаше надежда дрехите на жертвата да бъдат свалени без заедно с тях да не се свали и кожата. Стоун и асистентите ѝ внимателно отлепаха стопените влакна с пинцети, ругаейки на всеки няколко минути.

Ковак потръпна в очакване, когато успяха да свалят стопената блуза и част от повърхностния кожен слой заедно с нея.

Стоун вдигна поглед към него:

— Ето.

— Какво? — попита Куин.

Ковак се приближи, за да огледа отблизо трупа.

— Нещо, което успяхме да скрием от любопитните репортери. Раните от нож... виждаш ли?

Осем прободни рани, една до друга, дълги по два сантиметра, в областта на сърцето.

— Първите две също имаха подобни прободни рани. Вероятно са направени, след като жертвите са били удушени.

— По същия начин?

— Да. Като звезда. Виж. — Посягайки с ръка на около шест сантиметра над трупата, той прокара пръст във въздуха. — По-дългите белези образуват един Х. По-късите образуват друг.

— Съществуват и други прилики — обади се Стоун. — Вижте това: ампутация на зърната и ареолите.

— След смъртта? — попита Куин.

— Не.

Стоун погледна към асистента.

— Ларс, да я обърнем. Виж какво открихме от другата страна.

Преди да бъде запалено, тялото явно е било положено по гръб. Следователно огънят бе унищожил горната част на трупата. Стоун отмахна неповредени части от плата на дрехите и ги подготви за лабораторията. Парче от червена пола. Късче от блуза. Нямаше бельо.

— Хм — измърмори Стоун на себе си, после погледна към Ковак. — От дясното бедро липсва парче месо.

— Правил ли го е и с другите? — попита Куин.

— Да. С първата жертва. Беше изрязал парче от дясната гърда. При втората също бе дясното бедро.

— Да се е опитвал да премахне следа от ухапване? — предположи Хамил.

— Може би — съгласи се Куин. — Не е необичайно за убиец. Има ли нараняване на тъканите? Когато зъбите се забият навътре в месото, не остават ли следи?

Стоун взе малката си линейка, за да измери прецизно раните.

— Ако има някакво нараняване от ухапване, той го е изрязал. Целият мускул е изчезнал.

— Господи — измърмори Ковак с отвращение, докато се взираше в червения блестящ квадрат в тялото на жертвата. Убиецът бе работил прецизно, с малък остър нож.

— Кой си мисли, че е този лунатик? Скапаният Ханибал Лектър ли?

Куин го изглежда.

— Всеки си има герой, на когото да подражава.

Случай номер 11–7820, Джейн Доу, бяла, от женски пол, няма органическа причина за смърт. Била е здрава във всяко отношение. Хранила се е добре, била е с около пет кило над нормата. Въпреки, че доктор Стоун не успя да установи какво е яла за последно. Ако това е Джилиан, тя е смляла вечерята си, преди да бъде убита. Не е боледувала от нищо и няма вродени дефекти. Стоун прецени възрастта ѝ между двадесет и двадесет и пет години. Млада жена с цял живот пред себе си — докато не е пресякла пътя на погрешен мъж.

Този убиец рядко избираше жертва, готова да умре.

Куин обмисли този факт, докато стоеше на мокрия асфалт пред моргата. Нощният влажен студ впиваше пръсти в дрехите му. Мъглата беше надвиснала като тънка плащеница над града.

Имаше твърде много жертви: красиви млади жени, обикновени млади жени, жени, които имаха всичко, жени, които се надяваха нещата да се оправят. Всички те бяха като счупени кукли, измъчвани и захвърлени, сякаш животът им не означаваше нищо.

— Надявам се, че не държиш особено на този костюм — доближи се Ковак, търсейки цигарите в джоба си.

Куин сведе поглед към дрехите си, осъзнавайки, че вонята на смъртта е ужасна.

— Професионален риск. Нямам време за преобличане.

— Нито пък аз. Едно време съпругите ми се вбесяваха от този факт.

— Защо използваш множествено число?

— Последователно, не едновременно. Две. Знаеш как са тези неща — работата и всичко останало. Както и да е, втората ми съпруга ги наричаше дрехи на труп — каквото и да облечох, миришеше на смърт или аутопсия. Караше ме да се събличам в гаража. Мислех, че ги изхвърля или ги гори. Не ми позволяваше да ги облека отново. Но не, оказа се, че ги е пакетирила и ги изпращала на благотворително дружество — твърди, че някой още ги носи — той поклати глава. — Представяш ли си, бедните хора в Минеаполис носят дрехи, миришещи на смърт, благодарение на нея. Женен ли си?

Куин поклати глава.

— Разведен?

— Преди много време.

Толкова отдавна, че краткият опит му се стори по-скоро като лош сън, отколкото спомен. Беше като да ритнеш купчинка пепел — раздразнение и провал, съжаление, чувства, които отдавна бяха изстинали в душата му. Които обаче се разгаряха, когато мислеше за Кейт.

— Всеки го е преживявал — каза Ковак. — Това е от работата.

Поддаде му пакета с цигари, но Куин отказа.

— Господи, трябва да се отърва от този вкус в устата си — Ковак дръпна силно от цигарата и вдъхна максимално количество никотин и катран, преди да издиша. Пушекът се смеси с мъглата. — Мислиш ли, че това е Джилиан Бондурант?

— Възможно е, но може и да не е. Хората от лабораторията направиха чудеса, за да се опитат да вземат отпечатыци.

— Но той е оставил шофьорската книжка на местопрестъплението. Може би е следил Бондурант, после е разбрал коя е тя и е решил да я отвлече, да я задържи за откуп — предположи Ковак. — Междувременно, залавя друга жена и я убива, оставя шофьорската книжка на дъщерята на Бондурант до тялото, за да покаже какво може да се случи, ако таткото не плати.

Ковак присви очи, сякаш развиваше теория:

— Не знаем нищо за откуп, а тя е изчезнала от петък. Все пак, може би... Но ти не мислиш така.

— Просто не съм виждал нещата да се развиват по този начин, това е всичко — отвърна Куин. — Като правило при този вид убийства убиецът има едно наум: да разиграе фантазиите си. Няма нищо общо с парите... обикновено.

Куин се обърна към Ковак, осъзнавайки, че трябва да го спечели на своя страна като член на работната група. Ковак водеше разследването. Познанията му относно подобни убийства, за града и престъпниците, които живееха в него, бяха безценни. Бедата беше там, че Куин нямаше сили да разиграва ролята на „и аз съм ченге като теб“. Вместо това реши да избере истината.

— Работата се състои в това, че профилът на хипотетичния убиец се изгражда върху минали престъпления. Всеки случай предоставя нещо, с което не сме се сблъскали преди.

— Научих, че си доста добър — изрече детективът. — Хванал си убиеца на дете в Колорадо.

Куин повдигна рамене.

— Понякога нещата съвпадат. Кога ще успеете да вземете медицинския картон на Бондурант, за да го сравним с трупа?

Ковак вдигна поглед нагоре.

— Трябва да си сменя името на Мърфи. Законът на Мърфи: нищо не е толкова лесно. Оказа се, че по-голямата част от медицинските картони са във Франция — обясни той, сякаш Франция бе далечна планета. — Майка ѝ се е развела с Питър Бондурант преди единадесет години и се е омъжила за друг мъж с международна строителна фирма. Живеят във Франция. Майката е мъртва, вторият баща все още живее там. Джилиан се е върнала преди няколко години. Записала се е в университета на Минесота.

— Бюрото може да помогне да се сдобием с медицинските ѝ картони чрез посолството ни в Париж.

— Знам. Уолш вече се е заел. Междувременно се опитваме да говорим с хора, близки на Джилиан. Трябва да открием дали е имала бенки, белези, татуировки. Да намерим снимки. Все още не сме открили близки нейни приятели. Няма приятел, доколкото ни е известно. Предполагам, че е била нещо като пеперуда в обществото.

— Ами баща ѝ?

— Той е твърде потресен, за да разговаря с нас — устните на Ковак се изкривиха. — Поне така твърди адвокатът му. Ако някой посмее да направи нещо на детето ми, аз също ще съм потресен. Щях да извадя душите на ченгетата. Щях да спя пред полицейското управление и да им помагам с всичко, което мога, за да заловят кучия син. — Той въпросително изглежда Куин. — Ти не би ли го сторил?

— Бих преобърнал света.

— Точно така. Отидох да му съобщя, че има вероятност това да е Джилиан, а той ме погледна като че съм го ударил с бухалка. Започна да вика: „О, мили Боже.“ Реших, че ще повърне. Така че не се замислих много, когато той се извини и се прибра. Кучият син веднага се обади на адвоката си и не излезе повече от кабинета. Следващия час прекарах в разговори с адвоката му, Едуин Нобъл.

— И какво ти каза той?

— Че Джилиан е била в къщата в петък и е вечеряла с баща си, след което никой не я е видял. Тръгнала си е към полунощ. Съседите го потвърдиха. Семейство, което живее от другата страна на улицата —

прибирали са се от парти по това време. Колата на Джилиан потеглила точно когато те завили по улицата. Било е единадесет и половина. Проклетият и безобразно богат Питър Бондурант! — изръмжа той. — Когато свърши този случай, сигурно ще пиша пътни глоби.

Изпуши цигарата си и я хвърли на асфалта, загаси фаса с върха на обувката си.

— Жалко, че ДНК тестовете отнемат толкова дълго време — изрече той, връщайки се към въпроса за идентификацията. — Шест седмици, осем седмици. Много е!

— Проверихте ли списъка с изчезнали лица?

— Минесота, Уисконсин, Айова и Дакота. Дори се обадохме в Канада. Все още нищо. Може би главата ще се намери — оптимистично заяви той.

— Може би.

— Е, стига за днес. Умирам от глад — рязко прекъсна разговора той, закопчавайки палтото си. — Знам едно място с мексиканска храна. Ястията им са толкова люти, че ще махнат всяка миризма на трупове от устата ти. Можем да се отбием там на път към хотела.

Тръгнаха, когато пристигна линейката. Без сигнални светлини, без сирени. Просто още една кола. Ковак измъкна ключовете си от джоба и изгледа косо Куин.

— Значи познаваш нашата Кейт?

— Да — Куин се втренчи в мъглата, чудейки се къде ли е тя сега и дали мисли за него. — В един друг живот.

[1] Име, с което в американската полиция наричат неидентифицирани лица от женски пол. Б.р. ↑

8.

Кейт се отпусна в старата вана, опитвайки се да се отърве от болката и напрежението, натрупвали се в нея през целия ден. Усети как си проправят път през тялото и мускулите и. Представи си как се отделят от водата заедно с парата и уханието на лавандула. Взе чашата от подноса, прикрепен на медна стойка, и отпи голяма глътка, облегна се назад и затвори очи. Хората, които се занимаваха със стреса, не одобряваха алкохола като лекарство срещу напрежението и твърдяха, че това може да доведе до алкохолизъм. Малко или много, Кейт бе вървяла по този път. Беше решила, че ако изобщо е възможно да стане алкохоличка, то това щеше да се случи преди много години. Поне преди пет. Така че тази вечер пиеше джин с тоник и очакваше питието приятно да я отпусне.

За кратък миг образи от тези мрачни години преминаха през съзнанието ѝ: промененото лице на Стивън през онази ужасна година — чуждо и студено, гневно и огорчено; съжалението на лекаря, лицето му — уморено и изтощено от твърде много трагедии; милото лице на дъщеря ѝ, това на Куин — напрегнато и страстно... гневно, разочаровано, безразлично... просто спомени.

Не преставаше да се удивлява на болката, която изпитваше, въпреки че времето я бе притъпило. Част от нея искаше тя да изчезне, а друга се надяваше, че това никога няма да се случи. Непрекъснатият цикъл на вината — нуждата да избяга от нея и също толкова силното желание да я задържи.

Отвори очи и се загледа през прозореца. Навън бе паднал мрак.

Старите рани бяха заздравели поне на повърхността и животът продължаваше. Но колко лесно можеше да се отвори стара рана. Явно не бе преодоляла болката, защото тя я връхлетя при появата на Джон Куин. Чувстваше се като глупачка, но може би това се дължеше на неочакваността на срещата им.

Утре щеше да се чувства по-добре. Главата ѝ щеше да е бистра и щеше да запази самообладание. Нямаше да позволи никакви изненади.

Нямаше защо да се страхува от миналото, след като настоящето изискваше цялото ѝ внимание. А Кейт Конлан бе разумна... с изключение на няколко кратки месеца през най-лошата година в живота ѝ.

Двамата със Стивън се бяха отчуждили. Търпимо положение, щом всичко друго беше на мястото си. Тогава Емили се зарази от лош грип и за няколко дни милото ѝ момиченце почина. Стивън обвиняваше Кейт, смятайки, че тя би трябвало да осъзнае сериозността на заболяването. Кейт бе обвинявала себе си, че не го бе разбрала навреме. Изпитваше силна нужда някой да я подкрепи, някой да я утеши, да ѝ даде опрощение...

Откачи хавлиената кърпа от стойката зад гърба си, попи очите си, избърса носа си и отново отпи от чашата. Миналото не можеше да бъде контролирано. Поне можеше да се заблуждава, че има някаква власт над настоящето.

Насочи мислите си към клиентката си. Що за идиотска дума — клиент. Означаваше, че човек може да я наеме или да потърси услугите ѝ. Енджи ди Марко не би сторила нито едно от двете. Що за характер притежаваше това дете. Кейт имаше достатъчно опит, за да повярва, че под външността ѝ се крие златно сърце. Вероятно животът ѝ не беше по-лек от този на улична котка. Как е възможно хората да създадат дете и да го оставят да стигне до такова състояние... Мисълта я възмути, изпита остра ревност.

Всъщност не влизаше в служебните ѝ задължения да открие коя е Енджи и защо е толкова пропаднала. Но колкото повече узнаеше за клиентката си, толкова по-добре можеше да я разбере и да действа в съответствие с обстоятелствата. Да я манипулира. Да изтръгне от нея онова, което Сабин искаше да научи.

Дръпна запушалката и водата започна да се източва. Облече плътна хавлия и остава чашата с питието на малкото старинно бюро в спалнята си. Наситените зелени тонове, комбинирани с пастелен прасковен цвят, придаваха на стаята уют и топлина. Нежният глас на Нанси Грифит се разнасяше от стереоуредбата на лавицата. Тор, норвежката горска котка, която бе превзела властта в къщата, се излежаваше на леглото ѝ, като крал на трона си. Изглежда я с отегчението на коронован принц.

Кейт седна на стола си, извади лист хартия и започна да пише.

„Енджи ди Марко.

Име: Вероятно е фалшиво. Принадлежи на жена в Уисконсин. Трябва да накарам някой да провери архивите там.

Семейство: мъртви — буквално или преносно?

Насилие? Вероятно. Сексуално? Силна вероятност.

Татуировки: няколко — професионални и аматорски.

Значение?

Значение — от лично естество?

Пробиване на дупки по тялото: мода или нещо повече?

Лоши навици: гризе си ноктите, пуши.

Пиене: Колко? Колко често?

Наркотици: Вероятно. Слаба, бледа, не се поддържа.

Изглежда твърде съсредоточена в начина си на поведение.“

Можеше да направи само груба схема на личността на Енджи. Бяха останали насаме за кратко и бяха твърде много повлияни от стреса в дадената ситуация. Кейт се отвращаваше от мисълта какво би си помислил за нея някой непознат, ако бе попаднала в същото положение. Стресът отприщваше инстинкта за самосъхранение у всеки. Но това, че я разбираше, не правеше работата ѝ с момичето полесна.

За щастие, жената, която поддържаше къщата „Феникс“, бе привикнала към лошо поведение. Живеещите там бяха жени, избрали или принудени да тръгнат по наклонената плоскост, а сега искаха да се спасят.

Енджи не бе очарована, че ще има покрив над главата си. Беше се нахвърлила върху Кейт.

— Какво ще стане, ако откажа да остана там?

— Енджи, няма къде другаде да отидеш.

— Откъде знаеш?

— Не желая отново да говорим за това — отвърна Кейт и въздъхна нетърпеливо.

Тони Ърскин, директорката на „Феникс“, стоеше на прага, наблюдавайки ги намръщено. После ги остави да се оправят сами в малкия кабинет с овехтели мебели. По стените в коридора висяха картини, явно купувани на разпродажби, които придаваха на дома вид на долнопробен хотел.

— Нямах постоянен адрес — започна Кейт. — Твърдиш, че членовете на семейството ти са мъртви. Не можеш да посочиш дори един човек, който да поеме отговорността за теб. Трябва да отседнеш някъде. Тук е твоето място. Три квадратни метра, легло и баня. Какъв е проблемът?

Енджи изгледа възглавницата на петна и малкото канапе с изтъркана дамаска.

— Мястото е отвратително, това е проблемът.

— О, извинявай, в „Хилтън“ ли си отседнала? На фалшивия ти адрес хубав дом ли се намира?

— Първо трябва да го видиш, а после да говориш.

— Не ми се налага, не съм бездомна свидетелка на убийство.

— По дяволите, аз също не искам! — извика момичето, очите ѝ блестяха като кристали, неочаквано по страните и започнаха да се стичат сълзи. Извърна се и притисна юмруци към очите си. Слабото ѝ тяло се изви от само себе си. — Не, не — жално простена тя. — Не сега...

Неочакваният взрив от емоции свари Кейт неподготвена. Това ли бе искала? Да счупи черупката ѝ? Сега, когато това се бе случило, не беше много сигурна какво да стори. Не очакваше това избухване.

Колебливо пристъпи към момичето, изпитвайки чувство на вина.

— Енджи...

— Не — прошепна Енджи, по-скоро на себе си, отколкото на Кейт. — Не сега. Моля...

— Не се срамувай, Енджи — тихо изрече Кейт, приближавайки се, въпреки че не направи опит да я докосне момичето. — Денят бе ужасен за теб. И на мен ми се плаче. Ще си поплача по-късно. Не ме бива много в това, носът ми започва да тече...

— Защо не мога да остана при теб?

Въпросът порази Кейт. Момичето се държеше така, сякаш никога не се бе отделяло от дома си и не бе живяло при непознати. Вероятно

бе на улицата от дълго време, вършейки какво ли не, за да оцелее, и неочаквано показваше такава зависимост. Нямаше смисъл.

Преди Кейт да успее да реагира, Енджи поклати глава, изтри сълзите си с ръкава на якето и дълбоко си пое дъх. Всичко се разви с неочаквана скорост. На лицето на Енджи отново се появи безразличното изражение.

— Няма значение. Какво те интересува?

— Енджи, интересува ме какво ще стане с теб, иначе нямаше да работя тази работа.

— Да, наистина. Работата ти.

— Виж — ядоса се Кейт, — по-добре е, отколкото да спиш в кашон. Изчакай няколко дни. Ако не можеш да свикнеш, ще се опитам да направя нещо. Имаш номера на клетъчния ми телефон. Обади се, ако имаш нужда от мен или искаш да поговорим. По всяко време. На твоя страна съм. Ще те взема утре сутринта.

Енджи не каза нищо, стоеше неподвижно, беше се намусила. Изглеждаше дребна в голямото си яке, което принадлежеше на някой друг.

— Опитай се да поспиш, момиче — тихо изрече Кейт.

Остави я да се взира в светлините на къщата от другата страна на пътя. Кейт изпита съчувствие към нея. Символ на самотното дете, надничащо през прозорците на осветен дом.

— Затова не искам никакви деца — каза на котката. — Ще съсипят репутацията ми на упорит характер.

Тор силно измърка и се търкулна на гръб, призовавайки я да го почеше по косматото коремче. Тя се подчини, наслаждавайки се на допира до друго живо същество, което я обичаше по свой собствен начин. Помисли си за Енджи ди Марко, как лежи будна в нощта, в дом, пълен с непознати, единствената връзка, която означаваше нещо в живота ѝ, бе с убиец.

Лампичката на телефонния секретар проблясваше, когато Куин се прибра в стаята си в хотел „Радисън Плаза“. Хвърли хартиената торба с мексиканска храна в кошчето за боклук под бюрото, повика „Обслужване по стаите“ и си поръча супа от див ориз и сандвич с

пуешко месо. Едва ли би могъл още веднъж да хапне мексиканска храна.

Съблече дрехите си, сложи всичко в торбата за пране и я завърза отгоре. Остави я до вратата. В пералнята ги очакваше неприятна изненада.

Под душа нагласи водата да е много гореща. Изкъпа се усърдно и остави струята да бие по схванатите му рамене. После се обърна и тя започна да се стича по лицето и гърдите му. Моменти от деня се преплитаха в съзнанието му: съвещанието, адвокатът на Бондурант, блъсканицата на летището, лентата, ограждаща мястото на престъплението, Кейт.

Кейт. Пет години бяха много време. През този период тя бе успяла да си създаде нов живот — който заслужаваше след всичко, преживяно във Вирджиния.

А какво бе изградил той през тези пет години, освен репутация и натрупали се неизползвани отпуски?

Нищо. Притежаваше къща, порше и дрешник, пълен с маркови костюми. Останалите си пари бе внесъл в банката като пенсионна осигуровка, въпреки че най-вероятно беше да получи сърдечен пристъп два месеца, след като напусне Бюрото, тъй като нямаше да има с какво да се занимава. Ако преди това работата му не го довършеше.

Спря водата и се подсуши с хавлиена кърпа. Тялото му бе атлетично, здраво и мускулесто, по-стройно от преди. Не помнеше кога удоволствието от храненето се бе превърнало в безразличие. Някога се смяташе за чревоугодник — кулинар. Сега се хранеше, защото се налагаше. Упражненията, които правеше, за да се освободи от напрежението, изгаряха поетите калории.

Тежката миризма на мексиканска храна бе проникнала в спалнята. Беше за предпочитане пред тази на изгорял труп, въпреки че от опит знаеше, че храната ще замирише на гранясало и той ще се събуди към три сутринта.

Мисълта предизвика спомени за други хотели в други градове и за вечери, когато трябваше да се бори с миризмата на смъртта. Как лежи самотен в чуждо легло посред нощ, потейки се обилно от кошмарите, докато сърцето му бие като лудо.

Паниката го връхлетя и той седна на ръба на леглото по долнище от анцуг и сива тениска с надпис „ФБР Академия“. Хвана главата си с две ръце и остана така за момент, страхувайки се от пристъпа — празнотата, световъртежа и треперенето, които го обхващаха от главата и слизаха надолу до краката му; чувството, че не е останало нищо от предишното му Аз, страх, че самият той не си спомня какъв е бил.

Наруга се и се наведе ниско, за да събере сила и да отблъсне пристъпа, както правеше през последните няколко години. Измерваше времето със случаи, измерваше случаите с трупове. Имаше повтарящ се сън, че е затворен в бяла стая, скубе косите си и кръщава всеки косъм с името на жертва, а после лепеше космите по стената със слюнка.

Включи телевизора, за да не чува гласовете в главата си, натисна бутона на телефонния секретар. Имаше седем обаждания, свързани с други случаи, които бе донесъл със себе си: поредица от обири, измъчвани и убивани гейове в Маями; отравяне на пет възрастни дами в Шарлот, Северна Каролина; отвличане на дете в Блексбърг, Вирджиния, което в 8,19 вечерта източно стандартно време се бе превърнало в убийство — бяха намерили тялото на момиченцето в една клисура.

По дяволите, трябваше да е там. Или би трябвало да е в провинциалната Джорджия, където майка на четири деца бе пребита до смърт с чук, подобно на още три убийства, извършени през последните пет години. Може би трябваше да е в Англия и да се консултира със Скотланд Ярд по случая с девет осакатени трупа в двора на изоставена кланица — очите на всичките трупове бяха извадени, а устните бяха защити с восъчен конец.

— Специален агент Куин, обаждат се Едуин Нобъл...

— И как се добра до този телефонен номер? — попита на глас Куин, докато слушаше съобщението.

Не беше очарован от намесата на Нобъл в разследването. Това, че е женен за кметицата, му даваше възможност да проникне там, където друг адвокат в града едва ли би успял. Фактът, че е адвокат на Питър Бондурант, отваряше вратите още по-широко.

— Обаждам се от името на господин Бондурант. Питър би искал да се срещне с вас утре сутринта, ако е възможно. Моля, обадете се тази вечер.

Беше оставил телефонния номер. Сетне женски, записан на лента глас информира Куин, че няма повече съобщения. Нямаше намерение да се обади на Нобъл. Нека се задушава в собствен сос. Ако разполагаше с нещо по случая, можеше да се обади на Ковак или Фаулър, лейтенантът от отдел „Убийства“. Куин не се обади на никого, предпочитайки да изчака, докато не вечеря.

В новините в десет отразиха последното убийство. Показаха мястото на убийството, част от парка и откъси от пресконференцията. Снимка на Джилиан Бондурант и червения ѝ автомобил марка „Сааб“ се появи на екрана. Бяха ѝ отделили три минути и половина. Обикновено за убийствата не отделяха и половината от това време.

Куин извади папките за първите две убийства от куфарчето си и ги остави на бюрото. Фотокопия на докладите от разследването и снимки от местопрестъплението. Доклади от аутопсията, от лабораторията. Изрезки от вестниците „Минеаполис Стар Трибюн“ и „Сейнт Пол Пайнър Прес“. Описания и снимки от мястото на престъплението.

Беше заявил ясно, че не иска информация за възможни заподозрени, ако има такива. Не можеше да понесе размишленията на никой да насочат анализа му в една или друга посока. Това бе още една причина, поради която би предпочел да състави профил на престъпника в кабинета си в Куонтико. Тук бе твърде близо. Личностите, замесени в случая, можеха да реагират по начин, който не би желал, при събирането на факти. Твърде много неща отвличаха вниманието му.

Като Кейт. Която не се бе обадила и всъщност нямаше причина да го прави. С изключение на това, че някога споделяха нещо специално... което бяха оставили да отмре...

Нищо в живота на Куин не можеше така успешно да отвлече вниманието му, както непоправимото минало. Единственият лек, който бе открил за миналото, бе да контролира настоящето си, което означаваше да се залови здраво за случая. Да се съсредоточи в настоящето. И да прояви здрав разум. А когато нощта му се стореше безкрайна и в ума му се въртяха подробности от стотици убийства, знаеше, че контролът му се изплъзва.

Енджи седеше в долния край на твърдото двойно легло. Беше опряла гръб в стената и усещаше мазилката през широката памучна блуза, с която бе избрала да спи. Беше свила колене и подпряла брадичката си на тях, прегръщаше ги с две ръце. Вратата беше затворена. Сега беше сама. Единствената светлина идваше от далечна улична лампа.

„Феникс“ бе къща за жени, „опитващи се да започнат живота си отново“. Поне така пишеше на табелката на моравата отпред. Постройката бе голяма и стара, със скърцащи подове. Кейт я бе довела тук и я бе изоставила сред бивши проститутки и наркоманки, жени, опитващи се да избягат от приятелите си, които ги пребиваха от бой.

Енджи бе видяла някои от тях да гледат телевизия в голямата дневна, пълна със стари мебели, и си помисли, че са неспасяемо глупави. Ако изобщо бе научила нещо от живота, то това беше, че можеш да избягаш от обстоятелствата, но никога от себе си. Личната ти истина бе като сянка — не можеш да я отречеш, да я промениш или да се отървеш от нея.

Усети тази сянка да се спуска отгоре ѝ, студена и черна. Тялото ѝ трепереше, а в очите ѝ проблеснаха сълзи. Беше ги потискала цял ден и цяла нощ. Мислеше, че ще я погълне цялата пред Кейт — тази мисъл само подсили паниката ѝ. Не биваше да губи самообладание пред никого. Тогава щяха да разберат, че е луда, че е дефектна. Щяха да я изпратят в лудницата. Там щеше да е напълно сама.

И сега беше сама.

Започна да трепери, цялата ѝ същност потръпваше, после в нея се образува странна празнота. В същото време усети как съзнанието ѝ се свива все повече, докато накрая изпита чувството, че тялото ѝ е само обвивка, а тя е малко същество, затворено вътре в него, същество, което можеше да падне от ръба в някаква мрачна бездна, от която никога нямаше да излезе.

Наричаше това чувство *зоната*. Тя беше стар враг, който познаваше отдавна, но винаги я ужасяваше.

Знаеше, че ако не се съпротивлява, ще загуби контрол, а той бе важен за нея. Ако не се съпротивляваше, губеше големи откъслечи от време и накрая щеше да загуби себе си. Какво ли щеше да се случи тогава?

Това я изплаши и тя заплака. Беззвучно. Както винаги. Не би позволила на никой да я чуе. Нямахте да допусне да разберат колко е уплашена. Потискаше риданията си, докато накрая не я заболя гърлото. Притисна лице към коленете си и стисна очи. Сълзите я изгаряха и се спускаха по голите ѝ бедра.

Спомни си за горящия труп. Беше избягала. Бягаше, но не бе успяла да стигне до никъде. В мислите си тя се превърна в трупа, но не усещаше пламъците. Би приела болката, но не можеше да измами ума си. През цялото време усещаше как все повече се смаява в обвивката на тялото си.

„Спри! Спри! Спри!“ Силно се оципа по бедрото, забивайки остриите си нокти в кожата. Въпреки това усещаше как зоната все повече я засмуква.

„Знаеш какво трябва да сториш“ — дочу тя глас в ума си. Потрепери. Виеше се през тялото ѝ като странна матрица на страх и нужда.

„Знаеш какво трябва да сториш.“

Тя прегърна отчаяно раницата си, опита се да отвори ципа и затърси във вътрешния джоб онова, от което се нуждаеше. Пръстите ѝ напипаха резачката за картон в малко найлоново калъфче.

Треперейки, потискайки риданията си, тя долази до осветеното място на леглото и запретна ръкавите на фланелата, разкри тънката си бяла китка, на която личаха зараснали белези — един след друг, като пръчките на метална ограда. Извади острието и прокара черта напречно на ръката си близо до свивката на лакътя.

Болката бе остра и приятна, изглежда веднага потуши паниката, която обсаждаше ума ѝ. Появи се кръв — блестящи черни капчици. Взря се в тях хипнотизирана, докато спокойствието я обхващаше.

Контрол. Болка и контрол. Беше си научила урока много отдавна.

— Смятам да си сменя името — заяви той. — Какво мислиш за Елвис? Елвис Нагел.

Не последва отговор. Той взе бикини от купа в кашона, притисна ги до лицето си и дълбоко си пое въздух. Хубаво. Миризмата не можеше да замени звука, но все пак...

— Схващаш ли? Това е анаграма. Елвис Нагел — Ангелът на злото.

В далечината по три телевизора вървяха записи на новините от шест часа. Гласовете се сливаха в истинска какофония, която той намираше за стимулираща. Обикновеният страх ги подтикваше към неотложни действия. Този подтик подхранваше страха. Страхът го възбуждаше. Най-вече се наслаждаваше на звука от него. Треперещ в иначе спокойния глас. Нестабилният тон в гласа на някой, който е уплашен.

На два от екраните се появи кметицата. Грозна крава. Наблюдаваше я, докато говори, чудейки се, какво ли ще е да изреже устните ѝ, докато все още е жива. Може би щеше да я накара да ги изяде. Фантазиите го възбуждаха както винаги.

Усили звука на телевизора, сетне отиде до видеото, поставено на библиотеката, избра касета от полицата и я пхна в машината. Застана в центъра на стаята в мазето, загледан в телевизора — на екрана се появиха намръщените лица на журналистите от пресконференцията, и остави звуците да преминат през него — гласовете на репортерите, тяхната настойчивост. В същото време през колоните извираше гласът на неподправения страх. Умоляващ. Призоваващ Господа. Молец за смърт. Неговият триумф.

Той е в центъра на всичко това. Диригент на страховита опера. Възбудата се надигна в него, гореща и огромна, сексуална възбуда, настояваща за освобождение. Погледна към компанията си за тази вечер, но реши да потисне нуждата си.

Контролът бе всичко. Контролът е сила. Той е действието. Те са реакцията. Иска да види страха, изписан по лицата им, да го чуе в гласовете им — на полиците от работната група, на Куин. Особено Куин, който дори не си направи труда да говори на пресконференцията, сякаш искаше Крематора да си помисли, че не е успял да привлече вниманието му.

Щеше да привлече вниманието на Куин. Щяха да започнат да го уважават. Щеше да получи каквото пожелае, защото имаше контрол над всичко.

Намали звука на телевизорите, но ги остави да работят, така че да не настъпи пълна тишина. Това е нещо, което мразеше. Изключи стереоуредбата, но взе диктофона, зареден с нова касета.

— Излизам — заяви той. — Писна ми от теб. Отегчаваш ме.

Отиде до манекена, с когото си играеше и на който обличаше различни дрехи, взети от жертвите му.

— Не че не те харесвам — тихо изрече той.

Наведе се напред и го целуна, пъхайки език в отворената му уста. Сетне взе главата на последната си жертва от раменете на манекена, и я постави в найлонова торба. Занесе я до хладилника в пералното помещение. Внимателно я постави вътре.

Нощта бе мъглива, улиците бяха мрачни и блестящо влажни на светлината на лампите. Напомняше му на Лондон от времето на Джек Изкормвача. Нощ, подходяща за лов.

Усмихна се при мисълта, докато шофираше към езерото. Усмивката му стана още по-широка, когато натисна копчето на диктофона и го сложи до ухото си. От него се разнесоха писъци, превръщащи се в извратеното му съзнание в любовен шепот. Желания и чувства, превърнати в омраза и страх. Две страни на едни и същи емоции. Разликата бе в контрола.

9.

— Ако новинарите ни открият тук, ще си изям шортите — заяви Ковак, въртейки се в кръг.

На едната стена бяха залепени снимки на голи жени, заети с различни еротични забавления. Останалите три бяха покрити с евтини червени тапети, които приличаха на проядено от молци кадифе.

— Нещо ми подсказва, че би могъл да се справиш и сам с това, което става тук — сухо отбеляза Куин. Подуши въздуха, установявайки, че мирише на евтин парфюм и влажно бельо.

— Ако новинарите ни хванат тук, с кариерата ни е свършено — каза Елууд Кнутсън. Едрият сержант от отдел „Убийства“ извади голям керамичен пенис от чекмеджето зад бара и го вдигна високо, така че всички да го видят.

Лиска направи физиономия.

— Господи, Сам. Наистина знаеш как да откриваш подобни дупки.

— Не ме гледай! Да не мислиш, че посещавам салоните за масаж?

— Да.

— Много смешно. Тези прекрасни местенца са приоритет на детектив Адлър от службата на шерифа в Хенипин. Чънк, поклони се.

Адлър имаше едро мускулесто тяло, черна кожа и гъсти посивели къдрици. Той се усмихна примирено и махна с ръка.

— Сестра ми работи за „Нортуест Банкс“. Те затвориха мястото, тъй като тук бяха извършени сексуални престъпления миналото лято. Местоположението е идеално — нищо не ни струва, а пресата загуби интерес, след като проститутките се изместиха. Никой няма да заподозре, къде се срещаме.

„Кое е най-важното“ — помисли си Куин, докато следваше Ковак по тесния коридор. Детективът запали лампите последователно в четири малки стаи — по две от всяка страна на коридора. Беше важно работната група да си върши работата без прекъсване и

спокойно, да не се налага да се справя с тълпи репортери. Място, където случаят можеше да бъде разгледан, без да изтича информация.

А ако се случеше, Елууд беше прав. Пресата щеше да ги заклеими публично.

— Харесва ми! — заяви Ковак, крачейки обратно по коридора до предната стая. — Да сядаме.

Лиска сбърчи нос.

— Не може ли първо да измием проклетото място с лизол?

— Разбира се. Можеш дори да го ремонтираш, докато ние се опитваме да разрешим случая.

— Майната ти, Ковак. Надявам се първи да хванеш въшки от тоалетната седалка.

— Не-е-е, това ще дупето на Мечо, който обича да чете „Рийдърс Дайджест“. Когато въшките видят косматото му дупе, ще бъдат очаровани. Сигурно цяла цивилизация живее в мъхнатата му козина.

Елууд, който по размер и форма наподобяваше мечка гризли, гордо вдигна глава.

— От името на косматите хора заявявам, че съм обиден.

— Така ли? — попита Ковак. — Забрави обидата и се залавяй за работа. Времето тече.

Две комбита без отличителни знаци бяха паркирани в страничната уличка. Бяха пълни с офис мебели и апаратура. Всичко това бе внесено в масажния салон „Нежно докосване“, заедно с кашоните с припаси, кафе машината и папките за трите убийства, приписвани на убиец, когото ченгетата наричаха неофициално Джо Подпалвача.

Куин се сработи с останалите. Стана един от тях. Беше свикнал да се вписва в нов екип. Чувстваше се като бейзболен играч, преминаващ от един отбор в друг. Бяха го пратили, за да участва в голямата игра, а после го освобождаваха, за да се появи другаде в критичен момент. Шегите бяха пресилени, опитите за приятелство — фалшиви. Някои от тези хора щяха да си мислят, че го познават, докато случаят приключи. Всъщност нямаше да го познават.

Все пак беше с тях — едва ли някой от присъстващите щеше да забележи разликата, — бяха от една и съща страна и се бореха да открият серийния убиец. По принцип хората бяха късогледни. Съсредоточаваха се върху това, което е важно за тях. Отвратителната

душа на човека в съседната стая не ги интересувахе — докато тази напаст не засегнеше живота им.

За кратко време масажният салон се превърна от бордей във военен щаб. В девет часа цялата работна група се събра: шестима детективи от полицията в Минеаполис, трима от службата на шерифа, двама от щатското Бюро за криминални престъпления, Куин и Уолш.

Уолш имаше вид на болен от малария.

Ковак накратко изложи случая с трите убийства, завършвайки с данните от аутопсията на Джейн Доу, показва снимките, които бяха обработени и уголемени в лабораторията.

— Ще получим някои от предварителните резултати от лабораторията — обясни той, докато подаваше ужасните снимки. — Кръвната група е нулева, положителна — съвпада с тази на Джилиан Бондурант — и на още милиарди други хора.

— Искам да отбележа, че на снимките се виждат раните с изрязано месо. Те много напомнят на тези на предишните две жертви. Предполагаме, че убиецът изрязва белези от ухапвания. Но при последната жертва изрязаният участък е доста по-голям — възможно е да е изрязал белег, който би идентифицирал жертвата. Може да е всичко — бенка, белег от рана и други.

— Татуировка — обади се някой.

— Бащата на Бондурант няма представа дали Джилиан има татуировки. Адвокатът му твърди, че не се е сетил за никакви белези. Джилиан не е живяла с него от доста години, така че е възможно да не знае. Опитваме се да открием нейна снимка по бански, но засега безуспешно.

— Обсъждаме предположението, че Джилиан Бондурант е жертвата, но сме готови и за други възможности. На горещата линия получихме няколко обаждания. Хора твърдят, че са я виждали след петък.

— Смяташ ли, че е отвличане? — попита Мери Мое от БСА. Приличаше на мамче от предградията, носеше поло и вълнено сако. Големи очила скриваха почти цялото ѝ лице. Гъстата ѝ посивяла коса бе подстригана по момчешки.

— Засега никой не е поискал откуп — отвърна Ковак, — но не сме го изключили като възможност.

— Татко Бондурант май не мисли така — добави Адлър. — На друг, освен на мен това струва ли му се странно?

— Научил е за шофьорската книжка, открита до тялото, и е приел вероятността това да е дъщеря му — заключи Хамил.

Адлър разпери ръце.

— Ще повторя: някой намира ли го за странно, освен мен? Кой толкова охотно би повярвал, че точно детето му е обезглавената жертва на маниак? Богат човек като Бондурант би трябвало първо да си помисли за отвличане, а не за убийство.

— Казал ли е нещо вече? — попита Елууд, преглъщайки курабийка, докато преглеждаше снимките от аутопсията.

— На мен не е — отвърна Ковак.

— Не ми харесва тази работа.

— Адвокатът му ми се е обаждал снощи, оставил ми е съобщение — каза Куин. — Бондурант иска да ме види тази сутрин.

Ковак отстъпи назад стъписан:

— Нима? Какво му отговори?

— Нищо. Оставих го в очакване. Точно сега не ми се иска да го виждам, но ако това може да помогне с нещо...

Ковак се усмихна хищно като акула.

— Искаш ли да те откарам до дома му, Джон?

Куин сведе глава и премигна:

— Разполагам ли с време да се обадя на застрахователната компания?

Около масата избухна смях. Ковак направи физиономия.

— Снощи ме откара от моргата — обясни Куин. — Мислех си, че ще се върна там в черен чувал.

— Хей — излая Ковак с престорено раздражение. — Нали си тук жив и здрав!

— Всъщност мисля, че далакът ми е някъде в „Маркет“. Може да си го прибера, като минем оттам.

— Тук е само от ден и вече ти е научил номерата — пошегува се Лиска.

— Точно ти ли го казваш? — обади се някой.

— Шофирам като Ковак само ако има спешен случай.

Ковак вдигна ръка.

— Добре, да се връщаме към работата. Към следите от ухапване. Пуснахме тази снимка се обработи от компютъра, когато разглеждахме първото убийство. Търсехме регистрирани нападатели в метрото — убийци и сексманиаци, които биха ухапали или дори яли от месото на жертвата. Оказаха се цял списък.

Той вдигна дебела компютърна разпечатка.

— Колко време ще ни отнеме, за да потвърдим или отхвърлим, че тялото е на Бондурант?

Обаятелният Гари Юрек от полицията бе определен за говорител на работната група, така че информираше пресата всеки ден. Лицето му бе като на звезда от сапунен сериал. Хората имаха склонност да се разсейват при вида на прекрасната му усмивка и да пропуснат да забележат, че всъщност не им казва нищо.

Сега Ковак изглежда Уолш.

— Винс, има ли някакви новини за медицинския картон на момичето?

Уолш се изкашля и поклати глава.

— В Париж се опитват да го открият. Правят опити да се свържат с втория ѝ баща, но той е някъде по строителните площадки в Унгария или Словакия.

— Очевидно тя не е боледувала, откакто се е върнала в Америка — съобщи Лиска. — Не е имала сериозни наранявания или болести, нищо, което да изисква рентгенови снимки — освен зъбите.

— Той ни измами, като отрязва главата — оплака се Елууд.

— Имаш ли някаква хипотеза, Джон? — попита Ковак.

— Възможно е да го е сторил, за да попречи на разследването. Възможно е тялото да не е на Джилиан Бондурант, а той да играе някаква извратена игра — започна да изрежда Куин. — Вероятно е познавал жертвата — която и да е тя — и е отрязал главата, за да я лиши от самоличност. Възможно е обезглавяването да е нова стъпка във фантазиите му — да запази главата като трофей. Може би я използва за сексуалните си фантазии.

— Юда! — измърмори Чънк.

Типен, един от детективите на шерифа, се намръщи:

— Всъщност не си убеден какво е възнамерявал.

— Не знам достатъчно за него — спокойно отвърна Куин.

— А какво знаеш?

— Основните неща.

— Като например?

Куин погледна към Ковак, който му направи знак да застане в началото на масата.

— Това в никакъв случай не е завършен анализ. Искам да сме наясно. Прочетох набързо докладите снощи, но са нужни повече от няколко часа, за да се изгради надежден и точен профил.

— Добре, спаси кожата — нетърпеливо възкликна Типен. — Кого мислиш, че търсим?

Куин запази самообладание. За него не беше нещо ново да се сблъска със скептицизма. Отдавна се бе научил как да играе тази игра, как да ги разиграва. Той спря погледа си върху Типен, строен, некрасив мъж с лице като ирландска хрътка — имаше дълъг нос и мустаци, дебели вежди скриваха пронизващите му очи.

— Вашият заподозрян вероятно е бял мъж, на възраст между тридесет и тридесет и пет. Садистичен сексуален сериен убиец. Обикновено търси жертвите си в своята етническа група. — Като посочи раните на снимките, той продължи: — Разполагаме със специфичен вид наранявания, които се повтарят при всяка жертва. Прекарал е доста време, докато доведе фантазиите си до съвършенство. Когато го откриете, ще намерите порнографска колекция. Явно я събира от дълго време. Това, че не е оставил много улики, говори, че е зрял и опитен. Възможно е да има досие на сексуален насилник. Но с досие или не, той е обсебен от извратената си сексуалност още от юношеска възраст или поне откакто е навършил двадесет. Вероятно е започнал с надничане през прозорците или с фетишизъм — крадейки женско бельо и така нататък. Възможно е дори сега това да е част от фантазиите му. Още не знаем какво прави с дрехите на жертвите. Дрехите, с които ги облича след убийството, са избрани от него.

— Мислиш ли, че е играл с кукли Барби като дете? — обърна се Типен към Адлър.

— Ако го е правил, обзалагам се, че им е късал крайниците — отвърна Куин.

— Господи, пошегувах се.

— Не е смешно, детектив. Извратените фантазии могат да започнат и на пет-шест години. Особено в дом, където е имало

сексуално насилие или безразборен секс. Сигурен съм, че в нашия случай става дума точно за това. Вероятно е убивал и преди сегашните случаи, и е успял да се измъкне безнаказано. Това, че не са го разкрили, го е направило по-смел, почувствал се е неуязвим. Оставянето на труповете на обществено място, където е възможно да го забележат, е рисковано и показва неговата арогантност. Предполагам, че убиецът е привлечен от разследването. Искане внимание, гледа новините, изрязва статии от вестниците.

— Значи шефът Гриър беше прав вчера, когато каза, че трябва да направим обръщение към този психар — констатира Ковак.

— Ще е също толкова прав днес или утре, когато сме готови да направим своя ход.

— Но ще изглежда така, сякаш ти си го измислил — измърмори Типен.

— Ще се радвам, ако ти го предложиш, детектив — отвърна Куин. — Не ми пука кой ще се възползва от тази идея. Не искам името ми да се появява във вестниците. Не искам да се виждам по телевизията. По дяволите, предпочитам да си върша работата в кабинета си под земята в Куонтико. Тук имам само една цел: да заловим този кучи син и да отървем обществото от него. Това е.

Типен сведе поглед към бележника си. Не беше напълно убеден в думите му.

Ковак леко се изкашля:

— Знаеш ли, нямаме време да се занимаваме с подобни глупости. Убеден съм, че никой всъщност не дава пет нари, кой ще го извади по-голям.

— Аз се интересувам — изчурулика Лиска, взимайки от Елууд големия керамичен пенис. Вдигна го в потвърждение на думите си.

Всички се разсмяха и напрежението изчезна.

— Както и да е — продължи Куин и бръкна в джобовете на панталона си, показвайки ясно, че не се дразни от подмятанията на Типен и не се кани да си тръгва. — Трябва да сме внимателни и да измислим как да го привлечем. Предлагам да започнем със среща с обществеността, за която да се вдигне голям шум в медиите. Един вид, че търсите помощ от хората. Това няма да му се стори заплашително, нито агресивно. Вероятно ще дойде и ще се чувства в безопасност, просто един анонимен гражданин. Няма да е лесно да го изиграем,

освен ако самочувствието му не му погоди номер. Да не забравяме, че е интелигентен. Има работа, но е възможно тя да не отговаря на способностите му. Познава парковете на града, така че ако не сте го сторили вече, трябва да проверите работещите в системата на парковете, вижте дали някой от тях няма криминално досие.

— Вече го правим — отвърна Ковак.

— Откъде знаеш, че има работа? — предизвика го Типен. Откъде знаеш, че не е някой безработен боклук, който познава парковете, защото се върти там по цял ден?

— Той не е отрепка уверено произнесе Куин. — Има къща. Жените са били отвличани и той ги е държал някъде. Нуждае се от усамотение, от място, където може да ги измъчва, без да се притеснява, че някой ще чуе писъците им. Също така вероятно има повече от едно превозно средство. Може би има достъп до пикап или микробус. Нещо старо с тъмен цвят, но добре поддържано. Нещо, с което да превозва трупове, превозно средство, което да не бие на очи и близост до парк. Но може и да не съм прав. Обикновено големите коли привличат вниманието и се помнят лесно от свидетелите.

— Откъде си толкова сигурен? — попита Хамил.

Защото такива са нормите за подобен тип убиец. Има работа, защото му е необходима, но неговата енергия и талант са вложени в хобито му. Прекарва много време във фантазиране. Живее, за да убива. Ако е на отговорна работа, няма да разполага с толкова време.

— Въпреки че в тези служби повечето хора са психопати — пошегува се някой.

Куин се усмихна.

— Радвай се, че някои от тях харесват работата си.

— Какво още? — попита Лиска. — Някакви предположения за външния му вид?

— Малко съм объркан, подборът на жертвите е противоречив.

— Проститутките се интересуват от пари в брой, а не от блясък — обади се Елууд.

— Ако трите жертви бяха проститутки, бих казал, че търсим някой непривлекателен човек, вероятно с проблеми като заекване или грозни белези, нещо, което да му пречи да се сближава с жени. Но ако третата жертва е дъщеря на милионер? — Куин вдигна вежди.

— Кой знае в какво се е замесила.

— Има ли някаква причина да смятаме, че се е занимавала с проституция? — попита Куин. — На пръв поглед няма нищо общо с останалите две жертви.

— Няма досие — потвърди Лиска. — Но баща ѝ е Питър Бондурант.

— Необходима ми е повече информация и за трите жени — реши Куин. — Ако съществува някаква връзка между тях, това ще е отправната точка за търсенето на заподозрян.

Две проститутки и милионерска дъщеря — какво общо биха могли да имат? — учуди се Юрек.

— Наркотици — отвърна Лиска.

— Мъж — предложи Мери Мос.

Ковак веднага се разпореди:

— Вие двете можете да се занимаете с този аспект.

Жените кимнаха утвърдително.

— Може би убиецът просто ги е ударил отзад по главите — предположи Типен. — Без да си прави труда да ги залъгва. Убил ги е просто защото са се оказали на неподходящо място в неподходящо време.

— Възможно е, но нямам такова чувство — отвърна Куин. — Ходовете му са много добре обмислени. Никой не е забелязал боричкане, нито е чул писъци. Логиката ми подсказва, че те са тръгнали с него по собствено желание.

— Тогава къде е колата на Бондурант? — попита Адлър. Червеният сааб на Джилиан още не беше открит.

— Може би тя го е откарала — предположи Лиска. — В такъв случай колата е още при него.

Тогава търсим убиец с троен гараж! — възкликна Адлър. — По дяволите, сгрешил съм си работата.

— Ако почнеш да следиш бивши съпруги, сигурно и ти ще си напълниш гаража с поршета — пошегува се Ковак.

Лиска го удари по ръката.

— Хей! И аз съм бивша съпруга!

— Присъстващите се изключват.

Куин отпи голяма глътка кафе, докато останалите се шегуваха. Хуморът бе нещо като спасителен пояс за ченгетата, така се разтоварваха от напрежението, натрупващо се в тях. Членовете на

екипа бяха застанали в началото на нещо, което можеше да се окаже дълго и неприятно пътешествие. Трябваше да се шегуват, когато имаше възможност. Беше добре за разследването. Самият той понякога подхвърляше шеги, за да се отърси от образа на убиеца.

— Сигурно е среден на ръст, достатъчно силен да отреже главата от тялото, но не чак толкова, че да надделее с физическа сила, когато улавя жертвите си. Засега мога да кажа само това.

— Какво? Не можеш ли просто да затвориш очи и да си представиш лицето му? — възкликна Адлър полушеговито.

— Съжалявам, детектив — усмихна се Куин и сви рамене. — Ако бях медиум, щях да си изкарвам прехраната с печалби от конни състезания.

— Ако играеше във филм, щеше да притежаваш такъв талант.

— Ако това беше филм, щяхме да разрешим престъплението за един час обади се Елууд. — Ето защо публиката става нетърпелива, когато разследването се точи по-дълго от два дни.

— Като стана дума за телевизия — започна Хамил, вдигайки, видеокасета, — взех касетата от пресконференцията.

Телевизорът с вградено видео бе поставен на подвижна метална масичка. Хамил сложи касетата и те загледаха. По молба на Куин сред операторите бе дискретно поставен специален оператор с инструкция не да отразява събитието, а да снима събралите се хора.

Гласовете на кметицата, шефа на полицията Гриър и на прокурора се чуваха неясно, докато камерата минаваше по лицата на репортерите и полицаите. Куин гледаше внимателно, за да улови и най-малкия нюанс в израза, в проблясването на очите, в присвиването на устните. Вниманието му бе привлечено от хората в края на тълпата, хора, които случайно бяха попаднали там.

Очакваше инстинктът да му подсказе нещо. Мисълта, че техният убиец може да стои сред хората, без да се притеснява, и че може би той го гледа в лицето, без да знае това, го измъчваше. Този убиец нямаше да се издаде. Умееше да се владее. Беше убил поне три жени и се бе измъкнал. Полицията не разполагаше със сигурни следи. Нямаше за какво да се притеснява. Знаеше го.

— Е — сухо изрече Типен, — не забелязах някой да носи втора глава.

— Възможно е да гледаме право в него, без да го знаем — отвърна Ковак, изключвайки видеото с дистанционното управление. — Но ако открием заподозрян, отново ще изгледаме касетата.

— Смяташ ли, че ще успеем, Сам?

Ковак изкриви устни:

— Надявам се. И без това шефът и Сабин ме притискат.

Щяха да го тормозят, докато не си свършеше работата. Това бе от първостепенно значение. Той ръководеше разследването.

— Междувременно, нека определим задачите, преди Джо Подпалвача да е убил още някого.

Домът на Питър Бондурант бе в стил Тюдор и с невероятна гледка към езерото. Поляната отпред бе осеяна с дървета. Една от стените бе украсена с пълзящи лозници с оголени клони в момента. Намираше се на няколко километра от центъра на Минеаполис и дискретно разкриваше признаци на параноя от градския живот — по оградата и портата се виждаха лепенките на охранителна компания.

Куин се опита да огледа всичко наоколо и едновременно с това да говори по клетъчния телефон. Бяха успели да заловят заподозрян в насилие на дете в Блексбърг и детективът искаше потвърждение за стратегията, по която да се проведе разпитът. Куин го изслуша, съгласи се за повечето неща, направи няколко предложения и се отърва колкото можа по-бързо от него. Искаше да се съсредоточи в работата си.

— Нашият човек — отбеляза Ковак, който шофираше твърде бързо и удари спирачки пред интеркома. Погледът му се плъзна към новите микробуси от двете страни на улицата. Хората в тях също го изгледаха. — Гадни лешояди!

По говорителя на интеркома изпраща глас:

— Да?

— Джон Куин, ФБР — изрече Ковак, хвърляйки весел поглед към специалния агент.

Вратата се отвори, а сетне се затвори зад тях. Репортерите не помръднаха. „Западни маниери“ — помисли си Куин, припомняйки си места, където хората от пресата биха се втурнали и биха настоявали за отговор, сякаш имаха право да се намесват в мъката на семейството на жертвата. Неведнъж бе ставал свидетел как гладни за новини

репортери ровеха в боклуците на хората за късчета информация, които можеха да се превърнат в сензационни заглавия. Беше ги виждал да провалят погребения.

На алеята до къщата забеляза излъскан черен автомобил „Линкълн Континентал“. Ковак спря мръсната си кафява кола до луксозната лимузина и изключи мотора.

— Скапана таратайка — измърмори той. — Работя от двадесет и две години, а получих най-лошата кола. Знаеш ли защо?

— Защото не искаш да целунеш, когото трябва отзад — предположи Куин.

Ковак се изсмя.

— Не съм подлизурко. — Засмя се сам на себе си, докато ровеше отстрани на седалката и накрая откри малкия диктофон, който подаде на Куин. — В случай, че все още не иска да говори с мен... Според закона в Минесота само едната страна се нуждае от писмено разрешение, за да запише разговора.

— Чуден закон за щат, пълен с демократи!

— Практични сме. Трябва да заловим убиец. Може би Бондурант знае нещо, което е от значение. Или пък ще каже нещо, което няма да ти направи впечатление, защото не си оттук.

Куин пхна диктофона в джоба на самото си.

— Целта оправдава средствата.

— Знаеш го.

— По-добре от всички.

— Непрекъснато мисля за работещи серийни убийци и отвлечени деца. Това ме притеснява. Ти как се справяш? — попита Ковак, когато излязоха от колата.

„Не мога.“ Реакцията бе автоматична — и също толкова автоматично не я изрече на глас. Никога не го правеше. Просто пхаше всичко в голяма черна яма вътре в себе си и се надяваше някой ден ямата да не прелее.

— Съсредоточи се върху положителните резултати — отвърна.

От езерото подухна вятър, гонейки мъртвите листа по поляната. Водата се набръчка от малки вълни. Беше сива и тежка като олово. Небето приличаше на мръсен памук, увиснал над града.

— Пия — неочаквано призна Ковак, — пия и пуша.

Куин се усмихна.

— И гониш жените?

— Не, отказах се. Това е лош навик.

Едуин Нобъл отвори вратата. Изразът на лицето му се смрази щом забеляза Ковак.

— Специален агент Куин — започна той, когато двамата минаха покрай него в антрето с ламперия с резба, — не си спомням да сте споменавали за идването на сержант Ковак.

— Така ли? — престори се на невинен Куин. — Сам ми предложи да ме докара, не се оправям добре из града... така че...

— Бих желал да разговарям с господин Бондурант — небрежно подхвърли Ковак, оглеждайки картините във вестибюла с пъхнати в джобовите ръце, сякаш се страхуваше да не счупи нещо.

Ушите на адвоката почервенияха.

— Сержант, Питър току-що загуби единственото си дете. Нуждае се от време, за да се съвземе, преди да го разпитвате.

— Да го разпитвам? — вдигна вежди Ковак и очите му се откъснаха от скулптурата на кон. Размени поглед с Куин. — Като заподозрян? Нима господин Бондурант смята, че го подозираме? Нямам представа откъде си е втъпил тази идея.

Страните на Нобъл се обагриха.

— Разпит. Изявление. Както щете го наречете.

— Бих предпочел да го нарека разговор, но както искате.

— Това, което искам — дочу се тих глас на прага, — е дъщеря ми да се върне.

Мъжът, който се появи в мрачния коридор, бе висок, слаб и спретнато облечен. Тъмната му коса бе подстригана много късо. Втренчи се в Куин със сериозните си очи през малките очила с метални рамки.

— Всички го желаем, господин Бондурант — отвърна Куин. — Все още може би съществува шанс. Нуждаем се от помощ.

Правите му вежди объркано се повдигнаха.

— Смятате, че Джилиан може да е жива?

— Не можем да твърдим със сигурност — обади се Ковак. — Докато не сме определили самоличността на жертвата, съществува шанс това да не е дъщеря ви.

Бондурант поклати глава.

— Не вярвам — тихо прошепна той. — Джили е мъртва.

— Откъде знаете? — попита Куин. Лицето на Бондурант бе мрачно и измъчено. Погледът му блуждаеше някъде над лявото рамо на Куин.

— Защото тя бе мое дете — накрая отвърна мъжът. — Не мога да го обясня по-добре. Просто го чувствам — като камък в стомаха си, сякаш част от мен е умряла заедно с нея. Няма я. Имате ли деца, агент Куин?

— Не, но познавам много родители, които са загубили децата си. Ужасно е. Ако бях на ваше място, нямаше да прибързвам.

Бондурант сведе поглед към обувките на Куин и въздъхна.

— Елате в кабинета ми, агент Куин — обърна се към Ковак и устните му се свиха. — Едуин, защо двамата със сержант Ковак не ни изчакате в дневната?

Ковак изсумтя раздразнено.

Адвокатът загрижено го изглежда.

— По-добре е да остана при вас, Питър...

— Не. Помоли Хелън да ви поднесе кафе.

Очевидно разочарован, Нобъл погледна към клиента си. Бондурант се извърна и се отдалечи.

Куин го последва. Стратегията на Бондурант го озадачи. Не желаше да говори с полицията, но не допусна адвоката си при разговор с агент от ФБР. Нямаше смисъл, ако се опитваше да се предпази. Все пак всичко, което би казал в отсъствието на свидетел, можеше да не струва пукната пара в съда.

— Научих, че имате свидетел. Може ли да идентифицира мъжа, който го е сторил?

— Нямам право да го обсъждам — отвърна Куин. — Тук съм, за да поговорим за дъщеря ви, за отношенията ви. Простете ми, но това, че не съдействате на полицията, ме учудва.

— Смятате, че не реагирам по типичния начин за родител на убито дете? Съществува ли типична реакция?

— Типична може би не бе подходящата дума.

— Не знам нищо, което би могло да помогне за разследването. Следователно, няма какво да кажа на полицията. Откъде бих могъл да имам информация, свързана с такъв безсмислен акт на насилие?

Бондурант го поведе към просторен кабинет и затвори вратата. Голяма част от стаята бе заета от полуовално бюро, на единия край на

което имаше компютър. Всичко беше подредено и чисто, всеки молив и лист бяха на мястото си.

— Съблечете палтото си и седнете, агент Куин — посочи към кожен стол, а самият той се настани зад бюрото.

„Сложи ме на мястото ми“ — помисли си Куин. Седна и веднага осъзна, че столът е твърде нисък и човек се чувства дребен на него.

— Някакъв маниак е убил дъщеря ми — отново повтори Бондурант. — Нямам обяснение защо го е сторил, но помагам, с каквото мога на разследването. Нали се съгласих да разговаряме.

Още едно напомняне за власт.

— Имате ли желание да ми кажете нещо?

— Боб Брюстър твърди, че сте най-добрият.

— Благодарете му от мое име, когато се чуете пак. Пътищата ни не се пресичат често.

— Каза, че този вид убийства са ваша специалност.

— Да, но не съм наемник, господин Бондурант. Искам да съм ясен. Ще направя каквото мога. Ако заловим заподозрян, ще предложи стратегия за разпит. Ако се образува дело, ще дам показания като експерт и ще съдействам на обвинението. Ще си свърша работата, и то добре, но не работя за вас.

Бондурант обмисли думите му, без да промени израза на лицето си. То бе костеливо и с остри черти, като на адвоката му, но без широката му усмивка. Твърда маска, отвъд която бе невъзможно да се надникне.

— Искам убиецът на Джилиан да бъде заловен. Работя с вас, защото сте най-добрият и мога да ви се доверя, че няма да кажете нищо на пресата.

— Какво имате предвид?

— За медиите аз съм много важен човек. Не ми харесва идеята непознати да научат интимни подробности за смъртта на дъщеря ми. Не желая да се вдига шум.

— Така би трябвало да бъде. Не може да се премълчи само фактът за отнетия живот.

— Предполагам, че се страхувам не толкова от хората, колкото от силното им желание да разкъсат живота ѝ на парчета. Моят също — признавам си.

Куин се размърда на стола и кръстоса крака.

— Разбираемо е. Пресата притеснява ли ви? Като че ли са направили лагер пред дома ви.

— Отказвам да се срещна с тях. Използвах връзките си в медиите, мисля, че от Парагон ще се справят. Това, което ме разгневява най-много, е чувството им, че имат право да се месят навсякъде. Богат съм, виден гражданин съм, така че смятат, че имат право да наблюдават мъката ми. Да не мислите, че паркират колите си пред къщите на родителите на двете проститутки? Мога да ви уверя, че не са го сторили.

— Живеем в общество, пристрастено към сензациите — отвърна Куин. — Не съм убеден коя страна на монетата е по-лоша. Може би родителите на двете проститутки стоят у дома и се чудят защо не идват колите на журналистите.

— Мислите, че би им харесало да ги дават по новините? — попита Бондурант разгневено. — Че им харесва хората да разберат, че дъщерите им са станали проститутки и наркоманки?

Вина и обвинение. Колко още можеше да издържи?

— За тази свидетелка — продължи Бондурант и взе бележник от бюрото. — Смятате ли, че ще може да идентифицира убиеца? Не ми се струва много благонадеждна.

— Не знам — отвърна Куин, разбирайки съвсем точно откъде Бондурант е получил тази информация.

— Е, можем само да се надяваме — измърмори домакинят.

Погледът му бе втренчен в стената, на която бяха закачени снимки — негови и на различни видни личности. Забеляза Боб Брюстър на една от тях, после откри какво гледаше Бондурант: няколко снимки в долния ляв ъгъл.

Куин се изправи и отиде до стената, за да погледне отблизо. Джилиан в различни етапи от живота ѝ. Позна я от фотографията от делото. Една снимка привлече вниманието му: млада жена с черна рокля с бели маншети.

Косата ѝ бе подстригана по момчешки и изрусена почти до бяло. Веждите ѝ бяха черни. Имаше по няколко обици на всяко ухо. И малък рубин на едната ноздра. Никак не приличаше на баща си. Тялото и лицето бяха по-меки, закръглени. Очите ѝ бяха огромни и тъжни, фотоапаратът бе запечатал уязвимостта и беззащитността ѝ.

— Красиво момиче — автоматично изрече Куин. Нямаше значение, че не е точно така. Направи го нарочно. — Трябва да сте били много близки, след като се е върнала от Европа.

— Връзката ни беше много сложна — Бондурант се надигна от стола си и направи няколко крачки, напрегнат и несигурен, сякаш хем искаше да се приближи до фотографията, хем нещо го дърпаше назад: — Бяхме близки, когато беше малка. После с майка ѝ се разведохме. Тя беше в крехка възраст. Не ѝ беше леко — с антагонизма между мен и Софи. После се появи Серж, съпругът на Софи. И болестта ѝ се изостри — постоянно беше в болници заради депресията си.

Замълча за известно време и Куин усети тежестта на онова, което Бондурант премълчаваше. Какво бе предизвикало развода? Какво бе накарало Софи да изпадне в депресия?

— Какво следваше в университета? — попита той, сдържайки се да не премине веднага към това, което искаше да научи. Питър Бондурант нямаше да издаде тайните си толкова лесно, ако изобщо го стореше.

— Психология — сухо отвърна той, докато гледаше снимката с черната рокля и изрусената коса.

— Често ли се срещахте?

— Всеки петък. Идваше на вечеря.

— Колко души знаеха за това?

— Нямам представа. Икономката ми, секретарят, няколко близки приятели. Предполагам, че и някои на Джилиан.

— Имате ли друг персонал, освен икономката?

— Хелън е тук цял ден. Едно момиче идва да помага за почистването веднъж седмично. Има и хора, които се грижат за градината. Те идват всяка седмица. Предпочитам уединението. Нуждите ми не са големи.

— Обикновено в петък хората, особено младежите, обичат да се забавляват. Джилиан не правеше ли същото?

— Не, вече бе надраснала този период.

— Имаше ли близки приятели?

— Не ми е казвала. Беше много затворена. Единствената, за която ми бе споменала, бе сервитьорка в кафене. Някоя си Мишел. Не съм я виждал.

— Имаше ли приятел?

— Не — отвърна той и отклони поглед. Френските прозорци зад бюрото водеха към двор с пейки и празни кашпи за цветя. Той се загледа навън, сякаш се взираше в друго време. — Момчетата не я интересуваха. Не търсеше временни връзки. Беше преживяла толкова много...

Устните му леко се извиха, в очите му се четеше дълбока болка. Най-силният признак за чувства, който бе показал.

— Можеше да направи още толкова много неща в живота си — прошепна той. — Ще ми се това да не се бе случвало.

Куин направи крачка към него. Гласът му бе тих, пълен с горчив опит и разбиране:

— Най-тежко е, когато умре млад човек — особено когато е убит. Неизпълнени мечти, нереализирани възможности. Близките — семейство и приятели — мислят, че разполагат с много време, за да поправят грешките си, но неочаквано се оказва, че времето е изтекло.

Забеляза как лицевите мускули на Бондурант се стягат от болка. Виждаше страданието в очите му, отчаянието от нахлуващата вълна мъка, страхът, че няма да има достатъчно сили да я отблъсне назад.

— Поне сте прекарвали последната вечер заедно — промърмори Куин. — Това трябва да е някаква утеха за вас.

Или щеше да вгорчи още повече живота му, вечен спомен, че са оставили нещата между тях неизяснени.

— Как се държеше тя тази вечер? — тихо попита той. — В добро настроение ли беше?

— Настроението ѝ беше — Бондурант преглътна и затърси подходящата дума — обичайното. Джили е с нестабилна психика.

Дъщеря на жена, която влиза и излиза от психиатрични клиники.

— Да е показала с нещо, че се притеснява, че се тревожи?

— Не.

— Разговаряхте ли за нещо определено, да сте спорили?

Избухването на Бондурант бе неочаквано, силно и изненадващо.

— Мили Боже, ако мислех, че нещо не е наред, ако знаех, че нещо ще се случи, нали не смятате, че щях да я пусна да си тръгне?

— Убеден съм — тихо се съгласи Куин, опитвайки се да го утеши. Трябваше да се придържа към основния си мотив — да извлече информация.

— За какво говорихте тази вечер? — внимателно запитва, докато Бондурант се опитваше да се съвземе.

— За обикновени неща — отвърна нетърпеливо отново се загледа през прозореца. — За лекциите, моята работа. Нищо особено.

— За лечението й?

— Не, тя... — той се скова и ядосано изглежда Куин.

— Трябва да научим всичко, господин Бондурант — извинително обясни Куин. — При всяка жертва трябва да изследваме възможността някаква част от живота й да е свързана със смъртта. Понякога незначителните неща сочат нещо важно. На вас може да ви се е сторило, че е без значение, но понякога разполагаме само с това. Разбирате ли какво ви казвам? Ще направим всичко по силите си, за да запазим информацията секретна, но ако искате убиецът да бъде заловен, трябва да ни съдействате.

Думите му не смекчиха гнева на Бондурант. Той рязко се извърна към бюрото си и извади визитна картичка.

— Доктор Лукас Бранд. Не знам дали ще ви помогне, защото тя му беше пациентка и той ще спази лекарската тайна.

— А вашите отношения? Как ви възприемаше като баща?

Отново загуби самообладание.

— Ако знаех нещо, което би ви помогнало да заловите убиеца на дъщеря ми, щях да ви го кажа!

Куин помълча, гледаше, без да мига Бондурант, накрая взе визитката от ръката му.

— Надявам се, защото животът на друга млада жена може да зависи от това — накрая изрече той.

— Какво чувство имаш? — попита Ковак, когато излязоха навън. Запали цигара още преди да стигнат до колата.

Куин се загледа през портата, където двама оператори се готвеха да снимат. Явно с оставането му в сянка бе приключено.

— Лошо.

— Божке, изпитвам го от самото начало. Знаеш ли какво може да направи с кариерата на всеки от нас мъж като Бондурант?

— А защо би искал да ни съсипе?

— Защото е богат и е наранен. Той е като човека с пистолета вчера в центъра. Искан да нарани някой друг. Искан някой да плати. Може би, ако накара някой друг да се чувства ужасно, няма да усеща толкова силно собствената си болка. Нали знаеш, хората са пълни ненормалници. Какво каза той? Защо не иска да говори с нас?

— Не ти се доверява.

— Майната му! — изрече Ковак и хвърли цигарата.

— Параноичен е, смята, че в пресата изтича информация.

— Какво например? Какво има да крие?

Куин сви рамене.

— Това е твоя работа, Шерлок. Но ще ти посоча място, откъдето да започнеш.

Влязоха в колата. Куин извади диктофона от джоба си и го остави на седалката заедно с визитката на психиатъра.

Ковак я взе и се намръщи.

— Психиатър. Казах ли ти? Хората са луди. Особено богатите. Те могат да си позволят да направят нещо по въпроса. Станало им е нещо като хоби.

Куин вдигна поглед към къщата, очаквайки да види лице на прозореца. Но всички прозорци бяха пусти.

— Беше ли споменато в пресата, че предишните две жертви са използвали наркотици?

— Не — отвърна Ковак. — Едната е била наркоманка, но го запазихме в тайна. Лайла Уайт. Първата жертва. Известно време преди смъртта си ходела на специална програма, за да се откаже. Както и да е, защо ме питаш за наркотиците?

— Бондурант каза, че другите жертви са наркоманки. Може би е предположение от негова страна, но не вярвам. Или знае нещо за тях, или знае нещо за Джилиан.

— Ако е използвала нещо, преди да умре, щеше да се установи при лабораторните изследвания. Бях в дома ѝ и не открих нищо по-силно от „Тилебол“.

Ако се е дрогирала, може би има връзка с другите жертви — и следователно връзка с дилър или друг наркоман, който може да се окаже нашият заподозрян.

Ковак се усмихна като ловец, надушил дивеч наблизко.

— Мрежа. Обичам подобна работа. Мошениците работят в мрежа от времето на Юда. Ще се обадя на Лиска, двете с Мос могат да поровят наоколо. А сега да видим какво има да ни каже Зигмунд Фройд за цената на отвинтеното съзнание. — Пъхна визитката на таблото пред волана. — Кабинетът му е от другата страна на езерото.

10.

— Какво мислиш за Куин? — попита Лиска.

Мери Мос шофираше бързо, поглеждайки през прозореца към Мисисипи. Движението на шлеповете беше преустановено за тази година. В тази си част реката представляваше пуста кафеникава ивица, простираща се между окаяни, полуизоставени индустриални и складови сгради.

— Говори се, че е голяма работа. За него се разправят легенди.

— Работила ли си някога с него?

— Не. Обикновено Роджър Емерсън се занимава с такива случаи. Но досега жертвата не е била дъщерята на милиардер с връзки във Вашингтон.

— Харесва ми как се отнася с Типен — продължи Мос, — никакви намеци, че е провинциално ченге, а той — голяма клечка. Мисля, че бързо преценява хората. Изглежда плашещо интелигентен. Ти какво ще кажеш?

Лиска ѝ отвърна с похотлива усмивка.

— Има хубави панталони.

— Боже! Аз ти отговарям сериозно и професионално, а ги му гледаш задника!

— Е, не и когато говори. Стига, Мери, момчето е истински сладур. Не би ли се възползвало мъничко, ако можеше?

Мери доби смутен вид.

— Не ме питай такива неща. Аз съм една стара омъжена жена! Аз съм една стара омъжена католичка!

— Докато думата мъртва не присъства в това описание, си свободна да гледаш.

Чудесни панталони — промърмори Мос, като удари дланта си с юмрук.

— Тези големи кафяви очи, тази челюст, сякаш от гранит, толкова секси устни. Мисля, че мога да получа оргазъм, докато го слушам как говори за проактивни стратегии.

— Ники!

— Забравих, че си омъжена жена — подразни я Лиска, — не ти е позволено да получаващ оргазми.

— Такива ли ги дрънкаш, когато патрулираш с Ковак?

— Само ако искам да го побъркам. Подскача като оцъклена жаба. Казва, че не иска да знае нищо за оргазмите ми, че оная работа на жената трябва да остане тайна. Аз му отвърщам, че затова се е развел два пъти. Трябва да го видиш как почервенява. Обичам този Ковак — страхотен е.

Мос посочи през предното стъкло.

— Ето го — Еджуотър.

Домовете в Еджуотър представляваха колекция от сгради в безупречен стил, проектирани да извикат представата за миниатюрно рибарско селище в Нова Англия — дъсчена облицовка на стените, боядисана в бяло, полегати покриви от кедър, широки прозорци. Отделните постройки бяха подредени като хаотично израсли диви гъби, свързани с криволичеци, живописни алеи. Всички гледаха към реката.

— Имам ключ от къщата на Бондурант — каза Лиска, насочвайки колата към входа на жилищния комплекс, — но за всеки случай повиках управителя. Каза, че е видял Джилиан да заминава в петък следобед. Мисля, че няма вреда да поговорим с него отново.

Тя паркира близо до първата сграда и двете с Мос показаха значките си на мъжа, който ги чакаше на верандата. Лиска прецени, че Джил Ванлийс е на тридесет и няколко години. Беше рус, пъпчив, с редки мустаци и мек поглед. През разкопчаното му яке без ръкави, украсено с емблемата на „Тимбърлувс“, се виждаше синя униформа на охранител. Имаше вид на израснал гимназист със спортна фигура, който малко се е запуснал. Вече си личаха твърде многото часове, прекарани в гледане на професионални спортове с бира в ръка и пакетче чипс на масата.

— Значи, вие сте детективи? — малките му очи проблеснаха към Лиска с почти сексуална възбуда. Едното беше синьо, а другото имаше странния цвят на опушен топаз.

Лиска му се усмихна.

— Точно така.

— Направо е страхотно, че жени имат подобна професия. Аз съм охранител в „Таргет“, както знаете — каза важно той. — „Тимбърлувс“, концерти, разпродажби, такива неща. Има няколко повлекани, знаете. Ужасно си харесвам работата. Кара те да се чувстваш силен.

Беше готова да се обзаложи, че когато е на чашка с приятели, нарича онези жени с думи, които дори тя не използваше. От пръв поглед класифицира Ванлийс.

— Значи работите като охранител там и се грижите и за този комплекс?

— Да, е, нали познавате жена ми — ние сме разделени, та тя работи в компанията по управлението и така взехме къща тук. Ако ви кажа колко плащат за тези къщи... направо няма да повярвате. Обичам мястото, макар сега да не живея тук. Собствениците разчитат на мен и аз съм на линия, докато съпругата ми реши какво да прави. Хората имат проблеми — водопроводните инсталации, електрическите, какво ли не — аз се грижа за извършването на подобни ремонти. Извикал съм ключаря да смени бравите в къщата на госпожица Бондурант днес следобед. Хвърлям по едно око. Нещо като неофициална охрана. Живеещите тук го оценяват. Знаят, че съм от бранша и си разбирам от работата.

— Насам ли е къщата на госпожица Бондурант? — попита Мос, като посочи с жест към реката, оглеждайки обстановката.

Ванлийс я погледна смръщил вежди, малките му очи се присвиха още повече.

— Вчера разговарях с някакви детективи.

По тона му личеше, че я смята за някаква самозванка, защото прилича на мишле от анимационен филм, а не изглежда привлекателна като Лиска.

— Просто питаме — отговори му небрежно Лиска, — знаеш как става — макар да й беше ясно, че няма никаква представа, освен придобитата от гледане на телевизионни сериали и четене на евтини криминални романчета. Някои хора помагат повече, когато се почувстват включени в работата. Други искат всевъзможни уверения, че нито престъпникът, нито този, който го разследва, ще застраши живота им, по какъвто и да е начин.

Ванлийс измъкна връзка ключове от джоба на якето си и ги поведе по тротоара.

— Веднъж кандидатствах за служба в полицията — довери им той, — но местата бяха замразени. Нещо, свързано с бюджета.

— Сериозно? Това е страхотно — каза Лиска, превъплъщавайки се във Франсис Макдорманд от филма „Фарго“. — Знаете ли, струва ми се, че непрекъснато имаме нужда от подходящи хора, но бюджетът е ограничен, много досадно...

Ванлийс кимна като човек, който разбира.

— Нямам политически пристрастия, но не е нужно да ви го казвам, нали?

— Прав си. Кой знае колко потенциално добри ченгета като теб работят нещо друго. Срамота е.

— Щях да се справя с работата — в гласа му се долавяше дългогодишна горчивина, подобно на стара, незараснала докрай рана.

— Е, познаваш ли тази Бондурант, Джил?

— Да, естествено, виждал съм я наоколо. Тя не говори много. Недружелюбен човек. Мъртва е, така ли? В новините не съобщиха със сигурност, но е тя, нали?

— Нямаме отговори на някои въпроси.

— Чух, че имало свидетел. На какво — ето кое ме кара да се чудя. Искам да кажа, видели са някой да я убива или какво? Сигурно има нещо, а? Ужасна работа.

— Не мога да ти кажа подробности — отговори Лиска с извинителен тон — Бих искала да ти кажа, но не мога, знаеш как е.

Ванлийс кимна с разбиране.

— Видяхте ли я в петък? — попита Мос — Имам предвид Джилиан Бондурант?

— Да. Около три. Бях тук и опаковах вехториите. Жената беше събрала какви ли не боклуци. Такава бъркотия. Жалка колежанка. Човек би помислил, че има повече ум в главата.

— Джилиан Бондурант... — напомни му Мос.

Той отново присви различните си очи.

— Видях я през кухненския прозорец. Тъкмо изкарваше колата.

— Сама ли беше?

— Аха.

— И тогава я видяхте за последен път?

— Да. — Той се обърна към Лиска. — Онзи изрод я е изгорил, нали? Крематора. Боже, колко извратено — изрече, въпреки че очите

му искряха със злобно възхищение. — В какво се превръща този град?

— Зная толкова, колкото и ти.

— Според мен е свързано с новото хилядолетие. Точно така мисля — важно каза той. — Светът става все по-откачен. Хилядолетието свършва и това е причината.

— Хилядолетието — промърмори Мос, хвърляйки поглед към керамична саксия с увехнали хризантеми пред прага на малката входна врата на Джилиан Бондурант.

— Нищо чудно — каза Лиска. — Бог да ни е на помощ.

— Бог да ни е на помощ — повтори саркастично Мос.

— За госпожица Бондурант е вече късно — каза сериозно Ванлийс, като превърташе ключа в месинговата ключалка. Да ви помогна ли с нещо, детектив?

— Не, благодаря, Джил. Заради разпоредбите... — Лиска се завъртя към него, като му препречи пътя към къщата. Виждали ли сте госпожица Бондурант с някого? С приятели? С гадже?

— Виждам много често баща ѝ. Всъщност къщата е негова. Няма гадже. От време на време се появява някоя приятелка. В добрия смисъл, искам да кажа — поне така мисля.

— Някое конкретно момиче ли? Знаете ли името ѝ?

— Не. Пък и тя не беше много дружелюбна. Имаше злобен вид. Прилича на някоя рокерка, но не е. Както и да е, никога не съм общувал с нея. Тя — госпожица Бондурант — обикновено беше сама, не говореше много. Мястото ѝ всъщност не беше тук. Малка част от жителите са студенти и освен това тя се обличаше доста странно. Военни обувки, черни дрехи, такива неща.

— Струвало ли ви се е, че някога не е на себе си?

— Като че е дрогирана? Тя дрогираше ли се?

— Просто проверявам някои неща, но иначе моят лейтенант...

Остави изречението недовършено, та Ванлийс да остане с впечатлението, че е съпричастен, че е брат по кръв. Тя му благодари за помощта, подаде му визитката си и му каза да ѝ се обади, ако се сети за нещо, което може да помогне на разследването.

Той неохотно се отдалечи от вратата, проточвайки врат да види какво прави Мос вътре в апартамента. Лиска му помахаше за довиждане и затвори вратата.

— Уф, да му се не знае, ще ми се да взема душ — прошепна тя, потръпвайки, щом влезе във всекидневната.

— Май не ти хареса, а? — попита Мос с преувеличен северняшки акцент.

Лиска направи гримаса, вдъхвайки странната комбинация от аромати във въздуха — сладък освежител за въздух и застоял цигарен дим.

— Ама го накарах да говори, а?

— Нямах капка срам.

— Правя го в името на работата.

— Радвам се, че съм в менопауза.

Лиска изведнъж стана сериозна и се загледа във вратата.

— Истината е, че ме побиват тръпки от такива неуспели полицаи. Те винаги копнеят за някакъв авторитет. Нуждаят се от сила и власт, за да си въобразяват, че са нещо голямо. В повечето случаи са настроени против жените. Хей! — лицето ѝ просветна отново, — ще предоставя тази теория на вниманието на специален агент Големия красавец.

— Уличница.

— Предпочитам опортюнистка.

Всекидневната на Джилиан Бондурант гледаше към реката. Мебелите изглеждаха нови. Струговано орехово канапе и столове с резба. Покрита със стъкло ратанова масичка за кафе и малки масички, наръсени с фин прах за взимане на отпечатьци от пръсти след идването на екипа на Бюрото за разследване. Отделен кът с голям телевизор и последен модел стереоуредба. В ъгъла имаше бюро и библиотечка в същия стил с учебници, тетрадки, книги, свързани със заниманията на Джилиан в университета, всичко прекалено подредено. До другата стена се намираше съвсем ново блестящо черно електронно пиано. Кухнята, която се виждаше от дневната, беше безупречно чиста.

— Трябва да проверим дали е имала прислуга.

— С нищо не напомня обикновения безпаричен колежанин — каза Лиска — Но от друга страна, не мисля, че това хлапе е било обикновено. Тя е имала съвсем нетипично детство, обикаляйки из цяла Европа.

— И все пак се е върнала тук, за да завърши колеж. И защо? Би могла да отиде навсякъде — в Сорбоната, в Оксфорд, в Харвард, в

Южна Калифорния. Би могла да отиде някъде, където е топло и слънчево. Или на някое екзотично място. Защо се е върнала тук?

— Да бъде близко до татенцето.

Мос обиколи стаята, оглеждайки за нещо, което може да им даде някаква информация за жертвата.

— Предполагам, че това е причината. Но все пак... С дъщеря ми Бет имаме чудесни отношения, но най-голямото ѝ желание след завършването на училището беше да излети от семейното гнездо.

— Къде искаше да отиде?

— В Уисконсинския университет в Медисън. Съпругът ми не е Питър Бондурант. Там за обучението се плаща по-малко — отговори Мос, докато преглеждаше списанията. „Психологията днес“ и „Ролинг Стоун“.

— Ако моят старец имаше милиарди и се беше установил на такова място, щях да искам да съм около него. Може да успее да убеди Бондурант да ме осинови.

— Кой беше вчера тук?

— Изпратиха няколко униформени, след като намериха трупа, просто да се уверят, че не е тук, че не е жива. След това Сам дойде заедно с Елууд да огледат. Разпитвали са съседите. Никой нищо не знаел. Взели бележника с адресите и кредитните карти, и рецептите, телефонните сметки и някои други неща, но не намерили нищо изненадващо. Предполагам, че са търсили и наркотици, но не намериха нищо.

— Може да е носела всичко в дамската си чанта.

— И да рискува някой крадец да ѝ го задигне заедно с чантата? Не мисля. Освен това мястото е твърде чисто за наркоман.

На втория етаж имаше две спални с две напълно обзаведени бани. В малката си къщичка в Сейнт Пол Лиска имаше удоволствието да дели банята със синовете си — на единадесет и на девет години. Като детектив изкарваше добри пари, но неща като такси за хокейната лига и зъболекарите струваха пари, а издръжката за децата, която съдът беше определил на бившия ѝ съпруг, беше смехотворна. Често ѝ минаваше мисълта, че трябваше да има достатъчно ум да се обвърже с наистина богат тип, а не с някой с името Рич^[1].

Спалнята на Джилиан беше неестествено чиста, както и останалата част от къщата. Двойното легло беше оставено голо от

агента на първия екип, чаршафите бяха отнесени в лабораторията, за да ги изследват за кръв или семенна течност. Нямаше никакви изобличаващи дрехи, разхвърляни по столовете или влачещи се по пода, никакви полуотворени чекмеджета, от които да се подава дамско бельо, нямаше скупчени изоставени обувки — нищо, което да наподобява претъпканата стая на Лиска, която тя нямаше време и желание да почисти. Кой, по дяволите, изобщо я вижда, освен нея самата и момчетата? Кой всъщност виждаше спалнята на Джилиан Бондурант?

Липсваха снимки на гаджета, закачени на огледалото над дъбовата тоалетка. Тя отвори чекмеджетата на нощните шкафчета, прикрепени към леглото. Никакви презервативи или диафрагми. Един чист пепелник и миниатюрен кибрит от кафенето „Чашата“.

Нищо в стаята не даваше информация за личността на обитателя ѝ — което представяше на Лиска две възможности: че Джил Бондурант беше една тъжна принцеса или че някой е идвал в къщата непосредствено след нейното изчезване и е почистил мястото.

Имаше кибрит и миришеше на цигари, но всички пепелници в къщата бяха чисти.

Ванлийс имаше ключ. Кой друг можеше да се добави в този списък? Питър Бондурант. Мрачната приятелка на Джилиан. Убиецът. Сега у него бяха ключовете на Джилиан, адресът ѝ, кредитните ѝ карти. Ковак веднага беше разпоредил проследяване на кредитните карти след изчезването на момичето в петък вечерта. Досега без резултат. Всяко ченге в по-големия район на метрополията имаше описанието и номера на червения сааб на Бондурант. И пак — нищо.

Голямата баня беше чиста. Бледомораво и нефритенозелено с декоративни сапуни, които изглеждаха недокоснати. Шампоанът на рафта над ваната беше марка „Пол Мичел“ с етикет от фризьорски салон в търговския център в Динкидейл. Възможен източник на информация беше фризьорката на Джилиан. Нямаше нищо интересно в шкафчето за лекарствата или под мивката.

Втората спалня беше по-малка, завивките от леглото също бяха махнати. В гардероба бяха закачени летни дрехи, преместени от голямата спалня поради бързо приближаващата се свирепа минесотска зима.

Чекмеджето беше пълно с всевъзможни дреболии — няколко чифта бельо: черно, копринено, пети размер; черен дантелен сутиен от „Фредрик“ в Холивуд — твърде изрязан, поизносен от прането, размер 34Б; евтин черен клин с дупка на коляното, размер S. Дрехите не бяха сгънати и Лиска имаше чувството, че не принадлежат на Бондурант.

Може би на приятелката ѝ? Нищо не показваше присъствието на постоянна съквартирантка. Фактът, че тази втора спалня е била използвана, отричаше идеята за любовник. Тя отиде в голямата спалня и отново провери чекмеджетата.

— Намери ли нещо? — попита Мери Мос, застанала на прага на спалнята, като внимаваше да не се обляга на касата на вратата, зацапана с прах за взимане на отпечатъци.

— Нищо. Това маце или е било странна птица, или призрачната фея на дома е била тук преди всички други. Изчезнала е в петък. Това дава на убиеца цели два дни да си послужи с ключовете.

— Но не е забелязан никой непознат или подозрителен да се навърта наоколо.

— Може убиецът да не е непознат и подозрителен. Чудя се дали да не изпратим екип, който да наблюдава къщата в продължение на няколко дни — разсъждаваше Лиска. — Онзи тип може да се появи.

— По-вероятно е вече да е бил тук и да си е отишъл. Би поел голям риск, ако се появи, след като трупът е вече открит.

— Но е рискувал да запали трупа наред парка.

Лиска извади клетъчния телефон от джоба на якето си и набра номера на Ковак, след което нетърпеливо заслуша равномерния сигнал. Накрая се отказа и отново пъхна телефона в джоба си.

— Сигурно Сам пак си е оставил якето в колата. Трябва да си носи телефона на верижка както правят шофьорите на камиони с портфейлите си. Мисля, че може би имаш право. Ако Джо Подпалвача поиска да дойде тук, щеше да го направи, след като я е убил, но дълго преди да намерят трупа ѝ. Ако е идвал, може би идентифицират отпечатъците от пръстите му, докато сега си говорим.

— Де да имяхме този късмет.

Лиска въздъхна.

— Намерих дрехи във втората спалня, които вероятно принадлежат на някоя приятелка, открих името на фризьорския салон на Джилиан и един кибрит от кафенето, което посещава.

— „Чашата“ ли? — попита Мос. — И аз намерих един. Да проверим ли там?

Лиска се подсмихна.

— „Чашата“? Мечтата на бившия ми съпруг. Знаеш ли какво намерих веднъж в чекмеджето му с чорапи? — попита тя, докато се отправяха към всекидневната. — Едно от онези мръсни списания, пълно с жени с големи, огромни, гигантски цици. Направо няма да повярваш. Страница след страница цици, цици с големината на „Хинденбург“. А мъжете ни мислят за лоши, защото когато искаме някакви си 15–20 сантиметра, ние имаме предвид точно толкова.

Мос издаде особен звук — нещо средно между ръмжене и хихикане.

— Ники, след ден, прекаран с теб, трябва да ходя да се изповядвам.

— Докато си там, попитай отчето за момчетата и за циците.

Те излязоха от апартамента и заключиха след себе си. Вятърът духаше откъм реката и довяваше миризма на кал и гниещи листа с металически привкус, идващ от града и машините в него. Мос плътно се загърна в якето си. Лиска пхна ръцете си дълбоко в джобовете и сви рамене. Върнаха се при колата, като мърмореха срещу дългата зима, която предстоеше. Зимите бяха винаги много дълги в Минесота.

Докато напускаха паркинга, Джил Ванлийс стоеше и гледаше от къщата, в която вече не живееше, наблюдаваше ги безизразно. Лиска вдигна ръка и помахаше за довиждане.

— Защо не опитаме пак, Енджи? — попита внимателно съдебният художник.

Името му беше Оскар и гласът му бе сладък като течен карамел. Кейт беше виждала как успокоява и приспива хората с този си глас, но Енджи ди Марко не искаше да я успокояват.

Кейт стоеше на около два метра зад момичето, близо до вратата. Не искаше нетърпението ѝ да разтревожи Енджи. Момичето седеше на стола и се свиваше като малко дете в лекарска чакалня, беше нещастна, чувстваше се неудобно, нямаше желание да сътрудничи. Изглежда не беше спала добре, въпреки че се беше възползвала от спалните помещения във „Феникс“ и бе взела душ. Кестенявата ѝ коса все още

стоеше права и отпусната, но беше чиста. Носеше същото дънково яке върху различен пуловер, но същите мръсни джинси.

— Искам да затвориш очи — каза художникът, — поemi бавно и дълбоко дъх и го изпусни...

Енджи въздъхна нетърпеливо.

— ... бааавно...

Кейт се възхищаваше на търпението на този човек. Тя самата беше на границата да удари някого, когото и да е. Но тогава Оскар нямаше да има възможността да вземе Енджи от „Феникс“, където Тони Ърскин беше дала воля на раздражението си към Кейт по повод разследването на Крематора.

— Две жени бяха брутално убити и никой не си мръдна пръста, защото са били проститутки. Велики Боже, полицията дори стигна дотам да каже, че не съществувала заплахата за обществото — като че ли тези жени не са граждани на този град! Възмутително!

Кейт се въздържа да обяснява концепцията за групите с висок и нисък риск. Тя много добре знаеше каква ще бъде реакцията — емоционална, ядна, без логика.

— Полицията се тревожи много по-малко за жени, доведени от отчаяние до проституция и наркотици. Какво е за тях още една мъртва проститутка — един проблем по-малко на улицата. Но когато е убита дъщерята на милионер — изведнъж имаме криза! Мили Боже, истински човек е станал жертва! — крещеше тя извън себе си.

Дори сега Кейт се опита да разхлаби схванатите мускули на челюстта си. Никога не беше харесвала Тони Ърскин. Двадесет и четири часа в денонощието Ърскин подклаждаше раздражението си. Все ѝ се струваше, че обиждат нея, идеалите ѝ или „нейните жертви“, както тя наричаше жените във „Феникс“, и тя правеше обидата — въображаема или истинска, обществено достойние. Убийствата на Крематора наляха масло в огъня за дълго време.

Кейт допускаше, че Ърскин има определено оправдание за гнева си. И през нейната глава преминаваха подобни цинични мисли, но знаеше, че ченгетата работят по първите убийства и правят всичко по силите си с ограничените човешки ресурси и бюджета, отпускан за разследване на всяка насилствена смърт.

Все пак, единственото нещо, което искаше да каже на Тони Ърскин тази сутрин, беше:

— Животът е жесток. Трябва да се справяме някак.

Езикът още я болеше, където го беше прехапала. Вместо това, тя изрече:

— Аз не съм ченге. Адвокат съм и съм на твоя страна.

Много хора не искаха да чуят и това. Тя работеше за полицията и по аналогия я смятаха за виновна. Твърде често и ченгетата виждаха в нея враг, защото общуваше с мекосърдечните либерално настроени личности, които прекарваха прекалено много време да злословят по адрес на полицията. Беше притисната и от двете страни.

„Обичам си работата, но май ще я намразя.“

— Ти си в парка, но си в безопасност — каза внимателно Оскар.
— Опасността е отминала, Енджи. Той вече не може да ти причини зло. Напреди си и си припомни лицето му. Вгледай се добре.

Кейт бавно премести стола си на метър от свидетелката и се приведе. Енджи долови настойчивия ѝ поглед и се обърна на другата страна, за да види, че и Оскар я наблюдава, дружелюбните му очи блестяха като шлифован оникс на косматото му лице — истинска брада и мустаци и коса като лъвска грива стърчаха на всички посоки.

— Няма да го видиш, ако не погледнеш, Енджи — подсказа ѝ той.

— Може би не искам да го видя — отвърна момичето предизвикателно.

Оскар я изглежда тъжно.

— Той не може да ти навреди, Енджи. Единственото, което трябва да направиш, е да се вгледаш в лицето му. Няма нужда да проникваш в мислите или в сърцето му. Само трябва да видиш лицето му.

Оскар беше общувал с много свидетели през живота си, всички те се страхуваха от едни и същи неща: отмъщение от страна на престъпника в някакво неясно бъдеще и по-непосредствения страх, че трябва отново и отново да преживеят престъплението. Кейт знаеше, че споменът или кошмарът може да причинят дори по-голям стрес на психиката, отколкото истинското събитие. Независимо от развитието и усъвършенстването на човека, съзнанието все още срещаше трудност да разграничи истинската от въображаемата действителност.

Тишината се проточи. Оскар погледна Кейт.

— Енджи, обеща ми, че ще го направиш — каза тя.

Момичето се намръщи още повече.

— Да, но може да съм си променила решението. Искам да кажа, защо, по дяволите, да го правя?

— За да се предпазиш и да помогнеш да заловят убиеца.

— Не, искам да кажа — обясни тя, като изведнъж се разгорещи.
— Каква полза ще имам? Чух, че са обявили награда. Вие въобще не споменавате за наградата.

— Не съм имала време да говоря с когото и да било за нея.

— По-добре да го бяхте направили. Защото, ако ще го правя, искам нещо в замяна. Заслужавам го.

— Ще видим — отговори Кейт. — Засега не си ни казала нищо. Ще проверя за наградата. Междувременно ти си свидетел. Можеш да ни помогнеш и ние можем да ти помогнем. Вероятно се чувстваш несигурна. Може би мислиш, че паметта ти не е толкова силна. Ако е така, тогава добре. Ченгетата имат много албуми със снимки на престъпници. Можеш случайно да го видиш там.

— А може и просто да си отида. — Тя се изправи от стола толкова рязко, че краката ѝ се плъзнаха по пода.

На Кейт ѝ се прииска да я удуши. Ето защо не работеше с непълнолетни — търпимостта ѝ към драматизирането и глупостите беше твърде ниска.

Проучваше Енджи, като се опитваше да си изработи стратегия. Ако хлапето наистина искаше да си тръгне, щеше да си тръгне. Никой не ѝ препречваше вратата. Енджи просто искаше да разиграе театър, всички да се засуетят около нея и да я молят да се върне. Да се моли, не спадаше към възможностите, които Кейт обмисляше. Нямаше намерение да играе игрички, които се изплъзват от контрол.

Ако се поддадеше на блъфа и Енджи си отидеше, Кейт вероятно щеше да последва момичето през вратата. Сабин щеше да направи кариерата ѝ на пух и прах. Това беше второто ѝ поприще. Колко други би могла да има?

Тя бавно се изправи и се приближи до вратата с кръстосани ръце.

— Знаеш ли, Енджи, мисля, че си имала причина да ни кажеш първоначално, че си видяла онзи тип. Не беше длъжна да ни го казваш. Не знаеше нищо за наградата. Можеше да излъжеш и да заявиш, че не си видяла никого, когато си се натъкнала на трупа. Как щяхме да разберем, че не е така? Щяхме да ти повярваме. Така че, хайде да

спрем с тези глупости, какво ще кажеш? Не ми е приятно да ме разиграваш. Знаеш, че съм на твоя страна. Аз стоя между тебе и окръжния прокурор, който може да те прати в затвора като заподозряна.

Челюстта на Енджи увисна.

— Не ме заплашвайте.

— Това не е заплаха. На твоя страна съм, защото мисля, че това искаш. Не желаяш да те лъжат и разиграват, както и аз на твоето място. Уважавам това. Какво ще кажеш да се отблагодариш за услугата?

Момичето загриза нацърбените си нокти, косата ѝ висеше и скриваше лицето ѝ, но Кейт можеше да се закълне, че мига яростно, и почувства лек полъх на състрадание. Същите настроения, които движеха това дете, я бяха подтикнали да взема „Прозак“.

— Може да мислите, че съм голяма досадница — каза накрая Енджи и чувствената ѝ уста се изкриви на една страна, показвайки разочарованието ѝ.

— Да, но не мисля, че е нещо фатално и непоправимо. Знам, че си имаш причини. Но трябва да се страхуваш повече, ако не се опиташ да го идентифицираш — каза Кейт. — Ти си единствената, която знае как изглежда. По-добре ще бъде, ако още стотина ченгета имат тази информация.

— А какво ще стане, ако не го направя?

— Няма награда. Какво друго, не зная. Засега ти си потенциален свидетел. Ако решиш, че не си, ръцете ми са вързани. Окръжният прокурор може да се отнесе строго, а може и да те пусне да си отидеш. И в двата случая аз няма да участвам.

— Сигурно ще се радвате.

— Не започнах тази работа, защото мислех, че ще е проста и приятна. Не искам да оставаш сама, Енджи. И съм сигурна, че и ти не искаш.

Сама. По ръцете и краката на Енджи преминаха тръпки. Светът вътре в нея представляваше една безкрайна пустош. Тя си припомни чувството, което снощи я обхвана, което изтика разума ѝ в най-далечното ъгълче на съзнанието. От това се страхуваше най-много на света. Повече от физическата болка. Повече от убиеца.

„Ще те оставим сама. Как ти се струва, а? Може да бъдеш сама завинаги. Просто седни и помисли за това. Може и никога да не се

върнем.“

Тя потръпна, като си припомни звука на затварящата се врата, абсолютната тъмнина в гардероба, чувството за самота, което я поглъща. Усети как се надига в нея подобно на черен призрак. Обгърна я като невидима ръка, искаше да извика, но не можеше. Не и тук. Не сега. Сърцето ѝ заби по-силно и по-бързо.

— Хайде, дечко — каза нежно Кейт, после кимна на Оскар. — Помогни ни. И без това не ти остана нищо друго. Ще се обадя по телефона за тази парична награда.

„Все така става — помисли си Енджи. — Направи каквото искаме или ще те оставим.“ Всъщност не ѝ оставяха избор.

— Добре — промълви тя и се върна на стола, за да даде указания за оформянето на портрета на злодея.

[1] Рич (Rich) означава богат. — Б.пр. ↑

11.

Сградата, в която се помещаваха кабинетите на д-р Лукас Бранд и на още двама психотерапевти, както и на двама психиатри, беше тухлена къща в джорджийски стил с изящни пропорции. Пациентите, които идваха да се лекуват тук, имаха по-скоро чувството, че отиват на изискано чаено парти, а не че ще споделят психичните си проблеми.

Кабинетът на Лукас Бранд се намираше на втория етаж. Психотерапевтът беше оставил Куин и Ковак да се разтъпкват из коридора за десетина минути, докато приключи с последния си пациент. Третият бранденбургски концерт на Бах се носеше из въздуха като тих шепот. Куин се загледа през прозореца в дорийски стил, от който се виждаше Езерото на островите и част от по-голямото езеро Калун, и двете сиви като олово в яркия ден.

Ковак обикаляше по коридора, разглеждайки мебелите.

— Истински антики. Класика. Защо богатите откачалки са шик, а мен ще ме пратят в затвора, ако река да се изпикая върху обувките ти?

— Ограничения.

— Какво?

— Социалните навици са установени и приети ограничения. Богатите откачалки също биха искали да се изпикаят върху обувките ти — усмихна се Куин, — но добрите им обноски ги възпират.

Ковак поклати глава.

— Харесваш ми, Куин.

Вратата на кабинета на Бранд се отвори и секретарката му, дребна жена с червена коса и почти без брадичка, ги покани вътре с шепот, сякаш говореше в читалня.

Пациентът, ако изобщо бе имало такъв, вероятно беше избягал през вратата в съседната стая. Лукас Бранд се изправи, щом те влязоха в стаята, и Ковак бе обзет от натрапчивото чувство, че го познава. Бранд. Името му говореше нещо, но му беше трудно да свърже Бранд от спомените си с модния лекар на неврозите на богатите и известните.

След като се представиха, Ковак зачака психотерапевтът да даде знак, че го е познал, но той не го стори — което стана причина настроението на детектива да се влоши. Изражението на Бранд беше сериозно, както можеше да се очаква. Рус, с вид на германец, той беше привлекателен, с прав нос и сини очи, среден на ръст, но позата и държанието му създаваха впечатлението, че е по-едър. Солиден, това беше думата, която се натрапваше в съзнанието. Носеше модерна копринена вратовръзка и синя памучна риза, безупречно изгладена. В ъгъла стоманеносиво сако висеше на елегантна закачалка.

Ковак несъзнателно прокара ръка по евтината си вратовръзка.

— Доктор Бранд, виждали сме се в съда.

— Сигурно сте ме виждали — занимавам се и със съдебна психология, нещо странично, с което се захванах, когато започнах да практикувам — обясни той на Куин. — По онова време ми трябваша пари — довери той със съзаклятническа усмивчица, която ги осведомяваше, че сега не се нуждае. — Установих, че работата ме увлича, затова и продължавам да ѝ посвещавам от времето си. Внася известно разнообразие в случаите, с които се занимавам ден след ден.

Ковак повдигна вежди.

— Почивате си от богати момичета с проблеми с храненето и отивате да правите експертизи на разни отрепки. Да, може да се нарече хоби.

— Работя за този, който се нуждае от мен, детектив. Понякога за защитата, друг път за обвинението.

„Работиш за този, който първи бръкне в портфейла си“ — помисли си Ковак, но не каза нищо.

— Налага се да се явя в съда този следобед, като стана дума — рече Бранд, — а имам и среща за обяд. Така че, без да искам да съм груб, господа, какво ще кажете да се заловим за работа?

— Само няколко кратки въпроса — отзова се Ковак, като вдигна мъничко гребло играчка, вероятно предназначено за миниатюрната дзен градина върху бюфета до прозореца. В погледа му се мярна погнуса, сякаш реши, че пълното с пясък и камъчета сандъче се използва като котешка тоалетна.

— Знаете, че не мога особено да ви помогна в разследването. Джилиан беше моя пациентка. Ръцете ми са вързани заради тайната между лекар и пациент.

— Вашата пациентка е мъртва — произнесе безизразно Ковак. Взе едно гладко черно камъче от пясъка в сандъчето, и се обърна, за да се облегне на бюфета. Завъртя камъчето между пръстите си, като човек, който се настанява удобно. — Не мисля, че повече има нужда от дискретността ви.

Бранд изглеждаше изумен.

— Не може вие да решавате, детектив. В крайна сметка Джилиан мъртва ли е, или не? Намекнали сте на Питър, че може още да е жива. Ако е жива, значи очаква от мен да пазя тайните й.

— Има голяма вероятност намереният труп да принадлежи на Джилиан Бондурант, но не е сигурно — намеси се в разговора Куин, като дипломатично пое инициативата от Ковак. — И в двата случая времето ни притиска, доктор Бранд. Убиецът ще убие отново. Това е сигурно. Мисля, че ще се случи рано или късно. Колкото повече успеем да узнаем за жертвите му, толкова по-голям шанс имаме да го спрем.

— Известни са ми теориите ви, агент Куин. Чел съм ваши статии. Всъщност имам книгата, на която сте съавтор, някъде тук е, по рафтовете. Много проникновено. Ако познаваш жертвите, ще откриеш и убиеца.

— Това е само едно условие. Първите две жертви на убиеца са от група с висок риск. Джилиан не е от същата категория.

Бранд се облегна на ръба на бюрото, постави показалец върху устните си и бавно кимна.

— Отклонение от модела. Разбирам. Това я прави логическият център на загатката. Мислите, че той казва нещо повече за себе си, като убива Джилиан, отколкото като убива другите две. Но ако тя просто случайно се е оказала на пътя му? Ами ако е избрал първите две не защото са били проститутки? Възможно ли е жертвите му да са избрани случайно?

— Не — отвърна Куин, долавяйки любопитство и предизвикателство в очите на Бранд. — Няма нищо случайно в торбата с фокуси на тоя приятел. Избрал е всяка от тези жени по някаква причина. Тя може да се окаже по-очевидна при Джилиан. Откога е ваша пациентка?

— От две години.

— Как се спря на вас? Препоръча ли ви някой?

— Запознахме се на голф. И двамата с Питър сме членове на клуб „Миникада“. Чудесно място за завързване на познанства — призна той с усмивка, доволен от собствения си усет за бизнес.

— Щяхте да печелите повече, ако живеехте във Флорида — пошегува се Куин. „Не сме ли пичове — толкова умни, толкова продуктивни.“ — Сезонът тук колко трае? — има-няма два месеца.

— Три, ако броим пролетта — изстреля в отговор Бранд, влизайки в тон с думите му. — Повечето време прекарвам в клуба. Кухнята там е чудесна. Играете ли голф?

— Когато имам възможност.

Не играеше, защото му харесваше. По-скоро го използваше като възможност за контакт, като възможност да прокара идеите си пред шефа на отдела или пред следователите, с които работеше по някой случай някъде из страната. Не беше твърде различен от Лукас Бранд в крайна сметка.

— За жалост сезонът свършва — каза Бранд.

— Да — провлече Ковак. — На този убиец ще му бъде дяволски неудобно да работи и през ноември, нали така?

Психотерапевтът го погледна за момент.

— Съвсем нямах това предвид, детектив. Въпреки, че ако следваме вашата логика, е срамата, че не го хванахте това лято. Тогава нямаше да водим този разговор. Както и да е — обърна се той към Куин, — познавам Питър от години.

— Не ме поразил с общителността си.

— Наистина. За Питър голфът е сериозна работа. Всичко е сериозно за него. Много е целеустремен.

— Как влияе това му качество на отношенията му с Джилиан?

— А! — той вдигна пръст, сякаш да го предупреди, и поклати глава, като все още се усмихваше. — Минавате границата, агент Куин.

Куин се съгласи, че е направил нарушение, като леко кимна.

— Кога разговаряхте с Джилиан за последен път? — попита Ковак.

— В петък. Имахме сеанси всеки петък в четири часа.

— И след това тя отиваше в къщата на баща си за вечеря?

— Да. Питър и Джилиан работеха много упорито върху взаимоотношенията си. Били са разделени твърде дълго време. Натрупали са много стари чувства, с които трябваше да се справят.

— Като например?

Бранд ги изгледа с присвити очи.

— Добре. Най-общо казано, не се ли коренят в това проблемите на Джилиан?

— Съжалявам. Не мога да отговоря.

Ковак въздъхна разочаровано.

— Вижте, можете да отговорите на няколко малки въпроса, без да излъжете ничие доверие. Например била ли е подложена на медикаментозно лечение. Трябва да го знаем за токсикологичния профил.

— Вземаше „Прозак“. С него се опитвахме да уравнилим резките промени в настроението ѝ.

— Маниакални депресии? — попита Куин.

Лекарят го изгледа с укор.

— Известно ли ви е да е имала някакви проблеми с наркотици? — попита Ковак.

— Не коментирам.

— Имала ли е проблеми с интимни приятели?

Никакъв отговор.

— Да ви е доверявала, че е била изнасилена?

Мълчание.

Ковак избърса устата си с ръка, пригладя мустаците си. Чувстваше как ядът му набъбва като стара коркова тапа.

— Познавате момичето от две години. Познавате баща ѝ. Той ви смята за свой приятел. Вероятно можете да ни насочите към убиеца на дъщеря му. Вместо това ни губите времето с тъпата си игра — тука има, тука няма — топло и студено.

Куин дискретно си прочисти гърлото.

— Знаеш правилата, Сам.

— По дяволите правилата! — излая Ковак, размахвайки албум с фотографии на Мапелтроп, който взе от масата. — Ако бях адвокат на защитата и размахвах пачка, щеше да намери пукнатина, през която да се промъкне.

— Възмутен съм от думите ви, детектив.

— Да, вярно. Съжалявам, че нараних чувствата ви. Някой е измъчвал това момиче, докторе — той се отблъсна от бюфета, изражението му бе твърдо като камъчето, което хвърли в кошчето за

боклук. Чу се пукот като от изстрел с двадесет и два милиметров пистолет. — Някой ѝ е отрязал главата и си я е запазил за спомен. Ако познавах момичето, мисля, че щеше да ме грижа кой го е извършил. И ако можех да помогна да пипнат извратеното копеле, щях да го направя. Но вас ви интересува повече социалният ви статус, отколкото Джилиан Бондурант. Чудя се дали баща ѝ си дава сметка за това.

Ковак се изсмя дрезгаво, когато пейджърът му иззвъня.

— Какво, по дяволите говоря? Питър Бондурант дори не иска да повярва, че дъщеря му може да е жива. Двамата сте си lika-прилика.

Пейджърът отново звънна. Той погледна дисплея, приглушено изруга и излезе от кабинета, оставяйки Куин да се оправя.

Бранд леко се усмихна.

— Я колко бил избухлив. Обикновено на едно средно ченге му трябва повече време, за да се разбеснее така заради мен.

— Сержант Ковак е под голямо напрежение заради тези убийства — каза Куин, приближавайки се до канапето и миниатюрната градина, — извинявам се от негово име.

Камъчетата в сандъчето бяха подредени във форма на Х, пясъкът около тях беше набразден с вълнообразни линии. В съзнанието му се появиха разкъсванията по краката на жертвата — двойно Х, и прободните рани на гърдите — два пресичащи се знака Х.

— Подредбата на камъчетата има ли някакво значение? — попита той с равен глас.

— За мене не — отговори Бранд. — Пациентите ми се занимават с градината повече от мен. Забелязал съм, че успокоява някои хора, отприщва мисловния поток и подпомага комуникацията.

Куин познаваше неколцина агенти, които имаха миниатюрни дзен-градинки. Кабинетите им се намираха на двадесет метра под земята — десет пъти по-надълбоко от мъртвите, както често се шегуваха. Никакви прозорци, никакъв свеж въздух, само съзнанието, че натискът на земния пласт върху стените е достатъчно силен да отприщи комплексите по Фройд. Човек понякога има нужда да отслаби напрежението. Лично той обичаше да удря силно различни неща. Прекарваше часове в гимнастическия салон, като наказваше боксовата круша за греховете на света.

— Няма нужда да се извинявате от името на Ковак. — Бранд се наведе, за да вдигне книгата на Мапелтроп. — Имам опит с полицаите.

За тях всичко е просто. Или си добър, или си лош. Не могат да разберат, че ограниченията на професионалната лекарска етика също ме дразнят понякога, но това е положението. Вие разбирате.

Той остави книгата настрана и се облегна с гръб към бюрото си, избутвайки малка папка с документи. На етикета пишеше БОНДУРАНТ, Джилиан. Микрокасетен касетофон лежеше върху папката, сякаш бе работел или щеше да работи върху бележките си след последния сеанс с нея.

— Разбирам вашата позиция. Надявам се, че и вие разбирате моята — каза предпазливо Куин. — Тук не съм в качеството си на полицаи. Въпреки, че крайната ни цел е една и съща, със сержант Ковак имаме различни задачи. Моята не изисква този вид доказателства, които са приемливи в съда. Аз търся впечатления, чувства, вътрешни инстинкти, подробности, които някой би сметнал за незначителни. Сам търси окървавени ножове и отпечатыци от пръсти. Разбирате ли какво имам предвид?

Бранд бавно кимна, без да отмества очите си от Куин.

— Да, предполагам. Трябва да го обмисля. Но едновременно с това вероятно разбирате, че проблемите, довели Джилиан при мене, нямат нищо общо със смъртта ѝ. Възможно е убиецът ѝ да не е знаел нищо за нея.

— Пак ще повторя, че вероятно е знаел нещо и именно то го е провокирало — каза Куин. Извади една визитка от тясно калъфче в горния си джоб и я подаде на Бранд. — Това е прекият ми телефон. Надявам се да ми се обадите.

Бранд остави визитката настрана и се ръкува.

— Независимо от обстоятелствата, беше ми приятно да се запозная с вас. Трябва да призная, че аз посочих името ви на Питър, когато ми каза, че иска да се обади на директора ви.

Куин сви устни, докато се отправяше към вратата.

— Не съм много сигурен, че трябва да ви благодаря за това, господин Бранд.

Напусна кабинета, поглеждайки към жената, която чакаше, седнала на канапето с грижливо прибрани колени и червена чанта, поставена върху тях, с напълно безизразно лице, далеч от ядове и притеснения. Явно не искаше да я видят там.

Той се замисли как ли се е чувствала Джилиан, като е идвала тук и се е доверявала на един от бащините си психари. Било ли е по неин избор, или е било условие, за да получава издръжката си? Беше се явявала всяка седмица в продължение на две години и само Бог и Лукас Бранд знаеха защо. По всяка вероятност и Бондурант. Бранд можеше да се надува и да развява етичността си като паун, който показва перата на опашката си, но Куин подозираше, че Ковак беше прав: когато ножът опреше до кокал, Бранд първо щеше да се погрижи за себе си. А да осигурява щастието на Питър Бондурант, представляваше дългият път към доволството на Лукас Бранд.

Ковак чакаше във фоайето на първия етаж, гледайки озадачено абстрактната картина на жена с три очи и с гърди, които растяха от двете страни на главата ѝ.

— Исусе Христе, по-грозна е от майката на втората ми съпруга, а тя можеше да унищожи всяко огледало от петнадесет метра. Човек ще помисли, че ги окачат не за да помогнат на бедните кукувци да се оправят, а съвсем да зациклят.

— Това е тест на Роршах — каза Куин. — Търсят някой, който мисли, че това е жена с три очи и растящи на главата гърди.

Ковак се намръщи и хвърли крадешком поглед към цапаницата, преди да излязат навън.

— Едно обаждане от страна на Бранд и ще ме сритат здравата — намръщи се той, докато слизаха по стъпалата. — Отсега чувам гласа на лейтенанта ми: „За какъв, по дяволите, се мислиш, Ковак?“ За Бога, Бранд със сигурност ще насъска шефа срещу мене. И двамата са от един отбор. Сигурно заедно си правят маникюра. Гриър ще се качи на високо, ще ми отреже главата и ще извика: „За какъв се мислиш, Ковак? Тридесет дни без заплата!“

Той поклати глава.

— За какъв наистина се мисля?

— Не зная. Какво си си въобразявал?

— Че мразя тоя тип, ето какво.

— Наистина ли? Аз пък си мислех, че разиграваме доброто и лошото ченге.

Ковак го изгледа над покрива на колата.

— Не съм чак такъв добър актьор. Приличам ли ти на Харисън Форд?

Куин го изгледа накриво.

— Ако си обръснеш мустаците...

Влязоха в колата всеки от своята страна, смехът на Ковак затихна, докато клатеше глава.

— И аз не зная на какво се смея. Ти май по-добре знаеш. Бранд ме изкара от нерви, това е. Яд ме е на себе си, че не го поставих на мястото му, щом го видях. Просто не очаквах...

Липсата на извинение беше най-доброто извинение. Той въздъхна дълбоко и се загледа през предното стъкло към голите клони на неподвижните храсти край езерото в далечината.

— От друго разследване ли го познаваш? — попита Куин.

— Да. Преди осем или девет години беше свидетел на защитата в един процес за убийство. Карл Борчард, на деветнадесет години, убил приятелката си, след като тя се опитала да скъса с него. Удушил я. Бранд разказа някаква история как майката на Борчард го изоставила и как стресът от поведението на приятелката му го подтикнал да я убие. Убеждаваше съдията, че трябвало да помилва Карл, защото го е направил неволно и заслужава да бъде пощаден. Не бил истински убиец. Убийството било породено от страст. Не бил опасен за обществото. Дрън-дрън. Ала-бала.

— А ти знаеше, че не е така?

— Карл Борчард беше гаден социопат, досието му бе пълно с обвинения, от които не можеше да се отърве. Имаше и други насилия срещу жени. Бранд го знаеше не по-зле от нас, но не беше в нашия лагер.

— И Борчард се отърва?

— Непредумишлено убийство. Първо престъпление като пълнолетен, намалена присъда, добро поведение и така нататък. Малката гадина едва помириша пандиза. После го изпратиха в поправителен дом. Докато бил там, изнасилил жена в съседния квартал и разбил главата ѝ с френски ключ. Благодарности, доктор Бранд.

— И знаеш ли какво каза за това? — продължи Ковак възмутен.

— Пред „Стар Трибюн“ обясни как смятал, че Карл бил изразходвал „престъпната си енергия“, като извършил първото си убийство, но виж ти какво станало. Не могъл да прецени малкия изверг, защото нямал достатъчно време да го изследва. Направи се на страшно изненадан.

Куин мълчаливо попи информацията. Чувството, че се приближава до разрешението на случая, отново го споходи. Струваше му се, че хората, свързани с него, се тълпят наоколо и са толкова близко, че не може ясно да ги види. Искаше да се отдалечат. Не желаше да знае нищо за Лукас Бранд, не искаше да има лични впечатления от този човек. Щеше му се Бранд да е поне на една ръка разстояние. Прииска му се да се заключи в панелния си кабинет, който беше получил на булевард „Вашингтон“ в центъра на града. Но там не можеше да работи върху подобни неща.

— Знам още нещо за твоя доктор Бранд — каза той, докато Ковак запалваше колата и я включваше на скорост.

— Какво?

— Седеше отзад на пресконференцията вчера.

— Ето го.

Ковак натисна бутона за пауза на дистанционното. Картината трепна и замръзна, когато видеото задържа лентата в кадър. Отстрани на тълпата журналисти стоеше Бранд. Един мускул в основата на диафрагмата на Ковак се стегна подобно на юмрук. Той натисна стартовия бутон и загледа как психотерапевтът обърна глава и каза нещо на човека до него. Той отново спря образа.

— С кого говори?

— А... — Юрек завъртя глава, за да вижда под по-добър ъгъл. — Келерман, обществения защитник.

— А, да. Човекът червей. Обади му се. Питай го дали той и Бранд са били заедно — разпореди Ковак. — Провери дали Бранд има законна причина да бъде там.

Адлър повдигна вежди.

— Мислиш ли, че той е заподозреният?

— Мисля, че е гадняр.

— Ако това беше противозаконно, затворите щяха да са пълни с адвокати.

— Хубаво ме разигра тази сутрин — оплака се Ковак. — Той и Бондурант са много близки, а и Бондурант също ни разиграва.

— Той е баща на жертвата — изтъкна Адлър.

— Богатият баща на жертвата — добави Типен.

— Богатият и могъщ баща на жертвата — обади се Юрек, човекът за връзки с обществеността.

Ковак ги изглежда.

— Той е част от разследването на убийство. Ще работя по това разследване толкова усилено, колкото по всяко друго. Това означава, че проверяваме всички. Семейството също трябва да мина под лупата. Искам малко да настъпя Бранд, да му дам да разбере, че не сме послушни кученца, на които Бондурант може да заповядва. Ако знае нещо за Джилиан Бондурант, искам да го науча. Освен това искам да му стъпя на врата, защото е негодник.

— Мирише ми на неприятности, Ковак — пропя Юрек.

— Разследване на убийство е, да не искаш да се посъветваш с Емили Поуст?

— Искам, когато всичко приключи, да си запазя работата.

— Работата ти е да разследваш — отвърна му Ковак. — Бранд е свързан с Джилиан Бондурант.

— Имаме ли други основания да смятате, че този тип е изнасилвил и убил две проститутки и е обезглавил своя пациентка? — попита Типен.

— Не казвам, че той е заподозреният — бързо отговори Ковак. — Видял се е с Джилиан Бондурант в петък. Срещал се е с нея всеки петък. Знае всичко за тази жертва. Не ни предоставя информация, имаме право да го попритиснем.

— И да го накараме да пици за правата си.

— Вече пъ тази песен. Пързалия ни всичките. Прави каквото си иска. Ако успеем да го накараме да каже името на приятеля на Джилиан, ще е достатъчно. Ако успеем да потвърдим, че мъртвата е Джилиан, тогава никакви позовавания на лекарската тайна няма да го предпазят от други въпроси.

— Има и друго, което не ми харесва в този тип — добави Ковак, крачейки около масата, умът му набираше скорост. — Не ми харесва, че е свързан с кой знае колко още престъпници. Искам списък на всеки съден за насилие, за когото Бранд е давал показания, независимо дали за или против.

— Ще го имаш — каза Типен. — Бившата ми жена работи с протоколите от съдебните дела за углавни престъпления. Тя ме мрази и в червата, но повече мрази убийците. Ще направя някои сравнения.

— Тъжна работа, Тип — Адлър поклати глава, — ще трябва да се ровиш из цялата измет.

— Само ще прегледам бумагите.

— А Бондурант — продължи Ковак, карайки другите отново да заръмжат, — Бондурант не иска да говори с нас и това не ми харесва. Казал на Куин, че се тревожи за лекарската тайна. Не мога да си представя защо — добави той с лека гримаса, като извади миниатюрния касетофон от джоба на палтото си.

Петимата, които участваха в разследването, се скупчиха да слушат. Лиска и Мос все още бяха навън, извършвайки рутинни проверки за жертвите. Уолш работеше върху списъка за подобни престъпления, извършени в други райони на страната, осигурен от ВИКАП. Щеше да се обади на агенти от други отдели на Бюрото и да се свърже с някои служители от съдебната система и други обединения, свързани с програмата на Националната академия към ФБР, които обучаваха професионалисти за работа извън Бюрото. Куин остана да работи върху профила на Джо Подпалвача.

Пуснаха записа на разговора на Куин с Бондурант.

Детективите слушаха притаили дъх. Ковак се опитваше да си представи Бондурант, искаше да види лицето му, да прецени изражението, скрито зад безизразния глас. Прослуша разговора с Куин, наблюдавайки неговото изражение. Но да разпитваш някого чрез трето лице беше все едно да правиш секс с партньор, който се намира в друга стая — повече възбуда и никакво удовлетворение.

Записът свърши. Апаратът спря сам с остро изщракване. Ковак изглежда членовете на екипа един по един. Лица на ченгета: твърди и скептични.

— Този кльошав бял кучи син крие нещо — произнесе накрая Адлър, облягайки се назад.

— Не зная какво общо може да има с убийството — каза Ковак, — но със сигурност мога да кажа, че премълчава нещо за петъчната вечер. Мисля, че отново трябва да разпитаме съседите и икономката.

— Тази нощ я е нямало — каза Елууд.

— Не ме интересува. Познавала е момичето. Познава и шефа си.

Юрек простена и зарови лица в шепите си.

— Какво ти става, Чаровнико? — попита Типен. — Ти само трябва да съобщиш новините, за които още нямаме мнение.

— Да, по националната телевизия — отвърна Юрек. — Кучетата подушиха мършата и вече тичат насам. Хората от медиите ще ми строят телефона. Бондурант сам по себе си е новина. Бондурант плюс обезглавения, изгорен труп, който може да е, а може и да не е дъщеря му, е истинска сензация. Усърдно душат по петите на Питър Бондурант, пресата се интересува от него и ви казвам, че става страшно. Ще затънем в съдебни дела в крайна сметка.

— Ще поработят върху Бондурант и Бранд — каза Ковак, знаейки, че трябва да се справи много по-добре от тази сутрин. — Аз ще поема удара, но ми трябва хора, които да работят по периферията, да говорят с приятели, познати и така нататък. Чънк, защо с Хамил не наобиколим Парагон? Да поразпитате за този кисел ангел — работодател?

— Ще сме там след половин час.

— Да потърсим и някой, който е познавал момичето, когато е било във Франция — предложи Типен. — Може федералните да изровят някого от това време. Да добием представа за миналото й. Хлапето не е било потиснато без причина. Може някои приятелчета да знаят името на тази причина.

— Обади се на Уолш и виж какво може да направи. Попитай го има ли нещо ново във връзка с медицинските доклади. Елууд, получи ли нещо от Уисконсин за шофьорската книжка на нашата свидетелка?

— Никакви искиове, никакви съдебни дела. Попитах за евентуален телефонен номер — не е имала такъв. Свързах се с пощенската служба — казаха, че се е преместила и не е оставила новия си адрес.

— Тя даде ли ни някакъв портрет? — попита Юрек.

— Кейт Конлан я доведе тази сутрин, за да поработят с Оскар — каза Ковак, ставайки. — Ще видя докъде са стигнали. Да се молим на Бога това хлапе да има фотографска памет. Ако имаме късмет, ще стигнем до нещо.

— Трябват ми копия за пресата — каза Юрек.

— Ще ти ги предоставя. По кое време ще излъчват „Найтърсените хора в Америка“?

— В пет.

Ковак си погледна часовника. Половината от деня беше минала, а те още нищо не бяха свършили. Често ставаше така. Времето беше от

първостепенно значение. Всяко ченге знаеше, че след първите четиридесет и осем часа шансовете за разрешаването на случай на убийство рязко спадат. Но количеството информация, която трябваше да съберат, да обмислят и въз основа на която да действат, в този случай на серийни убийства беше изключително голямо. И все пак имаше нещо, което бяха пропуснали, нещо, което можеше да обърне нещата.

Пейджърът му иззвъня. На дисплея се изписа номерът на лейтенанта.

— Всеки, който може, да дойде тук в четири — каза Ковак, грабвайки палтото си от облегалката на стола. — Ако сте навън, обадете се на клетъчния ми телефон. Ще бъда тук.

— Тя не изглежда много сигурна в себе си, Сам — започна Оскар, като го поведе към полегатата маса за рисуване в по-малкия и от миша дупка кабинет. Документи, книги, списания, натрупани на купчини, запълваха всяко кътче. — Постарах се да я предразположа колкото можах, но беше твърда като костелив орех.

— Съпротивлява се, защото лъже, или защото се страхува?

— Страхува се. А както ти е известно, страхът води до уклончиви отговори.

— Все пак си близо до истината, нали, Оскар?

Блажена усмивка се разля по косматото му лице.

— Образованието е извор на богатство за душата.

— Да, и ти ще се удавиш в него, Оскар — каза нетърпеливо Ковак, измъквайки таблетка „Миланта“ от джоба на панталоните си. — Е, нека видим шедьовъра.

— Смятам го за незавършена творба.

Художникът разви непрозрачното защитно покритие, откривайки скица с молив. Заподозреният носеше широко яке, скриващо телосложението му — над суичър с качулка, качулката беше вдигната и скриваше цвета на косата му. Авиаторски тъмни очила закриваха формата на очите му. Носът му беше едва загатнат, лицето — не много широко. Устата отчасти беше скрита от мустаците.

Стомахът на Ковак се преобърна.

— Това ли е той? — рязко попита и направи крачка към Оскар.
— Какво, по дяволите, да правя с това?

— Виж, Сам, казах ти, че още не е готово — отговори художникът с тих глас.

— Той носи тъмни очила! Било е посред нощ, а тя твърди, че е носил тъмни очила! — избухна Сам. — Да го вземат мътните! Може да бъде всеки. Или никой. Може да съм и аз, за Бога!

— Надявам се да поработя с Енджи още малко — каза Оскар, притеснен от гневното избухване. — Тя смята, че не помни подробностите, но съм сигурен, че ги помни. Само да превъзмогне страха си и истината ще излезе наяве. Поне така мисля.

— Не ме интересува какво мислиш, Оскар! Трябва да съм на проклетата пресконференция в пет часа!

Той рязко издиша и се завъртя из малкото претъпкано стайче на художника, оглеждайки се, сякаш искаше да строши нещо. За Бога, говореше като Сабин, който искаше свидетелски показания по поръчка. Цял ден си казваше, че не бива да разчита на това лъжливо и крадливо хлапе, но дълбоко в себе си се бе надявал да се сдобие с някакъв портрет. Работеше от двадесет и две години тази работа, а оптимизмът му все още бе жив. Изумително.

— Работя по една версия без мустаци — каза Оскар. — Не беше сигурна дали е имал мустаци.

— Как може да не е сигурна дали е имал мустаци! Или е имал, или не! По дяволите! Днес не мога нищо да разбера — промърмори той повече на себе си. — Добре, ще изчакаме, ще доведем момичето утре и ще се опитаме да се доберем до повече подробности.

От ъгъла, в който беше застанал, видя, че Оскар сведе глава. Сякаш се криеше зад брадата си. Ковак рязко се извърна и го погледна право в очите.

— Можем да го направим, нали, Оскар?

— Ще се радвам да поработя с Енджи отново утре. Нищо не искам повече от това да я накарам да освободи съзнанието си. Освобождаването от спомените е първата крачка към неутрализиране на отрицателните емоции. Колкото до другото, разберете се с Гриър. Той беше тук преди час, за да вземе копието.

— Видяла е лицето му за две минути на светлината на горящия труп, Сам — каза Кейт, докато го водеше към кабинета си, без да е сигурна, че малкото пространство ще му е достатъчно. Когато беше разгневен, Ковак представляваше непрестанен поток от енергия, която изисква постоянно движение.

— Погледнала е право в лицето на убиеца, което е било ярко осветено. Хайде, Червенокоске. Не мислиш ли, че подробностите ще изплуват, така да се каже, в паметта ѝ?

Кейт седна с гръб към бюрото си, кръстоса крака, като внимаваше да не попаднат на пътя на Ковак.

— Мисля, че паметта ѝ ще се поосвежи с помощта на малко пари в брой — добави сухо тя.

— Какво!

— Чула е за наградата, обявена от Бондурант, и иска да получи нещо. Можеш ли да я виниш, Сам? Няма си никого. Живяла е на улицата, вършейки Бог знае какво, за да оцелее.

— Обясни ли ѝ, че наградата ще се даде след произнасяне на присъдата? Не можем да осъдим някого, когото не сме хванали. А не можем да хванем човек, за когото не знаем дори как изглежда.

— Зная. Няма защо да ми четеш морал. И — да те предупредя — не поучавай и Енджи — каза Кейт. — Тя е на ръба, Сам. Може да я загубим. В преносен и в буквален смисъл. Мислиш, че животът е гаден сега, но помисли какъв ще бъде, ако единственият ни свидетел изчезне.

— За какво говориш? Мислиш, че трябва да ѝ лепнем нещо ли?

— Ако действаме полека, ще има по-добър резултат. Постави един униформен на завоя пред „Феникс“ и нещата ще се влошат. Тя вече мисли, че я третираме като престъпник.

— Чудесно — каза провлечено Ковак. — И какво още иска нейно височество?

— Не ме препирай — обади се Кейт, — на твоя страна съм. И престани да крачиш, ще ти се завие свят. На мене вече ми се зави.

Ковак пое дълбоко дъх и се облегна на стената точно пред Кейт.

— Знаеш какво можеш да очакваш от това момиче, Сам. Защо си толкова изненадан? Или искаш всичко да се провали?

Устните му се свиха разочаровано. Той потри лицето си с ръка и му се прииска да запали цигара.

— Имам лошо предчувствие за тази работа, Кейт — призна Ковак. — Надявах се феята на свидетелите да докосне с вълшебната си пръчица тази хубавица. Или да я плесне с нея. Дори да я допре до главата ѝ като пистолет. Надявах се, че хлапето ще се изплаши достатъчно и ще каже истината. Оскар ми говори за прикриване на истината от страх.

— Пак е започнал да чете книги по криминална психология, нали?

— Предполагам. — Ковак отново въздъхна. — Ето кое е най-важното: трябва ми нещо, за да продължа разследването, иначе съм в задънена улица.

— Задръж скицата още един ден. Утре ще я доведе отново. Ще видим дали Оскар ще използва хипнотизаторските си способности, за да измъкне нещо от нея — няма нужда да я пришпорваме.

— Не мисля, че мога да задържа нещата. Големият шеф вече е взел скицата. Разбързал се е. Иска лично той да я представи на пресконференцията. Мътните да го вземат! — прогърмя гласът му. — В такива случаи са по-лоши и от деца. Всеки иска да се покаже. Всеки иска да види лицето си по новините. Всички искат да са важни — като че ли допринасят за разследването повече от истинските ченгета.

— В това ти е бедата, Сам — изтъкна Кейт. — Не става въпрос за скицата, ти просто не искаш да работиш под нечие ръководство.

Той я изгледа мрачно.

— И ти си чела книгите на Оскар, нали?

— Изучавала съм психология в колежа — припомни му тя. — Какво лошо има, ако покажат скицата, макар да не е съвсем точна?

— Не зная, Кейт. Този изрод си прави барбекю с жените и им реже главите. Какво по-лошо може да се случи?

— Не могат да го осъдят въз основа на скицата — каза Кейт. — По-вероятно е да му стане забавно, да помисли, че пак те е надхитрил.

— А, значи ще се почувства непобедим и ще реши, че може да прави каквото си иска! По дяволите!

— Не ставай фаталист. Можеш да го използваш в своя полза. Попитай Куин. Между другото, ако скицата е дори до известна степен точна, може и да помогне. Възможно е някой да си спомни, че е виждал подобно лице до някоя кола. Или да се сети за част от номера

на колата, за вдлъбнатина в бронята или нещо друго. Знаеш не по-зле от мен, че в едно разследване късметът играе важна роля.

— Е, добре — въздъхна Ковак и с нежелание се отдалечи от стената, — ще действаме по твоя начин. Къде е сега слънчевото момиче?

— Разпоредих се да я върнат във „Феникс“. На нея никак не й хареса.

— Има си хас.

— Естествено — каза Кейт. — Иска хотелска стая или апартамент. Но аз предпочитам да е сред хора. Изолацията няма да я направи сговорчива. Трябва някой да я наглежда. Прегледа ли раницата, която носеше?

— Лиска я провери. Енджи беше уплашена, но в края на краищата беше видяла труп с отрязана глава. Не искахме да откачи и да ни извади нож. Униформеният, който я доведе, е трябвало да я претърси на място, но и той беше стреснат от мисълта за онзи изверг. Гаден глупак.

— Ники намерила ли е нещо?

Той присви устни и поклати глава.

— Какво имаш предвид? Наркотици?

— Не зная. Вероятно. Поведението ѝ е като по учебник. Ту е бодра, ту е потисната, ту е твърда, ту готова да избухне в сълзи. Започвам да си мисля най-лошото, но се спирам и си казвам: „Боже, виж през какво е преминала.“ Вероятно е забележително стабилна и с всичкия си, като се има предвид какъв е живота ѝ.

— А може би се нуждае от дрога — подхвърли Ковак, тръгвайки към вратата, — може би затова се е разхождала из парка посред нощ. Знам кои наркомани се навъртат там. Ще ги потърся, да видим познават ли това хлапе. Все още не знаем нищо за нея. От Уисконсин не получихме никакви данни.

— Говорих със Сюзън Фрей от отдела ни за малолетни — каза Кейт, — тя винаги е работила там. Има широки познанства. Роб проверява информаторите си в Уисконсин. Междувременно искам Енджи да се поотпусне. Да ѝ засвидетелстваме признателност. Не можеш ли да ѝ осигуриш малко дребни като на информатор?

— Ще видя какво мога да направя.

Още едно задължение, прибавено към дългия списък. Бедният Сам, помисли си Кейт. Днес бръчките по лицето му изглеждаха по-дълбоки. Сякаш целият град лежеше на широките му рамене. Сакото му беше раздърпано, сякаш мачкайки го, беше извличал допълнителна енергия.

— Виж, не се тревожи за парите — каза тя, докато отваряше вратата, — сама ще ги измъкна от твоя лейтенант. Имаш по-важни неща на главата си.

Вече прекрачил прага, той се обърна и ѝ се усмихна измъчено.

— Как ти хрумна пък това?

— Просто предложение.

— Благодаря. Май имаш време да се бориш с въоръжени психари?

— Значи си чул за това — Кейт направи гримаса, чувствайки се притеснена от вниманието, което вчерашният инцидент беше привлякъл върху нея. Беше отклонила половин дузина покани за интервюта и бе посетила многократно дамската тоалетна, за да постави грим върху синините си. — Попаднах не където трябва и не когато трябва, това е. Все така става — отбеляза сухо тя.

Ковак я изгледа замислено, като че се канеше да каже нещо важно, но после поклати глава.

— Истинско чудо си, Червенокоске.

— Едва ли. Имам ангел хранител с перверзно чувство за хумор. На война като на война. Ще се погрижа за свидетелката.

12.

Трафикът му действаше на нервите. Той пое по шосе 35В на юг от центъра на града, за да избегне светофарите и досадните криволици на другия възможен маршрут. Потокът от коли, които ту тръгваха, ту спираха, го предизвикваше да изостави колата и да тръгне пеша, като от време на време измъква по някой шофьор от кабината и удря главата му в джантата. Забавляваше го мисълта, че и другите водачи очевидно се радват на подобни фантазии. Те нямаха представа, че мъжът, който седеше в черния седан зад тях, до тях и пред тях, би дал живот на фантазиите си, без да му мигне окото.

Той погледна жената в червения сатурн до него. Красива, със северни черти и белезникаворуса коса с изсветлени кичури, оформена в пухкава прическа, напръскана с лак. Тя забеляза, че я гледа, затова ѝ се усмихна и ѝ помахна. Жената му се усмихна в отговор, след което с жест и смешна гримаса посочи потока от коли, който пъплеше пред тях. Той сви рамене и се намръщи, оформяйки думите с устни: „Какво да се прави?“

Представи си същото лице бледо и сковано от ужас, докато той се е надвесил над нея с нож в ръка. Виждаше как голият ѝ гръден кош се издига и спуска при задъханото ѝ дишане. Чуваше как с треперещ глас го моли да ѝ пощади живота. Чуваше я как пищи, докато реже гърдите ѝ.

Дълбоко в слабните си почувства желание.

„Вероятно най-съдбовният фактор за създаването на един сериен изнасилвач е ролята на фантазията“ — е казал Джон Дъглас, психолог.

Фантазиите му никога не го шокираха. Дори и докато беше дете. Тогава си мислеше какво ли ще усети, ако наблюдава живо същество да умира, какво ли би почувствал, ако склочи ръце около шията на котка или на дете от квартала, ако държи силата на живота и смъртта буквално в ръцете си. Когато поотрасна, си представяше как отрязва зърната на гърдите на майка си или как смачква ларинкса ѝ с чук, или как изрязва матката ѝ и я слага във фурната.

Той знаеше, че за убиец като него самия подобни мисли са неотменна част от един постоянен процес. Те всъщност бяха естествени за него. Естествени, затова не ги чувстваше като нещо странно.

Излезе от магистралата на тридесет и шестия километър и подкара на запад по трилентовата улица по посока на езерото Калун. Русата изчезна и фантазиите, свързани с нея, се стопиха. Замисли се отново за следобедната пресконференция, едновременно забавна и дразнеща. Полицията имаше портрет — това го развеселяваше. Беше сред тълпата, когато Гриър вдигна рисунката, за която се предполагаше, че е направена по описание на неговото лице, толкова точно, че хората ще го разпознаят на улицата от пръв поглед. А когато пресконференцията свърши, всички репортери минаха точно покрай него и никой не му обърна внимание.

Най-много го дразнеше Джон Куин. Не се появи на пресконференцията, не направи никакво официално изявление, а това изглеждаше преднамерено. Явно беше погълнат от размишленията и анализите си. Сигурно съсредоточаваше цялото си внимание върху жертвите. Кой са и какви са били, защо точно те са избрани.

„В съзнанието жертвата придобива форма и моделира престъплението... За да опознаем някого, трябва да опознаем партньора му“ — пише Ханс фон Хентиг.

Куин също вярваше в това. Книгата, която беше написал за сексуалните убийства, се намираше сред многото други в библиотеката му. „Искушенията на убийството“ от Кац, „Изследване на криминалното съзнание“ от Саменоу, „Без съвест“ от Хеър, „Сексуалните убийства: модели и мотиви“ от Реслър, Бърджис и Дъглас. Беше ги проучил, както и много други. Пътувания в себепознанието.

Той сви към своя квартал. Поради това, че езерото се намираше в тази част на града, улиците в непосредствена близост до него имаха неправилна форма. Тази правеше завой, което даваше възможност къщите да имат по-големи дворове. Повече усамотение. Той паркира колата на циментовата площадка пред гаража и слезе.

Нощта беше оцветила в мастиленосиньо гаснещата дневна светлина. Вятърът духаше от запад и носеше воня на пресни кучешки

изпразнения. Миризмата го удари в ноздрите част от секундата, преди да чуе истеричния лай на някакво куче дребна порода.

В тъмнината на съседския двор бишонът на госпожа Ветър, създание, което приличаше на слепени топки памук, се разхождаше, отвързано от каишката. Животното притича на около метър и половина от него, след което спря на място и залая, подскачайки като малка катеричка.

Това изведнъж го ядоса. Мразеше гадното псе. Мразеше го особено сега, защото го накара да си припомни настроението, предизвикано от уличното задръстване. Искаше му се да изрита кучето с всичка сила. Представи си оглушителния писък, осакатеното тяло на животното, когато го хване за врата и го прекърши.

— Битси! — пронизително извика госпожа Ветър от стъпалата пред вратата си — Битси, ела тук!

Ивон Ветър, на около шестдесет, вдовица, неприятна жена с кръгло кисело лица и писклив глас. Мразеше я с цялото си същество и му се искаше да я убие всеки път, когато я видеше, но нещо, скрито дълбоко в него, го спираше. Отказваше да проучи какво е то и се ядосваше още повече, защото му се струваше, че Джон Куин има пръст в създаването му.

— Битси! Ела тук!

Кучето се втурна към него, после побягна покрай гаража, като спираше за момент да припикае тглите на сградата.

— Битси!

Главата му започна да пулсира и топлите вълни обляха тялото му. Ако Ивон Ветър прекосеше моравата сега, щеше да я убие. Щеше да я сграбчи и да запуши крещящото ѝ гърло с вестника, който носеше. Да я завлече в гаража, да блъска главата ѝ в стената, докато се свлече в безсъзнание, след което да убие кучето, за да спре адския му лай. После щеше да даде воля на яростта си и да убие Ивон Ветър, за да задоволи свирепия глад, който го мъчеше.

Тя започна да слиза по стъпалата на къщата си.

Мускулите на гърба ѝ раменете му се стегнаха. Пулсът му се ускори.

— Битси! Хайде, идвай!

Той напълни дробовете си с въздух. Пръстите му стиснаха вестника.

Кучето излязла срещу него за последен път и се втурна към стопанката си. Пет метра по-нататък Ветър се наведе и взе животинчето в обятията си, сякаш беше дете.

Възможността изчезна като недопита песен.

— Тази вечер е възбуден — каза той с усмивка.

— Става такъв, като стои вътре прекалено дълго. А й вас не харесва — изрече госпожа Ветър с извинителен тон и се прибра.

— Гадна кучка — прошепна той. Гневът щеше да вибрира в него дълго време, подобно на камертон, който продължава да трепти, дълго след като е бил ударен. Представи си, че убива Ивон Ветър отново, отново й отново.

Влезе в гаража, където се намираха блейзърът и червеният сааб, и влезе в къщата през страничната врата, нетърпелив да прочете за Крематора в двата вестника. Ще изреже всички истории, свързани с разследването, и ще си направи фотокопия, защото печатното мастило е евтино и няма да трае дълго. Ще гледа вечерните новини и местните новини и ще чака да се спомене Крематора.

Крематора. Името го забавляваше. Напомняше му на герой от комикс. Пораждаше асоциации с нацистки военни престъпници или филмови чудовища. Част от кошмар.

Той беше кошмарът.

И подобно на същество от детски кошмар той слезе в мазето. Това беше неговото лично място, идеалното му убежище. Голямата стая беше оборудвана като любителско музикално студио. Стените и таванът бяха от звуконепроницаеми тухли. Тъмносин килим покриваше пода. Той харесваше ниския таван, липсата на естествена светлина, усещането, че си под земята, заобиколен от дебели бетонни стени. Неговият собствен безопасен свят. Също както когато беше момче.

Продължи по коридора и влезе в стаята си за забавления, като държеше вестниците пред себе си и се любуваше на заглавията.

— Да, станах известен — каза той с усмивка, — но не се отчайвай. И ти ще станеш известна. Няма да те отминем.

Обърна се към овалната маса, като държеше вестника под ъгъл, така че голата жена, завързана на нея, да може да погледне заглавията, ако поиска. Вместо това тя се взираше в него с разширени от ужас очи,

пълни със сълзи. Звуците, които издаваше, не бяха думи, бяха нечленоразделни звуци, породени от страх.

Те му подеждяха като електрически ток и го заредиха с енергия. Страхът ѝ му даваше власт над нея. Властта беше сила. Властта е най-истинският афродизиак.

— Скоро и ти ще станеш част от тези заглавия — каза той, прокарайки пръст по плътния печат на първата страница на „Стар Трибюн“. Прах си и на прах ще станеш.

Денят премина във вечер, после в нощ. Единственият индикатор, че времето минава, беше часовникът, който Куин рядко поглеждаше. Предоставеният му кабинет нямаше прозорци, само стени. Там той прекарваше много часове в работа с документи, често с телефонна слушалка притисната между ухото и рамото, докато даваше указания по случая „Блексбърг“. Заподозреният беше почти готов да направи самопризнания. Нуждата му да се контролира го караше да вярва, че може да се предпази от грешки, макар да знаеше, че това не е възможно.

Ковак му беше предложил място в сградата, която неофициално наричаха „Любовното докосване на смъртта“.

Беше отклонил поканата. Изпитваше необходимост от усамотение, изолация. Не можеше да работи, когато цяла дузина ченгета обсъждаха теории и имена на заподозрени, сякаш кълцаха салата. Струваше му се, че затъва в лепкав сос.

Бе станало известно, че Куин е извикан във връзка с издирването на Крематора. Ковак му съобщи лошата новина след пресконференцията. Беше въпрос на часове, кога ще го открият репортерите.

По дяволите, би искал да има повече време. Разполагаше само със следващите няколко часа. Можеше да се измъкне и да изчезне, но не му се искаше. Чувстваше се изтощен. Язвата в стомаха го изгаряше. Беше гладен и знаеше, че се нуждае от храна, за да работи мозъкът му, но не желаше да губи време и да излиза. Беше натрупал твърде много информация. Беше просмукан от кофеин. Обаждаше се и познатото чувство на безпокойство, което вибрираше дълбоко в него — нетърпението, обземащо го при всеки случай, запълващо времето с

изтощителни въпроси и мъчителни фрагменти от миналото. Към това се добави и едно друго чувство, което пропълзяваше в него в последно време — страхът. Страхът, че не е разрешил случая достатъчно бързо. Страхът, че може да се провали. Страхът, че умората, стоварила се върху му, изведнъж ще се окаже непреодолима. Страхът, че единственото, което иска, е да се махне от всичко това.

Имаше нужда да се движи, да избяга и затова започна да крачи напред-назад, покрай камарата документи, като от време на време ги поглеждаше. Лицата на Бондурант и Бранд изплуваха в съзнанието му.

Питър Бондурант криеше повече неща, отколкото им казваше.

Лукас Бранд имаше лиценз за пазене на тайни.

Искаше му се да не бе срещал нито един от двамата. Трябваше по-енергично да се възпротиви на идването си тук в толкова ранен етап на разследването, помисли си Куин, разтривайки дясното си рамо. Най-важното бе да запази самообладание. Тогава нямаше да е трудно да изработи стратегията си и да я осъществи.

Спазваше това изискване и при други разследвания. По този начин управляваше целия си живот — като се започне от бюрокрацията в работата му и се свърши с китайците, държащи бакалница, при които имаше пощенска кутия. Във всички ситуации и отношения най-съществено беше самообладанието.

Кейт се появи от дебрите на съзнанието му, сякаш за да го измъчи още повече. Колко пъти през тези години отново и отново си беше представял случилото се между тях, като променяше собствените си действия и реакции, за да се стигне до различен изход? По-често, отколкото би си признал. Самообладанието и стратегията бяха най-важното за него. Дори когато се отнасяше за Кейт. Първоначално бяха познати, после — приятели, след това влюбени до полуда. Нямаше време да мислят какво им предстои, водени от потребност да са заедно и от страст, по-силна и от двамата. След това всичко свърши, тя си отиде и... край. Нищо не остана, освен съжалението, че излъга, убеден, че и за двамата така е по-добре.

Беше за добро. Поне за Кейт. Тя си беше уредила живота тук. Имаше нова кариера, приятели, дом. Трябваше да притежава достатъчно разум и да се махне оттук, да остане сам, но изкусителната възможност да я вижда го мамеше като прелъстителна усмивка. И мъката по нея го връхлетя като мощна вълна и го помете.

Предполагаше, че пет години са твърде дълго време да таи болката, но така беше станало и с други неща. Неразрешени случаи, загубени дела, убиец на деца, който се беше измъкнал. Собственият му брак, смъртта на майка му, алкохолизмът на баща му. Може би никога не забравяше нищо. Вероятно затова се чувстваше толкова лишен от жизненост. Не беше останало място за нищо друго, освен за мъртвите останки от миналото.

Той тихо изруга, отвратен от себе си. От него се очакваше да проникне в съзнанието на престъпника, а не в своето собствено.

Не си спомняше кога е седнал на бюрото си, не знаеше колко минути са изминали. Потри лице с големите си ръце, облиза устни и му се стори, че долавя вкус на уиски. Странен психологически ефект. Нужда, която щеше да остане неудовлетворена. Не си позволяваше да пие. Не си позволяваше и да пуши. Не си позволяваше много неща. Ако добавеше и съжаленията към списъка със забрани, какво щеше да му остане?

Той се приближи до стената, където беше залепил някои бележки за жертвите на Крематора, надраскани с цветни маркери. С главни букви. Стегнат почерк, сочещ, че пищещият е десняк. Почерк, който караше графолозите да повдигат вежди и да се държат на разстояние от него.

Над бележките бяха залепени фотографиите на трите жени.

Папка с три отделения лежеше отворена на бюрото му, запълнена страница след страница с грижливо напечатани доклади, карти, схеми на местопрестъплението, снимки от местопрестъплението, фотоси от аутопсии — преносимата му библия по случая. Обаче му се струваше полезно да подреди основната информация, да осмисли бележките на стената, докато гледа снимките на три усмихнати жени — отишли си вече от този свят, животът им угаснал като свещ, достойнството им — отнето с насилие.

Три бели жени. Всичките на възраст от двадесет и една до двадесет и три. Ръстът варираше между метър и петдесет и пет и метър и шестдесет и пет. Формите на телата им бяха различни — от заоблената Лайла Уайт до дребната Фаун Пиърс и средната на ръст Джейн Доу (Джилиан Бондурант).

Две проститутки и една студентка от колеж. Бяха живели в различни части на града. Проститутките работеха по принцип в

различни квартали, нито една от тях не се бе познавала с Джилиан Бондурант. Пътищата на Лайла и Фаун може случайно да са се пресичали, но беше крайно невероятно Джилиан да се е срещала с някоя от тях в ресторантите, баровете или магазините.

Беше разгледал и връзката с наркотиците, но все още нямаше никакво потвърждение. Лайла Уайт се беше излекувала, след като се бе присъединила към една областна програма преди повече от година. За Фаун Пиърс не беше известно да е ползвала дрога, макар да ѝ се носеше славата, че пиянства по няколко дни с евтина водка. А Джилиан? В дома ѝ не бяха открити наркотици. Нито в кръвта ѝ. Нямаше криминално досие, свързано с употреба на наркотици.

„Защо мислите, че би им харесало хората да разберат, че дъщерите им са станали проститутки и наркоманки?“

Все още чуваше горчивината в гласа на Питър Бондурант. Откъде бе дошла тя?

Джалиан бе парченцето, което не се вместваше в пъзела на тези престъпления. Тя беше тази, която нарушаваше закономерността. До този момент убиецът преследваше проститутки. Проститутките бяха жертви от група с висок риск. Убийците им обикновено бяха обществено неприспособими, безработни бели мъже с унижително минало и си отмъщаваха на всички жени, като наказваха тези, които смятаха за най-лоши.

Освен ако Джилиан водеше таен живот на проститутка... Не беше невъзможно, предположи той, досега нямаше никакви данни за наличието на постоянен приятел, нито на никакви ухажори.

„Момчетата не я интересуваха. Не търсеше временни връзки. Беше преживяла толкова много...“

Какво е преживяла? Разводът на родителите си. Болестта на майка си. Втори баща в чужда страна. Какво друго? Нещо по-дълбоко? По-тъмно? Нещо, което е довело до лечението при Лукас Бранд.

„Вероятно разбирате, че проблемите, довели Джилиан при мен, нямат нищо общо със смъртта ѝ. Възможно е убиецът ѝ да не е знаел нищо за нея.“

— Но се обзалагам на един долар, че е знаел, доктор Бранд — каза тихо Куин, взирайки се в снимката на момичето. Дълбоко в себе си чувстваше, че Джилиан е разковничето. Нещо в живота ѝ я бе

поставило на пътя на убиеца. Само да можеха да открият какво е то, имаха шансове да хванат кучия син.

Той отново се върна на бюрото и запрелиства страниците, докато стигна до раздела със снимките: цветни и с грижливо залепени етикетчета. Местопрестъплението: общ план, снимки от близък план, положение на трупа от различни ъгли. Снимки от медицинската служба: общи и в близък план, преди и след като са почистили трупа в моргата, фотографии на аутопсията, увеличени снимки на рани. Рани, нанесени преди смъртта — показващи действията на сексуален садист. Рани, нанесени след смъртта — повече говореха за фетишизъм, отколкото садизъм, разкривайки фантазиите на убиеца.

Сложни фантазии. Фантазии, изграждани в продължение на дълго време.

Той бавно прелисти снимките на раните в близък план, проучвайки всяка следа, оставена от убиеца, разглеждайки прободните рани по гърдите на жертвата. Осем прободни рани, скупчени в групички, по-дълбоките се редуваха с по-плитки.

От всички отвратителни аспекти на убийството този го тревожеше най-много. Повече и от изгарянията. Те изглеждаха нещо показно, сякаш представляваха обществени изявления. „Прах си и на прах ще станеш.“ Символично погребение, край на връзката му с жертвата. Тези прободни рани означаваха нещо по-лично, по-близко. Какво?

Какофония от гласове изпълни главата на Куин: Бондурант, Бранд, специалистът по съдебна медицина, Ковак, ченгета, следователи, експерти и агенти от стотици предишни случаи. Всички те имаха мнения или въпроси. Всички говореха толкова високо, че вече не можеше да чуе собствените си мисли. А умората сякаш усилваше шума, прииска му се да помоли някой да го изключи.

„Могъщият Куин.“ Така го наричаха в Куонтико. Само да можеха да го видят... Усещаше, че ще се пречупи от страх, че пропуска нещо или води разследването в невярна посока.

Системата беше претоварена и той се намираше при един от бутоните — и тогава дойде най-ужасяващата мисъл: че само той може да промени нещата, а не е способен да го стори, защото, колкото и ужасно да беше, самата алтернатива го плашеше. Без работата не съществуваше Джон Куин.

Дълбоко вътре в него се породиха леко потреперване, което си пробиха път към ръцете му. Той започна да се бори с него, мразеше го, опита се да стегне мускулите си, да върне слабостта там, откъдето бе дошла. Стисна затворените си очи, легна на пода и започна да прави лицеви опори. Десет, двадесет, тридесет, още и още, докато почувства, че кожата на ръцете му ще се пръсне от усилието, че не може да издържи напирателната мускулна маса, още и още, докато болката изпепели шумовете в главата му и единственото, което чуваше, бяха ударите на сърцето му. С усилие се изправи на крака, дишайки тежко, сгорещен и потънал в пот.

Съсредоточи се върху фотографията пред себе си, но не виждаше разкъсаната плът и кръвта или самия труп; виждаше формата на раната — две преплетени букви Х.

— Кръст на сърцето ми — промълви той, прокарвайки пръст по линиите, — надявам се да умра.

„Сериен убиец вилнее из улиците на Минеаполис. Днес полицията в Минеаполис разпространи портрет по описание на мъжа, който брутално уби три жени, и това е нашата гореща новина тази вечер...”

Жените от „Феникс“ седяха на столове и канапета с най-разнообразна форма във всекидневната, вниманието им беше привлечено от широкоплещестия с квадратна челюст водещ новините по Единадесети канал. На екрана се появи репортаж от следобедната пресконференция, шефът на полицията държеше високо над главата си скицата на Крематора, след това тя зае целия екран. Енджи гледаше от вратата, вниманието ѝ беше съсредоточено в жените. Няколко от тях не бяха много по-възрастни от нея самата. Четири бяха на около двадесет. Една беше по-стара, дебела и грозна. Дебелата носеше блуза без ръкави, защото котелът се беше нажежил до бяло и в къщата беше горещо и сухо като в пустинята. Горната част на ръцете ѝ беше подпухнала и с белезникава кожа като мъртва риба. Докато седеше, коремът ѝ се подпираше на бедрата.

Енджи беше чула, че в миналото жената е била проститутка, но не можеше да си представи мъж, достатъчно корав, да плати, за да прави секс с нея. Мъжете харесваха хубави момичета, млади момичета.

Без значение колко стар и грозен е мъжът, винаги иска красиви момичета. Енджи го знаеше от опит. Може би затова Дебелата Арлен беше тук. Вероятно не можеше да намери мъж, който да ѝ плати, и „Феникс“ беше нейният старчески дом.

Една червенокоса, която имаше изпития, блед вид на наркоманка, започна да плаче, когато фотографиите на трите жертви се появиха на екрана. Останалите жени се правеха, че не ги забелязват. Тони Ърскин, която управляваше „Феникс“, се наведе напред и докосна червенокосата по рамото.

— Не се тревожи — каза тихо тя. — Недей да плачеш. Знам, че Фаун ти беше приятелка, Рита.

Червенокосата сви кокалестите си бели крака, зарови глава в коленете си и занарежда:

— Защо я е убил по такъв жесток начин? Никому не беше сторила зло!

— Това няма никакво значение — обади се друга жена. — Би могла да бъде всяка една от нас.

Факт, който беше известен на всички им, дори и на тези, които се опитваха да го отричат.

Дебелата Арлен каза нападателно:

— Много внимавайте с кого тръгвате. Трябва да развиете усет за това.

Една негърка я изгледа мрачно.

— Сякаш можеш да избираш. Кой ще хареса тлъстия ти задник? Като видят как се тресе като желе, направо ще го наръгат.

Лицето на Арлен преbledня и очите ѝ почти потънаха в кръглите бузи и бухлатите вежди. На Енджи ѝ заприлича на портокалов пай.

— Затваряй си човката, кльоцава кучко!

Ядосана, Тони Ърскин остави плачещата червенокоса и отиде в средата на стаята, вдигнала ръце като рефер.

— Хей! Я престанете! Трябва да се учим да се уважаваме една друга. Запомнете: уважение към групата, уважение към пола, уважение към себе си.

Лесно ѝ е да го каже, помисли си Енджи, отдръпвайки се заднишком от вратата. На Тони Ърскин не ѝ се беше налагало да ляга с някой дърт перверзник, за да спечели малко пари за ядене. Тя беше благородната дама, която прави добро, с дрехи от „Дейтън“ и

стодоларова прическа, направена при Хорст. Идва в тази окаяна къща със своя автомобил марка „Форд Експлорър“ от красивия си дом някъде в Едина или Минетонка. Нямаше си и представа какво чувстваш отвътре, когато откриеш, че струваш само двадесет и пет долара.

— Всички скърбим за жертвите на тези убийства — заяви страстно Ърскин, тъмните ѝ очи блестяха, лицето ѝ с остри черти светна. — Всички сме бесни, че полицията всъщност не е направила нищо досега. Това е като шамар. Сякаш град Минеаполис ни казва, че животът на жените, живеещи при отчаяни условия, не струва нищо. Това трябва да ни ядосва, а не да се обиждаме една на друга.

Жените слушаха, някои внимателно, други с половин ухо, а трети се преструваха, че не чуват.

— Мисля, че най-важното сега е да бъдем съпричастни. Трябва да действаме — продължи Ърскин. — Утре сутрин ще идем в кметството. Ще вземем скиците на портрета по описание и платна...

Енджи се отдръпна назад от вратата и тръгна тихо надолу по коридора. Ставаше ѝ неприятно, когато хората говореха за разследването на Крематора. Жените във „Феникс“ изглежда не знаеха коя е и че е замесена в разследването, но Енджи имаше тягостното чувство, че като я гледат, те по някакъв начин ще се сетят, че тя е мистериозният свидетел. Не искаше никой да научава това.

Дори не искаше да е истина.

Внезапно очите ѝ се напълниха със сълзи и тя ги избърса с ръце. Никакви изблици на чувства. Ако покажеше какво изпитва, може би някой щеше да прозре нейната слабост или нужда, или лудост, която я хвърляше в зоната и я караше да се самонаранява. Никой не биваше да разбере, че острието безжалостно я свързва с лудостта.

— Всичко ли е наред?

Стресната, Енджи се извърна и видя един мъж, застанал на вратата на мазето. Около четиридесетте, приятен на вид, носеше светлокафяви военни панталони и поло. Вероятно беше някакъв роднина на Тони Ърскин и явно работеше в котелното. В ръцете си държеше парцал, изцапан със сива пепел и нещо друго, което приличаше на кръв.

Той погледна надолу, когато срещна погледа на Енджи, след което ѝ се усмихна.

— Старата пещ още я бива — каза мъжът, сякаш да обясни присъствието си. — Поддържам я да гори с воля и с гумени отпадъци. Грегъри Ърскин — представи се, подавайки ѝ ръка.

— Порязали сте се — отбеляза Енджи, без да докосне ръката му, очите ѝ още бяха приковани в кървавото петно, което пресичаше дланта му.

Ърскин също го погледна и го затърка с парцала с такова старание, с което често пъти хората смятат, че правят добро впечатление. Енджи продължи да го гледа. Малко прилича на Кърт Ръсел, помисли си тя: широка челюст и малък нос, пясъчноруса коса. Носеше очила със сребърни рамки. Тази сутрин се беше порязал, докато е бръснал горната си устна.

— Не ви ли е горещо с това яке? — попита той.

Енджи не отговори. Потеше се като кон, но ръкавите на пуловера ѝ бяха прекалено къси и не скриваха всички белези по ръцете. Побезопасно бе да стои с яке. Ако измъкнеше някакви пари от Кейт, щеше да си купи дрехи. Може би нещо съвсем ново, не от магазините за употребявани дрехи.

— Аз съм съпругът на Тони — сръчен съм — каза Ърскин. Присви очи. — Предполагам, че вие сте Енджи.

Момичето продължаваше да го гледа.

— Няма да кажа на никого — успокои я Ърскин с поверителен тон. — Тайната ви е на сигурно място при мен.

Стори ѝ се, че я занаса по някакъв начин. Енджи реши, че не го харесва, красив или не. Имаше нещо в очите му, което я тревожеше. Като че ли се отнасяше високомерно с нея, сякаш е някаква буболечка. Запита се дали някога е плащал на жена за секс. Съпругата му изглежда мислеше, че сексът е нещо мръсно. Мисията в живота на Тони Ърскин беше да спасява жените да не нравят секс.

— Много сме разтревожени от този случай — поде той със сериозен вид. — Първата жертва — Лайла Уайт живя тук известно време. Тони го прие тежко. Обича жените. Работи тук като доброволка.

Енджи скръсти ръце.

— А вие с какво се занимавате?

Нова ослепителна усмивка, от която ти се опъват нервите.

— Аз съм инженер в Хъниуел. В момента съм свободен, така че мога да помогна да пооправим това място за зимата — и да завърша

магистърската си дисертация.

Той се засмя, сякаш това беше голям майтап. Не попита Енджи с какво се занимава, въпреки че не всички жени в къщата бяха проститутки. Той гледаше към корема ѝ, татуировките на пъпа ѝ се показваха, тъй като пуловерът беше прекалено къс, за да ги покрие. Тя се поизпъна, като показа още малко от голата си плът и се запита дали той би я пожелал.

Ърскин отново я погледна в лицето.

— Значи има реална възможност да хванем този тип благодарение на теб — това беше наполовина твърдение, наполовина въпрос. — Ти всъщност си го видяла.

— Никой не трябва да знае за това — каза безизразно Енджи — и аз не трябва да говоря.

Край на разговора. Не се сбогува любезно, просто му обърна гръб и се запъти към стълбите. Почувства погледа на Грегъри Ърскин, докато вървеше.

— Е, тогава лека нощ — извика след нея той, докато тя изчезваше в тъмнината на втория етаж.

Енджи влезе в стаята, която делеше с друга жена, чийто бивш приятел я беше съборил и обръснал цялата ѝ глава с ловджийски нож, защото отказала да му даде чека си за социална помощ. Беше наркоманка. Децата ѝ сега бяха оставени на грижите на осиновители. Приятелят ѝ беше избягал в Уисконсин. Бяха я подложили на лечение за отказване от наркотиците и чувстваше нужда да се изповяда. Терапията предизвикваше това у много хора. Енджи беше твърде умна, за да допусне с нея да се случи същото.

„Не им разкривай тайните си, Ейнджъл. Именно те те правят уникална. Уникална.“ Искаше да е единствена. Но не сама. Какво от това, че в тази къща имаше и други хора. Никой от тях не беше с нея. Не принадлежеше на никого. Беше подхвърлена тук като бездомно кученце. Гадни ченгета. Искаха разни неща от нея, но не желаеха да ѝ дадат нищо в замяна. Не се интересуваха какво ѝ е потребно.

Поне Кейт беше донякъде честна, помисли си Енджи, докато прекосяваше стаята. Но не можеше да забрави, че все пак Кейт беше една от тях. Работата ѝ беше да се опита да преодолее съпротивата на Енджи, така че ченгетата и прокурорът да получат това, което искат. И това щеше да бъде краят. Кейт не беше истинска приятелка.

Приятелите, на които Енджи можеше да разчита, се брояха на пръстите на едната ѝ ръка и пак оставаха свободни пръсти.

Тази вечер се нуждаеше от приятел. Не искаше да остава в тази къща. Искеше да бъде другаде.

Замисли се за жената, която убиецът бе изгорил в парка, откъде идваше и какво би станало, ако би могло да си сменят местата. Щеше да бъде дъщеря на богат човек. Щеше да има баща, дом и пари.

Някога имаше баща. Носеше белези, с които можеше да го докаже. Имаше и дом. Все още усещаше миризмата на вкиснало в кухнята, спомняше си големите тъмни гардероби, с врати, които се заключват отвън. Никога не беше имала пари.

Легна си с дрехите и зачака, докато къщата утихне и съквартирантката ѝ захърка. Тогава се измъкна изпод завивките и излезе от стаята, напускайки къщата през задната врата.

Нощта беше ветровита. Облаците се търкаляха по небето бързо, сякаш някой ги гонеше. Улиците пустееха, само някоя случайна кола профучаваше по големите булеварди, пресичащи града от север на юг. Енджи се насочи на запад, изплашена и нервна. Чувството, че някой постоянно я наблюдава, караше кожата на врата ѝ да настръхва, но когато поглеждаше през рамо, не виждаше никого.

Зоната я преследваше като сянка. Ако продължеше да върви, ако имаше цел, ако се съсредоточеше върху нея, може би нямаше да я хване.

Къщите край пътя бяха тъмни. Клоните на дърветата потракваха от вятъра. Когато стигна до езерото, видя, че беше черно и лъскаво като петролно петно. Премина на тъмната страна на улицата и тръгна на север. Хората от този квартал щяха да извикат ченгетата, ако видеха, че някой се разхожда толкова късно посред нощ.

Позна къщата от репортажите във вестниците — имаше нещо английско с голямата желязна ограда около нея. Тя зави и изкачи хълма от задната част на парцела, големите дървета я прикриваха. Храсти пречеха да се види къщата през три от годишните времена, но сега листата им ги нямаше и тя можеше да надзърне през плетеницата от клони.

В къщата светеше лампа, по-точно в стая с остъклени врати, които водеха към вътрешен двор. Енджи застана до оградата, като внимаваше да не я докосне, и се загледа към задния двор на Питър

Бондурант. Взираше се отвъд плувния басейн, каменните пейки и гравираните метални маси и столове, които още не бяха прибрани за зимата. Виждаше кехлибарения отблясък в прозореца и фигурата на мъж, седящ зад бюро. Замисли се дали и той не се чувства самотен като нея. Дали парите му даваха утеха сега.

Питър се изправи, излезе иззад бюрото си и се разходи из кабинета, неспокоен, напрегнат. Не можеше да спи, отказа да взима хапчетата, които му предписа и достави в къщата лекарят му. Кошмарът беше жив в съзнанието му: оранжевото зарево на пламъците, миризмата. Когато затваряше очи, го виждаше. Когато ги отваряше, чувстваше горещината. Виждаше лицето на Джилиан — шока, срама, разбитото ѝ сърце. Виждаше как лицето ѝ се носи свободно, долната част от гърлото ѝ бе разкъсана и кървяща. Ако съзнанието му се изпълваше с подобни образи, докато беше буден, какво ли щеше да види, ако заспи?

Приближи се до френския прозорец и се загледа в нощта, черна и студена, въобрази си, че вижда очи, вперени в него. Джилиан. Струваше му се, че усеща присъствието ѝ. Нещо притискаше гърдите му сякаш тя беше обвила ръце около него. Даже и след смъртта си тя искаше да го докосне, да се прилепи към него, отчаяно търсеца любов, чието значение така и си остана скрито за нея.

В него се зароди странна, тъмна сила, последвана от отвращение, срам и вина. Той се обърна с гръб към прозореца с животинско ръмжене и се хвърли към бюрото, като помете всичко, наредено отгоре. Химикалки, лепенки, преспапиета, папки, бележник. Телефонът извънтя, сякаш в знак на протест. Лампата падна на пода, крушката експлодира с рязко изпукване, хвърляйки стаята в мрак.

Последният отблясък на светлината остана в очите на Питър, оранжевият ѝ двойник продължаваше да се движи пред погледа му. Пламъци, от които не можеше да избяга. Имаше чувството, че в гърлото му е заседнал камък, твърд и остър. Усещаше напрежение в очните си ябълки, като че ли щяха да се взривят, и той отчаяно пожела да не вижда вече пламъците.

От гърдите му се изтръгна сух и режещ стон, когато се препъна в тъмното в падналата лампа, тъпчейки вещите, които беше съборил от

бюрото. Поуспокоен, след като запали светлината, започна да събира разпилените предмети. Поставяше нещата по местата им, като прецизно ги подреждаше. Ето какво трябваше да направи: да събере отломките от живота си със същото търпение, да попие бликналите сълзи и да продължи, както беше направил, когато Софи му беше отнела Джилиан и го беше изоставила преди толкова години.

Накрая вдигна бележника си и той се отвори на петък. „Джилиан — вечеря“ — бе написано там от собствената му прецизна ръка. Звучеше толкова невинно, толкова просто. Но с Джилиан нищо и никога не беше невинно и просто. Колкото и да се стараше.

Телефонът иззвъня, изтръгвайки го от мрачните спомени.

— Питър Бондурант — каза той, сякаш беше съвсем нормален час. С част от съзнанието си си припомни, че очакваше презокеански разговор.

— Скъпо татенце — гласът звучеше нежно, примамващо, — зная всичките ти тайни.

13.

— Ще изглеждаме като пълни глупаци, ако излезем с друга версия — оплака се Сабин, гледайки мрачно иззад бюрото си. Беше издал долната си устна напред като двегодишно дете, в странен контраст с изискания му вид. Готов да разговаря с пресата винаги, щом се наложи, той се беше пременил в оловносив костюм с малко потъмна вратовръзка и риза във френско синьо. Беше много елегантен.

— Не виждам защо това да се отрази зле на отдела ти, Тед — успокои го Кейт. — Гриър избърза, той ще опере пешкира.

Окръжният прокурор се намръщи и я погледна многозначително.

— Знам чия е вината.

— Не можеш да виниш свидетеля — парира Кейт, знаейки много добре, че той обвинява нея.

— Казаха ми, че нямала особено желание да сътрудничи — обади се загрижено Едуин Нобъл, намесвайки се в спора.

Седеше на стола за посетители, тялото му беше прекалено масивно за него, крачолите на тъмните му панталони стърчаха над кокалести глезени и найлонови чорапи.

Кейт се загледа в адвоката, на върха на езика ѝ имаше десетина остри отговора като например: „Какво по дяволите правиш тук?“ Естествено, тя знаеше защо е дошъл. Присъствието му маркираше границите на неговата територия, така че дори да бе задала на глас въпроса, бе наясно какъв ще е отговорът. Кабинетът на окръжния прокурор се занимаваше с жертвите и очевидците. Питър Бондурант беше единственият член на семейството на жертвата — ако се докажеше, че мъртвата жена е дъщеря му — и по тази причина имаше право да бъде информиран как върви разследването. Едуин Нобъл беше негов адвокат, упълномощено лице. И така нататък, и така нататък.

Тя презрително погледна Нобъл.

— Е, добре, в такъв случай не е единствената.

Намекът го накара да я изгледа неприязнено. Нобъл се поизправи на прекалено малкия за него стол, очите му гледаха студено.

Роб Маршал застана между тях с умиротворителна усмивка.

— Кейт има предвид, че не е необичайно свидетел на брутално престъпление с неохота да дава показания.

Сабин изсумтя.

— Тя не е безразлична към парите от наградата.

— Наградата ще бъде дадена само след произнасяне на присъдата — припомни им Нобъл. Дали Бондурант не се надяваше да не се стигна дотам?

— Не купуваме свидетелите тук — заяви Сабин. — Казах ти, че искам да е наясно с това, Кейт.

Накара я да се почувства като наемен убиец.

— Разбрах се с нея.

— Защо тогава не е в ареста? Казах на Ковак да я третира като заподозряна. Подплашете я малко.

— Но вие... — започна смутена Кейт.

Роб ѝ отправи предупредителен поглед.

— Все още можем да го направим, Тед. Като я настанехме във „Феникс“, искахме да я накараме да омекне, да оставим у нея впечатлението, че Кейт е на нейна страна. Сигурен съм, че именно това си имала предвид, нали Кейт?

Тя смаяно зяпна срещу шефа си. Направо не вярваше на ушите си.

Сабин започна отново.

— И това фиаско със скицата.

— Това не е фиаско. Никой не е могъл да види скицата вчера — заспори Кейт, като се извърна от Роб. — Тед, ако притиснеш това хлапе, тя ще си отиде. Ако си груб с нея, тя ще развие истинска амнезия. Гарантирам ти го. И двамата знаем, че не можеш да я обвиниш, че е свързана с убийството. Не можеш да я обвиниш в нищо. Съдията ще я изстреля от съдебната зала подобно на бейзболна топка и ти ще останеш с пръст в устата и без свидетел.

Той потърка брадичката си.

— Тя е скитница. Това е противозаконно.

— Е, да. Би станало добро вестникарско заглавие „Малолетна — свидетел на убийство, обвинена в скитничество“. Следващия път,

когато издигаш кандидатурата си, се съобразявай не само със закона.

— Тук не разискваме политическата ми кариера — рязко процеди той със стоманен поглед. — Ти си тази, която работиш със свидетеля.

Роб изгледа Кейт с недоумение, все едно се съмняваше в здравия ѝ разум. Тя извърна очи към Едуин Нобъл. „Не се разисквало. Ама че свиня.“

Можеше да се опълчи на Сабин и да се оневини. Или да признае, че ѝ е невъзможно да се справи с този свидетел, и да се откаже от бремето да се занимава с Енджи ди Марко. Но в момента, в който си го помисли, Кейт разбра, че би означавало да остави момичето на милостта на тази глутница вълци. Не можеше да го направи. Споменът за Енджи, застанала пред окаяната бърлога, наречена „Феникс“, беше прекалено пресен. Сякаш отново видя сълзите в очите ѝ, чу пресекливия ѝ глас, с който я молеше да отиде в дома ѝ заедно с нея.

Кейт се изправи, деликатно пригладжайки гънките по блузата си.

— Правя всичко възможно това момиче да ни каже истината. Мисля, че всички целим това. Дай ми възможност да работя с нея както аз си знам, Тед, моля те.

Нямаше нищо против да го погледне умоляващо, само и само да му повлияе. Можеше и да не го прави. Думата корист се мярна в съзнанието ѝ.

— Това не е просто съседското дете — продължи тя, — имала е тежък живот и това я е направило недоверчива, но мисля, че иска да постъпи правилно. За никого няма да е добре, ако започна да я притискам на този етап. Ако искате потвърждение на мнението ми, попитайте Куин. Той знае достатъчно за работата с такива свидетели, както впрочем и аз.

Мислеше, че е правилно да действа по този начин. Куин щеше да я подкрепи. Дължеше ѝ го.

Нобъл деликатно си прочисти гърлото.

— Защо не пробваме с хипноза? Искате ли да опитате?

Кейт поклати глава.

— Тя няма да се съгласи. Хипнозата изисква доверие. Това хлапе не ни вярва. Мистиката на Оскар ще свърши повече работа.

— Не обичам да бъда адвокат на дявола — каза окръжният прокурор, облягайки се назад, — но как да сме сигурни, че хлапето е

видяло каквото и да е? Струва ми се, че тя би направила всичко за пари. Предполагам, че наградата е единствената ѝ цел.

— И тя се е устремила към нея преди дори да научи, че изобщо съществува? — попита Кейт. — Ако е така, показанията ѝ нямат никаква стойност за разследването. Но след първите две убийства не беше обявена награда.

Погледна часовника си и тихо изруга.

— Господа, опасявам се, че ще се наложи да ме извините. Трябва да присъствам на предварително изслушване след няколко минути и довереникът ми сигурно е в паника, че не съм там.

Сабин беше заобиколил бюрото и се беше облегнал на него с кръстосани ръце и твърдо изражение на лицето. Кейт разпозна позата от снимката към статията в „Минесота Монтли“, написана преди година. Не че се противопоставяше на властта му или на правото му да я упражнява. Само че така доникъде нямаше да стигнат.

— Ще ти дам още малко време да поработиш с това момиче, Кейт — каза го така, сякаш това ѝ беше задължение, макар че беше започнала работата по свое желание, — но ни трябва резултати, и то бързо. Мисля, че ти единствена от юристите във вашия отдел можеш да го разбереш.

— Днес следобед тя пак ще работи с Оскар — уведоми го тя, преди да си тръгне.

Сабин постави ръка на рамото ѝ.

— Ще ти остане ли време след явяването ти в съда да отидеш при нея?

— Да.

— Роб би могъл да разпорежи друг да се явява на изслушванията.

— Не, сър. Изслушването няма да отнеме много време — обеща тя с измъчена усмивка. — Освен това не бих оставила точно този клиент на когото и да било от колегите. Всички те знаят къде живея.

— Вероятно е добре агент Куин да стои при момичето по време на сеансите с Оскар — предложи Сабин.

Изведнъж ѝ се стори, че приятелски отпуснатата на рамото ѝ ръка държи нож.

— Не мисля, че това ще помогне.

— Не, ти беше права, Кейт — настоя той. — Тази свидетелка не е обикновена. Както каза, Куин има голям опит. Може да успее да

изкопчи нещо, като използва своите стратегии. Ще го извикам.

Кейт се втурна навън и изчака вратата да се затвори.

— Дяволите да я вземат голямата ми уста.

— Кейт... — догони я тихият глас на Роб Маршал.

Тя се извърна и го видя, че се измъква в коридора.

— Ти, невестулка такава — изсъска, като овладя желанието си да го хване за ушите и да го разтресе, — ти ми разреши да взема Енджи и да я заведа във „Феникс“. Сега оставяш Сабин с впечатлението, че правя всичко на своя глава! Мислех, че ще му обясниш. Това казах и на Ковак. И го обвиних, че е параноик, защото не ми повярва.

— Обсъдих въпроса за „Феникс“ с него...

— Но той не е бил съгласен.

— Той не каза не.

— Обаче съм сигурна, че не ти е казал и да.

— Умът му беше зает с други неща. Знам, че идеята да я заведеш там е твоя, Кейт.

— Не се опитвай да ме обвиняваш. Опитай се веднъж да поемеш отговорност за разнообразие. Не можеш ли да разбереш?

Той тежко въздъхна и лицето му почервения.

— Кейт, минавало ли ти е през ума, че съм ти шеф?

Тя стисна устни, за да не каже това, което ѝ дойде на езика, и изрече нещо по-благовъзпитано.

— Извинявай. Ядосана съм.

— Но аз съм ти шеф. Аз съм отговорен — подчерта той. Долавяше се раздражението в гласа му.

— За което не ти завиждам — отвърна сухо Кейт. — Наистина трябваше да ти се противопоставя. Ти ми наложи тази работа. Но аз не съм против — призна неохотно. — Сигурно съм мазохист.

— Ти си най-подходяща за работата с този свидетел, Кейт — каза Маршал. Постави очилата си на носа и се усмихна накриво, като че страдаше от зъбобол. — Как мислиш, кой е мазохистът?

— Съжалявам. Не ми е приятно да играя роля на залог.

— Съсредоточи се в резултата. Да получим това, което искаме.

Отношенията му със Сабин оставаха непомрачени. Очевидното прекриване на границите на пълномощията ѝ щеше да се обясни с всеизвестната ѝ арогантност, Сабин щеше да ѝ прости, защото я харесваше, а Роб щеше да изглежда като дипломат, ако не и като

далновиден началник. Отново целта оправдаваше средствата. Щеше да пострада само гордостта ѝ.

— Известно ти е, че нямам склонност да интригантствам — каза тя, все още ядосана. Имаше най-добрите намерения да измъкне Енджи от лапите на Сабин и в никакъв случай нямаше да остави Роб Маршал да ѝ попречи. Само едно я спъваше, Роб беше едно стъпало над нея. Никога не бе помисляла, че е по-умен или по-проникновен, или че я превъзхожда по някакъв начин. Не можеше да се отнася по друг начин с шефа си.

— Имаш ли вече вест от приятелите си в Уисконсин? — попита тя.

— Засега нищо.

— Много искам да разбера кое е това хлапе. Имам чувството, че работя с вързани очи.

— При мен е видеокасетата с разпитите на Енджи — каза той, скръствайки ръце. — Мисля, че ще бъде от полза да седнем заедно и да я изгледаме. Може да извикаме и Куин. Бих искал да чуя мнението му.

— Да, защо не? — съгласи се примирено Кейт. — Осведоми ме, когато решиш да го направим. Трябва да бързам за съда.

Имаше дни, в които ѝ се струваше, че е по-добре да си остане вкъщи и да размаже палеца си с чук. Това поне беше болка, от която лесно щеше да се възстанови. Джон Куин беше съвсем друго.

— Опасявах се, че няма да дойдете — каза Дейвид Уилис с лек упрек. Отпрати се бързо към Кейт, докато тя си проправяше път през насъбралите се адвокати в коридора пред съдебната зала.

— Извинявайте, че закъснях, господин Уилис. Присъствах на среща с областния прокурор.

— Във връзка с моето дело ли?

— Не. Всичко е наред с вашето дело.

— Няма да се наложи да давам показания, нали?

— Не и днес, господин Уилис — Кейт поведе клиента си към съдебната зала. — Това е само изслушване. Прокурорът, господин Мърсед, ще представи достатъчно доказателства, за да подведе господин Зубек под съдебна отговорност.

— Но няма да ме призовава като свидетел или нещо подобно?

Той изглеждаше наполовина ужасен, наполовина обнадежден от подобна възможност.

Кейт имаше чувството, че знае как е изглеждал Дейвид Уилис на снимката в годишния албум на класа през седемдесетте години: подстриган не по модата и със смешни очила, с панталони в странно зелен цвят, закопчани прекалено високо на талията му. Вероятно съучениците му често са го подигравали.

За изслушването той си беше сложил очилата с рогови рамки, пукнати по време на нападението. Бяха залепени на две места със скоч. Лявата му китка беше гипсирана, а гипсовата яка му придаваше вид на костенурка.

— Неочаквани свидетели се появяват само във филма „Матлик“ — обясни Кейт.

— Не съм готов за подобни неща. Необходимо ми е време да се подготвя.

— Да. Мисля, че всички сме наясно, господин Уилис.

През последните дни той непрекъснато им напомняше: на нея, на Кен Мърсед, на секретарката му, на служителя по съдебните въпроси.

— Няма да бъда изложен физически на опасност, нали? Той ще бъде със стоманени белезници, нали така?

— Ще бъдете в пълна безопасност.

— Знаете, че напрежението може да докара хората до необмислени постъпки. В психологичен аспект аз принадлежа към групата на жертвите, госпожо Конлан, и прочетох всичко, което ми попадна за престъпното съзнание и психологията на жертвите, както и за посттравматичните разстройства — точно както вие ме посъветвахте.

Кейт често съветваше клиентите си да прочетат какво могат да очакват от собствените си реакции и чувства след престъплението. Това им даваше увереността, че разбират и че се владеят по-добре. Не препоръчваше подобни четива като хоби.

Тъй като знаеше, че Уилис ще иска да бъде близо до действието, тя избра първия ред зад масата на прокурора, където Кен Мърсед прелистваше някакви бележки. Уилис се блъсна в нея, когато тя спря, за да прецени кои места да заемат, след което се препъна в собствените си крака в опит да се отстрани и галантно да пусне Кейт пред себе си.

Кейт поклати глава, докато минаваше през реда и сядаше. Уилис непохватно се движеше с дипломатическото куфарче, което носеше. Беше го напълнил с изрезки от вестници, със снимки, направени му след нападението, беше сложил и медицинското си свидетелство, брошури за видовете жертви и съответните терапии и изданието с твърда корица „Как да се възстановим след престъплението“. Извади бележник и се приготви да си води записки — както правеше при всяка среща с Кейт.

Мърсед се обърна към тях с приветливо, но безстрастно изражение.

— Всичко е готово, господин Уилис. Няма да трае дълго.

— Сигурен ли сте, че няма да е необходимо да свидетелствам?

— Не и днес.

Той въздъхна облекчено.

— Защото още не съм готов.

— Знам. Никой от нас не е.

Кейт се облегна назад и се опита да отпусне напрегнатите мускули на челюстта си, докато Уилис се подготвяше да води записките.

— Винаги си страшно потайна.

Тихият шепот дойде откъм дясното ѝ рамо, дъхът погали нежната кожа на врата ѝ. Кейт се извърна учудено. Куин се беше навел напред, лактите му опираха в коленете, очите му блестяха дяволито, като на момче, което бърка в буркана със сладкото.

— Трябва да поговорим — промълви той.

— Имаш номера в кабинета ми.

— Да съгласи се Куин, — но досега не си отговорила на съобщенията ми.

— Аз съм зает човек.

— Виждам.

— Не ми се присмивай — сръза го тя.

Дейвид Уилис сграбчи ръката ѝ и я накара да се обърне. Страничната врата се отвори и О. Т. Зубек влезе в съдебната зала заедно с адвоката си, а един заместник-шериф вървеше след тях. Зубек приличаше на пожарен кран — нисък, с къси крайници и голям корем. Беше облечен в евтин морскосин костюм, който бе побелял от пърхот по раменете, и светлосин плетен пуловер под него, раздърпан и

прекалено тесен на корема. Той се втренчи в Уилис и се намръщи, лицето му с квадратна челюст напомняше на страховит герой от анимационен филм.

Уилис го погледна, премигна за момент, после се обърна към Кейт.

— Видяхте ли това? Той ме заплашва! Това беше заплашителен поглед. Приемам го като заплаха. Защо не е с белезници?

— Опитайте се да се успокоите, господин Уилис, или съдията ще ви отстрани от съдебната зала.

— Не аз съм престъпникът тук!

— Всички го знаят.

Съдията влезе в помещението и всички се изправиха, после отново седнаха. Беше прочетен номерът на делото и обвиненията по него, прокурорът и защитата съобщиха имената си за протокола и изслушването започна.

Мърсед призова първия си свидетел, мъж с крушовидна глава, който работеше във фирма за доставки. Той свидетелства, че е чул Уилис да се кара със Зубек за доставката на закуски в магазина, чийто управител бе Уилис, и е видял двамата да се търкалят по стълбите на задния вход, а Зубек многократно да удря Уилис.

— А видяхте ли кой започна този съмнителен спор? — поде кръстосания разпит адвокатът на защитата.

— Не.

— Значи е възможно господин Уилис да е започнал кавгата?

— Възраждавам. Това са само догадки.

— Оттеглям въпроса. А видяхте ли кой нанесе първия удар при така нареченото нападение?

— Не.

— Може да е бил господин Уилис?

Уилис трепна и се обърна към Кейт.

— Не съм аз.

— Тихо!

Мърсед въздъхна.

— Ваша чест...

Съдията се намръщи и изгледа строго адвоката на защитата, облечен с костюм на изпаднал търговец на употребявани коли. Изглеждаше толкова окаяно, че можеше да мине за братовчед на Зубек.

— Господин Крупке, това е изслушване, а не съдебен процес. Съдът се интересува повече от това, което свидетелят е видял, отколкото от това, което не е могъл да види.

— Не е като делото на ричмъндския изкормвач, нали? — прошепна Куин в ухото на Кейт. Тя го изгледа строго през рамо. Стегнатата ѝ челюст започна да се отпуска.

Вторият свидетел на Мърсед потвърди показанията на доставчика. Крупке зададе същите въпроси и Мърсед възрази, както и преди, а съдията ставаше все по-раздразнителен. Уилис грижливо си записваше всичко със ситния си почерк и шепнеше колко го е страх. Мърсед представи записа от камерата, на който се виждаше голяма част от боя, след което остави куфарчето си на масата.

Крупке нямаше свидетели и не потвърди с нищо тезата си.

— Няма съмнение, че е имало свада, ваша чест.

— Защо тогава ми губите времето с това изслушване, господин Крупке?

— Искахме да покажем, че събитията не са се развили точно както твърди господин Уилис.

— Това е лъжа! — извика Уилис.

Съдията удари с чукчето си. Приставът изгледа намръщено Уилис, но не помръдна от мястото си. Кейт сложи ръка на рамото на клиента си и прошепна ядосано:

— Господин Уилис, тихо!

— Предлагам да послушате адвоката си, господин Уилис — каза съдията, — ще дойде и вашият ред да говорите.

— Днес ли?

— Не! — изсумтя съдията и се обърна към Мърсед, който разпери ръце и повдигна рамене. Той отново се обърна към защитата.

— Господин Крупке, напишете ми чек за двеста долара за това, че ми губите времето. Ако не сте имали намерение да оспорите обвиненията, просто трябваше да обявим дата за процеса.

Беше посочена дата за делото и с това процедурата приключи. Кейт въздъхна с облекчение. Мърсед стана от масата и си събра документите.

— Какво беше това изслушване, Кен? Нямаме ли си друга работа?

— За Бога, по-добре да се свърши и да се заемем с нещо по-сериозно.

Крупке помоли за химикалка, за да напише чека за неуважение към съда. Уилис се огледа, като че ли се събуждаше от дрямка и нямаше представа къде се намира.

— Това ли беше всичко?

— Това е, господин Уилис — отвърна, ставайки, Кейт. — Казах ви, че няма да продължи дълго.

— Но... но... — той посочи с посинялата си ръка Зубек.

— Те ме нарекоха лъжец! Не мога ли да се защита?

Зубек се наведе през преградата и просъска:

— Всички видяха каква я забърка, Уилис.

— Трябва да си тръгваме сега — дръпна го Кейт, подавайки му куфарчето. Беше ужасно тежко.

Той тръгна непохватно с куфарчето, бележника и химикалката си след нея към изхода. По-голямата грижа на Кейт беше какво да прави с Куин. Той вече бе стигнал до изхода и се беше обърнал с гръб към вратата, гледаше към нея, опитваше се да привлече погледа ѝ. Вероятно Сабин го бе информирал, че не е в кабинета си.

— Но аз не разбирам — изхленчи Уилис, — не може да е само това. Той ме обиди! Обиди ме и ме нарече лъжец!

Зубек разтърси рамене като боксьор.

— Дрън-дрън.

Кейт забеляза реакцията на Куин секунда след като Уилис нададе боен вик. Докато се обърне, Уилис се втурна напред към Зубек, като залиташе. Удари Зубек по главата с дипломатическото куфарче и го просна по гръб на масата на защитата. Закопчалките се отключиха и съдържанието се разхвърча наоколо.

Кейт се втурна към клиента си и го хвана за ръката тъкмо когато отново замахваше. Сграбчи го за раменете и двамата се претърколиха с главата напред, събориха преградата и паднаха в морето от столове и хора. Зубек квичеше като прасе, което го колят. Съдията викаше нещо на пристава, приставт викаше на Крупке, който от своя страна крещеше на Уилис и се опитваше да го ритне. Върхът на обувката му се заби в Кейт, тя изруга и го изрита в отговор, като едновременно с това издра Уилис.

Стори ѝ се цяла вечност, докато възстановят реда и докато махнат Уилис от нея. Кейт бавно седна, ругаейки под нос.

Куин клекна до нея, протегна се и отстрани кичур червеникава коса от лицето ѝ.

— Наистина трябва да се върнеш във ФБР, Кейт. Тази работа ще те убие.

— Не смей да си правиш шеги с мене — каза рязко Кейт, оглеждайки нанесените поражения по дрехите ѝ. Куин се облегна на бюрото, наблюдавайки я как се опитва да прикрие една дупка в чорапа си, достатъчно голяма да си пъхне пръста в нея.

— Това е вторият чифт чорапогащи за тази седмица. Край — отказвам се от полите.

— Трябва да носиш броня — подхвърли Куин. Вдигна ръце в знак, че се предава, когато тя го изгледа кръвнишки. — Нали винаги разполагаш с комплект безопасни, Кейт?

— Темата е неподходяща и неуместна.

Той си придаде невинно изражение.

— Забранява ли учтивостта един приятел да направи малък комплимент на друг?

Тя бавно се изправи на стола си, забравила за съсипания чорапогащник.

— Такива ли сме? — попита тихо. — Стари приятели?

Думите ѝ го накараха да стане сериозен. Не можеше да я погледне в очите и да не мисли за това, което бяха преживели заедно. Чувстваше се ужасно неловко.

— Май не е точно думата, с която могат да се опишат отношенията ни — каза тя.

— Не е.

Той се отдалечи от бюрото, като пъхна ръце в джобовете на панталоните си, преструвайки се, че разглежда бележките, накачени по таблото.

— Беше много отдавна.

И какво означава това, помисли си тя. Че всичко е отминало? Докато част от нея искаше да каже да, друга част се сви от горчивите моменти в миналото. Тя не беше забравила нищо. Чувстваше се разстроена. Налегна я слабост, качество, което не искаше да притежава.

Куин я погледна с крайчеца на окото си.

— Пет години са много време за сърдене.

— Не ти се сърдя.

Той се засмя.

— Разбира се, че не. Иначе нямаше да отбягваш обажданията ми по телефона. Дори не искаш да разговаряме. Винаги когато ме видиш, ми обръщаш гръб.

— Кога съм те виждала — два пъти откакто си тук? Първия път ме използва, за да си пробиеш път, а втория — да ме направиш за посмешище.

— Никога не съм се присмивал на работата ти — възрази той. — Смях се на клиента ти.

— А, то е много различно — процеди саркастично тя, удобно забравяйки, че всички се смяха на Дейвид Уилис, с изключение на нея. Изправи се — не искаше той да я гледа по-отвисоко, отколкото разликата в ръста им позволяваше. — Това, което правя тук, е важно, Джон. Може би не толкова, колкото твоята работа, но все пак е важно.

— Не оспорвам това, Кейт.

— Така ли? Доколкото си спомням, когато реших да напусна Бюрото, ти ми каза, че си пропилявам живота.

Думите ѝ го раздразниха и очите му заблестяха.

— Ти захвърли една солидна кариера. Колко време беше работила? Четиринадесет или петнадесет години? Беше изключително ценна. Беше добър агент, Кейт, а...

— А сега съм добър адвокат. Работя с хора, които са още живи. Опитвам се да променя живота им, помагам им да превъзмогнат трудните моменти, да станат по-силни. Нима това не е важно?

— Нямам нищо против да бъдеш адвокат — възрази Куин, — бях против да напуснеш Бюрото. Това са две различни неща. Остави се Стивън да те отстрани...

— Не съм!

— Глупости, не си. Той искаше да те накаже...

— Но аз не му позволих.

— Изостави всичко и побягна. Остави го да победи.

— Не е победил — отвърна Кейт. — Щеше да е така, ако ми беше провалил кариерата. Нима очакваше да остана, само и само да му покажа колко съм твърда? Или да се местя от място на място? Докато

свърша в местната агенция в Галъп, Ню Мексико, и да не правя нищо друго, освен да броя змиите и тарантулите, които минават по пътя?

— Можеше да го победиш, Кейт — настоя той, — щях да ти помогна.

Тя скръсти ръце и се намръщи.

— О, нима? Доколкото си спомням, ти нямаше много общо с мен след малкото ти отклонение в отдела за личностна отговорност.

— Това няма нищо общо — отговори той ядосано. — Отделът никога не ме е плашел. Нито Стивън и гадните му бюрократични играчки. Бях обвързан. Работех над поне седемдесет и пет случая, включително и кливландския канибал...

— О, всичко знай, Джон — каза безизразно тя. — Могъщият Куин, носещ бремето на престъпния свят на раменете си.

— Това пък какво означава? — попита той. — Имах работа и се справях с нея.

„А останалото да върви по дяволите — помисли си Кейт. — Включително и аз.“ Но не го каза. Каква полза имаше? Нямаше да промени миналото, ако му го припомни. И нямаше смисъл да спори какво е написала службата в досието му. Нямаше защо да обяснява на Куин, че работата не е всичко.

Ето какво се беше случило: Тя имаше връзка, която в крайна сметка доведе до брак. За отплата съпругът ѝ я беше изместил в кариерата. А Куин си беше тръгнал и се беше върнал при първата си любов — неговата работа. Беше се оттеглил и я беше изоставил. Когато тя напускаше, той не я спря.

За пет години не я беше потърсил нито веднъж.

Не че го беше искала.

Спорът ги бе накарал да се приближат един към друг. Бяха толкова близко, че тя можеше да долови лекия аромат на одеколona му. Усещаше напрежението в тялото му. Отломките на толкова спомени, които беше погребала, изплуваха на повърхността. Силата на ръцете му, топлината на тялото му, утешението, което можеше да ѝ предложи.

Грешката ѝ беше, че се нуждаеше от него. Сега вече не ѝ трябваше.

Тя му обърна гръб и седна на бюрото, като се опитваше сама да се убеди, че разговорът не беше предизвикал нищо у нея.

— Аз също имам работа — каза тя, гледайки нарочно часовника си. — Предполагам, че затова се появи. Сабин ли те извика?

Куин издиша рязко въздуха, който бе задържал в дробовите си. Отпусна рамене. Не очакваше чувствата да го връхлетят така бързо. Нито пък да изостави борбата, тъкмо когато щеше да победи. Почувства се смутен.

Отстъпи една крачка.

— Помоли ме да стоя с теб и свидетелката ти, когато отново започнете работа върху скицата.

— Не ме е грижа какво иска той — каза упорито Кейт. — Не си ми нужен. Това момиче иска да е с мен. Ако някой ѝ прошепне буквите ФБР, няма да каже нищо.

— Тогава няма да споменаваме тези букви.

— Може да надуши, че я лъжат от километър разстояние.

— Няма и да разбере, че съм там. Ще бъда хрисим като мишка.

Кейт почти се засмя. Да, кой ще забележи Куин? Метър и деветдесет тъмна, красива мъжественост в италиански костюм. Особено пък момиче като Енджи няма как да му обърне внимание!

— Искам да добия впечатление от това момиче — каза той. — Как мислиш, надежден свидетел ли е?

— Лъжлива малка кучка с голяма уста — каза Кейт мрачно. — Вероятно е избягала от къщи. На шестнадесет е, а се държи като дърта. Имала е тежко минало, самотна е и е ужасно изплашена.

— Едно от многото американски деца — процеди сухо Куин. — Е, видяла ли е Джо Подпалвача?

Кейт се замисли за момент, претегляйки всичко, което знаеше за Енджи. Дали момичето искаше да спечели наградата, или наистина беше видяла злодея. Беше сигурна, че второто е истина. Напрежението, с което момичето разказваше историята, не можеше да бъде престорено.

— Да, мисля, че го е видяла.

Куин кимна.

— Но се дърпа.

— Страхува се от отмъщението на убиеца — и вероятно от ченгетата. Не иска да ни каже какво е правила в парка посред нощ.

— Някакви предположения?

— Може би е свързано с наркотици. Или е свършила някаква беля наблизно и за по-пряко е хукнала през парка, за да се върне на мястото, където нощува.

— Но няма досие?

— Никой не е открил такова досега. Разпространихме снимката ѝ в отделите за наркотици, сексуални престъпления и в младежкия отдел. Досега — нищо.

— Тайнствена жена.

— Не бих казала.

— Жалко, че нямаш отпечатъците ѝ.

Кейт изкриви лице.

— Ще ги имаме, ако оставя Сабин да действа по неговия начин. Искаше Ковак да я арестува в понеделник и да я остави да пренощува в ареста, за да я сплаши.

— Можеше и да свърши работа.

— Само през трупа ми.

Куин не можеше да не се усмихне на стоманената нотка в гласа ѝ, на огъня в очите ѝ. Ясно беше, че защитава клиента си, независимо че е една малка лъжлива кучка.

Ковак му беше казал, че Кейт защитава жертвите и свидетелите под нейна опека, сякаш са членове на семейството ѝ. Интересно сравнение.

В продължение на пет години не се беше омъжила повторно. Нямаше снимка на приятел на рафта над бюрото. Но от една нежна сребърна рамка надничаше мъничка фотография на дъщерята, която беше изгубила. Пъхната в ъгъла, далече от документите, далече от погледите на посетителите, почти скрита от собствения ѝ поглед, ангелското лице на дете, чиято смърт тежеше на съвестта ѝ като камък.

Болката от смъртта на Емили почти я беше прекършила. Горката Кейт Конлан. Скръбта и вината се бяха стоварили върху нея, бяха я смазали. Нямаше представа как да се справи с тях. Да се обърне към съпруга си, не беше възможно, защото Стивън Уотърстън вече се беше отърсил от вината си и я беше стоварил върху Кейт. Можеше единствено да разчита на приятел...

— Ако кажеш на Сабин, че ще свърши работа — продължи тя, — трупът определено ще е твой. Ще му заявя, че изцяло ме подкрепяш,

Джон, и по-добре е да го направиш. Дължиш ми го.

— Да — каза меко той, старите спомени пак напиреха към повърхността, — поне това ти дължа.

14.

Разположено в района на Лоури Хол, южно от междуградската магистрала, която свързваше Минеаполис, „Чашата“ бе кафене, достатъчно задушевно, за да се събират в него артистични бохеми, както и достатъчно чисто за по-претенциозните клиенти от театъра „Гътри“ и центъра по изкуства „Уолкър“. Лиска влезе и вдъхна силния аромат на екзотично кафе.

Двете с Мос си бяха разпределили задачите за деня, стараяйки се да свършат колкото е възможно повече. Мамчето Мери с дългогодишния си опит бе поела задължението да разпита семействата на първите две жертви. Щеше да разтвори старите рани колкото е възможно по-внимателно. Лиска с радост пое задачата да се срещне с единствената известна до този момент приятелка на Джилиан Бондурант — Мишел Файн.

Файн работеше в „Чашата“ като сервитьорка и понякога пееше и свиреше на китара на малката сцена в ъгъла близо до витрината. Трима клиенти бяха седнали на малки маси близо до прозореца и поемаха слабата слънчева светлина, проникваща през стъклото. Двама възрастни мъже — единият висок, със сиво палто, другият нисък, с черна барета — пиеха еспreso и спореха за Националния дарителски фонд за изкуствата. По-млад рус мъж с големи слънчеви очила и черно поло пиеше нещо от голяма чаша и решаваше кръстословица. Цигара гореше в пепелника до него. Приличаше на актьор.

Лиска отиде до бара, където едър италианец с черна опашка слагаше кафе в еспreso машината. Той я изгледа с тъмните си очи и Лиска едва не припадна. Не можеше да си спомни откога не бе спала с мъж. Мос би казала, че майките с единадесетгодишни деца не би трябвало да правят секс.

— Търся Мишел.

Той кимна, пусна машината и извика:

— Шел!

Файн излезе от задната стая, носейки поднос с чисти чаши за кафе с размера на супени купички. Беше слаба и стройна, с кокалесто лице, на което личаха стари белези. Това наведе Лиска на мисълта, че е претърпяла катастрофа с кола преди време. Имаше белег до единия ъгъл на устата и още един, като полумесец, на скулата. Тъмната ѝ коса имаше неестествен оттенък. Бе я прибрала назад и вързала на кок на тила.

Лиска показва картата си.

— Благодаря, че се съгласихте да говорите с мен, Мишел. Може ли да седнем някъде?

Файн остави подноса и извади чантата си изпод тезгяха.

— Имате ли нещо против да запаля?

— Не.

— Не мога да ги откажа — каза момичето и тръгна към маса в отделението за пушачи, колкото е възможно по-далеч от русолавия мъж. — Тази работа с Джили... много съм изнервена.

Ръката ѝ леко трепереше, когато извади дълга цигара от евтиния калъф от изкуствена зелена кожа. Имаше татуировка на дясната ръка — елегантна, сложно изрисувана змия, навита на китката ѝ, с малка червена ябълка в устата.

— Май сте се изгорили доста силно — каза Лиска и посочи белега с химикалката си, която бе извадила, за да си води бележки.

Файн протегна ръка напред и се намръщи.

— Ужасно болеше.

— Обзалагам се.

— Е — започна тя, връщайки се към вълнуващата я тема. — Никой не може да каже със сигурност, че Джилиан е мъртва, но тя е, нали? В пресата спекулират, че Питър Бондурант е замесен в това. Защо би дал награда, ако не ставаше дума за Джили? Защо просто не кажат, че е тя?

— Съжалявам, не мога да ви кажа нищо. От колко време познавате Джилиан?

— От около година. Тя идваше тук всеки петък, преди или след срещата си с психиатъра. Така се запознахме.

Дръпна силно от цигарата си и издиша дима. Очите ѝ бяха пъстри, твърде тесни и гримирани с черен молив. Видът ѝ беше

посредствен. Така се бе изразил Ванлийс, но Лиска би го поправила. По-скоро видът ѝ беше корав.

— Кога за последен път видяхте Джилиан?

— В петък. Отби се на път за психиатъра.

— Не одобрявате ли доктор Бранд? Познавате ли го?

Тя се намръщи през пушека.

— Той е пиявица на пари, не го е грижа дали помага на пациентите си. Казах ѝ да го зареже и да си намери жена лекарка. Не се нуждаеше от него. Той се интересувахе само от парите на баща ѝ.

— Знаете ли защо ходеше при него?

Тя погледна през рамото на Лиска към прозореца.

— Депресия. Някакъв неразрешим проблем с родителите след развода им, заради майка ѝ и втория ѝ баща. Обикновени семейни истории, нали?

— Но бих искала да знам. Каза ли ти нещо по-подробно?

— Не.

„Лъже“ — помисли си Ники.

— Използваше ли наркотици?

— Нищо сериозно.

— Какво искаш да кажеш?

— Малко трева понякога, когато бе потисната.

— От кого я купуваше?

Лицето на Файн се стегна, белезите ѝ сякаш потъмняха.

— От приятел.

Има предвид себе си, реши Лиска. Тя разтвори ръце.

— Хей, не ме интересува кой е снабдителят ѝ. Искам да науча дали Джилиан има неприятел по тази линия.

— Не. Тя го правеше много рядко. Не както по времето, когато е живяла в Европа. Там се е занимавала с всичко — наркотици, секс, пиене. Но се отърва от всичките си навици тук.

— Просто така? Нима се е прибрала тук, за да живее като монахиня?

Файн сви рамене и загаси цигарата си.

— Опитала се е да се самоубие. Предполагам това променя човека.

— Във Франция ли?

— Така ми каза. Вторият ѝ баща я отвел в лудница за известно време. Ирония на съдбата, тъй като той е причината да полудее.

— Защо?

— Той я е чукал. Всъщност известно време смятала, че я обича. Искала да се разведе с майка ѝ и да се ожени за нея. — Говореше безстрастно, сякаш подобно поведение беше нещо нормално в нейния свят. — Накрая започнала да взима много лекарства. Вторият ѝ баща я затворил в болница. Когато излязла оттам, се върнала тук.

Лиска записа информацията със стенографски символи, които само тя можеше да разчете. Ковак щеше да е доволен. Мишел запали нова цигара.

— Вторият ѝ баща идвал ли е тук да я види?

— Не. Опитът ѝ за самоубийство го е уплашил доста, предполагам. Джили каза, че никога не я е посещавал и в болницата. — Тя въздъхна, изпусна облак дим и се загледа през салона. — Тъжно е, какво може да мине за любов, нали?

— В какво настроение беше в петък?

Костеливите ѝ рамене отново се свиха.

— Не знам. Стори ми се притеснена. Бях заета. Нямахме време да говорим. Казах ѝ, че ще ѝ се обадя в събота.

— Стори ли го?

— Да. Обади ми се телефонният секретар. Оставих съобщение, но тя не ме потърси.

Отново се бе втренчила към витрината, но без да вижда нищо. Явно си припомняше събитията от края на седмицата. Чудеше се дали нещата нямаше да се развият по друг начин. Ники бе виждала този израз много пъти. Сълзи се появиха в очите на Мишел, тя стисна устни.

— Предположих, че е останала при баща си — изрече накрая със стегнато гърло. — Помислих си да ѝ се обадя в неделя, но не го сторих...

— Какво прави в неделя?

Поклати глава.

— Нищо. Спах до късно. Разходих се край езерата. Нищо интересно.

Притисна устни с ръка и стисна очи, полагайки усилия да запази самообладание. Бледото ѝ лице почервения, когато се опита да задържи

сълзите си. Лиска изчака.

Възрастните мъже спореха за някакво представление.

— Не ми пука за този вид изкуство! — възмути се човекът с баретата.

Другият разпери ръце.

— Това беше изявление! Изкуството се изказа!

Русото момче обърна вестника си и хвърли поглед към Мишел. Лиска го изглежда зловещо и той се върна към четивото си.

— Какво ще кажеш за почивните дни? — попита тя, обръщайки се към Мишел. — Какво прави след работа вечерта в петък?

— Защо? — подозрението бе моментално, в гласа ѝ прозвуча паника.

— Стандартен въпрос. Трябва да знаем къде са били семейството и приятелите на Джилиан, в случай че тя се е опитала да се свърже с тях.

— Не го направи.

— Значи си била у дома?

— Отидох на кино, но имам телефонен секретар. Щеше да ми остави съобщение.

— Оставала ли си в апартамента на Джилиан?

Файн подсмръкна, избърса очите и носа си с ръка и отново дръпна от цигарата си. Ръката ѝ трепереше.

— Да, понякога. Пишихме музика заедно. Джили не искаше да я изпълнява, но много я бива.

Говореше в сегашно време за приятелката си. Беше трудно след смъртта на близък да говориш за него в минало време.

— Намерихме някои дрехи в гардероба на втората спалня, които не приличат на нейните.

— Мои са. Живея далеч. Понякога оставахме до късно да работим над някоя песен и преспивах при нея.

— Имаш ли ключ?

— Не. Защо ми е? Не живея там.

— Как поддържа дома си?

— Какво значение има?

— Прибрана ли е? Разхвърляна?

Файн се притесни, не разбираше въпроса.

— Разхвърляна. Оставяше нещата си навсякъде — дрехи, чинии, пепелници. Какво значение има, нали е мъртва?

Сведе глава, почервения и се опита да потисне вълнението си.

— Мъртва е. Изгорил я е. Господи! — сълзи се стичаха по страните ѝ.

— Още не сме сигурни, че е тя, Мишел.

Момичето остави цигарата в пепелника и скри лице в дланите си. Не ридаеше, все още се бореше с чувствата си.

— Може би е заминала за няколко дни — предположи Лиска. — Не знаем. А ти?

— Не.

— Познаваш ли някого, който би искал да нарани Джили?

Тя поклати глава.

— Имаше ли приятел? Бивш приятел? Мъж, който се интересува от нея?

— Не.

— Ами ти? Имаш ли приятел?

— Не — отвърна Мишел, взирайки се в цигарата си.

— Джилиан казвала ли е някога, че някой я притеснява? Да я е наблюдавал? Удрял?

Последва горчив смях.

— Знаете какви са мъжете. Всички ни заглеждат. Всички си мислят, че са неотразими. Кой обръща внимание на такива боклуци?

Подсмръкна и пое дълбоко въздух. Посегна към следващата цигара. Ноктите ѝ бяха изгризани.

— Какво ще кажеш за отношенията им с баща ѝ? Разбираха ли се?

Файн изкриви устни.

— Обожава го. Не знам защо.

— Май не го харесваш.

— Не съм го виждала, но той я контролира, нали? Притежава дома ѝ, плаща за колежа, на психиатъра. Вечерят всеки петък. Даде ѝ кола.

На Лиска не ѝ се стори толкова зле. Може би трябваше да накара Бондурант да я осинови. Остави тази тема. На Мишел явно не ѝ харесваше.

— Знаеш ли дали Джилиан има белези по тялото: бенки, белези или татуировки?

Файн сърдито я изглежда.

— Откъде да знам? Не сме любовници.

— Нещо друго тогава. Нямала е белег на ръката. Нито змия, татуирана на китката.

— Не съм забелязала.

— Ако разгледаш апартамента на Джилиан, ще познаеш ли дали липсва нещо? Дали не е взела някакви дрехи и да е заминала?

Тя сви рамене.

— Предполагам.

— Добре. Ако искаш, може да отидем.

Докато Мишел Файн измоли от италианския жребец да отсъства за един час, Лиска излезе от кафенето, извади клетъчния си телефон и набра номера на Ковак.

Въздухът бе студен и чист. Духаше вятър. Нищо необичайно за ноември. Бледа имитация на чудесното време от края на септември. Синовете й сигурно щяха да карат колела след училище, опитвайки се да използват последните дни преди да завали сняг.

— Мус Лодж — излая глас в ухото й.

— Мога ли да говоря с Блууинкъл? Чух, че онази му работа била дълга колкото ръката ми.

— Господи, Лиска. Само за това ли мислиш?

— Да, и за банковата си сметка. И двете никога не са достатъчни.

— Какво имаш за мен?

— Въпрос. Когато оглеждахте къщата на Джилиан в понеделник, взехте ли касетката от телефонния секретар?

— Нямаше съобщения.

— Нейната приятелка казва, че се е обадила в събота и е оставила съобщение. Кой го е изтрил?

— О, това е мистерия. Мразя мистериите. Нещо друго?

— О, да. — Погледна през витрината. — История, която може да конкурира Шекспир.

— Опитваше се да започне нов живот — настояваше майката на Лайла Уайт. Изразът и бе твърд и упорит. Беше решила да повтаря тази

лъжа докрай. Самата тя искаше да повярва в това.

Мери Мос изпита съжаление.

Семейство Уайт живееха в малка фермерска общност в Гленкой, място, където слуховете се разнасяха бързо. Господин Уайт беше механик. Живееха накрая на града в спретната къщичка със статуя на сърна в предния двор и люлка в задния. Люлката принадлежеше на внуците им. Дъщерята на Лайла, Кайли, четиригодишно момиченце, все още не разбираше какво се е случило с майка и. Засега.

— Обади ни се вечерта в четвъртък. Беше се отказала от наркотиците. Те я накараха да пропадне. — Чертите на госпожа Уайт се изкривиха. — За всичко е виновен онзи Остертаг. Той я научи да взима наркотици.

— Хайде, Джини — обади се господин Уайт, уморен от безкрайните повторения. Беше висок мъж с едър кокал и светлосини очи. По лицето му имаше бръчки от дългите години, прекарани на открито.

— Не ми казвай какво да говоря — рязко отвърна жената. — Всеки в града знае, че той продава наркотици, а родителите му се разхождат сякаш нищо не се е случило. Иде ми да повърна от тях.

— Алън Остертаг? — запита Мос, като направи справка с бележника си. — Дъщеря ви е ходила на училище с него?

Господин Уайт въздъхна и кимна примирено. Жена му продължи да говори за Остертаг. Мос чакаше търпеливо. Знаеше, че човекът не бе заподозрян в убийството на Лайла.

— Спомена ли дали се среща е някого през последното лято? — попита тя, след като тирадата свърши. — Сериозен приятел? Някой, който да ѝ създава проблеми?

— Вече отговорихме на тези въпроси — нетърпеливо я прекъсна Джийни Уайт. — Сякаш никой не записва нищо. Разбира се, това не беше от значение, когато убиха само нашето момиче — саркастично продължи тя. — Не се видяхме по новините. Полицията не си направи труда...

— Не е вярно, госпожо Уайт.

— Не се поинтересувах, когато продавачът на наркотици я беше пребил. Не образуваха дело — очите на жената се напълниха със сълзи. — Тя не беше важна за никого, освен за нас.

Мос се опита да се извини, макар да знаеше, че това няма да помогне. Нямахте обяснение за насилието, за гнева и болката. Какво значение имаше за семейството, че за единичното убийство процедурата беше една, а при серийни престъпления — друга. За тях от значение беше детето, което бяха обичали. Болеше ги, че дъщеря им е била проститутка. Така хората щяха за я запомнят. Жертва номер едно, проститутка и наркоманка.

Семейство Уайт вероятно не четяха вестници. Знаеха само, че дъщеря им искаше да започне нов живот и сама да отгледа детето си.

В папката на Мос имаше снимки на Лайла и Кайли в задния двор на Уайт. Усмивната и с клоунска шапка от картон на рождения ден на детето си. Три седмици по-късно някой я бе измъчвал, бе осквернил тялото ѝ и я бе изгорил.

Жертва номер едно, проститутка и наркоманка.

Мос започна да се успокоява сама. Полицията не можеше да сформира работна група за всяко убийство в града. Убийството на Лайла Уайт бе разследвано напълно. Сам Ковак се бе заел със случая, а репутацията му беше достатъчно доказателство, че са положени всички усилия.

Все пак, не можеше да не си помисли — също като Джийни Уайт — колко по-различни щяха да са нещата, ако Джилиан Бондурант бе жертва номер едно.

В апартамента на Джилиан ключалките бяха подменени, така че на Лиска ѝ връчиха нови ключове. Тя отключи и отвори вратата. Отиде в спалните с Мишел и я наблюдаваше, докато момичето разглеждаше гардеробите.

— Господи, много е странно — възкликна Мишел, оглеждайки се. — Да видя това място толкова чисто.

— Джили имаше ли чистачка?

— Не. Баща ѝ се опита да ѝ изпрати една като подарък. Джили му отказа. Не искаше други хора да пипат нещата ѝ. Нищо не липсва — накрая изрече тя.

Докато стоеше пред гардероба на Джилиан, погледът и се плъзна по няколко предмета: махагонова кутия за бижута, ароматични свещи и

малка порцеланова фигурка на елегантна жена, облечена в синя рокля. Докосна фигурката внимателно и замислено.

Когато Файн събра вещите си от спалнята за гости, Лиска слезе долу и огледа отново помещенията. По думите на Мишел там трябваше да е пълен хаос, но не беше. Не беше чувала убиец да предлага почистване. Да прибере всичко, да избърше праха и да измие чиниите.

Мислите ѝ се върнаха към Мишел Файн и Джилиан като приятелки. Бяха странна двойка: милионерска дъщеря и сервитьорка. Ако имаше искане за откуп, приятелството веднага щеше да стане подозрително. Дори така имаше известни съмнения.

Мишел обаче съдействаше напълно. Нищо, което каза или направи, не беше странно. Мъката ѝ беше искрена, въпреки това щеше да я проучи с компютъра.

Прекоси дневната до електронното пиано. Джилиан Бондурант бе писала музика, но бе твърде притеснителна да свири пред публика. Това я правеше реален човек, а не дъщерята на Питър Бондурант. Още едно противоречие в представата ѝ за Джилиан. Лиска се загледа в колекцията ѝ от музика: фолк, рок, алтернативна, нова вълна...

— Стой, не мърдай!

Първата ѝ реакция бе да извади пистолета си, но се въздържа и приклекна до столчето на електронното пиано, дишайки през устатата. Бавно, тя извърна глава и изпита облекчение.

— Господин Ванлийс, това съм аз, детектив Лиска — извика тя и се изправи. — Свалете оръжието, моля.

Ванлийс стоеше на прага, облечен в униформата си на охранител, с „Колт Питон“ в ръка. Прииска ѝ се да издърпа пистолета и да го удари по главата.

Той премигна и свали оръжието, усмихвайки се глуповато:

— Божке, съжалявам. Не знаех, че ще идвате. Когато забелязах, че има някой, помислих си най-лошото. Нали знаете, репортери от жълтата преса се навъртат наоколо. Чувал съм, че могат да отнесат всичко, което не е заковано за пода.

— Не познахте ли колата ми? — ядосано попита Лиска.

— Предполагам, че не. Съжалявам.

„Да, бе“ — помисли си тя. Такива като Ванлийс забелязваха всичко. Можеше да се обзаложи, че е записал и номерата на колата.

Познал я е, но е решил да ѝ направи представление. Вероятно, за да я впечатли. Ванлийс — мъжът в действие. Винаги на пост. „Господ да ни е на помощ.“

Лиска поклати глава.

— Страшен пистолет имате — изрече тя, приближавайки се до него. — Имате ли разрешително за него?

Очите му станаха студени, а усмивката изчезна. Не му харесваше, че го проверява. Не искаше да му напомнят, че униформата му не означава нищо. Прибра пистолета.

— Да, имам разрешително.

Лиска се насили да се усмихне.

— Доста е страшничък. Не е добра идея да застава зад хора с него. Никога не знаеш какво може да се случи. Някой ден рефлексите ти могат да ти изневерят и ще гръмнеш някого. Опасно е.

Сега той отбягваше погледа ѝ като дете, взело инструментите на баща си.

— Казахте, че репортерите душат наоколо? Нали никой не е влизал вътре?

Той се обърна и се намръщи още повече. Лиска хвърли поглед през рамо. Мишел Файн стоеше на стълбите с купчината дрехи, които притискаше до гърдите си. Гледаше Ванлийс с неприязън.

— Господин Ванлийс? — напомни му Лиска. — Нали никой не е влизал?

— Никой. — Той тръгна към вратата, ръката му бе отпусната на кобура на пистолета. Не отделяше поглед от Мишел, наблюдавайки я, докато тя хвърли дрехите на бара, който разделяше кухнята от трапезарията. — Трябва да тръгвам. Просто исках да проверя какво става.

Лиска го последва навън.

— Хей, съжалявам, че ти се скарах, но наистина ме уплаши.

Той не се хвана този път. Беше наранила гордостта му, бе оспорила статуса му, омаловажила личността му. Докладът, който бе написала преди два дни, бе изграден на тази основа. Би трябвало да се справи по-добре. Още нещо, което трябваше да съобщи на Куин: какъв изглежда в собствените си очи Ванлийс.

Той не я погледна.

— Няма проблеми.

— Радвам се, че държиш къщата под око. Чу ли за събранието тази вечер? Ако можеш, отбий се.

Лиска го наблюдаваше, докато се отдалечаваше. Отдалеч Ванлийс приличаше на полицай със синьо-черната си униформа. Беше лесно да спре жена и да говори с нея. Всичките три жертви на Джо Подпалвача бяха изчезнали, без да пицят, нямаше следи от насилие. От друга страна, никой не бе споменал да е виждал униформен в околността.

— Готова съм.

Нещата на Мишел не бяха много, беше ги сложила в найлонов плик.

— Добре. Чудесно. Ще те откарам.

Заклучи вратата. Файн я чакаше на долната площадка, Ванлийс бе изчезнал, но не и от мислите на Лиска.

— Познаваш ли този човек? — попита тя, когато седнаха в колата.

— Не лично — отвърна Файн, прегърнала торбата като дете. — Както казах преди, кой обръща внимание на такива смотаняци?

Никой, реши Лиска и потегли. И докато никой не им обръщаше внимание, те можеха да си фантазират и да си представят разни неща за жените, които не ги искаха и не ги обичаха...

15.

— Е, какво мислиш, Джон? — попита Сабин. — Момичето крие ли нещо?

Бяха в залата за конференции в окръжната прокуратура: Куин, Сабин, Кейт и Маршал. Куин погледна към Кейт, която бе седнала срещу него. Гледаше го заплашително, предупреждавайки го да не навлиза в нейната територия.

— Много е уплашена, сигурно смята, че убиецът по някакъв начин ще научи какво върши. Сякаш я наблюдава, докато разговаря с нас или го описва. Често срещано явление, Кейт може да потвърди.

— Така е. — Този път очите ѝ не горяха толкова силно. Изглежда си запазваше правото да го изгори по-късно. Харесваше му, че тя все още изпитва чувства към него. Безразличието го плашеше.

— Страх от всезнаещия дявол — изрече Маршал, кимайки мъдро, — виждал съм го и друг път. Странно, дори най-разумните свидетели го изпитват.

Взе дистанционното управление на видеото, върна отново лентата в началото на разпита на Енджи ди Марко, веднага след като я бяха прибрали.

— Явно е ужасена — продължи той, повтаряйки думите на Куин. — Цялата трепери, може да се долови в гласа ѝ. Напълно си прав, Джон.

Джон, моят приятел. Фамилиарниченето не се харесваше на Куин, въпреки че понякога нарочно го подстрекаваше. Беше уморен от хора, които бяха прекалено възхитени от него.

Маршал превъртя на мястото, където момичето бе загубило контрол и бе започнало да крещи.

— Не го познавам! Той запали проклетото тяло! Той е някакъв психопат!

— Не се преструва — заяви тихо, присвивайки очи към екрана.

Сабин не беше доволен, беше се надявал да научат нещо повече.

— Може би ще се почувства в безопасност зад решетките.

— Енджи не е сторила нищо — рязко отвърна Кейт. — Дори не каза, че е видяла този изрод. Нуждае се от помощта ни, не от заплахи.

Сабин се изчерви.

— Не се нуждаем от подобно положение, Тед — спокойно започна Куин.

— Момичето се постави само в това положение — възрази Сабин. — Имам лошо чувство към нея от мига, в който я видях. Смятам, че блъфира.

— Аз пък мисля, че се справихме добре — отвърна Куин. — Дете като Енджи не би се доверило на системата. Трябва ѝ приятел, а Кейт е идеалният избор. Тя е искрена, не проявява фалшива симпатия. Кейт ще се справи с нея. На теб няма да ти каже нищо. Тя очаква заплахи.

— Ако не научим нещо, което можем да използваме, нямаме голям избор — не се съгласи Сабин. — Само си губим времето.

— Не е вярно — настоя Кейт.

— Какво мислиш, Джон — попита Маршал, сочейки към екрана, — за употребата на лични местоимения? Не го познавам. Смяташ ли, че това е показателно?

Куин въздъхна, започваше да става нетърпелив.

— А как да нарече човека — то?

Кейт изкриви устни.

Маршал се намръщи.

— Посещавах курсове по психология. Използването на определени думи може да бъде много показателно.

— Съгласен съм — Куин се опита да бъде дипломатичен. — Но не прекалявай с анализа. Остави Кейт да се справи с момичето.

— По дяволите, трябва да направим нещо — почти на себе си прошепна Сабин. — Тя не каза почти нищо днес. Стои и гледа в човека, който прави рисунката, описанието ѝ е много общо.

— Може би страхът блокира съзнанието ѝ и не ѝ позволява да види повече — каза Кейт. — Какво искаш да направим, Тед? Да я накараме да си измисля, просто за да повярваш, че полага големи усилия?

— Сигурен съм, че Сабин не иска това — неодобрително изрече Маршал.

— Тя е уязвима, независимо от разследването — обясни Куин. — Можем да я заплашим. Може да подхвърлим нещо на пресата. Да се престорим, че ни е казала нещо повече. Можем да я използваме по много начини.

— Страхувам се, че лъже — призна Сабин.

Кейт се опита да запази спокойствие.

— Вече говорихме за това. Няма никакъв смисъл. Ако е искала пари, тя би си мълчала, докато не се обяви наградата.

— Ако иска само пари — добави Куин, — щеше да ни даде подробности. Според моя опит алчността надвишава страха.

— Ами ако е замесена по някакъв начин — предположи Маршал. — Ако иска да ни отклони от следата и да получи вътрешна информация...

Кейт го изглежда с неприязън.

— Не ставай смешен, ако е замесена, ще ни опише несъществуващ човек, а и каква информация би получила от нас. Всичко, което знае, го пише във вестниците. Крематора може да си го прочете оттам.

Маршал сведе поглед към масата. Ушите му почервеняха.

— Тя е уплашена — надигна се Кейт. Трябва да се върна при нея, преди да е сторила нещо с кабинета ми.

— Свършихме ли? — попита Маршал. — Предполагам, Кейт вече се изказа.

Тя го изглежда с неприкрита омраза и се отправи към вратата.

Сабин я наблюдаваше, впил поглед в ханша й сетне се обърна към Куин:

— Толкова ли беше упорита в Бюрото?

— Дори повече — отвърна Куин и я последва.

— Не остана да изслушаш Роб, така ли? — попита тя, когато Куин я настигна.

Той се усмихна.

— Май нямаш високо мнение за шефа си. Нищо ново.

— Ти също не го харесваш — отвърна бързо Кейт, хвърляйки му поглед през рамо. — Роб Маршал е гнусна жаба, но ако трябва да съм откровена, полага големи усилия.

— Да, нали е изучавал психолингвистика.

— Сигурно е чел твоята книга.

Куин повдигна вежди.

— Има ли някой, който да не я е прочел?

Фоайето беше празно. Администраторката се бе измъкнала. Купища нови жълти вестници бяха оставени на пода. Последното издание на „Истина и правосъдие“ бе оставено на масата с още много други стари списания.

Кейт въздъхна и се обърна с лице към него.

— Благодаря, че ме подкрепи.

Куин премигна.

— Толкова ли зле беше? Господи, Кейт!

— Съжалявам, не съм като теб, Джон. Мразя подобни игрички. Не обичам да се моля за помощ, но предполагам, че поне мога да ти благодаря.

— Няма нужда. Просто казах истината. Сабин искаше второ мнение и го получи. Беше права.

— Не държа да ти доказвам каквото и да е.

— Радваш ли се, че съм тук?

— В момента не разговарям с теб — безизразно изрече тя.

Отдалечи се по коридора и зави наляво. Знаеше, че Куин я следва. Усети как се приближава, ръката му хвана нейната.

— Кейт, съжалявам — тихо каза той. — Не искам да се караме. Наистина.

Беше твърде близо до нея, тъмните му очи с дълги мигли се взираха в нейните. Сърцето на всяка жена би подскочило от погледа му. Нещо се надигна в гърдите ѝ.

— Кейт, аз...

Пейджърът му иззвъня, той изруга тихо и я пусна. Тя направи крачка и се облегна на стената, скръствайки ръце, опитвайки се да пропъди чувството, което изпита при допира му. Наблюдаваше го, докато проверява обаждането и отново изруга, а после извади мобилния си телефон.

— По дяволите, Макклери, не можеш ли да издържиш два часа, без да предизвикаш криза? — излая той по телефона, после се заслуша. — Замесен е адвокат? По дяволите... Сега не мога да сторя нищо. Разпитът пропадна... Откажи се и отново провери доказателствата. Виж дали няма да откриеш нещо. Кога ще направят

тест на хартията? Той не знае, че не си получил резултата. За Бога, използвай го!... Не, не мога да дойда. Задръж положението.

Затвори телефона, въздъхна и притисна ръка към стомаха си.

— Смятах, че вече си станал шеф — каза Кейт.

— Предложиха ми, но се отказах. Не съм за административна работа.

Беше роден лидер, беше експерт, към който всички от екипа се обръщаха. Той беше контролиращото лице, вярваше, че никоя работа не може да се свърши ефективно, ако той не отговаря за нея. Не, той не би се отказал от задълженията си, заради поста на началник. Може би щеше да поеме и двете длъжности.

— Какъв случай разглеждаш? — попита тя.

Куин сви рамене.

— Обичайното.

— Трябва да се върна при Енджи. Няма да е доволна, че съм я изоставила. Не мога да си представя, защо съм толкова загрижена — измърмори накрая.

— Винаги си обичала предизвикателствата — предположи той и се усмихна.

— Сигурно трябва да ида на психиатър.

— За това не мога да ти помогна, но какво ще кажеш да вечеряме заедно?

Кейт едва не се изсмя, не вярваше на ушите си, парна я старата болка. Просто така — вечеря! Преди две минути се бяха гледали като котки. Преди пет години имаха връзка и сега... какво? Той явно го е преживял, но не и тя!

— Не смятам, че ще мога. Благодаря.

— Ще говорим за случая — настоя Куин. — Имам няколко идеи, които искам да обсъдим.

— Това не ми влиза в задълженията, вече не работя за Бюрото — отвърна и тръгна към кабинета си. Изпитваше непреодолимо желание да избяга. — Имате специалист, който прави анализ на поведението...

— Той отсъства за няколко седмици.

— Можеш да повикаш друг агент, ако искаш. Консултирай се, с когото пожелаеш. Не се нуждаеш от мен.

Бързо набра кода в панела с ключалката до вратата.

— Ти беше експерт — напомни ѝ той. — Това е анализ на жертва...

— Благодаря ти, че ми помогна да се справя със Сабин. Трябва да се върна в кабинета си, преди свидетелката да ми открадне всички моливи.

Енджи се разхождаше из помещението, нервна и неспокойна. Кейт и бе ядосана заради портиера. Не ѝ бе проговорила откакто се върнаха от полицията. Вината я пробождаше като тънка игла. Кейт се опитваше да ѝ помогне. Знаеше, че Кейт се опитва да ѝ помогне. Но какво да прави? Откъде да разбере кое е правилното решение?

„Ти си отрепка! Не можеш да направиш нищо като хората!“

— Опитвам се — прошепна тя.

„Тъпа малка кучка. Никога не слушаш.“

— Опитвам се.

Беше уплашена, но никога не би казала нито дума, дори на себе си. Гласът я изпълваше със страх. Страхът подхранваше гласа. Усещаше и двете сили да нарастват вътре в нея.

„Има от какво да се страхуваш.“

Тя запуши ушите си с ръце, сякаш можеше да спре гласа, който звучеше само в ума ѝ. Започна да се поклаща с отворени очи, защото ако ги затвореше, щеше да види неща, които не би искала. Миналото ѝ бе като лош филм, готов да измъкне на повърхността чувства, които по-добре да не изпитва. Омраза и любов, див гняв, страх. Любов и омраза — това беше една и съща дума за нея. Неразделими чувства, като оплетените крайници на две животни, вкопчени в смъртна схватка.

Страхът надделяваше. Зоната зейна пред нея.

„Страхуваш се от всичко, нали, луда кучко?“

Треперейки, тя се загледа в бележките, забодени на дъската над бюрото на Кейт. Прочете ги, опитвайки се да се съсредоточи върху нещо, преди зоната да я задуши. „Групи за подпомагане на жертви на престъпление, Център за изнасилени, «Феникс» — жени с нов живот.“ После всичко се замъгли и тя седна, дишайки дълбоко.

Какво, по дяволите, задържаеше Кейт толкова дълго? Изостави я без обяснение, — не каза нищо повече, освен че ще се върне след

няколко минути. Енджи се огледа за часовник. Не помнеше по кое време бе излязла Кейт. Не беше ли погледнала към часовника тогава? Защо не можеше да си спомни?

„Глупава си, затова. Глупава и луда.“

Започна да трепери. Имаше чувството, че ще се задуши. В тази стая нямаше въздух. Стените я притискаха. Опита се да преглътне сълзите си. Зоната нахлуваше към нея. Усещаше я, искаше да избяга, но това бе невъзможно.

„Направи нещо. Накарай я да спре. Знаеш как да го направиш.“

Обезумяла, тя свали якето си, вдигна пуловера и започна да чопли коричките на раните. Искаше отново да ги отвори, да ги накара да кървят, но не смееше. Кейт бе казала, че ще се върне след няколко минути.

„Ще разбере колко си луда, Енджи.“

Зоната изплуваше.

Но Кейт всеки момент щеше да се върне.

„Направи го.“

Зоната я заливаше.

„Направи го!“

Не смееше да погледне към ножа за хартия. Как щеше да го обясни? Можеше да го пхне в джоба си...

Обзе я паника. Усещаше, че полудява. Втренчи се в кламерите на бюрото.

Без да се колебае повече, тя грабна един и го изправи, опитвайки края му с върха на пръста си. Не беше много остър. Щеше да боли повече.

„Страхливка. Направи го!“

— Мразя те! — прошепна тя и заплака. — Мразя те!

„Направи го! Направи го!“

— Млъкни! — просъска тя. Напрежението набъбваше в нея, готово да избухне всеки момент.

Прокара кламера по стара рана на китката си, където кожата ѝ бе тънка като хартия. Зачака със замъглен от сълзите поглед кръвта да потече.

Болката бе силна и приятна. Облекчението беше моментално. Напрежението изчезна. Отново можеше да диша. Да мисли.

Загледа се в яркочервената лента за миг, нещо вътре в нея я караше да изкрещи. Но облекчението бе неоспоримо...

Прокара палец по раната, после загледа как кръвта тече. Облиза палеца си, изпита почти сексуално удовлетворение.

Дръпна ръкавите си и стана от стола, за да се разходи.

Палтото на Кейт висеше на закачалката до кадифена шапка. Кейт имаше добър вкус за жена на нейната възраст. Енджи искаше да изпробва шапката, но наоколо нямаше огледало.

Чекмеджетата на бюрото бяха заключени, не се виждаше чанта. Опитва се да отвори шкафа с архивата, смятайки, че може да открие нещо за себе си.

Докато разглеждаше книгата, бе поразена от силата на паниката, обхванала я преди няколко минути. Мразеше зоната. Мразеше факта, че е толкова слаба. Знаеше, че може да е силна.

„Ще те направя силна, Енджи. Нуждаеш се от мен. Обичаш ме. Мразиш ме.“

Силата ѝ помогна да заглуши гласа.

Тя прелисти няколко листа от бележника на бюрото и спря на Конлан. Франк и Ингрид Конлан в Лас Вегас. Родителите на Кейт, предположи тя. Кейт имаше нормални родители. Баща, който ходеше на работа с костюм. Майка, която готвеше и печеше сладки. Не наркоманка, която спи с когото ѝ падне. Не баща, на когото не му пукаше за децата си и ги бе оставил на милостта на психопатите, които майка им влачеше у дома. Родителите на Кейт Конлан обичаха дъщеря си. Кейт никога не бе заключвана в гардероба или бита със закачалка, или принуждавана да спи с втория си баща.

Енджи откъсна листа, нахъса го на малки парченца и ги сложи в джоба си.

Купчина писма стояха неотворени в кошницата. Взе писмата и започна да ги разглежда. Три от тях бяха официални, с печат на окръжната управа в Хенипин. Един яркожълт плик бе написан на ръка от някоя си Маги Хартман. Запомни адресите и остави пликовете обратно. Вниманието ѝ бе привлечено от колекцията от малки статуетки на ангелчета, които бе забелязала още първия път. Всяка беше различна: от стъкло, от месинг, от порцелан. Не бяха по-високи от два сантиметра. Енджи си избра ангелче от изрисувана керамика.

Беше с черна коса и яркозелена роба. Крилцата му бяха поръбени със злато.

Притисна статуетката до гърдите си и се загледа в усмивката на ангелчето. Изглеждаше невинно и щастливо, мило и сладко.

„Всичко, което ти не си, Енджи.“

Момичето се отдалечи от бюрото и пъкна ангелчето в джоба си точно когато вратата се отвори.

— Къде беше? — извика тя.

Кейт я изгледа, готова да ѝ отвърне рязко, но само каза:

— Извинявай, че се забавих толкова.

Моментално смелостта на Енджи се стопи.

— Постарах се колкото можах.

Кейт се съмняваше, че това е истина, но повече я занимаваше как да измъкне информация от момичето. Отпусна се на стола си, отключи бюрото и извади шишенце с лекарства, взе две хапчета и ги преглътна със студено кафе.

— Не се притеснявай за скицата — каза тя и започна да разтрива схванатите си рамене и тил. Забеляза, че едно от ангелчетата липсваше.

Енджи се въртеше неспокойно на стола си.

— Какво ще стане сега?

— Нищо. Сабин е ядосан. Нуждаеше се от повече информация и се надяваше ти да му я дадеш. Искаше да те притиснем, но го разубедих. Ако се раздрънкаш пред пресата, ще те хвърли в затвора и никой няма да може да ти помогне. Трябва да запомниш едно: никой няма да те убие, ако споделиш тайната си с нас.

— Не е нужно да ме плашиш.

— И не искам. Мъжът, когото си видяла, измъчва жени, убива ги и запалва телата им. Смятам, че това е далеч по-страшно.

— Ти не знаеш какво е страх — обвини я Енджи, гласът ѝ бе натежал от горчиви спомени.

— Тогава ми обясни, Енджи. Кажи ми нещо, което да подхвърля на Сабин и ченгетата. Какво правеше в парка през нощта?

— Казах ти.

— Пресичала си направо. Откъде? Била ли си с някого? Той също може да е видял престъпника.

— Какво си мислиш? — предизвикателно кресна Енджи. — Смяташ, че съм курва? Смяташ, че съм се чукала с някого за жълти стотинки? Казах ти какво правех там. Майната ти!

Скочи към вратата, но Кейт я настигна.

— Хей! Не ми пробутвай такива глупости! — заповяда ѝ тя и стисна ръката ѝ.

Изразът на Енджи бе по-скоро изненадан, отколкото разгневен. Не беше очаквала нещата да се развият по този начин.

— Е, какво? — настоя Кейт. — Смяташ, че ще ти се извиня? Знам какво става в големия свят, Енджи. Знам какво правят жените без работа, за да оцелеят. Да, честно казано, наистина съм сигурна, че си била с някого за пари. Искam само да ти кажа, че ме е грижа за теб. Не те съдя. Искam да ти помогна. Набий си го в дебелата глава и престани да се караш с мен!

Възцари се тишина. Стояха в коридора, гледайки се в очите — едната гневна, другата притеснена. Някъде звънеше телефон. Кейт изведнъж осъзна, че Роб Маршал наднича от една врата.

— Защо се интересуваш какво ще стане с мен? — попита Енджи.

— Защото на никой друг не му пука.

Очите на момичето се изпълниха със сълзи. Това бе истина, никой не се бе грижил за нея и тя не смееше да се довери на никого.

— Нищо няма да спечеля от Тед Сабин — каза Кейт. — Повярвай ми, не това е мотивът ми.

Енджи я наблюдава втренчено още известно време, претегляйки възможностите. Самотна сълза се търкулна по бузата ѝ. Въздъхна.

— Не ми харесва да го правя — прошепна тя с детско гласче, долната ѝ устна трепереше.

Бавно и внимателно, Кейт я прегърна през раменете и притегли момичето към себе си, нуждата да я утеши бе по-силна от нея. Плашеше я. Някой бе родил това дете по много причини, но не и за да го наказва. Несправедливостта изгаряше гърдите ѝ. „Затова не искам да работя с деца — помисли си тя. — Карат ме да изпитвам силни чувства.“

Тялото на момичето потрепери.

— Съжалявам — промълви то. — Толкова съжалявам.

— Знам — прошепна Кейт и я потупа по гърба. — Аз също съжалявам. Хайде да поговорим за това. Проклети токчета, краката

ужасно ме болят.

16.

— Няма да повярваш какви неща ми съобщават по горещата линия — каза Гари Юрек, носейки дебела папка към стаята. — Обади се жена, която твърди, че съседът ѝ е Крематора, защото кучето ѝ не го харесва!

— Какво куче? — провикна се Типен.

— Американски шпаньол — отвърна Елууд, дърпайки стола си. — Сърцато, весело куче, изравящо трупове.

— Прилича ми на теб, Елууд — тупна го Лиска по рамото, докато минаваше.

— Хей, хобито ми си е лично моя работа.

— Нещо ново за Джилиан Бондурант? — попита Хамил.

Юрек направи физиономия на отвращение.

— Да, Джифи Люб, механик в Бруклин Парк, чиято всяка трета дума бе награда.

Куин седна до масата, главата му пулсираше, умът му се опитваше да обмисли няколко неща наведнъж. Кейт, свидетелката, Бондурант. Случаят в Атланта. Случаят „Блексбърг“. Кейт. Кейт...

Допи му се кафе, но стомахът му се сви в болезнен спазъм. Потърси лекарството в джоба си и преглътна таблетка с диетична кола. Мери Мос му подаде купчина снимки.

— Родителите на Лайла Уайт ми ги дадоха. Не знам с какво могат да помогнат, но за тях беше важно. Снимките са били направени няколко дни преди убийството.

— Кой ще докладва новините! — извика Ковак, размахвайки папка над главата си. — Нещо за служителите в парка?

— Открих осъждан насилник на деца, скрил този факт при постъпването си на работа — каза Типен. — Няма нищо друго. Паркът също използва осъдени на общественополезен труд. Ще направим списък.

— Проверката на телефона на Джилиан не показва нещо необичайно — съобщи Елууд. — Обаждания до баща ѝ, психиатърът,

нищо особено през последните няколко дни. Изисках разпечатка от клетъчния й телефон, но компютрите им са се развалили, така че още чакам.

— Притежаваме списък с уволнените от Парагон през последните осемнадесет месеца — съобщи Адлър. — Нито един от тях не е бил враждебно настроен към Питър Бондурант.

— Един от тях е съден за ходатайство на проститутка — обади се Хамил. — Но е било преди време, на ергенско парти.

— Идва ми да убия някого — извика Типен.

— Един човек е с обвинение за нападение. Нападнал шефа си, когато разбрал, че от Парагон ще му покажат вратата. Случило се е преди девет месеца. Напуснал е града. Живее в Канон Фолс и работи в Рочестър.

— Далече ли е?

— На половин час оттук.

— Лесно се стига с кола. Ще го държим под око.

— Нашият човек там го проверява.

— В общи линии — продължи Адлър, — никой от работещите за Бондурант не се възхищава от него, но и не е казал нищо лошо — с едно изключение. Бондурант е основал Парагон в края на седемдесетте. Имал е съдружник — Доналд Тортън. Изхвърлил го е през осемдесет и шеста.

— По времето на развода — обади се Ковак.

— Да, платил е на Тортън добри пари. Съдружникът му имал проблеми с пиенето и хазарта. През осемдесет и девета паднал в езерото с кадилака си. Патрулът на езерото го извадил, преди да потъне, но не и преди да развие сериозно мозъчно заболяване. Освен това получил травма на гръбнака. Жена му обвинява Бондурант.

— Защо?

— Не искаше да каже по телефона. Искане лична среща.

— Ще я поема — съгласи се Ковак. — Всеки, който има да каже нещо лошо за Бондурант, е мой приятел.

Уолш се изправи и силно се закашля. Когато накрая се опита да проговори, лицето му бе пурпурно:

— Свързах се с нашето аташе в Париж. Проверяват втория баща — Серж дьо Блан — с помощта на Интерпол и френските власти. Но не ми се вярва да научим нещо. Да измине целия този път, за да убие

две проститутки и чак тогава доведената си дъщеря. Не ми изглежда убедително.

— Може да е наел някого — предположи Типен.

— Не — обади се Куин. — Това е класическо садистично сексуално убийство. Убиецът е оттук. Не го прави за пари.

Уолш извади смачкана кърпичка от джоба си и си издуха носа.

— Лъо Блан може да се ядоса от разследването и да не е склонен да помогне. Каза, че ще изпрати зъболекарския картон, но това няма да ни помогне. Ще ни предостави и рентгеновите снимки, но не иска да изпрати целият картон.

Лицето на Ковак се озари.

— Защо? Какво се опитва да скрие?

— Може би факта, че е спал с нея, докара я е до самоубийство, а после я е разкарал — намеси се Лиска и ги информира какво е научила от Мишел Файн. — Помолих Файн да се отбие, за да ѝ вземем отпечатъци от пръстите и да ги елиминираме от апартамента на Джилиан. Между другото, някой определено е почистил мястото през почивните дни. Файн твърди, че Джилиан била разхвърляна. Апартаментът е забележително чист, а приятелката ѝ твърди, че не е имала чистачка.

— Може би убиецът е бил в дома ѝ през нощта — предположи Адлър. — Не е искал да остави следи.

— Мога да разбера, ако само е избърсал отпечатъците — каза Елууд, — но да подреди? Няма смисъл.

Куин поклати глава.

— Не, ако беше отишъл там, нямаше да почисти, по-скоро обратното.

— Значи разполагаме с още една мистерия — констатира Ковак. Обърна се към Лиска. — Проучи ли Файн?

— Не открихме нищо — нито глоби, нито гаранции, няма досие. Няма приятел. Твърди, че с Джилиан не са били в любовни отношения. Сигурно има връзка с наркотици. Но дребна работа, бих казала.

— Може би си заслужава да се поровим — каза Мос. — Лайла Уайт също имаше връзка с наркотици. Един от дилърите я е пребил миналата есен.

— Уили Париш — подсети ги Ковак. — Беше затворен по време на убийството. Няма връзка с Фаун Пиърс.

— Проверих също човека, когото родителите на Уайт обвиняват за пристрастяването на дъщеря им. Местен е, казва се Алън Остертаг. Дребна риба. Работи като продавач в автосалона на баща си.

— Джилиан и Файн са писали заедно музика — каза Куин. Какъв вид?

Нещо от типа фолк и алтернативна — отвърна Лиска. Женски настроения, свързани с омраза към мъжете.

— Къде е музиката? — попита Куин. — Искам да я прегледам.

— Още един скрит талант — обади се Типен.

Куин остро го изглежда.

— Музиката е нещо лично. Разкрива много за човека, който я е писал.

Лиска се замисли и сбърчи вежди.

— Не забелязах нищо, което да не е купено от кой да е музикален магазин, не видях нищо написано на ръка.

— Провери дали приятелката ѝ няма копия — заповяда Ковак.

— Ще го направя, но мисля, че трябва да душим по посока на Ванлийс. Отговаря чудесно на предварителния профил.

— Има ли криминални прояви?

— Нищо сериозно. Няколко глоби за неправилно паркиране, за нарушаване на реда.

— За нарушаване? — думата се откри в ума на Куин. — Това обвинението ли е или крайната присъда?

— Крайната.

— Поровете повече. Много от тези надничащи по прозорците типове успяват да се измъкнат първия път. Изглеждат твърде жалки, за да ги осъдят за сексуално престъпление. Проверете също глобите. Къде са издадени и имат ли връзка с адреса.

Типен се наведе към Адлър.

— Да. Може би си имаме сериен надзъртач.

— Всички започват отнякъде, Типен — отвърна Куин. — Бостънският удушвач също е надничал по прозорците.

Детективите започнаха да стават.

— Хей, май...

— Залавяйте се за работа, момчета. Нямаме време. Тинкс, разбери дали този безобразник не е работил в парка.

— И разбери каква кола кара — добави Куин.

— Ще го направя. Казах му за събранието тази вечер, обзалагам се, че ще дойде.

— Като говорим за това, нека всички да са тук в седем и половина. Ще дойдат групи от отдела по наркотици към БСА, ще записват номерата на колите на паркинга. Юрек ще е церемониалмайстор. Искam останалите в тълпата и се опитайте да не изглеждате като ченгета.

— Експерт съм — обади се Типен, вдигайки брой на „Стар Трибюн“ със заглавие „Специалист по криминални профили от висока класа идва от ФБР да разгледа случая“.

Куин се намръщи, потискайки гнева си и желанието си да удари с юмрук Типен.

— Не ме интересува заглавието, ще кажа няколко думи.

— Като при нас?

— Какво искаш да ти кажа, Типен? Че убиецът ще носи червени обувки?

— И това е нещо. Какво си направил досега? Определи възрастта, предположи, че има две превозни средства, че спи с майка си и си купува порно списания? Голяма работа.

— Не си спомням да съм споменавал, че спи с майка си.

— Тип разкрива детството си.

— Майната ти, Чънк.

— Може би — каза замислено Куин и изгледа детектива. — Възможно да е бил свидетел или жертва на сексуално насилие, когато е бил дете. Майка му вероятно е ходила безразборно с мъже, може би е била проститутка. Бащата е бил слаба или напълно отсъстваща фигура. Възпитанието му е било оставено на случайността. Бил е умно дете, но не му е вървяло в училище. Не е можел да се приобщи към другите деца. Умът му е бил пълен с мисли за доминиране и контрол над връстниците. Бил е жесток към животните и останалите деца. Правел е пожари, крадял е. Бил е патологичен лъжец от ранна възраст. В гимназията не е можел да се концентрира заради пристрастяването си към еротичните фантазии, които вече са се превръщали в насилствени. Имал е неприятности с властите, но майка му е оправяла нещата. Това го е окуражило да се държи още по-зле и да не я уважава.

Типен вдигна ръце.

— Ако човекът до мен тази вечер ми каже: „Здрасти, аз съм Хари, майка ми правеше секс с мен, когато бях дете“, какво да сторя?

— Главата ти е пълна с глупости, Типен — каза Лиска.

— Когато се разровя в досието на Ванлийс, ще използвам всичко, за което говорехме.

— Анализът е оръжие — отвърна Куин. — Можеш да го накараш да работи за теб или да го оставиш в кутията за инструменти. Когато се смесите с тълпата тази вечер, търсете някой, който е развълнуван или нервен. Вслушвайте се във всеки, който знае твърде много за случая, който изглежда запознат с работата на полицията. Или направете като Типен — чакайте някой да ви каже, че е спал с майка си.

— Господи, знаеш ли какво можеш да сториш с голямата си уста? — възкликна Типен, ставайки отново.

Ковак застана между тях.

— Заведи своята в „Патрик“ и я напълни със сандвичи, Типен. Тръгвай, преди да ме вбесиш.

Лицето на Типен се изкриви.

— Майната ви! — измърмори той, грабна палтото си и излезе.

Ковак погледна подозрително Куин. Телефон звънеше в някоя от стаите по коридора. Останалите от работната група започнаха да се разотиват, всеки искаше да хапне преди голямото събитие.

— Да си добро ченге и гадняр едновременно не е добре — каза Лиска, взимайки палтото си.

— За кого говориш, за мен или за него? — попита Куин.

— Хей, Сам! — извика Елууд. — Ела да видиш това!

— Типен е идиот, но е добър детектив — каза Лиска.

— Няма нищо — Куин се усмихна разсеяно и облече палтото си. — Скептицизмът помага на добрия агент.

— Така ли мислиш? — тя присви очи и го изгледа, сетне се изсмя и го перна през ръката. — Малко полицейски хумор. Значи разполагаме с малко повече информация за Джилиан и двете проститутки. Искаш ли да го обсъдим, може да пийнем някъде...

— Хей, Тинкс — изръмжа Ковак, влизайки в стаята с купчина факсове в ръка. — Искаш ли да хапнем...

Лиска се поколеба.

— Иди да ядеш сам, Ковак.

— Ще си готова да платиш, за да видиш това.

— Ще замерям с монети грозния ти задник.

Той вдигна палец и тя си тръгна, като хвърли на Куин кисел поглед.

— Луда е по мен.

Лиска сви рамене и излезе.

Ковак заговори по работа:

— Искаш ли да те откарам някъде? Нуждая се от помощ.

— По какъв повод?

Очите му блестяха, докато размахваше факсовете пред него.

— Телефонните записи на Джилиан Бондурант. Обадила се е два пъти след полунощ — след като е напуснала дома на баща си. Едното обаждане е до психолога, а другото до татко й.

Забеляза ги да идват. Стоеше в прекрасния музикален салон до малкия роял и държеше снимки на Джилиан като дете. Видя как колата спира пред вратата. Стара, очукана кафява кола... Ковак.

Домофонът иззвъня. Хелън още не си бе тръгнала. Беше в кухнята и щеше да пусне Ковак, защото беше от полицията.

Не за пръв път си помисли, че би трябвало да повика секретаря си от Парагон, за да пази в буквалния и преносния смисъл вратата му, но не искаше друг човек до себе си. Положението беше достатъчно лошо с Едуин Нобъл наоколо. Умишлено бе изпратил човека, който се занимаваше с връзките с медиите, да отговаря от негово име.

Куин излезе от колата, елегантен, широкоплещест. Ковак, размъкнат и разрошен, хвърли фаса си на алеята.

Питър се загледа във фотографиите. Джилиан със сериозен израз, седнала пред пианото. В очите й винаги имаше нещо мрачно и непокорно. Първият й концерт. И вторият. И третият. Облечена в рокли, които не й отиваха — твърде невинни и превзети, напомнящи за типичното малко момиченце, нещо, което тя никога не е била.

Излезе от стаята и звънецът иззвъня. Дочу гласове долу във фойето.

— Горе ли е? — попита Куин.

— Ще проверя дали ще ви приеме — отвърна Хелън. — Има ли нещо ново?

— Работим върху някои неща — каза Ковак.

— Познавахте ли добре Джилиан? — чу се гласът на Куин.

— О, добре...

— Дадени са ви инструкции да се свързвате с мен чрез адвоката ми — изрече Питър вместо поздрав.

— Съжалявам, господин Бондурант — извини се Ковак автоматично. — Двамата с Джон отиваме на събранието, което организирахме, за да помогнем за залавянето на убиеца на дъщеря ви, и пътем решихме да се отбием. Надявам се, че идваме в подходящо време.

Бондурант го изглежда сериозно, сетне се обърна към икономката.

— Благодаря, Хелън. Ако си свършила, можеш да си тръгнеш.

Тя изглеждаше притеснена, явно се страхуваше, че е сгрешила. Куин не сваляше поглед от Бондурант, докато жената тръгна обратно към кухнята. Напрежението от последните няколко дни му се бе отразило. Изглеждаше изморен, сякаш не бе спал. Тъмни сенки под очите и хлътнали страни бяха характерни за хората под напрежение.

— Нямам какво да ви кажа — заяви той. — Дъщеря ми е мъртва. Не мога да променя нещата. Дори не мога да я погребя. Не искат да ми дадат тялото ѝ от лабораторията.

— Нямам право да го сторят, докато не се установи самоличността ѝ — обясни Куин. — Не искате да погребете някоя непозната, нали?

— Дъщеря ми беше непозната за мен — отвърна той.

— Наистина ли? — запита Ковак, разхождайки се бавно из фоайето. — Помислих си, че ви е казала всичко за себе си, когато ви се е обадила онази вечер... след като си е тръгнала оттук.

Бондурант го изглежда. Не отрече. Не се извини, че е премълчал.

— Какво си мислехте? — нападна го Ковак. — Че няма да го открия? Че съм слабоумен? Че трябва да работя във ФБР, за да ми дойде подобна мисъл?

— Не смятах, че е важно.

Ковак изненадано го погледна.

— Нима? Може би е казала къде се намира. Това щеше да ни помогне да потърсим свидетели. Може би са се чували някакви звуци, може би разговорът е бил прекъснат.

— Нищо подобно.

— Защо се обади?

— Да ми каже лека нощ.

— По същата ли причина се е обадила и на психотерапевта си посред нощ?

Не последва реакция. Нито изненада, нито гняв.

— Нямам представа защо се е обадила на Лукас. Техните отношения като лекар и пациент не са моя работа.

— Тя е ваша дъщеря — възрази Ковак, крачейки бързо, разочарованието се надигаше в него. — Може би не е ваша работа и това, че вторият ѝ баща я е чукал?

Директен удар. „Най-после“ — помисли си Куин, наблюдавайки как гневът изпълва Питър Бондурант.

— Нямам какво да ви кажа, сержант.

— Така ли? Какво ли ѝ е казал Лъо Блан, за да я докара до самоубийство? — нанесе нов удар Ковак.

— Кучи син — извика Питър и тръгна към него, но спря. Куин забеляза, че трепери.

— Аз ли съм кучи син? — изсмя се гневно Ковак. — Дъщеря ти може би е мъртва, а ти не си помръдваш пръста! Джон, вярваш ли на този човек?

Куин въздъхна разочаровано.

— Не задаваме въпросите си от любопитство, господин Бондурант. Не искаме да ви нараним. Питаме, защото трябва да възстановим цялата картина.

— Казах ви — тихо изрече Питър. — Миналото на Джилиан няма нищо общо с това.

— Страхувам се, че не е така. Миналото на дъщеря ви е част от нея — или от това, което е била.

— Лукас ме предупреди, че ще настоявате. Не мога да повярвам как се случи всичко, толкова добре се справяше...

— Не е ваша работа да правите анализи, Питър — изрече Куин, обръщайки се към него на малко име, „Твой приятел съм. Можеш да ми кажеш.“ Даваше му възможност постепенно да се отпусне. Забеляза, че логиката се бори с чувствата, които Бондурант потиска. Беше под такова напрежение, че ако Ковак го притиснеше още малко, щеше да се пречупи. Бондурант бе достатъчно умен, за да разбере какво го заплашва.

— Никой не твърди, че вината е на Джилиан, Питър. Тя не е искала това да се случи. Не го заслужава.

В очите на Бондурант блеснаха сълзи.

— Разбирам, че ви е трудно — тихо изрече Куин. — Когато жена ви е напуснала, тя е взела детето и го е завела при човек, който я е наранил. Мога да си представя какъв гняв сте изпитал, когато сте разбрал.

— Не, не можете — извърна се настрани Бондурант, търсейки начин да избяга.

— Джилиан е била далеч, в опасност, наранена. Но всичко е било приключило, когато сте разбрал. Какво сте могъл да направите? Нищо.

— Не направих нищо — промърмори Бондурант. Бе застанал до мраморна масичка и се взираше в скулптурата на грубо изработени бронзови лилии. — Не знаех. Не ми каза, докато не се върна тук. Беше вече късно.

С трепереща ръка докосна една от лилиите и затвори очи.

Куин стоеше до него. Достатъчно близо, за да предизвика увереност, да предложи подкрепа.

— Не е късно, Питър. Все още можете да помогнете. Имаме една и съща цел — да открием и да спрем убиеца на Джилиан. Какво се случи онази нощ?

Той поклати глава. Какво отричаше? Чувството си на вина, на срам?

— Нищо.

— Вечеряхте. Останала е до полунощ. Какво я е накарало да се обади на Бранд? Трябва да е била разстроена от нещо.

Отново поклати глава. Отричаше какво? Че е била разстроена или просто отказваше да отговори? Отклоняваше въпросите, защото отговорите можеха да отворят вратата, през която не искаше премине? Дъщерята, която се бе върнала при него след толкова години, вече не бе невинно същество. Беше различна, повредена. Как би се почувствал бащата? Наранен, разочарован, засрамен. Виновен, защото не е бил там и не е предотвратил онова, което бе накарало момичето да сложи край на живота си. Спомни си снимката в кабинета на Бондурант — Джилиан, нещастна, с рокля, предназначена за друг тип момиче.

Ковак се приближи отдясно до Бондурант.

— Не желаем да опетним Джилиан, нито да нараним вас. Просто искаме истината.

Куин затаи дъх, не откъсваше поглед от Бондурант. Моментът отмина. Решението бе взето. Вратата отново се затръшна.

— Съжалявам — отвърна Бондурант с отсъстващ поглед и посегна към слушалката на черен телефон, поставен до статуята с лилиите. — Нямате шанс. Няма да позволя паметта на дъщеря ми да бъде окаляна. Ако видя само една дума във вестниците за онова, което се е случило с Джилиан във Франция, ще ви съсипя и двамата.

Ковак въздъхна.

— Просто се опитвам да разреша тези убийства, господин Бондурант. Това е единствената ми цел. Аз съм обикновен човек, искам обикновени неща — като истината например. Можете да ме съсипете много лесно. По дяволите, всичко, което притежавах, отиде при бившата ми жена. Можете да ме смачкате като буболечка. Но знаете ли какво? Отново ще търся истината, защото съм си такъв.

Бондурант го наблюдаваше с каменно лице. Ковак поклати глава и се отдалечи.

Куин не помръдна, не отместваше поглед от Бондурант, опитвайки се да го прецени. Бяха толкова близо до успеха...

— Вие ме доведохте тук. Обадете ми се, когато сте готов да говорите. — Куин остави визитката си на масичката.

Бондурант набра номер и зачака.

— Още един въпрос — каза Куин. — Джилиан е обичала да композира. Чували ли сте изпълненията ѝ? Виждали ли сте партитурите?

— Не. Не споделяше с мен.

Той извърна поглед, когато от другата страна някой отговори.

— Свържете ме с Едуин Нобъл.

Стоеше в коридора и чакаше дълго след като чу ръмженето на колата на Ковак. Просто стоеше в тишината и мрака. Времето минаваше. Сетне тръгна по коридора към кабинета си. Тялото и умът му явно работеха независимо един от друг.

Светеше само един лампион в ъгъла на стаята. Той не запали други лампи. Нощта се спускаше и през френските прозорци вече не се процеждаше дневна светлина. Стаята бе мрачна като настроението му.

Отключи бюрото си и извади изписани нотни листа, отиде до прозореца и се зачете в тях.

ДЕТЕ НА ЛЮБОВТА

*Аз съм дете на любовта —
малко момиче.
Искам те повече от всичко на света.
Отведи ме на място, което познавам.
Отведи ме там, където искаш.
Ще те накарам да ме любиш.
Само аз знам как.
Обичай ме сега.
Тате, аз съм твоето дете на любовта.
Вземи ме сега.*

17.

Събранието беше в негова чест, поне до известна степен. Той седеше сред тълпата, наблюдаваше, слушаше, възбуден и развеселен. Хората около него — приблизително 150, много от тях журналисти — бяха дошли тук, защото се страхуваха от него или бяха впечатлени. Нямаха си и представа, че чудовището седи сред тях, зад тях, до тях, докато те се ужасяват от действията на Крематора.

Вярваше, че някои от тях му завиждат, но никога не биха си го признали. Никой друг нямаше смелостта да осъществи фантазиите си, да освободи тъмните сили в себе си.

Говорителят на работната група обяви целта на събранието, а това бе пълна лъжа. Свикано е не за да информира хората, а да се срещнат с Куин.

„Най-важното при серийни убийства е да съумеем да провокираме убиеца, да използваме полицията и медиите, за да го примамим в капана. Предлагам например полицията да организира дискусии върху престъпленията. Уверен съм, че убиецът ще се появи“ — така пише Джон Дъглас в „Ловец на умове“.

Целта на събранието бе да го хванат и ето — той е тук. Просто обикновен гражданин. Куин наблюдава тълпата, търси го, търси нещо, което повечето хора не биха разпознали: лицето на дявола.

„Хората очакват дяволът да е с грозно лице и рога. Но дяволът може да е привлекателен. Или съвсем обикновен. Грозотата е вътрешна — черна и всепоглъщаща, само понякога на повърхността изплува животинското зад нормалната фасада.“ — Това са думи на Джон Куин в интервю пред списание „Пипъл“, януари 1997.

В елегантния си сив костюм Куин очевидно се отличаваше от местните полицаи. Изразът му бе отегчен. Това го накара да се разгневи — този Куин най-после ще признае съществуването му пред хората, а изглежда така, сякаш това никак не го интересува.

„Защото си въобразяваш, че ме познаваш, Куин. Мислиш, че съм поредният случай. Нищо необичайно. Не познаваш Крематора.

Дяволският ангел. А аз те познавам много добре.“

Беше запознат с досието на Куин, с репутацията му, теориите, методите. Накрая щеше да го принуди да го уважава. Неговата тъмна истинска същност е над одобрението на някого. Да търсиш одобрение означава слабост, подбужда уязвимост, подканва разочарованието. Не приемливо. Не се позволява от мрачната страна.

Започна да си повтаря своето верую: господство, манипулация, контрол.

Проблеснаха светкавици, докато Куин заемаше мястото си на подиума. Жената до него започна да кашля. Той ѝ предложи бонбонче и си помисли, че с радост би ѝ прерязал гърлото, защото му пречи да се концентрира.

Помисли си да го направи тук — да я хване за русите коси и с едно бързо движение да пререже гръкляна ѝ. Кръвта щеше да потече на вълни, а той щеше да се смеси с истеричната тълпа и да се измъкне. Усмихна се при тази мисъл и лапна бонбонче. Имаше вкус на череша.

Куин изнесе само най-важните подробности от профила, който бе изградил. Говори за обикновения убиец на проститутки: неадекватен загубеняк, който мрази жените и избира убийството като отмъщение за греховете на майка си. Куин все пак предположи, че това може да не е съвсем вярно и да не отговаря на образа на Крематора. Смяташе, че той е специален — интелигентен, организиран и умен — и призова обществото също да помогне за залавянето му.

Куин бе прав за едно нещо — няма нищо обичайно в Крематора. Не се интересувахе от жената, която го бе родила, така че не можеше да се вдъхнови от гаврата със спомена за нея.

Въпреки това някъде в дълбините на паметта си чуваше гласа ѝ да го критикува, да го дразни. И гняв се зароди в него. Проклетият Куин и неговите фройдистки глупости. Не знае нищо за еуфорията да отнемеш нечий живот. Никога нямаше да чуе прекрасната музика на писъците от болка и страх. Убийството нямаше нищо общо с адекватността, беше близко до превъзходството.

— Специален агент Куин, каква е теорията ви за изгарянето на телата?

Въпросът зададе журналист. Опасността при тези обществени събирания беше, че се превръщаха в пресконференции.

Директното предизвикателство можеше да предизвика още убийства. Погрешна дума, невнимателна модулация — още една смърт.

— Агент Куин?

— Изгарянето е подписът на убиеца — отвърна той, потърквайки челото си с ръка. Беше му горещо, в залата нямаше достатъчно въздух.

„Избери лице, което и да е“ — помисли си той, докато гледаше в тълпата. От дългогодишния си опит смяташе, че може да разпознае убиеца, да види собствената му аура, но поне засега не се получаваше.

Всяко лице в тълпата можеше да е неговата маска.

Автоматично проследи с поглед Кейт, когато тя влезе през страничната врата. Толкова я желаше, а тя не искаше да има нещо общо с него. Сега не беше подходящото време да мисли за това, трябваше да се съсредоточи върху случая.

— Би ли могло да е религиозен символ?

— Не бих го твърдял. Можем само да предполагаме. Възможно е да иска да каже, че грешниците ще горят в ада. Или да е пречистваща церемония за спасението на душите на жертвите. Или да покаже неуважението си към тях.

— Не е ли ваше задължение да уточните тези подробности? — извика репортер. Куин едва се сдържа да не потърси Типен сред тълпата.

— Профилът не е пълен — отвърна той. „Не ми казвай как да си върша работата, тъпако.“

— Вярно ли е, че сте се оттеглили от случая с отвличането на детето Бенет във Вирджиния, за да се заемете с този случай?

— Ами убийствата на гейове на Южния бряг?

— Имам още няколко неразрешени случая, по които работя.

— Тук сте заради Питър Бондурант — заяви някой.

— Отивам там, където ме изпратят — отвърна Куин.

— Защо Бондурант не е разпитан официално?

Началникът на полицията Гриър се появи на подиума и прекрати въпросите. Куин отстъпи назад и застана до Ковак. Опита се да диша спокойно.

— Виждаш ли онзи тъпанар, за когото говореше Лиска? — тихо попита Ковак. — Дошъл е с униформата си.

— С униформа лесно би накарал жертвите да тръгнат с него — отбеляза Куин.

— Смятам, че има връзка с убийството на Джилиан Бондурант — заяви Ковак.

— Накарай да го снимат, когато излиза. Покажи го на свидетелката. Може да го познае.

Гриър завърши речта си с молба за сътрудничество и обяви края на събранието.

Кейт се приближи, гледайки Ковак. Едуин Нобъл се бе насочил към Куин с каменно изражение и стиснати устни. Зад него беше д-р Лукас Бранд, пъхнал ръце в джобовете на скъпото си палто от камилска вълна.

— Агент Куин, може ли да поговорим?

— Разбира се.

— Питър бе много разстроен от посещението ви тази вечер — започна адвокатът.

Куин повдигна вежди.

— Знам, забелязах — отвърна той и бръкна в джобовете на панталоните си. — И дойдохте тук, за да ми го кажете?

— Тук съм, за да защитавам интересите на клиента си, обясни Нобъл. — Кани се да се обади на Боб Брюстър. Крайно недоволен е, че губите ценно време.

— Извинете, господин Нобъл, но си знам работата — отвърна Куин студено. — Не работя за него, но ако не е доволен, нека се обади на директора. Това няма да промени факта, че Джилиан се е обаждала два пъти, след като е напуснала дома му, нито пък, че никой от вас не си направи труда да информира полицията. Случило се е нещо с Джилиан тази вечер, а сега може би е мъртва.

— Джилиан имаше проблеми — обади се Бранд. — Питър обичаше дъщеря си, ще бъде съсипан, ако разровите миналото ѝ.

Нобъл разпери ръце — миротворецът, дипломатът:

— Просто се опитваме да сме дискретни, затова се обръщаме към вас, а не към полицаите. Питър, Лукас и аз обсъдихме положението и решихме да задоволим искането ви относно обажданията на Джилиан.

— Ами вашата етика? — попита Куин, гледайки към Бранд.

— Малка жертва в името на общото благо.

— Слушам ви.

— Вторият баща на Джилиан се бе свързвал няколко пъти с нея през последните седмици, настоявал да подновят връзката си. Чувствата на Джилиан към него бяха много объркани и сложни.

— Искала ли е да продължи връзката? — попита Куин. — Приятелката ѝ намекна, че го обичала, че искала да се омъжи за него.

— Джилиан е била много нещастно и объркано момиче, когато се е забъркала със Серж. Майка ѝ винаги я е ревнувала. Момичето жадувало за любов. Предполагам, че познавате хора, които са готови на всичко, за да я получат.

— Да, видях снимките след опита за самоубийство. Защо вторият ѝ баща не е бил съден?

— Не бяха повдигнати обвинения, напълно ѝ бе промил мозъка — с отвращение изрече Нобъл. — Джилиан отказа да говори с полицията.

— Питър се надяваше, че като се премести в Минесота и започне да се лекува, ще забрави случилото се — поясни Бранд.

— Така ли стана?

— Терапията изисква дълго време.

— А после Лъо Блан се обажда отново.

— В петък вечерта решила да каже на Питър. Естествено, той се разстроил. Уплашил се за Джили. Питър не може да изразява чувствата си. Загрижеността му се превърнала в гняв. Накрая се скарали. Джили си тръгнала. Обади ми се от колата.

— Къде е била.

— На някакъв паркинг. Не ми каза. Помолих я да се върне и да оправят отношенията си с баща си. Но тя беше разстроена и наранена, така че само му се обадила по телефона. Това е цялата история, много е просто, както виждате.

Куин се съмняваше, че е толкова просто. Нищо в живота и смъртта на Джилиан не беше толкова просто.

— Защо Питър не ни разказа тази история преди четири часа, докато стояхме във фоайето?

Нобъл хвърли изнервен поглед през рамо към затворената врата от другата страна на помещението, сякаш очакваше репортерите да я атакуват и да нахлуят вътре.

— За Питър не е лесно да говори за тези неща, агент Куин. Той е много затворен човек.

— Давам си сметка за това, господин Нобъл — изрече Куин, докато ровеше в джоба си за ментов бонбон. Намери го и го разви. — Бедата е там, че това е разследване на убийство, а при подобни случаи не можем да си позволим да се съобразяваме с личния живот на хората. — Той остави опаковката на барплота и сложи бонбона в устата си. — Дори ако името ти е Питър Бондурант и си близък с директора на ФБР. Поне докато със случая се занимавам аз.

— Добре — съгласи се Едуин Нобъл, отстъпвайки. Лицето му бе студено и безизразно като камък. — Скоро може и да не се занимавате със случая.

Тръгнаха си с недоволните физиономии на разглезени деца, втурнали се към дома, за да се оплачат. Щяха да кажат на Бондурант. Той от своя страна щеше да се обади на Брюстър, който пък щеше да го порицае. Или просто щеше да го изтегли от случая и да го изпрати другаде. Да разследва друга кървава история. Винаги имаше друг случай. И друг... и друг... Какво друго да прави в живота си, по дяволите?

Наблюдаваше как Нобъл и Бранд се насочват към изхода, преследвани от репортерите.

— Какво става? — попита Ковак.

— Опитват се да ни пречат.

— Кейт каза, че свидетелката й била чиста. Онази нощ в парка малката невинна душа се опитала да спечели някой и друг долар, като се забавлявала с някакъв нещастник.

— Този нещастник има ли име?

Ковак изръмжа:

— Хюбърт Хъмфри — републикански идиот с лошо чувство за хумор.

— Това изяснява нещата — сухо отбеляза Куин.

Телевизионните екипи прибираха камерите и прожекторите. Последните от тълпата се отдалечаваха. Събранието бе свършило, а с него бе спаднал и адреналинът, който караше сърцето му да бие учестено, а нервите му да се напрягат. Всъщност предпочиташе напрежението, защото то потискаше депресията и чувството на умора и обърканост. Предпочиташе действието, защото в противен случай трябваше да остане сам със страха си в хотелската стая. Страх, че не върши достатъчно, че пропуска нещо, че въпреки опита от безброй

много случаи е загубил нюха си на детектив и се блъска наоколо като слепец.

— Естествено, не е записала номерата на колата — продължи Ковак. — Няма адрес, нито разписка от кредитна карта.

— Може ли да го опише?

— Разбира се, бил е дълъг около девет сантиметра и е издавал звук като месомелачка.

— Интересно описание.

— Да, още един нещастник от средната класа с пикап и съпруга, която отказва да го обслужи.

Куин остро го изглежда:

— Какво?

— Съпруга, която...

— Другата част. Какво е карал?

— Пикап — очите на Ковак се разшириха, и той хвърли цигарата, която се канеше да запали. — О, Боже!

Той си тръгна с последните от тълпата. Слушаше откъслечни разговори за себе си.

— Ще ми се да бяха казали нещо повече за изгарянето.

— Човекът от ФБР каза, че този убиец изглежда като всеки обикновен човек. Възможно ли е? Да гори тела? Това е откачено. Сигурно е луд.

— Или много хитър. Огънят унищожава доказателствата.

— Не смятате ли, че огънят е нещо символично? — намеси се в разговора той. — Може би е религиозен фанатик. Нали знаете: прах съм и в прах ще се превърна.

— Възможно е.

— Обзалагам се. Когато го хванат, ченгетата ще открият, че вторият му баща е бил религиозен фанатик или нещо подобно — каза той, мислейки за човека, който живееше с майка му, докато беше малък. Човекът, който вярваше, че ще я спаси чрез побой и сексуално насилие.

— Извратен тип. Да измъчва жени и да ги убива... Трябвало е да го удавят като коте, когато се е родил.

— Тези ненормалници винаги обвиняват майките си. Сякаш нямат собствен ум.

Прииска му се да грабне двете жени и да ги накаже за думите им. Да ги хване за гърлата и да изкрещи името си в посинелите им лица. Гневът му се разгоря.

— Четох за Куин. Той е невероятен. Заловил е убиеца на деца в Колорадо.

— С удоволствие бих дала показания пред него — отвърна другата жена. — Джордж Клуни и наполовина не е толкова красив.

Засмяха се, а него го обзе желание да извади чук й да разбие черепите им. Почувства горещината на огъня в гърдите си. Главата му започна да пулсира. Силната потребност го изгаряше като треска.

Паркингът пред общинския център бе препълнен с коли. Отиде до своята и се подпря на нея със скръстени ръце.

— Няма смисъл! — подвижна той на полицаите, които се опитваха да насочват движението.

— Изчакайте.

Идиот. Кой е неадекватен в това положение? Не Крематора, а тези, които го търсят. Те виждат в него само обикновен човек.

Загледа се как хората напускат сградата и тръгват по алеята. Някои бяха граждани, други — ченгета. Познаваше някои от тях.

Куин се появи от страничната врата — място, което журналистите бяха пренебрегнали. Беше без палто, застана в сянката на входа. От устата му излизаше пара, бръкна в джобовете си и се заоглежда.

„Мен ли търсиш, агент Куин? Неадекватният загубеняк с комплекси за майка си? Чудовището? Скоро ще откриеш какво наистина може чудовището.“

Крематора имаше план. Щеше да се превърне в легенда. Убиецът, който провали Джон Куин. Истински триумф на върховния убиец над превъзходния ловец.

Седна зад волана на колата, с която бе дошъл тук, запали мотора, пусна отоплението и прокле студа. Излезе на заден ход от паркинга и последва сребристата тойота по улицата.

18.

Кейт паркира внимателно колата в стария тесен гараж, намиращ се зад къщата. През зимата тя постоянно си мечтаеше за гараж, свързан с жилището, но когато дойдеше пролетта и цветята в градината цъфнеха, забравяше за снега, който ѝ се налагаше да газире, както и за опасността да минава по тъмната алея в град, пълен с престъпници.

Вятърът разпиля сухите листа, струпани покрай стените на гаража. Кейт потрепери, обърна се и се вгледа в тъмнината назад — за всеки случай. Явно се дължеше на параноята ѝ, както и на събранието, проведено с единствената цел да примамят серийния убиец в капана.

Старите чувства от времето, когато работеше за Бюрото, я връхлетяха. Спомени за ужасни престъпления, станали тема на най-обикновени разговори около автомата за газирана вода. Серийните убийства бяха част от нейния свят, този вид разговори не ѝ се струваха странни до края на кариерата ѝ — докато Емили не умря. Тогава смъртта неочаквано придоби по-личен характер и тя загуби лустрото на безпристрастността, необходима за работата ѝ. Накрая не можеше повече да понася нищо, свързано със смърт.

Зачуди се как Джон все още се справя... ако наистина успяваше. Тази вечер ѝ се стори преbledнял, изтощен и сивкав на силното осветление. Едно време стратегията му бе да работи неуморно. Не му се налагаше да се справя с чувствата си, тъй като беше твърде зает, за да се занимава с тях. Това вероятно не се бе променило. Какво я интересуваше дали е така все още?

Пъхна ключа в ключалката на задната врата и спря, преди да го превърти. По гърба ѝ полазиха тръпки. Бавно се извърна и се вгледа в сенчестите ъгли на градината. Неочаквано си спомни, че е оставила клетъчния си телефон в колата. От другата страна на градината, в тъмния гараж.

По дяволите. Можеше да приема съобщения и по телефона в къщата. Ако Господ съществуваше, нито един от клиентите ѝ нямаше

да я търси тази вечер. Искаше ѝ се да се потопи в топлата вода на ваната с чаша от успокояващото я средство. Този случай можеше и да я убие, но поне щеше да умре чиста и приятно замаяна.

След нея не се втурна никакъв маниак, в кухнята също не я дебнеше някой с касапски нож. Тор се отърка в краката ѝ и започна шумно да се оплаква заради закъснялата си вечеря. Кейт остави чантата си на барплота и включи малкия телевизор, за да чуе новините. С една ръка разкопча палтото си, а с другата извади котешката храна от хладилника. След това взе бутилка „Сапфир“.

Основно място в новините в десет часа бе отредено на събранието. Показаха кадри — Тони Ърскин и жените от „Феникс“, полицейският началник Гриър, преминаващ по подиума, и Джон, обясняващ сериозно ролята на Бюрото в разследването.

Мрачен и привлекателен. Беше фотогеничен. Изглеждаше по-стар, но дори това му отиваше — около очите му имаше леки бръчици, късо подстриганата му коса бе прошарена. Неочаквано изпита силно физическо привличане, което не можеше да преодолее, можеше само да се преструва, че не му обръща внимание.

Сетне започнаха да повтарят фактите от убийствата, а на екрана се появиха фотографиите на Питър и Джилиан Бондурант. Последва информация за наградата и номерът на горещата линия, след което преминаха на друга тема: как премръзнали ченгета се сгряват в стриптийз клубовете.

Кейт загуби интерес към новините и тръгна към трапезарията. Включи стария полилей в мисионерски стил, който бе поправила сама, и се замисли за Бондурант и дали Джилиан отговаря на профила на жертва.

— Проклет да си, Джон — измърмори тя.

„Ще поговорим за случая. Имам някои идеи, които искам да споделя с теб.“

„Това не е моя работа, вече не работя за Бюрото.“

„Ти си експерт в тази област...“

Имаше достъп до всеки експерт, едва ли се нуждаеше от нея.

Остави палтото си на облегалката на един стол и седна до дъбовата маса, която бе реставрирала през онова лято, когато напусна Бюрото. Беше наранена, все още замаяна от смъртта на Емили, от разбития си брак и приключването на връзката с Куин. Животът, такъв,

каквото го познаваше, бе приключил и трябваше да започне всичко отначало. Сама, без да брой призраците.

Никога не сподели с приятели нещо за Куин, не се довери дори на сестра си или родителите си. Те не знаеха, че е напуснала Бюрото поради скандал. Не би могла да обясни какво изпитваше към Куин, когато Стивън започна да се отдалечава от нея, изпълнен с мъка и гняв.

Дори прекратена, тази връзка бе твърде скъпа, за да я сподели с някого. А и едва ли някой би я разбрал. Родителите ѝ със сигурност не биха я възприели по-различно от колегите ѝ в Куонтико.

Бе поддържала любовна връзка и бе лъгала съпруга си. Беше постъпила подло. Хората щяха да повярват в това — в най-лошото. Никой не искаше да знае колко самотна се бе чувствала и колко силно се нуждаеше от подкрепа и утеха. Не желяеха да чуят за нещо повече от физическото привличане, което изпитваше към Джон Куин — и той към нея. Хората предпочитаха да вярват в най-лошото, защото така ликвидираха вероятността това да се отрази на собствения им живот.

Кейт запази тайната си — и вината, и разкаянието, както и сърдечните си терзания. Изгради си нов живот, като внимаваше да стъпва върху здрава основа и уравновесява нещата. Работата ѝ бе от осем до пет часа през повечето дни. Клиентите пристигаха и си отиваха. Тя трябваше да им помогне, а сетне животът им продължаваше в друга посока. Връзката ѝ с тях можеше да се прекрати и да се управлява.

Представи си Енджи и отпи голяма глътка от питието си. Спомни си за сълзите на момичето — отракано улично хлапе, свито на кълбо и плачещо като дете, каквото никога не би признала, че е. Уплашена и засрамена — тя никога не би си го признала.

Кейт бе коленичила до Енджи, бе опитала да осъществи контакт с момичето, бе докоснала ръката или коляното ѝ, бе я погалила по главата, но момичето продължи да крие лицето си. В ума ѝ се въртяха едни и същи мисли и чувства — че е ничия майка, че тази връзка с момичето е нещо повече, отколкото Кейт би желала, и по-малко от това, от което се нуждаеше Енджи.

Но голата истина бе, че Кейт бе единствената опора, която Енджи притежаваше. Нямаше друг защитник в службата, който би се изправил срещу Тед Сабин. Не бяха много и онези, които биха се застъпили за Енджи.

Историята, която момичето разказа, бе тъжна и жалка. Някой я бе взел от улица „Лейк“ и я бе изритал при парка, лесна сексиграчка за мъже, които дори не знаеха името ѝ. Мъжът ѝ бе платил двадесет долара, въпреки че обикновено таксата бе тридесет и пет, беше я посъветвал да се оплаче на ченгетата, когато тя бе възразила, и я бе изхвърлил от колата си. Беше я зарязал там като мръсно коте в нощта.

Представи си я как стои там сама, раздърпана, миришеца на секс, със смачкана банкнота от двадесет долара в джоба. Изоставена. Самотна. Едва ли беше на повече от петнадесет или шестнадесет. Не много по-голяма отколкото щеше да е Емили, ако беше жива.

Очите ѝ се насълзиха. Отново отпи от чашата си. Нямаше смисъл да плаче. Емили я нямаше, а Енджи не можеше да я замени. Кейт не се нуждаеше от заместител. Неочаквано я изпълни усещане за празнота. Беше привикнала към тези пристъпи и се опита да отблъсне болката. Трябваше отново да се скрие зад високите стени.

Умората и алкохолът надделяха, тя се изправи и тръгна към кабинета. По-добре да провери съобщенията. Искаше да се обади във „Феникс“ и да се свърже с Енджи за последен път — да укрепи връзката им от този следобед.

Отхвърли мисълта за самотното момиче, разочаровано и уплашено. Отхвърли мисълта, че трябва да задълбочи връзката им.

Антрето се осветяваше от уличната лампа, светлината бе сребриста и мека, проникваше през двата странични прозореца до вратата. Отдавна се канеше да ги зазида, защото бе много лесно някой да ги счупи и да се промъкне в къщата. Винаги, преди да си легне, се сещаше за това.

Кабинетът бе слабо осветен. Не беше променила нищо от времето, когато беше дете, а баща ѝ работеше като изпълнителен директор на „Хъниуел“. Стаята беше претрупана, пълна с книги и леко ухание на пури и кожа. Червената лампичка на телефонния секретар светеше, но телефонът извъня, преди да успее да натисне копчето за превъртане.

— Кейт Конлан.

— Ковак е. Потеглай към „Феникс“, Червенокоске. Свидетелката ни е изчезнала. Ще се видим там.

— Трябваше да остана — изрече Кейт, крачейки из овехтелият кабинет във „Феникс“, с ръце на кръста. — По дяволите, трябваше да остана.

— Не можеш да работиш по двадесет и четири часа, Червенокоске — отвърна Ковак и запали цигара.

— Не — измърмори тя, хвърляйки гневен поглед към агента от отдел „Наркотици“, на когото Ковак бе възложил да наглежда Енджи, докато е във „Феникс“ — нечистоплътен, слаб мъж във военна куртка, на джоба на която бе изписано Айверсън. — Това беше твое задължение.

— Хей — вдигна ръце мъжът. — Бях тук, но ми бе казано, че не си искала да се доближавам твърде много. Трябва да се е измъкнала през задния вход.

— Хубава работа! Откъде реши, че се е измъкнала! Защото не е излязла от предната врата ли?

Човекът отметна глава назад и изгледа нахално Кейт. Държание, което бе придобил при общуването си с наркостилари.

— Не съм молил да ме слагате тук, нито пък съм длъжен да слушам глупостите на някакъв социален работник.

— Внимавай! — изръмжа Куин.

Кейт изгледа студено мъжа.

— Ти изпусна единствената ни свидетелка, глупако. Изобщо ли не се чувстваш виновен? Добре. Какво ще кажеш в такъв случай да поговоря с шефа ти? Или с окръжния прокурор? Как ще обясниш на кмета, че си изпуснал свидетелката на изгарянето на трупа на дъщерята на Питър Бондурант? Или ще кажеш на Грейс Нобъл, че не е престижно да си детегледачка?

Лицето на Айверсън почервения.

— Проклятие — изрече той, отстъпвайки назад. — Махам се оттук.

Ковак го остави да се отдалечи. Предната врата изскърца и се затръшна, звукът отекна в празния коридор.

— Всички началници ще си го изкарат на него — констатира той и въздъхна. — Ще го съсият от работа.

Кейт отново закричи.

— Дали е избягала, или са я отвлекли?

— Айверсън каза, че вещите ѝ липсват и няма следи от насилствено влизане през задния вход. През цялото време в къщата е имало и друга жена. Но тя не е видяла, нито е чула нещо. Дватама с Куин пристигнахме малко преди теб. Още не сме огледали лично.

Кейт поклати глава, ядосана на собствената си глупост.

— Всъщност постигнах напредък с нея. Трябваше да остана.

— Кога я доведе тук?

— Не знам. Може би след осем. Каза ми за онзи мръсник в парка, но после се притесни и се разстрои, не исках да я притискам. Заведох я до Градския център да хапнем и да си купи някои вещи.

— Лейтенант Фаулър успя ли да отдели някакви средства за нея?

Кейт направи гримаса и не отговори на въпроса. Беше дала от собствените си пари, но това нямаше значение.

— После я доведох тук.

Енджи ставаше все по-тиха, колкото повече приближаваха „Феникс“. Отново се бе затворила в себе си. „А аз я оставих да го стори“ — помисли си Кейт.

— Оставих я и отидох на събранието. По дяволите, трябваше да остана.

— Кой беше тук, когато си тръгна?

— Грег Ърскин... но той дойде на събранието... и една жена. Не я познавам. Не я видях. Грег ми каза, че е тук. Не исках Енджи да е сама.

Беше лесно да си представи Енджи в тази стара, голяма къща. Ако Джо Подпалвача имаше начин да разбере къде се намира... Трите му жертви бяха изчезнали, без да окажат съпротива. Бяха изчезнали, просто и лесно, а Енджи ди Марко твърдеше, че може да го разпознае.

Сега момичето също беше изчезнало. Беше проявила нехайство...

— Провалих се и я загубих.

Кейт осъзна, че губи контрол над чувствата си, но бе късно да ги овладее. Прилоша ѝ, почувства се замаяна. Усети метален вкус в устата си.

Почувства, че Куин се доближава зад нея, знаеше, че е той, без да има нужда да се обръща. Тялото ѝ все още помнеше близостта му. През ума ѝ премина объркваща мисъл: физическият магнетизъм не бе избледнял през всичките тези години.

— Грешката не е твоя, Кейт — тихо промълви той.

Сложи ръка на рамото ѝ, пръстите му леко започнаха да разтриват напрегнатите ѝ мускули. Това движение ѝ бе познато до болка, но я успокои.

— Сега това не е от значение — отвърна тя, отдръпвайки се сковано. — Трябва да я намерим, така че да започваме да я търсим.

Качиха се горе в стаята, където бяха настанили Енджи с още една жена. Стените бяха грозно жълти, а дървените части бяха потъмнели от времето.

Леглото на Енджи не беше оправено. Найлоновата торбичка от Градския център, където бяха пазарували, лежеше сред разбърканите чаршафи, а пуловерът и джинсите ѝ ги нямаше. Мръсният сак също бе изчезнал, което навеждаше на мисълта, че момичето е избягало по собствено желание.

На нощното шкафче бе оставена малка статуетка на ангел.

Кейт я взе и се загледа в нея: миниатюрно творение, което бе купила от индианка в Санта Фе за пет долара. Беше дала на внучката на старата жена още един долар, защото тя внимателно бе увила статуетката. Докато наблюдаваше малкото момиче, беше си спомнила за Емили и едва не се разплака.

— Знаеш ли нещо за това? — тихо попита Куин, доближавайки се отново до нея.

— Разбира се. Енджи я открадна от бюрото ми днес — Кейт докосна нарисувания ореол над главата на ангела. — Имам колекция от ангели пазители. Смешно, нали? Всъщност не вярвам в тях. Ако съществуваха, нямаше да има работа за нас, нямаше да загубя дъщеря си и нямаше да има деца като Енджи. Глупаво е, но ми се иска да беше взела ангелчето със себе си.

Статуетката се изплъзна от пръстите ѝ и падна на стария килим до леглото. Кейт коленичи да я вземе и опря лявата си ръка на пода. Сърцето ѝ започна да бие силно, когато обърна ръката си с дланта нагоре.

— О, Боже! — възкликна тя, взирайки се в кръвта.

Куин изруга, грабна ръката ѝ и я дръпна близо до светлината.

Кейт се изтръгна от него и доближи лице до стария дървен под. Айверсън не бе забелязал нищо, защото не бе търсил внимателно.

— Не — измърмори тя, откривайки още една капка, после видя петно, което някой се бе опитал да почисти. „Трябваше да остана при нея.“

Следата водеше към коридора, а сетне към банята.

Кейт усети, че я обхваща паника.

— О, Господи, не!

„Трябваше да остана при нея.“

Залитайки, тръгна по коридора, сърцето ѝ биеше като лудо.

— Не пипай нищо! — извика Ковак, вървейки след нея. Кейт се опита да отвори вратата на банята, но не успя, така че Ковак се намеси и силно бутна вратата с рамо. Извади химикалка от джоба на самото си и с нея натисна ключа на осветлението.

Помещението бе облепено в тапети в яркорозово, оранжево и сребристо, които явно са били модерни през седемдесетте. Плочките бяха бели и захабени. Бяха опръскани в кръв.

„Защо не останах при нея?“

— Излез в коридора, скъпа — изрече Куин, слагайки ръце на раменете ѝ, докато Ковак дърпаше завесата на ваната.

— Не.

Не помръдна от мястото си, въпреки че трепереше. Куин я прегърна, готов да я подкрепи.

Не откриха тяло. Енджи не лежеше мъртва във ваната. Въпреки това стомахът ѝ се бе свил. Куин я прегърна по-силно, а тя се облегна на него.

Кръвта по белите плочки бе избледняла. Към канала се стичаше тънка струйка разредена с вода кръв.

Кейт притисна с ръка устата си, размазвайки кръв по брадичката си.

— По дяволите — въздъхна Ковак и се отдръпна от ваната.

Отиде до пластмасовия кош до мивката и го отвори със същата химикалка.

— Хей, Ковак — повика го Елууд, показвайки се на вратата. — Какво става?

— Обади се на момчетата от криминалната. — Той извади една хавлиена кърпа, сетне втора. И двете бяха мокри и изцапани с кръв. — Май тук е извършено престъпление.

19.

Тони Ърскин влезе в предната стая все още облечена в елегантния си тоалет — черни панталони, червено сако и бяла блуза. Очите ѝ гневно блестяха.

— Не ми харесва, че отпред са спрели полицейски коли. Не може ли поне да изключат светлините? Трябва да се съобразяваме със съседите, сержант. Те и без това не са доволни от присъствието ни тук.

— Съжалявам, госпожо Ърскин — сухо изрече Ковак. — Отвлеченията и убийствата са неприятна работа. Знам го от личен опит.

Слаба червенокоса жена с вид на наркоманка влезе в стаята, последвана от Грег Ърскин, който изглеждаше като модел на Еди Бауер с ботуши, джинси и памучна риза, под която се подаваше бяла тениска. Той сложи ръка на рамото на червенокосата и я побутна навътре.

— Това е Рита Ренър. Тя беше с Енджи тази вечер, преди да изляза.

— Всъщност не бях с нея — тихо изрече жената. — Гледах телевизия. Видях я да се качва горе. Остана в банята доста дълго... чувах водата да тече. Не ни се разрешава да се задържаме дълго в банята.

— Забелязахте ли по кое време спря да тече водата?

— Не. Заспала съм на канапето. Не се събудих до новините.

— Когато се събудихте, чухте ли нещо? Да е имало някой в къщата... освен Енджи?

— Не и след като Грег излезе.

— Не чухте отваряне или затваряне на врати? Крачки? Нещо друго?

Ренър поклати глава, взирайки се в краката си.

— Вече ви каза, че не е чула нищо — нетърпеливо изрече Тони Ърскин.

Ковак не ѝ обърна внимание.

— Защо не отидохте на събранието с останалите?

— Подозирате ли Рита в нещо? — студено попита Тони.

— Не, просто съм любопитен.

Очевидно нервна, Рита погледна първо единия, после другия Ърскин, сякаш искаше разрешение да говори.

— Не обичам тълпите — накрая изрече тя. — Трудно ги понасям заради Фаун.

— Рита и Фаун Пиърс, или както вие я наричате — жертва номер две, бяха приятелки — Тони сложи ръка на костеливото рамо на Рита. — Не че това ви интересува.

— Утре ще изпратим детектив за разпит. Тази вечер моята задача е да разбере къде е Енджи ди Марко. Трябва да я намерим — заяви мрачно Ковак.

— Нима смятате, че убиецът е дошъл тук за нея? — попита Тони разтревожено.

— Не ставай смешна — обади се Грег, опитвайки се да се усмихне. — Никой не е прониквал тук.

Съпругата му се обърна към него и го изгледа сърдито.

— Не съм смешна. Всеки може да влезе тук. От месеци те моля да сложиш нови ключалки и да затвориш старата врата на мазето.

Ърскин се изчерви.

— Вратата е заключена отвътре.

Ковак погледна към Елууд.

— Провери я.

— Ще ви заведе — предложи Ърскин, нетърпелив да се отърве от съпругата си.

Кейт го задържа с въпрос:

— Грег, Енджи каза ли ви нещо, преди да тръгнете за събранието?

Той нервно се засмя и тя си помисли, че това е доста неприятен навик.

— Енджи не ми е казвала нищо. Отбягваше ме като чума.

— По кое време тръгнахте за събранието? — попита Ковак.

Ърскин вдигна вежди над очилата си.

— Заподозрян ли съм?

Тони гневно изгледа Ковак.

— Не разбираш ли, че искат да ни накажат, Грег? Полицията не обича да привлича внимание към провалите си.

Ковак ѝ хвърли хладен поглед.

— Просто се опитвам да изясня времето, госпожо. Това е всичко.

— Тръгнах скоро след Кейт — обясни Грег. — Трябва да съм пристигнал на събранието към... колко, скъпа? Осем и половина, девет без петнадесет?

— Нещо такова — нацупено отвърна съпругата му. — Закъсня.

— Забавих се с пещта — на челюстта му потрепна мускул. Отново се обърна към Елууд. — Ще ви покажа вратата на мазето.

— Може ли да тръгваме, сержант? — попита Тони Ърскин. — Вечерта беше дълга.

— На мен ли го казвате? — измърмори Ковак, махвайки с ръка.

Кейт излезе след тях от стаята, но зави надясно към входната врата, оставяйки Тони Ърскин да разговаря с живеещите в къщата, които се бяха струпали в дневната.

„Нашият живот също е от значение“ беше изписано на предната веранда на „Феникс“.

— Ще вали сняг — каза тя, мушкайки ръце в джобовете на палтото си, не заради времето, а защото изпита студ вътре в себе си.

Ако Тони Ърскин беше недоволна заради двете полицейски коли, паркирани пред къщата, какво ли щеше да стане, когато микробусът на хората от лабораторията спреше отпред. Униформените полицаи вече бяха започнали да разпитват съседите за непознати коли, за човек, дошъл пеша или носещ нещо, или за мъж, придружаващ момиче — всичко, което би им помогнало да открият следа. Въпреки късния час къщите наоколо бяха осветени.

— Кейт, не знаем какво се е случило — произнесе Куин.

— Е, смятам, че може да се каже, че Енджи не се е порязала, докато си е бръснала краката.

Потръпна при мисълта за видяното. Кръв по пода, по белите плочки, по хавлиените кърпи. Крайниците ѝ омекнаха.

„Трябва да си силна, Кейт. Потисни чувствата си. Издигни стените.“

— Мисля, че е станало така — продължи тя въпреки буцата, която се надигаше в гърлото ѝ. — Той се е вмъкнал в къщата през задната врата. Заловил я е. Последвала е борба, съдейки по кървавите отпечатыци в банята... Предполагам, че са на Енджи. Може да я е убил. Най-вероятно. Оставил я е да кърви във ваната, иначе щеше да

има кръв и другаде. Искал да изглежда така, сякаш е напуснала сама, опитал се е да почисти кръвта, но е бързал и не си е свършил добре работата. Въпреки това усилията му щяха да свършат работа, ако не бяхме дошли тази вечер.

— Откъде е разбрал, че е тук?

— Не знам. Тя имаше чувството, че я наблюдава. Може би е било така.

— И как така никой не е чул нищо?

— Той вече успя да отвлече и да измъчва три жени, без някой да разбере нещо. Рита Ренър е заспала на първия стаж пред телевизора. Къщата е голяма.

Куин поклати глава.

— Нещо не се връзва.

— Защо? Защото ти се иска той да е присъствал на събранието?

Куин се облегна на парапета.

— Може и да е бил на събранието. Беше наблизко, а то свърши час и половина преди двамата с Ковак да дойдем. Въпросът ми е, защо е рискувал? Момичето не ни беше казало нищо за него... нито име, нито описание на външния вид. Не позна никого от албумите със заподозрени. Защо е рискувал?

— За да ни докаже, че може — отвърна Кейт. — Искал е да ни натрие носа. С това събрание възнамерявахме да го накараме да се покаже и ето, че той отвлича единствената ни свидетелка. Сигурно много му е харесало.

Куин наблюдаваше как един от мъжете от криминалния отдел внася прахосмукачка в къщата.

— Защо дойдохте тук тази вечер? — попита Кейт. — Ковак не ми каза.

— Когато си му разказала за Енджи и онзи мъж в парка в неделя вечерта, споменала си, че човекът бил с пикап. Смятам, че има голяма вероятност Джо Подпалвача да транспортира телата до парка с нещо подобно. Нещо, което наподобява превозните средства, използвани в парковете. Вероятно пикап.

Стомахът на Кейт се сви. По тялото ѝ полазиха студени тръпки.

— О, Боже, Джон. Нима той е бил неин клиент?

— Той мрази жените, особено тези, които се занимават с безразборен секс. Отзад е карал труп. Качва случайно момиче и прави

секс с нея. Това го възбужда. Вълнението му напомня за възбудата от убийствата. В същото време мислено отстоява правото си на власт и контрол върху жените, с които е. Мисълта, какво може да причини на партньорката си, се съчетава с чувството за контрол над нея и над собственото си желание да убива.

— Решението да не убива поддържа чувството му за власт. Всичко е съсредоточено върху церемонията по изгарянето — така завършва един цикъл — довърши Кейт.

— Изглежда логично.

— Енджи каза, че мъжът я е изхвърлил от пикапа и тя го наблюдавала, докато се отдалечава. От мястото, където я е оставил, е трябвало да направи обратен завой, да се върне много бързо, за да е възможно тя да види как изгаря тялото.

Куин повдигна рамене.

— Това е само теория.

Теория на човек, който знаеше за сексуалния садизъм повече от всеки друг в страната. Кейт се вгледа в мрака.

— Но ако е бил същият мъж, защо не ни го каза? И защо не даде по-добро описание? Видяла го е лично и отблизо.

— Само тя може да ти отговори на тези въпроси.

— Сега няма да може — тихо промълви Кейт. — Беше й много трудно да ми разкаже за този следобед. В началото на цялата бъркотия тя се държеше толкова грубо, показва толкова цинизъм, но когато накрая ми призна за мъжа, стори ми се засрамена. Повтаряше, че не обича да го прави, че съжалява. И плака.

Собствените й чувства се надигнаха при този спомен, както се бе случило още следобеда, докато беше с Енджи.

— Харесваш това момиче — заяви Куин.

Тя въздъхна.

— Какво да й харесам? Тя лъже, краде и е проститутка.

— И се нуждае от теб — кротко каза той.

— Е, виж какво се случи с нея.

— Грешката не е твоя, Кейт.

— Трябваше да остана при нея.

— Откъде би могла да знаеш какво ще стане?

— Тя беше много уязвима — разсъждаваше Кейт. — Трябваше да остана при нея, да науча нещо повече. Не го направих, защото...

Задави се, не желаейки да си признае. Не и тук. Не пред Куин. Познаваше я твърде добре — или поне едно време. Познаваше всяка слаба точка в душата ѝ. Беше я подкрепял толкова пъти, когато бе съсипана от мъка и от чувството за вина, заради смъртта на Емили. Беше я утешавал със силата си и успокоявал с прегръдките си. Не можеше да му позволи да го стори сега, дори не искаше да му позволи да се опита.

— Тя не е Емили, Кейт.

Кейт си пое рязко въздух, сякаш я бе ударил и се извърна към него.

— Много добре го разбирам. Дъщеря ми е мъртва.

— Още ли се обвиняваш? След толкова години?

— Доколкото ми е известно няма ограничения за чувството на вина.

— Грешката не беше твоя. Нито пък тази.

— Емили беше моя дъщеря и моя отговорност. Енджи е моя клиентка и съм отговорна за нея — упорито произнесе тя.

— Колко от клиентите си водиш у вас? — настоя Куин, отдалечавайки се от парапета.

— Нито един, но...

— С колко от тях си оставала по цяло денонощие?

— С никого, но...

— Тогава няма причина да смяташ, че е трябвало да останеш при нея.

— Имала е нужда от мен, а аз не бях тук.

— За Бога, никога не изпускаш случай да се самонакажеш — въздъхна Куин. Старият гняв отново се надигна в него. Спомняше си много добре, как се опитваше да убеди Кейт, че няма вина за смъртта на Емили. Спомняше си много добре, как я бе разтърсил някога. Сега му се искаше да стори същото.

Стоеше пред него, гневна и готова да се защити. Прекрасна. Уязвима. Искеше да ѝ спести болката. Обаче тя щеше да се защитава със зъби и нокти против това му намерение.

— Поемам отговорността — сякаш не знаеш как е — горчиво изрече тя. — Великият Куин, който изрязва раковите клетки на съвременното общество. Изкоренява злото с голи ръце. Искаш да

поемеш света на плещите си, сякаш си единственият пазител и имаш нахалството да ме критикуваш? Господи, ти си поразителен!

Поклати глава, мина покрай него и тръгна към стълбите отпред.

— Къде отиваш? — протегна ръка към нея, сякаш имаше право да я докосва. Тя се отдръпна, изгледа го с леден поглед.

— Смятам да направя нещо. Няма да стоя тук и да си гриза ноктите цяла нощ. Има малка вероятност Енджи да си е тръгнала сама. Поне мога да се опитам да я открия.

С ръце в джобовете, ровейки за ключовете, тя слезе по стълбите и се отправи към колата си. Куин погледна към предната врата на „Феникс“. Нямахше какво да прави тук. А отдалечаващата се Кейт отприщи паниката в него. Глупава мисъл. Тя не го искаше, точка. Беше й по-добре без него. Ако беше по-силен, щеше да я остави да прави каквото иска.

Но той не беше толкова силен и нямаше да остане дълго тук. Може би седмица. Защо да не бъде малко повече време с нея? Новите спомени се смесиха със старите, изваждайки го от вцепенението, в което самотата заплашваше да го погълне.

— Кейт! — извика той. — Почакай. Идвам с теб.

Тя нетърпеливо повдигна вежди.

— Не помня да съм те канила?

— Двамата ще огледаме по-добре — настоя Куин.

Искаше й се да откаже. Не желаше той да разчопли старите рани. Правеше го успешно и сама. После си спомни как бе сложил ръце на раменете й, готов да я измъкне, ако зад завесата на ваната бяха открили нещо ужасно. Помисли си колко естествено се облегна на него, колко лесно прие прегръдката му. Поне сега трябваше да откаже.

Той я наблюдаваше, тъмните му очи бяха напрегнати, сетне неочаквано се усмихна очарователно. Нещо се стегна в гърдите й, точно както преди години.

— Обещавам да се държа прилично и ще те оставя ти да шофираш.

Тя въздъхна и се отправи към колата. Натисна копчето за автоматично отключване.

— Е, дано половината да е вярно.

Обиколиха местата на улица „Лейк“, където кипеше нощен живот. Имаше приют за бездомни жени с деца. Обществена пералня,

през витрината на която забелязаха как служителят гони мръсен скитник на улицата.

Никой не беше виждал Енджи. Половината от хората едва погледнаха снимката. Кейт не искаше да мисли за това. Не можеше да реши кое е по-голямо наказание: да прекара нощта в тази отвратителна част на града или да стои у дома и да пие джин, докато престане да си спомня за кървавите петна.

— Имам нужда от едно питие — каза тя, когато влязоха в заведение с името „Ейт Болс“. Беше задимено, чуваха се удари от бiliarдни топки и протяжната песен на Джони Ланг „Излъжи ме“.

— Преди малко приключихме, красавице — заяви барманът. Беше огромен, с бръсната глава и тънки китайски мустаци. — Казвам се Малкия Марвин. Какво ще кажеш за нещо черно и силно като мен?

Куин извади картата си и го изгледа свирепо.

— Проклятие. Това били Скъли и Мълдър — възкликна Малкия Марвин и невъзмутимо взе каничката с кафе.

Кейт седна до бара.

— И кафето ще свърши работа.

Около масите за бiliarд имаше поне дузина сериозни играчи. Две проститутки, сякаш бяха част от декорацията, изглеждаха отегчени и нетърпеливи, тъй като нощта напредваше. Едната се загледа в Куин и сбута другата, но не направиха опит да се доближат.

Малкия Марвин хвърли сърдит поглед на Куин.

— Хей, човече, май съм те виждал по телевизията. Така ли е?

— Търсим едно момиче — заяви агентът.

Кейт извади снимката и я постави на бара, очаквайки Марвин да ѝ обърне внимание. Той я вдигна с дебелите си пръсти и присви очи.

— Да, идвала е тук.

Кейт се напрегна:

— Тази вечер?

— Не, в неделя, около десет и половина или единадесет. Влезе да се стопли, но аз я прогоних. Това дете можеше да ми навлече неприятности.

— Тръгна ли си с някого? — попита Куин.

— Не. Върна се на улицата и се разхождаше там известно време. После ми стана някак гузно — помислих си, ако ми беше племенница или нещо подобно и някой я беше изхвърлил на улицата, със сигурност

щях да му смачкам фасона. Та отидох да ѝ кажа, че може да изпие чаша кафе, ако иска, но тя тъкмо се качваше в някаква кола.

— Каква кола? — попита Кейт.

— Нещо като пикап.

Сърцето и заби силно и погледна към Куин, но вниманието му все още бе приковано към Малкия Марвин.

— Предполагам, че не си записал номера?

— Хей, човече, не ми влиза в работата.

— Не ти ли мина през ума, че човекът нарушава закона? — попита Кейт.

Малкия Марвин се намръщи:

— Виж, грижа се за това, което става тук, Скъли. Останалата част от света не е мой проблем. Момичето се държеше като проститутка. Това не ми влиза в работата.

— А ако ти беше племенница?

Куин я изглежда предупредително и зададе нов въпрос:

— Видя ли шофьора?

— Не погледнах. Просто си помислих, че е голям нещастник, щом може да качи такова дете в колата си. Светът е студено и извратено място, нали ме разбирате?

— Да — прошепна Кейт, прибирайки снимката на Енджи. Погледна отново красивото ѝ екзотично лице с нацупена уста и гневни очи. — Много добре ви разбирам.

Сложи снимката в чантата си, хвърли банкнота на бара за кафето, което не бе докоснала, и излезе от заведението. Духаше силен вятър и валеше сняг. Улицата бе пуста.

Облегна се на стената и си пожела вятърът да отнесе чувствата, които се бореха в нея.

Познаваше света твърде добре, за да допусне тази несправедливост и жестокост да я сломят толкова лесно. Естествено, барман от тази част на улица „Лейк“ не би се заинтересувал от съдбата на някаква си проститутка, млада или не. Виждаше ги всеки ден и не си правеше труда да се заглежда в тях. Имаше си собствени грижи.

Сърцето ѝ се сви, защото знаеше какво следва. Този, който бе качил Енджи ди Марко пред „Ейт Болс“, я бе отвел до местопрестъплението, така че шофьорът можеше да е самият убиец.

Но дори да беше още един нещастник, готов да си плати за секс, той я бе откарал на среща със съдбата, която можеше да я убие.

Куин излезе от заведението, присвил очи срещу студа и виелицата.

— Ковак би казал: „Добра работа, Червенокоске.“ Ако искаш да се откажеш от лекия си начин на живот, той ще каже добра дума за теб.

— Така ли? Винаги съм искала да работя нощно време, през почивните дни и да газя в трупове. Сега е големият ми шанс.

— Ковак ще изпрати екип да разпита бармана и ако открият още някого. Дано попаднат на човек, който да си спомни повече за превозното средство или да е видял добре шофьора. Тогава ще има за какво да се заловят.

Кейт се загърна в палтото си и тръгна към другата страна на улицата. Червена неонова светлина проблясваше зад решетките в надпис: „Тук се осребряват чекове“.

Определянето на времето е важно — каза тя. — Ако Енджи не е стояла на тази улица, когато пикапът е тръгнал, щях да съм у дома, а ти щеше да се занимаваш с нещо друго.

Тя се засмя тихичко и поклати глава, кичур коса, подет от вятъра, закри лицето ѝ.

— Но щом съм тук, ще си опитам късмета. Глупаво, нали?

— Винаги си била упорита — Куин автоматично посегна и приглади косата ѝ. — Нали знаеш, циникът е разочарован идеалист.

— Това ли се случи с теб? — подхвърли тя.

— Никога не съм гледал на живота като на нещо идеално.

Знаеше това, разбира се. Знаеше, че баща му е алкохолик и колко тежко детство е имал, израствайки в работническата част на Синсинати. Беше една от малкото, на които бе позволил да надникнат в душата му.

— Но това не ни спасява от разочарованието — прошепна тя.

— Единственото нещо, което може да те спаси, е да загубиш надежда, но ако нямаш надежда, няма смисъл да живееш.

— И каква е разликата между надеждата и отчаянието? — тихо запита, мислейки за Енджи, чудейки се дали има надежда.

— Времето.

Това на Енджи може би вече бе изтекло, както и тяхното преди години. Кейт усети как разочарованието я пронизва. Искеше да

облегне глава на рамото на Куин, да почувства прегръдката му. Отправи се към обществената пералня, до която бе паркирала колата си. Скитникът оглеждаше задния прозорец на колата, сякаш се канеше да се настани там за през нощта.

— Ще те откарам до хотела — заяви тя.

— Не, ще те изпратя до вас и ще си поръчам такси. Не искам да се прибираш сама, Кейт. Не е разумно. Не и тази вечер.

Ако се чувстваше по-силна, сигурно щеше да възрази, но някаква слабост я бе обхванала, а и споменът за нечийи очи, които я наблюдаваха, докато влизаше през задната врата преди няколко часа, бе все още твърде пресен.

— Добре — тя отключи колата. Алармата изпищя и стресна бездомника. — Но не опитвай никакви номера, иначе ще насъскам котката си срещу теб.

20.

— Нещо ново от разпитването на съседите? — попита Ковак, палейки цигара.

Типен сви костеливите си рамене.

— Много от хората бяха ядосани, че никакви полицаи чукат по вратите им в този късен час.

Стояха пред вратата на „Феникс“, облени от жълтеникавата светлина на фаровете. Микробусът на лабораторията беше още в двора, който бе ограден, за да държи журналистите настрана.

Те се бяха скупчили като ято лешояди. Ковак присви очи от дима и снежинките и се загледа в края на страничната алея, където Тони Ърскин даваше интервю, осветена от прожектори.

— Хайде да се обзаложим, че Ърскин са се обадили на няколко телевизионни станции — измърмори той.

— Отвратителна публичност за престъплението и трагедията — каза Елууд, намествайки шапката си. — Но това е типично по американски. Цялото това излагане пред медиите със сигурност носи доста пари.

— Тя дори намекна, че случилото се тук е свързано с нашата свидетелка — измърмори Ковак. — Ще си имам неприятности с шефовете.

— По-добре се дръж прилично с нея — обади се Лиска, подскачайки, за да се стопли. — Тя наистина може зле да те накисне.

— Господи, Тинкс — лицето на Ковак се изкриви. Той се обърна към Елууд. — Какво открихте в мазето? Каква е тази история с вратата на мазето?

— Вратата е заключена отвътре. Има няколко петна по пода, които приличат на кръв. Не са много. Ърскин каза, че се порязал, докато поправял пещта преди няколко дни.

Ковак изръмжа и отново погледна към Лиска:

— Какво става с твой ненормалник, Ванлийс?

— Не мога да го открия. Исках да го проследя след събранието, но в тълпата го загубих.

— Не е ли на работа тази вечер? Дойде на събранието с униформа.

— Обзалагам се, че дори спи с униформата си — каза тя. — Винаги е готов да спаси хората от контрольори на билети или необуздани бейзболни запалянковци. Има евтин апартамент в Линдейл, но не живее там. Накрая говорих със съпругата му, която се развежда с него. Тя каза, че наглежда някого по поръчка, но не знае кой е и не дава пет пари за това.

— Хей, щом иска да е ченге, като нищо може да започне с развод — каза Типен.

— Тя каза ли, че има странности? — попита Ковак.

— О, това ще ти хареса — отвърна Лиска и очите ѝ проблеснаха. — Попитах я за провинението му преди осемнадесет месеца. Куин е прав. Старият Джил бил хвърлил око на нейна колежка. Бил заловен, докато надничал през прозореца ѝ.

— И все още работи като охрана? — попита Ковак.

— Работата не се е раздухала и никой не е обърнал внимание. Самият Ванлийс твърдял, че е недоразумение.

— Да — подсмръкна Типен. — Голяма грешка, ваша чест. Просто си карах по пътя и изведнъж бях поразен от непреодолимо желание да надничам там, където не ми е работа.

— Този тип ми харесва, Сам — каза Лиска. — Съпругата му го презира, намекна, че не са имали сексуален живот, когато са били заедно. Ако това е истина, той добре се вписва в профила на Куин. Много от тези типове са сексуално слаби с партньорите си.

— От опит ли го казваш? — пошегува се Типен.

— Майната ти.

— Ще поръчам пред апартамента му да стои кола — каза Ковак. — Искam наблюдението да започне възможно най-скоро. Опитайте се да откриете тази къща, в която стои. Все някой трябва да знае къде е той. Свържете се с шефа му или отново със съпругата му. Още тази вечер. Искam имената на приятелите му. Обадете им се.

— Аз ще се заема с това — обади се Мос.

— Досаждай на всички, които го познават — заповяда Ковак. — Това ще стигне до него и ще го разтревожи. Открихте ли каква марка

кола кара?

— Тъмночервен пикап.

Сякаш някой удари с юмрук Ковак в диафрагмата.

— Барманът от улица „Лейк“ каза, че е забелязал нашата свидетелка през нощта в неделя да се качва в тъмен пикап или нещо подобно. Била е с този мъж, преди да се натъкне на жертва номер три в парка.

— Тя каза ли името на мъжа? — попита Адлър.

— Не.

— Има ли начин Ванлийс да научи, че момичето е настанено тук? — попита Мос.

Лиска поклати глава:

— Не виждам откъде, освен ако не я е проследил дотук. Струва ми се невероятно.

— Кой знае, че свидетелката е тук? — попита Адлър.

— Ние, Сабин, хората от отдела за свидетели и жертви, униформените полицаи и онази там — посочи с пръст Ковак към Тони Ърскин — и съпругът ѝ. Кметът и хората на Бондурант...

— И половината град — довърши Елууд.

— Една от другите жертви е имала връзка с това място — изтъкна Мос.

— Когато я открихме, разпитахме всички в къщата, проверихме досиетата, алибитата, приятелите и всичко възможно. Спомням си, че тялото бе открито в петък. Беше напуснала къщата преди шест месеца. Отбих се в неделя, за да разбера дали не поддържа връзка с някого. Семейство Ърскин бе заминало в някаква хижа на север, така че не разговарях с тях. В понеделник сутринта Тони Ърскин високопарно заяви на лейтенанта, че все още не съм ѝ се обадил — завърши Ковак.

— Сега ще трябва да започнем всичко отначало с нова партида проститутки — изръмжа Типен. — Май ще имаме повече писмена работа.

— Хей, нали за това ти плащат, нищо че се държат с теб като с нищожество — възрази Ковак.

— Смятам, че тук има нещо лично.

— Добре, кой иска да отиде на улица „Лейк“? — попита Ковак. Опитайте се да разберете дали някой е видял момичето да се качва в

пикап в неделя вечерта. Ако успеете да научите номерата на колата, ще получите целувка от мен.

— Никак не е стимулиращо, Ковак — отвърна Адлър.

— Нека Типен го стори — изрече Лиска. — Може да си намери гадже.

— Изпрати Чаровника — предложи Типен. — Проститутките ще му платят.

— Вие двамата — Ковак посочи Типен и Юрек — сте чудесна двойка.

— Да, Божи дар и Състрадателния женкар — подигра се Лиска.

Типен заметна шала си.

— Някой ден ще си го получиш, Лиска.

— Не и ако стоя на пет сантиметра от теб.

— Хайде — подкани ги Ковак. — Времето тече, а още нямаме резултат. Нека хванем този мръсник, преди да е запалил някой друг.

— Чудесна котка — отбеляза Куин, гледайки към Тор, докато котаракът го наблюдаваше от масата в коридора. — Мисля, че ще го изтърпя.

Котката беше доста едра. Имаше чудесна пухкава козина и дълги мустаци. Тор издаде дълбок гърлен звук. Вдигна задния си крак и започна да ближе задницата си.

Куин направи гримаса:

— Предполагам, че ми показва какво мисли за мен.

— Не го взимай лично — каза Кейт. — Държи се така към повечето хора.

Тя закачи палтото си в дрешника в коридора и посегна към втората празна закачалка, но се спря.

— Благодаря за помощта — изрече, затваряйки вратата. Знам, че не бях много любезна, но не ти влиза в задълженията да разпитваш свидетели по улиците.

— Не е и твоя работа.

— Така е, но трябваше да сторя нещо. Не мога просто да стоя тук и да чакам. А ти? Ти също не беше длъжен да ходиш до „Феникс“ с Ковак.

— Този случай не е нормален от самото начало.

— Заради Питър Бондурант, знам — тя погали Тор. Котаракът я погледна оскърбено и скочи на пода. — Парите променят правилата — продължи Кейт. — Няма политик в целия окръг, който да не подкрепя Бондурант, да не му целува задните части и да не твърди, че миришат на роза. Заради парите е. Ето защо адвокатът му може да седне със Сабин на една маса, да шепне на ухото на кмета и да си бъбри с директора на ФБР? Обзалагам се, че родителите на Лайла Уайт не биха могли да стигнат и до секретарката на Брюстър. Ако изобщо име дошло наум да опитат.

— Сега ми напомняш на Тони Ърскин, която казва, че няма справедливост в закона.

— И двамата знаем, че това е само прекрасен идеал, парите продават и купуват правосъдието всеки ден. Въпреки това не мога да виня Бондурант. Какво не биха сторили родителите, за да си върнат детето? — тъжно изрече тя. — Бях готова да направя сделка с дявола, когато Ем беше болна. Всъщност наистина се опитах — призна и се усмихна пресилено. — Но не помогна и вярата ми в него се разклати.

Болката ѝ все още беше осезаема и Куин искаше да я прегърне и да я сподели с нея.

— Парите на Бондурант не попречиха на смъртта на дъщеря му — каза той. — Ако тялото е на Джилиан, а той е убеден в това.

— Защо вярва в това? — попита объркано Кейт. Спомни си как бурно отхвърляше новината за смъртта на Емили, дори след като сестрата я заведе да види тялото на детето, да докосне студената ѝ малка ръка, да се увери, че няма пулс, че не диша. Въпреки всичко тя настояваше, че дъщеря ѝ не е мъртва. — Странен човек — промълви. — Учудих се, че се появи на събранието. Не обича да се показва.

Неочакваната забележка удари Куин като юмрук в стомаха.

— Видяла си Бондурант на събранието? Сигурна ли си?

— Да, поне приличаше на него. Видях го на излизане. Стори ми се странно, че не е с хората си, но явно не е искал да привлича внимание. Стоеше между обикновените хора с шуба и смачкана шапка. Излезе с тълпата.

Куин се намръщи.

— Има нещо, което не разбирам. Бих могъл да кажа, че не желае да сътрудничи на разследването, ако точно заради него не ме повикаха, но от друга страна отказва да отговаря на въпросите ми.

Несъответствията следват едно след друго. Господи, не мога да повярвам, че не съм го видял.

— Не си го търсил — логично отвърна Кейт. — Оглеждал си се за убиеца.

„Дали не съм пропуснал и него“ — зачуди се Куин. Какво друго бе изпуснал? Някакъв неуловим знак — поглед, бърза усмивка. Ако ги бе забелязал, дали сега Енджи ди Марко щеше да е в леглото си във „Феникс“? По пътя на логиката, не. Но залавянето на убиец като този изискваше много повече от логика. Изискваше инстинкт.

— Не мога да се отърся от чувството, че дъщеря му е ключът към цялата история — каза той. — Ако тя е третата жертва, Джо Подпалвача е излязъл от модела си на действие. Защо? При първите две той е изгорил телата, но не се е потрудил да станат неузнаваеми. С номер три заличава отпечатъците от пръстите ѝ. Отрязва главата. Старае се тя да не бъде разпозната.

— Но е оставил шофьорската книжка.

— Защо прави толкова противоречиви неща?

— Може би в първата част е било включено изтезание — предположи Кейт. — Лишаване от индивидуалност. Така тя е никой. Не го интересува, ако разберем коя е, след като е мъртва, така че оставя шофьорската книжка, за да ни каже: „Вижте кого убих!“ Може би е искал тази жертва да се чувства безлична през последните няколко мига от живота си, оставил я е да умре с мисълта, че никой няма да може да я разпознае и да се погрижи за нея.

— Вероятно — съгласи се Куин. — Може би е познавал Джилиан. Например можем да решим, че онзи бодигард от апартамента на Джилиан е убил две проститутки, за да се упражнява, изразявайки чувствата си върху тях. Това обаче не е задоволило желанието му, така че убива Джилиан, преминава всички граници на разума и отрязва главата ѝ, за да я запази за себе си.

— Или може би отрязва главата, защото тялото не е на Джилиан Бондурант, но той иска да повярваме, че е тя. Тогава какво печели? — продължи да разсъждава той. — Знаем, че не е отвличане. Нямало е известие за откуп — поне ние не знаем за такова. Бондурант няма да позволи да подслушваме телефона му — още една странност от негова страна.

— Ако Джилиан е жива — каза Кейт, — къде е и как е свързана с всичко това?

— Не знам. И няма кой да ни каже. Имам неприятно чувство, Кейт.

— Отиди на лекар — предложи тя, наблюдавайки ръката, с която Куин притискаше стомаха си.

— Не, нищо ми няма.

Кейт поклати глава:

— Сигурно имаш огромна дупка в стомаха, но никога няма да си го признаеш. Ще престанеш да бъдеш супермен. Колко неприятно!

Искаше ѝ се да попита дали е разговарял с някого от психотерапевтичен кабинет, но знаеше, че няма смисъл. Всеки друг агент от отдела по разследване би отишъл при психиатъра, без да му мигне окото. Заболявания, предизвикани от стрес, бяха нещо обикновено в отдела. Всички го знаеха. Виждаха твърде много, навлизаха в подробностите на ужасяващи случаи. Сблъскваха се с най-лошото, което светът можеше да предложи. Налагаше им се да взимат съдбоносни решения въз основа на неточна наука: знанията си за човешко поведение. Но Джон Куин никога не би признал, че може да се огъне, след като носеше маската на силата. Уязвимостта не беше популярна.

— Куршумите не отскачат от теб — тихо промълви тя.

Той се усмихна, сякаш се забавляваше по някакъв начин, но избягна да срещне погледа ѝ.

— Нищо ми няма.

— Добре. — Щом не искаше да се погрижи за себе си, това си бе негов проблем — или на някоя непозната жена във Вирджиния, не неин. — Ще пийна нещо. Да те почерпя, преди да тръгнеш? Какво да бъде? Билков чай? Или бонбони, които да дъвчеш, докато се возиш в таксито?

Тръгна към кухнята, ядосвайки се, че му даде възможност да остане още, после осъзна, че му дължи малко внимание заради помощта, която ѝ бе оказал тази вечер. Пък и наистина имаше нужда от едно питие.

Знаеше, че той няма да пие. Беше наясно колко лесно е да стане жертва на алкохолизма, широко разпространен в службата му, белязал

семейството му. Рискът беше твърде голям, въпреки че алкохолът помагаше човек да се справи с напрежението от работата.

— Чудесна къща — похвали я той, следвайки я до кухнята.

— Купих я от родителите си, когато си загубиха ума и решиха да се местят в Лас Вегас.

— Значи си се върнала у дома.

Тук наистина бе намерила сигурност, след като животът ѝ във Вирджиния се бе разбил на хиляди парчета. Къщата бе заместител на семейната топлина — съмняваше се, че бе казала на родителите си цялата истина за тях двамата. След като всичко се разпадна в Куонтико, тя беше много объркана и засрамена. Все още изпитваше болка, когато си спомнеше за това. Чувствата му бяха по-дълбоки от всичко, което бе изпитвал дотогава, но не достатъчно силни да оцелеят, подложени на стреса и неодобрението, разяждани от чувството за вина у Кейт.

Наблюдаваше я как се движи наоколо, как взима чаша за чай от шкафа, дългата ѝ червеникаворуса коса се спускаше на вълни по гърба ѝ. Искаше му се да я погали.

Женствеността ѝ винаги го бе привличала, както и уязвимостта. Съмняваше се, че мнозина смятат, че тя има нужда от закрила. Силата и упоритостта ѝ бяха качествата, които околните забелязваха в нея, но зад тази стена се криеше жена, която не бе толкова уверена в себе си.

— Как си, Кейт?

— Хм? Какво? — тя се извърна от микровълновата фурна и го погледна. — Уморена съм. Разстроена. Загубих свидетел...

Пристъпи по-близо. Сложи пръст на устните ѝ.

— Нямам предвид случая. Изминаха пет години. Как си наистина?

Сърцето на Кейт заби силно. Отговорите заседнаха на гърлото ѝ. Пет години. Първото, което си спомни, бе силна болка. След това трябваше да се учи пак да говори и да ходи като след удар. С времето успя да си създаде име в работата и да устрои новия си дом, да канализира нещата. Но отговорите, които се въртяха в главата ѝ, нямаха нищо общо с това.

„Как съм? Самотна. Празна. Затворена в себе си.“

— Хайде да не играем тази игра — тихо изрече тя. — Ако наистина си искал да научиш, нямаше да ти трябват пет години, за да

ме попиташ.

Дочу съжаление в думите си. Какъв смисъл имаше, след като сега разполагаха само с няколко дни. По-добре беше да не ровят в пепелта на спомените. Часовникът на микровълновата печка иззвъня и тя се извърна отново към нея, за да извади чашата с чай.

— Каза ми какво искаш. Искаше да излезеш от играта. Искаше ново начало. Искаше да заминеш. Какво трябваше да сторя, Кейт?

„Да ме помолиш да не си тръгвам.“ Отговорът беше тук. По времето, когато напусна Вирджиния, гневът и болката бяха по-силни от това, дали ще я помоли да остане. Знаеше, че той никога не би напуснал работата си, за да тръгне с нея. Той бе свързан с отдела по начин, по който никога нямаше да се свърже с жена. Тази мисъл още й причиняваше болка.

— Какво можеше да сториш? Нищо — прошепна тя. — Справи се добре.

Куин се доближи зад нея. Искаше да я докосне, сякаш това по магически начин щеше да изтрие времето и неприятностите между тях. Искаше да й каже, че телефонът работи двупосочно, но знаеше, че гордостта й нямаше да позволи да се обади. Част от него се чувстваше облекчена, че тя никога не се обади, защото тогава трябваше да си отговори дали има сили да изгради продължителна връзка. Страхът от отговора го караше да бяга от въпроса твърде дълго време.

Сега стоеше тук, на сантиметър от най-добрата част от миналото си. Знаеше, че трябва да остави нещата такива, каквито са. Ако не бе имал какво да даде преди пет години, едва ли сега можеше да предложи нещо повече.

Вдигна ръка да докосне косата ѝ, не беше забравил колко е мека. Постави ръка на рамото ѝ и леко започна да го разтрива.

— Съжаляваш ли, Кейт? Не за края, а че бяхме заедно?

Тя затвори очи. В душата ѝ се бе натрупала огромна мъка, въпреки че се опитваше да подреди живота си и да продължи напред. Но никога не изпита разкаяние за това, че се бе обърнала към него. Съжаляваше само, че бе очаквала повече, а той нямаше какво повече да ѝ даде. Беше ѝ отдал любовта и разбирането си, страст и състрадание, утеха, когато се нуждаеше от нея в самотата си. Как би могла да съжалява за това?

— Не — отговори тя и се извърна към него, държейки чашата с горещ чай. — Ето. Това ще ти помогне.

Той я взе от ръцете ѝ и я остави настрана.

— Не съжалявам за нас — отвърна той. — Имаше време, когато смятах, че е така, но всъщност никога не съм съжалявал.

Пръстите му докоснаха страната ѝ, сетне отново се върнаха към косата ѝ. Наведе се и леко я целуна по устните. Потребност, силна и неудържима, се надигна в нея. Устните ѝ се раздвижиха. Сърцето ѝ биеше като лудо, близо до неговото. Неочаквано усети как гърдите ѝ набъбват, копнеейки за допира на ръката му, на устните му. Той силно я прегърна. Усети възбудата му, докато се притискаше към него.

Щеше да остане тук само няколко дни, напомни ѝ здравият разум. Беше дошъл заради случая, не защото искаше да я види или да разбере защо си бе тръгнала. Това, което се случваше, бе инцидентно.

— Не — тихо прошепна тя и той вдигна глава. — Не съжалявам, но това не означава, че трябва да преживея всичко отначало, Джон. Не съм тук за твое удобство.

— Нима мислиш, че очаквам подобно нещо? — обидено запита той. — Мислиш, че очаквам да спим заедно, защото си ми под ръка и знаеш какво обичам? Смятах, че ме познаваш по-добре, Кейт — гласът му бе нисък и пресипнал. — Мили Боже, ти си единственият човек, който ме познава.

— Поне така смятах — прошепна Кейт. — Накрая се оказа, че не се познаваме толкова добре.

Куин въздъхна и отстъпи назад.

— Добре, нека се държим като стари приятели, какво иде кажеш? — предложи тя, въпреки че гърлото ѝ се стягаше. — Не си тук заради мен, Джон. Щеше да го сториш преди години, ако го искаше. Ще ти поръчам такси по телефона.

21.

Къщата бе тъмна. Съседните къщи също. Хората, живеещи в този квартал, явно бяха цивилизовани. В квартала на Ковак винаги светеше — тамошните жители се прибираха късно или отиваха на работа рано.

Ковак паркира на улицата до имота на Бондурант и го обиколи пеша, стъпвайки по чистия сняг. Беше натрупал, залепваше се по крачолите му и навлизаше в обувките. Ковак не обръщаше внимание, гледаше към имението, което сега му се стори още по-голямо. Входелите бяха осветени. В самата къща не светеше. Ако Бондурант гледаше телевизия, сигурно се намираше в някоя стая без прозорци.

Какъв дом. Приличаше на средновековен английски замък, със стая за мъчения в мазето. Сигурно имаше и тук.

Господи, дали щеше да му излезе късметът? Дали щеше да успее да докаже, че милионерът Бондурант е лунатик и убиец. Кметицата сигурно би му прерязала гърлото, след което щеше да изложи трупа му на стълбите на новия затвор. Големците искаха убиецът да бъде заловен.

Но все пак предпочитаха да е някой бивш каторжник от Уисконсин.

Заобиколи колата си, изтупа снега от дрехите си и седна зад волана, запали мотора. Краката му бяха замръзнали и не ги чувстваше.

Извади клетъчния си телефон и набра номера на Бондурант. Куин му бе съобщил, че Кейт е забелязала Бондурант на събранието, криел се сред обикновените хора. Този човек се държеше странно. Не им каза нищо за последната нощ на Джилиан и кой знае още какво криеше.

Телефонът иззвъня.

Безпокоеше го фактът, че Бондурант разполага с информация, но не бе дошъл в участъка да даде показания.

На петото позвъняване се включи, телефонният секретар. Ковак съобщи името и номера си с молба да му се обалят.

Отиде с колата до домофона и позвъни. Никой не отвърна. Остана там пет минути, отново натисна звънеца. Пак никой не му отвърна.

По улицата премина патрулна кола на частна охранителна фирма, спря и патрулът го помоли да покаже документите си. Когато отново остана сам, той се загледа в къщата, питайки се какви ли тайни крие.

Някои хора не вдигаха телефона след полунощ. Но така не постъпваха родителите на изчезнали деца. Може би Питър Бондурант нарочно не отговаряше и на домофона и се криеше в леглото си. Едва ли той бе повикал патрулната кола.

Ковак отново се загледа в къщата. Дългогодишният му опит му нашепваше, че там няма никой. Питър Бондурант не си бе у дома късно през нощта, а свидетелката бе изчезнала. Питър Бондурант, който изискваше отговори, но отказваше да даде каквато и да е информация. Бондурант, който се бе карал с дъщеря си в нощта, когато тя бе изчезнала, но не си признаваше. Бондурант, който имаше властта да съсипе ченге.

„Трябва да съм ненормален да седя тук“ — помисли си Ковак. Трябваше да се занимаят с Ванлийс. Изглежда съвпаднаше с профила, изграден от Куин. Имаше минало. Познаваше Джилиан, имаше достъп до дома ѝ. Дори караше подходящия вид кола.

Но имаше нещо около Питър Бондурант. Чувстваше го с кожата си, щеше да го открие.

Въздъхна, намести се по-удобно и зачака. Запали цигара. За какво му беше пенсия, като си помислиш?

Трупове плаваха над него като дървени трупи. Голи, разлагащи се тела. Разкъсани, с дупки по тях. Храна за рибите. Змиорки влизаха и излизаха през дупките.

Куин погледна нагоре към телата, опитвайки се да идентифицира всяко едно по име в синята вода. Въздухът му свършваше. Дробовете му горяха. Не можеше да изплува на повърхността, докато не идентифицира всяко тяло и не посочи всеки убиец.

Телата се клатеха и сменяха разположението си. Разлагащи се крайници се откъсваха от тях и потъваха надолу към него. Под него, в зелено легло от водорасли.

Трябваше да мисли усилено. Имена. Дати. Факти. Не можеше да си спомни всички имена. Не знаеше всички убийци. Случайни факти се мяркаха в главата му. Телата ставаха все повече, носеха се по водата. Въздухът не му достигаше.

Не можеше да диша, не можеше да мисли.

Размаха ръце, опитвайки се да се хване за нещо, за да се изтегли нагоре, но ръцете, за които се хващаше, бяха студени и мъртви и го натискаха под водата. Трябваше да мисли усилено, можеше да разреши загадката само ако всичко около него не се движеше. Ако мислите му престанеха да се въртят, ако можеше да диша.

Телата над него отново се разместиха и видя лицето на Кейт от другата страна. Гледаше надолу към него. Телата пак се раздвижиха и вече не я виждаше.

Точно когато смяташе, че дробовите му ще се изпълнят с кръв, направи последен опит и изскочи на повърхността на водата и от съня. Задъхвайки се, скочи от леглото. Беше потънал в пот. Залитайки, се отдалечи от постелята, краката му се подкосяха. Отпусна се на стола до бюрото. Гол, потен и треперещ, с вкус на кръв в устата си.

Сънят не беше нов за него. Имаше няколко различни варианта. Бяха лесни за интерпретиране, но никога не си направи труда да ги анализира.

Знаеше какво точно ще му каже Кейт — щеше да му прочете още една лекция за супермените, а после щеше да го накара да пие билков чай. Щеше да маскира загрижеността със сарказъм, а после щеше да му повика такси и да го изхвърли от дома си.

„Нека се наречем само стари приятели и да оставим нещата така. Не си тук заради мен, Джон. Трябваше да го направиш преди години, ако си искал.“ Това си мислеше тя, че не е дошъл заради нея.

Все още изпитвайки слабост, отиде до прозореца и погледна надолу към Минеаполис и празните улици, покрити със сняг.

Вече не бе сигурен какво иска. Въпросът беше дали може да си позволи да се надява.

„Единственото нещо, което може да те спаси от разочарованието, е безнадеждността. Но ти нямаш надежди, така че няма за какво да живееш.“

Собствените му думи. Неговият глас. Собствената му мъдрост.

Затваряйки очи, отново видя телата, обхвана го ужас, разяждащ като киселинен дъжд.

Сякаш чу гласа на шефа си, изискващ отговори, обяснения, настоявайки за резултати. „Бондурант не е случаен човек, Джон. Какво става с тебе, по дяволите?“

Сълзи горяха в очите му, когато отговорът избликна някъде от средата на гърдите му: „Загубих“.

„Докъде стигна? Откри ли заподозрян? Знаеш какво търсиш, нали?“

Би могло и да е така. Ако се вземат убийствата и на двете проститутки, а се игнорира фактът, че дъщерята на Питър Бондурант може да е или да не е третата жертва. Ако се престориш, че държанието на Бондурант е нормално. Ако нямаше хиляди въпроси без отговор относно Джилиан. Ако ставаше дума просто за убийството на проститутки, щеше да изгради профил и без да напуска Куонтико.

Но ако бяха просто убийствата на две проститутки, никой нямаше да се обади в кабинета му.

Отказвайки се от съня, той си изми зъбите, взе душ и си облече спортния екип. Седна на бюрото и започна да преглежда докладите по убийството.

Разгледа и снимките, които Мери Мос бе взела от родителите на Лайла Уайт. Сигурно случилото се бе разбило сърцата им.

Куин въздъхна, докато гледаше снимката на Лайла: как бе подредена косата ѝ, кривата ѝ усмивка, леката гърбица на носа, извивката на рамото. Реши, че и тя ще се присъедини към кошмарите му.

Остави снимката настрана, но нещо привлече погледа му и я взе отново. От банския ѝ костюм се показваше малка татуировка в горната част на дясната гърда. Куин потърси лупата си и отново я разгледа.

Цвете. Лилия.

Прегледа доклада от аутопсията и снимките на Уайт. Бяха далеч по-малко от тези на Джилиан Бондурант. Все пак откри това, което търсеше — снимка, показваща мястото, откъдето липсваше парче плът, — точно на мястото на татуировката.

Кейт седеше, свита в ъгъла на старото кожено канапе в кабинета си, до нея имаше чаша. Вече не помнеше коя по ред. Нямахше значение. Това помагаше болката да намалее.

Как животът ѝ пое по този наклон? Нещата вървяха толкова леко и гладко и изведнъж: Бам! Всичко се разпадна на малки парчета. Мразеше чувството, че не може да контролира положението. Миналото я преследваше. А толкова добре се справяше. С поглед напред, знаеше какво ще стане утре, следващата седмица. Опита се да не мисли за миналото. Не и за Куин.

Докосна устните си, за да потърси отново топлината му. Отпи от чашата и реши, че още усеща вкуса му.

Имаше много по-важни неща. Дали Енджи е жива или не? Дали щяха да я открият? Обади се на Роб Маршал, за да го информира. На него се падна честта да докладва на окръжния прокурор. Сабин сигурно щеше да прекара остатъка от нощта, обмисляйки как да я накаже. Кейт реши, че утре по всяка вероятност ще я качат на кладата.

Но сблъсъкът със Сабин бе последното нещо, за което се тревожеше. Каквото и да направеше, не можеше да я накаже така, както тя самата се наказваше.

Всеки път, когато затвореше очи, виждаше кръв.

„Трябваше да остана при нея. Ако бях там, все още щеше да е жива.“

Всеки път, когато си го помислеше, лицето на Енджи изплуваше пред нея и болката по Емили ставаше все по-силна. Куин ѝ бе казал, че се прави на мъченица, но мъчениците страдаха, без да са извършили грях, а тя бе виновна. За Енджи. За Емили.

Ако беше отишла заедно с момичето... ако се бе опитала да се сближи повече с нея...

— Мислех си, че се справям толкова добре.

Стана от канапето и отиде до масивното дъбово бюро. Вдигна телефона и се свърза с телефонния си секретар. Гърлото ѝ бе стегнато. Изслуша съобщението на Дейвид Уилис, на учителя ѝ по готварство. А после...

„10,05 вечерта“ — произнесе механичният глас. После настъпи тишина.

10,08 вечерта. Мълчание.

10,10. Отново мълчание.

Беше оставила клетъчния си телефон в колата. Не искаше да се върне и да го вземе, защото се страхуваше. Всеки можеше да ѝ остави съобщение.

Ако тези обаждания идваха от Енджи...

Нямаше как да разбере, трябваше да чака.

Някой се бе обадил в полицейския участък на телефон 911 в 3,49 сутринта. Запалена кола. Ковак слушаше просто по навик. Беше замръзнал до кости. Чувстваше се като буца лед. През отворения прозорец навяваше сняг. Вероятно трябваше да подпали тази кола. Може би тогава би се постопил. В този момент съобщиха адреса. Адреналинът нахлу в главата му и вече не усещаше студ.

Навярно бяха предизвикали Джо Подпалвача със събранието. Запали мотора и потегли по улицата, далеч от празната къща на Бондурант.

Техният убиец току-що бе подпалил четвъртата си жертва... на паркинга на общинския център, където бяха провели събранието.

22.

Кейт изскочи през задната врата с полуоблечено палто. Беше успяла да обуе чифт ботуши, но дебелите подметки ѝ пречеха да се движи бързо по леда. Подхлъзна се и падна в двора. Не си позволи дори да си поеме дъх, скочи и се затича отново.

Ковак ѝ се бе обадил на път към общинския център, на паркинга имало запалена кола. Вътре имало човек.

Енджи.

Никой не знаеше коя е жертвата до момента, но мисълта, че може да е Енджи, изгаряше мозъка на Кейт, докато тичаше към вратата на гаража.

Куин я бе предупредил за този гараж. Местоположението му беше ужасно. Зле осветено. Беше уязвима. Всичко това бе истина, но сега нямаше време да се плаши. Всеки, който искаше да я обере или изнасили, трябваше да почака.

„Господ да ми е на помощ“ — помисли си тя и завъртя ключа за осветлението. Може би изобщо не трябваше да отива на местопроизшествието, но не можеше да чака безучастно.

Почти бе стигнала до колата, когато разбра, че лампата не е светнала. Замръзна на място, сърцето ѝ заби силно. „Продължавай да се движиш“ — заповяда си тя. Нелепа мисъл, сякаш това можеше да я спаси. Бързо отключи колата и влезе вътре. Запали мотора, но завъртя волана твърде силно и едва не удари една паркирана на улицата черна кола. Борейки се с отчаянието, натисна педала на газта. Която и да бе жертвата в запалената кола, нямаше къде да избяга. Въпреки това изгаряше от нетърпение. Ако съществуваше шанс да потисне страха и вината си, — тя бе готова да се залови за него.

Улицата пред общинския център бе пълна с полицейски коли, наоколо кръжаха журналисти и оператори.

Ако Джо Подпалвача бе закарал колата на паркинга, а сетне я бе запалил, съществуваше възможността да живее наблизко.

Спря колата и я заряза. Въпреки неподходящото време някои съседни бяха излезли, за да видят какво става. Един от тях можеше да е убиецът.

Един от униформените полицаи я спря.

— Съжалявам, госпожо. Оттук нататък е само за полицаи.

— Работя в службата за жертвите, имам карта.

— Този тук няма да има нужда от помощта ви. Изпекъл се е.

— Той?

Ченгето сви рамене.

— То, би могло да се каже.

Стомахът на Кейт се сви. „Мили Боже, Енджи!“

— Къде е Ковак?

— Зае е. Бихте ли се отдръпнали?

— Не ми пробутвай тези номера — извика Кейт. — Имам причина да съм тук.

— Мога да гарантирам за нея, офицер — приближи се Куин и вдигна картата си. — По-добре я пуснете, преди да ви е отхапала ръката.

Полицаят се намръщи при вида на картата от ФБР. Кейт се втурна към медицинския екип. Куин я настигна и я хвана за ръката.

— Пусни ме!

— Нека разберем какво е научил Ковак. Ако това е работа на Джо Подпалвача, то тогава някъде наоколо ще има лична карта.

— Остави ме! Трябва да видя.

— Гледката е ужасна, Кейт!

— Знам. Виждала съм я и преди. Какво ли не съм виждала, за Бога!

Миризмата на изгорена плът беше отвратителна, удари я в лицето като палка. Стомахът ѝ се надигна. И без това беше притеснена и бе изпила доста джин с тоник. Едва се въздържа да не повърне. Куин забеляза състоянието ѝ и я прегърна. Тя се облегна на него и си напомни по-късно да се упрекне за държанието си.

Трупът лежеше на една страна. Косата бе изчезнала, носът също, устните бяха изкривени и почернели, разкривайки зъбите в ужасяваща усмивка. Забелязваха се бели кости. Униформеният полицай беше прав — не можеше да се определи пол, парченцата материя, висящи по

тялото, можеха да са от мъжки или женски дрехи — парче от пуловер или пола.

Главата ѝ се завъртя. Опитваше се да мисли какво да стори, как да разбере дали това е Енджи. Всъщност те изобщо не знаеха, коя е Енджи ди Марко, откъде е дошла, къде е живяла, не разполагаха с медицински картони, с нищо.

Когато дочу гласа на Роб, Кейт се смръзна. Той мина покрай нея и отиде при медицинския екип.

— Смяташ ли, че това е твоята свидетелка?

Твоята, отбеляза си Кейт. Вече се дистанцираше от случилото се, както го бе направил, когато тя я отведе във „Феникс“. Отвратителен жабок.

— Как се е случило? — настоя той. — Смятах, че я наблюдаваш, Кейт.

— Съжалявам. Вече ти казах по телефона. Трябваше да остана при нея. — Признанието я притесни, защото беше един вид отстъпление пред шефа ѝ, а тя обикновено му се възпротивяваше.

— Избрахме те за този случай поради ред причини.

— Много добре разбирам.

— Заради силната ти личност. Реших, че поне веднъж ще има полза от упоритостта ти.

— Знаеш ли, обвинявам се и за двама ни, Роб — отвърна тя. — Така че ми се махни от главата.

— Сабин е бесен. Не знам как ще се справя с него.

Свидетелката беше нейна, но той трябваше да се оправя. Кейт можеше да си представи как ще се оплаква от нея, ще изтъква грешките ѝ при всеки възможен случай.

— Ще се справиш — каза накрая Кейт. — Просто трябва да коленичиш, както го правиш винаги.

— Как смееш да ми говориш така! Как смееш! Ти загуби свидетелката. Може да е убита...

— Не сме сигурни — намеси се Куин.

— Въпреки това имаш нахалството да ми говориш така! Никога не си показвала уважение към мен! Дори сега. Не мога да повярвам. Проклетата кучка!

— Махни се — заповяда Куин. Застана между двамата и започна леко да изблъсква Роб. Той загуби равновесие и падна в снега.

— Защо не отидеш да видиш гледката? — предложи Куин.

Роб се изправи и залитайки и мърморейки, се отправи към линейката, изтърсвайки снега от палтото си.

— По дяволите, Джон. Аз исках да го блъсна — процеди през зъби Кейт.

— Тогава вероятно съм ти помогнал.

Наблюдаваше Маршал, който стоеше близо до линейката с ръка на устата. Екипът се готвеше да сложи тялото в пластмасова торба. Когато се върна, лицето му бе восъчно.

— Това... е ужасно — едва изрече той. — Невероятно — преглътна няколко пъти. — Миризмата...

— Може би е по-добре да седнеш — предложи Кейт.

Маршал сякаш не я чу.

— Той ни предизвиква, нали? — обърна се към Куин. — Отвлякъл е момичето. Направил го е тук, където се състоя събранието.

— Изглежда, иска да ни направи на глупаци, а себе си да изтъкне.

— Бих казал, че се справя дяволски добре — изрече Роб. Следеше с поглед как санитарите внесоха трупа в линейката.

— Всеки може да изглежда гениален, ако разполага с всички отговори — каза замислено Куин. — Той сигурно пак ще се пристраши. Всички престъпници го правят. Номерът е да ги накараш да действат, когато ти искаш. И да ги хванеш.

— Бих искал да видя как ще стане това — възрази Роб, потърка лицето си и се обърна към Кейт. — Ще се обадя на Сабин.

Кейт не отвърна. Мълчанието й нямаше нищо общо с окръжния прокурор.

— Ще намеря Ковак — вметна Куин. — Да видим дали са намерили шофьорска книжка.

Ковак спореше с цветнокожа жена, облечена в тъмна шуба. Колата, малка и червена, бе по средата на кръг от портативни прожектори. Огънят я бе изкормил, стъклата бяха счупени. Вратата от страната на шофьора висеше отворена, изкривена от инструментите на спасителната група. Вътрешността се бе превърнала в пепел и стопена пластмаса, от която капеше пяна. Седалката на шофьора бе изгоряла, само металните пружини се показваха навън.

— Това е палеж, сержант — настояваше жената. — Моят отдел отговаря за това. Трябва да определим причината.

— Убийство е, не давам пет пари за причината на пожара — отвърна Ковак. — Искam хората от лабораторията да огледат колата, поне онова, което вашите хора не са съсипали.

— От името на пожарната се извинявам, че се опитахме да потушим пожара. Ще те видим какво ще кажеш, ако някой запали твоята кола.

— Марсел, много ще съм му благодарен.

Всичко беше унищожено, Кейт добре го разбираше. Повикани по сигнал, пожарникарите не бяха съобразили, че унищожават уликите. Така бяха съсипали вратата на колата и бяха опръскали всичко с пяна.

— Това нещо и без това е изгоряло до основи — каза Ковак на инспекторката по палежите. — Какво си се разбързала?

— Може да е нещастен случай — отвърна Марсел. — Може би няма нищо общо с твоя убиец, а ти спориш с мен за нищо.

— Сам, открихме номерата на колата — газеше снега към него Елууд. Изчака, докато приближи достатъчно, въпреки че не можеше да скрие вълнението си. — Сааб е, регистриран на името на Джилиан Бондурант.

Инспекторката по палежите поздрави Ковак и отстъпи.

— Няма да спорим, сержант, току-що написа името си на снега.

Екипът от лабораторията се въртеше около изгорелия сааб като ято лешояди около трупа на слон. Кейт седеше зад волана в колата на Ковак и наблюдаваше. Беше изтощена. Тялото — на когото и да беше — бе откарано. Още един труп за Маги Стоун.

Куин отвори вратата на колата и седна до Кейт. По тъмната му коса имаше сняг. Прокара ръка по главата си.

— Ясно е, че пожарът е започнал от мястото на шофьора — каза той. Температурата там е била най-висока. Таблото и воланът са се стопили. Няма никаква надежда за отпечатьци.

— Той се развива — отвърна Кейт.

— Да.

— Променя поведението си.

— Минава в настъпление.

— Кани се да направи нещо голямо.

— Да. Бих дал всичко, за да разбера кога и къде.

— И защо?

Куин поклати глава.

— Защо вече не ме интересува. Не съществуват истински причини. Това са само извинения. Знаеш всички факти, също като мен, но знаеш също, че не всички деца с емоционално нестабилни родители стават убийци. По някое време изборът е направен. Не ме интересува защо, просто искам този кучи син да напусне нашия свят.

— И си решил, че ти си отговорен за залавянето му.

— Отвратителна работа, но какво друго да правя? — усмихна се уморено.

— Не е нужно да стоиш тук — каза Кейт, усещайки умора и напрежение във всичките си мускули. — Ще те информират утре сутринта. Имаш нужда от няколко часа сън.

— Сън? Отдавна съм се отказал.

— Внимавай, Джон. Да не те поискат от „Досиетата Х“.

— И без това изглеждам по-добре от Дейвид Духовни.

— Така си е.

Странно, помисли си тя, как отново започнаха да се дразнят като стари партньори въпреки онова, което се бе случило тази нощ. Но от друга страна, това ѝ помагаше да се почувства по-добре.

— И ти не трябва да си тук, Кейт — сериозно отвърна той.

— Напротив, трябва. Аз съм отговорна за Енджи ди Марко. Ако тялото се окаже нейно, трябва да го разбере първа.

Очакваше още една от лекциите на Куин, но такава не последва.

— Смяташ ли, че това може да е тялото на Джилиан Бондурант?
— попита тя. — Че не е била жертва номер три, а сама се е запалила тази вечер?

— Не. Самозапалването е много рядко и когато някой се реши, обикновено иска публика. Защо Джилиан да идва тук посред нощ? Каква е връзката ѝ с това място? Никаква. Ще разберем след аутопсията, ще сравним зъбите.

Кейт се насили да се усмихне.

— Да. Знам всичко това. Надявах се трупът да е на някого, за когото не отговарям.

— Аз поисках събранието, Кейт. Джо Подпалвача го е направил, за да ми каже: „Майната ти, Куин.“ Сега започвам да се чудя с какво съм го предизвикал. Какво съм сторил? Защо не се справих по-добре?

— Сигурно рентгеновото ти зрение ще ти помогне да забележиш злото в сърцето на човека.

— Заедно с твоята способност да виждаш в бъдещето.

Този път се засмяха искрено.

— Страхотна двойка сме.

— Бяхме.

Кейт го изгледа. Това беше мъжът, когото обичаше, и същевременно един изморен мъж, в какъвто се бе превърнал в течение на годините. Дали той също я виждаше по този начин?

— Обичам те, Кейт — тихо изрече той. — Каквото и да мислиш за мен, както и да са се стекли обстоятелствата, знай, че те обичам. Можеш да се съмняваш във всичко друго, но не и в това.

Нещо вътре в нея се развълнува. Отказа да му даде име. Не можеше да е надежда. Не искаше да се надява на нищо, свързано с Джон Куин. Предпочиташе раздразнението, гнева, но не ги изпитваше. Той винаги бе имал способността да чете мислите й.

— Проклет да си — измърмори тя.

Неочаквано лицето на Ковак изплува пред тях. Кейт се стресна и изруга, сетне свали прозореца.

— Хей, деца, не излизайте — остроумно се пошегува той.

— Опитваме се да се спасим от хипотермия — каза Куин. — Тостерът ми топли повече от твоя радиатор.

— Открихте ли шофьорска книжка? — попита Кейт.

— Не, но намерихме това. — Ковак подаде микрокасета в чист найлонов плик. — Беше на земята на около петнадесет крачки от колата. Истинско чудо е, че пожарникарите не са я настъпили. — Вероятно е на някой журналист от събранието — каза той. — Но човек не може да е сигурен. Понякога доказателствата изскачат от нищото.

— Да, така е — измърмори Кейт и зарови в купчината хартии до себе си: доклади, списания и опаковки от сандвичи.

— Тук ли живееш, Сам? Има приюти за хора като теб.

Откри касетофона и го подаде на Куин.

Той сложи касетата вътре и внимателно натисна копчето.

Онова, което се разнесе, накара Кейт да подскочи от ужас. Писъци на жена, отчаяни и прекъсвани от молби за милост, която явно й бе отказана. Писъци на някоя измъчена душа, молеща за смърт.

„Няма доказателства, че Бог съществува“ — помисли си Кейт.

23.

Гордост, екстаз, възбуда. Това бяха нещата — част от триумфа му — смесени с мрачните му чувства на гняв, омраза и раздразнение, които постоянно го изгаряха отвътре.

Манипулация. Господство. Контрол. Властта му се разпростираше отвъд жертвите. Упражняваше същите сили върху полицията и Куин.

Гордост, екстаз, възбуда.

Останалото беше без значение. Трябваше да победи.

Напрежението бе поразително. Трепереше, потеше се, изчервяваше се от възбуда, докато шофираше към къщата. Подушваше миризмата си. Миризмата бе странна за този вид възбуда — силна, мускусна, почти сексуална. Искаше да се изтрие под мишниците си, да натърка потта по лицето си, в ноздрите си, да я оближе от пръстите си.

Искаше да се съблече и някоя жена да прокара езика си по тялото му. От гърдите до корема и по гърба. Във фантазиите му, тя е на колене пред него, ближе топките му. Еректираният му член е огромен, когато прониква в устата ѝ, той я удря всеки път, когато се задавя. Изпразва се в лицето ѝ. После я кара да коленичи и да се подпре с ръце и я обладава анално. Ръцете му стискат гърлото ѝ, изнасилва я порочно, души я, докато тя крещи.

Картините го възбуждат. Пенисът му е корав и пулсира. Трябва да се освободи. Трябва да чуе звуци, остри и прекрасни, като наточени остриета. Нуждае се от писъци, в които има ужас, ще си представя, че тези писъци идват от жената в неговото въображение. Трябва да чуе издигащото се кресчендо, докато животът стигне до пределната си граница. Заглъхващата енергия, лакомо погълната от смъртта.

Бръкна в джоба на палтото си и потърси касетата, но не я намери.

Обля го вълна на паника. Отби колата и започна да претърсва джобовете си, провери пода, касетофона. Касетата я нямаше.

Гняв се разгоря в него. Огромен и отчаян. Стена от ярост. Проклинайки, подкара колата и се върна на улицата. Беше направил грешка. Неприемлива. Знаеше, че не е фатално. Дори полицията да открие касетата, дори ако успеят да свалят отпечатыци от нея, нямаше да го открият. Отпечатыците от пръстите му не бяха в информационната система. Не беше арестуван и в младежките си години. Но идеята за грешка го вбеси, защото знаеше, че това ще насърчи работната група и Джон Куин, докато той искаше да ги провали.

Триумфът му не беше пълен. Празникът му бе съсипан. Ерекцията му спадна. В ума си чуваше презрителен глас — въображаемата жена се изправи и си тръгна, отегчена и загубила интерес.

Спря на алеята и натисна копчето на дистанционното за вратата на гаража. Гневът се сви в него като змия, процеждайки отрова. Лаят на малкото куче го последва и в гаража. Тъпото куче на съседите. И без това вечерта му бе съсипана, сега пък и проклетото животно.

Слезе от колата и отиде до кофата за боклук. Вратата на гаража започна да се затваря. Втрени се в очите на кучето и взе някаква торба от купчината вехтории. Вече си представяше как ще го пхне вътре и ще започне да го удря в бетонната стена.

— Ела, Битси, тъпо малко куче — прошепна той с мил глас. — Защо не ме харесваш? Какво съм ти сторил?

Кучето изръмжа и не помръдна, гледайки към вратата на гаража, на половин метър от него.

— Знаеш ли, че съм убивал дребни кучета като теб и преди? — прошепна той, докато кучето скачаше върху него с оголени зъби.

Вратата на гаража се затвори.

Дочу се изненадано приглушено лаене.

24.

Кейт все още трепереше, когато стигнаха до къщата ѝ. Куин беше настоял да види нейното жилище и за втори път през тази нощ тя не се бе противопоставила. Споменът за писъците кънтеше в главата ѝ. Тя ги чуваше, макар и слаби, но непрекъснати, докато се измъкваше, без да каже и дума от колата и излизаше от гаража, докато въртеше из ръцете си ключовете от задната врата, докато преминаваше през кухнята към коридора, за да включи термостата.

През цялото време Куин се движеше зад нея като сянка. Очакваше той да каже нещо за изгорялата крушка в гаража, но и да беше казал, не го чу. Чуваше единствено ударите на сърцето в ушите си, неимоверно силното дрънкане на ключовете, мяукането на Тор, бръмченето на хладилника... и на фона на всичко това — писъците.

— Толкова ми е студено — каза тя, влизайки в кабинета, където настолната лампа все още гореше, кадифеният шнур лежеше захвърлен върху канапето. Втренчи се в телефонния секретар — лампичката му не светваше — и си спомни, че някой бе позвънил на клетъчния ѝ телефон в 10,05, 10,08 и 10,10 и след това мълчеше.

Полуизпита чаша джин с тоник беше оставена върху бележника ѝ, ледът отдавна се беше разтопил. Кейт я вдигна с трепереща ръка и отпи глътка. Тоникът се беше разгазирал, но тя не обърна внимание, не усети нищо от вкуса му. Куин взе чашата от ръката ѝ и я остави настрана, след което нежно обхвана раменете ѝ и я обърна с лице към себе си.

— Не ти ли е студено? — промълви тя. — Цяла вечност минава, докато се стопли помещението. Вероятно трябваше да си сменя жилището — това е старо като Мойсей, — но не ми дойде на ума, докато времето не се промени. Може би трябва да запаля огън — предложи и веднага почувства как кръвта нахлу в лицето ѝ. — Господи, не мога да повярвам, че казах това. — Исусе, колко съм...

Тя преглътна с усилие и погледна към чашата, която вече беше извън обсега ѝ.

Куин постави ръка на страната ѝ и обърна лицето ѝ към себе си.

— Не говори — каза меко той.

— Но...

— Тихо.

Внимателно, сякаш беше от стъкло, склочи ръце около нея и я привлече към себе си. Още една покана да се облегне на него, да се остави на течението. Знаеше, че не бива. Ако го направеше дори за момент, щеше да бъде изгубена. Чувстваше необходимостта да продължава да се движи, да говори, да прави нещо. Ако се оставеше нещата да се развият от само себе си, ако останеше неподвижна, ако не вършеше нещо безсмислено и безполезно, щеше да я залее вълна отчаяние и какво щеше да прави тогава?

Да се озове беззащитна в ръцете на един мъж, когото все още обичаше, но не можеше да има.

Истинското значение на този отговор беше достатъчно важно, за да отнеме и малкото сила, която ѝ беше останала, и сякаш иронично я изкушаваше да приеме подкрепата, която Куин ѝ предлагаше за момента.

Никога не беше спирала да го обича. Беше заключила любовта си в потайно местенце в сърцето си и не смяташе да я пусне отново на бял свят. Вероятно се бе надявала тя да избледнее и да умре, но всъщност само я бе приспала.

Почувства, че я пронизва нова тръпка, и остави главата си да намери вдлъбнатината на рамото му. С ухо, долепено до гърдите му, чуваше биенето на сърцето му и си припомни всички други пъти, много отдавна, когато беше негова и той я утешаваше, а тя си бе въобразила, че това, което имат, ще продължи вечно.

Господи, искаше ѝ се да го повярва и сега. Искеше да повярва, че не се връщат от местопрестъплението, че свидетелката ѝ не е изчезнала и Куин е дошъл заради нея, а не заради работата, която винаги поставяше на първо място.

Не беше честно да се чувства толкова добре с него, да бъде толкова близо до доволството, удобно обгърната от ръцете му, да гледа на живота си без страх, макар че можеше да види пукнатините в него, липсващите фрагменти, избледняващите цветове, притъпените чувства. Струваше ѝ се несправедливо да разбере всичко това, когато

вече бе решила, че никой не ѝ трябва, че със сигурност е най-добре да не се нуждае от него.

Почувства как устните му докосват челото, после страната ѝ. Изоставяйки и без това слабата си воля, извърна нагоре лице и остави устните му да намерят нейните. Топли, твърди, единствените за нея. Чувството, което я обзе, се състоеше от равни части болка и удоволствие, сладост, и горчивина. Целувката беше нежна, внимателна, деликатна — молеше, а не завладяваше. Когато Куин повдигна леко главата си, в очите му се четеше въпрос и предупреждение, сякаш чрез целувката му се беше предала всяка нейна нужда и предчувствие за злина.

— Искам да седна — промълви Кейт, отстъпвайки назад. Ръцете му се отдръпнаха от нея и студените тръпки отново я обвиха като мантия. Взе чашата от бюрото и се сгуши в ъгъла на канапето, като придърпа кадифения шнур в скута си.

— Не мога да го направя — каза меко тя, повече на себе си, отколкото на него, — толкова е трудно. Толкова е жестоко. Не искам да разчиствам бъркотията, когато се завърнеш в Куонтико — тя отпи от джина и поклати глава. — Да не се беше връщал вкъщи, Джон.

Куин седна до нея, поставяйки ръце на бедрата си.

— Наистина ли мислиш това, Кейт?

Сълзи напиреха под клепачите ѝ.

— Не. Но какво значение има? Желанията ми никога не се сбъдвали.

Тя допи питието, остави настрана чашата и разтри лицето си с ръце.

— Бих искала Емили да е жива, но не е. Да можеше Стивън да не ме обвинява, но той го прави. Бих искала...

Рязко млъкна. Какво трябваше да каже? Че би искала Куин да я обича повече? Да се оженят, да имат деца и да живеят в Монтана, да отглеждат коне и да се любят всяка нощ? Фантазии, които биха подходжали на някоя наивница. Господи, чувстваше се като глупачка дори само заради тези си мисли. Не би могла да ги изважда на показ от потайните кътчета на съзнанието си. Беше абсолютно сигурна, че няма да ги сподели и да рискува да изглежда още по-идиотски.

— Бих желала много неща. Но само с желания нищо не става — каза тя. — Точно сега искам да затворя очи и да не виждам кръв, да

запуша ушите си и да не чувам писъци, да избягам от този кошмар, и да заспя. Със същия успех мога да поискам луната.

Куин сложи ръка на раменете ѝ, почувства колко са стегнати мускулите ѝ и започна да я разтрива.

— Бих ти дал луната, Кейт — каза той. Припомни си старата, позната близост, която свързваше и двамата. — Ще събера звездите, ще ги смъкна и ще ти ги дам да си направиш колие от тях.

Заляха я твърде много чувства, унищожавайки и последната ѝ съпротива. Беше уморена и наранена — след всичко преживяно: случаят, спомените, мъртвите мечти. Тя зарови лице в ръцете си.

Куин я обгърна, отново притискайки главата ѝ до рамото си.

— Няма нищо — прошепна той.

— Не е вярно.

— Нека те прегърна, Кейт.

Тя не можеше да се принуди да каже не. Не можеше да понесе мисълта да се отдръпне, да остане сама. Твърде дълго време беше стояла сама. Искаше той да я утеши. Нуждаеше се от силата му, от топлината на тялото му. Обгърнатата от ръцете му, тя чувстваше, че е там, където е мястото ѝ, за първи път от много време.

— Никога не съм спирал да те обичам — прошепна той.

Кейт го притисна към себе си, но не си позволи да го погледне.

— Тогава защо ме остави да си отида? — попита, гласът издаваше болката ѝ. — Защо ти си отиде?

— Мислех, че така искаш, че именно това ти е нужно. Мислех, че така ще бъде най-добре за теб. Накрая ти не се нуждаеше от вниманието ми.

— И ти се обвърза с ОПР заради мен...

— Заради Стивън, не заради теб.

— Игра на думи. Стивън искаше да те накаже заради мен, заради нас.

— А заради нас ти искаше да се скриеш.

Тя не се опита да го отрече. Тайната им любов беше толкова особена: магия, за която много хора мечтаят, но не могат да я намерят, магия, каквато нито един от двамата не беше познавал преди. Но след като накрая тайната беше разкрита, магията изчезна. Под грубия прожектор на хорското любопитство любовта им се беше превърнала в обикновена връзка, в нещо безвкусно и евтино. Никой не беше

разбрал, дори не се беше опитал, не беше проявил желание. Никой не беше видял болката ѝ, мъката ѝ. Не беше от тези жени, които се дават в скръбта си, изоставени от студени и бездушни съпрузи. Беше мръсница, която мами покрусения си съпруг, докато дъщеря им лежи студена в земята.

Не можеше да каже, че собственото ѝ чувство за вина не беше отражение на някое от тези чувства, въпреки че би трябвало да се познава по-добре. Не ѝ беше присъщо да лъже или мами. Беше възпитана в комбинацията от католическа вина и себепорицание, присъщо на шведите. Люшката се между самообвиненията си за смъртта на Емили и собственото си усещане за накърнен морал, не ѝ беше възможно да се освободи от тях — особено когато човекът, от когото очакваше помощ, се беше отдръпнал, борещ се със собствените си болка и гняв.

Споменът за това, колко беше объркана, я накара отново да се овладее, неспокойна, недоволна от чувствата, възкръснали от спомените.

— Вероятно щеше да ме последваш — каза тя, — но като изключим ОПР и работата ти, за теб не съществуваше друго — мислех, че обичаш работата си повече от мен — призна, шепнейки, след което се усмихна на Куин. — Помислих, че за теб проблемите, които създавам, са повече от това, което струвам.

— О, Кейт... — Той пристъпи по-близо, като наклони назад главата ѝ и се взря в очите ѝ. Неговите бяха тъмни като нощта, блестящи и настойчиви.

Нейните излъчваха уязвимост, която винаги го бе вълнувала — несигурност, заровена под пластове от изкуствено създадена упоритост и сила. Несигурност, подобна на неговата собствена, нещо, което криеше и от което се страхуваше.

— Пуснах те, защото мислех, че така искаш. И потънах в работата си, защото тя бе единственото, което можеше да притъпи болката. Отдавал съм всичко, което имам, на работата си — говореше тихо той. — Не зная дали все още ми е останало нещо, което си струва. Но зная, че никога не съм я обичал — нито каквото или когото и да е — по начина, по който съм обичал теб, Кейт.

Тя не отговори нищо. Куин почувства как времето се изплъзва, видя как една сълза се търкулна по бузата ѝ. Замисли се за това, как се

бяха отдалечили, как се бяха загубили един друг, знаеше, че нещата са по-сложни от простата липса на общуване. Чувствата, страховете, гордостта и болката, които се бяха вклинили между тях, бяха уникални по своята същност. Толкова остри и истински, че нито един от двамата не беше имал смелостта да се изправи срещу им. По-лесно беше да оставят нещата такива, каквито са. Но това щеше да е и най-трудното нещо, което са извършвали през живота си.

— Ние сме страхотна двойка — прошепна той, повтаряйки като ехо това, което беше казала в колата на Ковак. — Чувстваш ли го, Кейт? Нима вече не съм ти нужен? Не ме ли обичаш вече? Нима...

Тя притисна треперещи пръсти до устните му, като поклати глава.

— Никога — каза тя толкова тихо, че думата прозвуча като полъх на вятър. — Никога.

Беше го мразила. Беше негодувала срещу него. Едновременно го бе обвинявала и се бе опитвала да му прости. Но никога не беше спирала да го обича. Колко ужасна беше тази истина — че за пет години нуждата от него не беше изчезнала, че никога не беше имала по-близък човек до себе си. Сега чувството се надигна в нея подобно на отново разгорял се огън, подклаждан от изтощението, страха и всичко останало.

Тя се изправи, за да посрещне устните му. Почувства вкуса им и солта на собствените си сълзи. Ръцете му я обгърнаха и я притиснаха, като я наклониха назад, прилепвайки тялото ѝ към неговото.

— Господи, Кейт, имам нужда от тебе — призна той, докосвайки с устни ухото ѝ. — Толкова ми липсваше.

Целуна го по бузата и прокара ръка по късо подстриганата му коса.

— Никога не съм желала друг мъж, както желая теб... желая те...

Доловил разликата, той се отдръпна от нея, за да я погледне. Не я попита дали е сигурна. Сигурно се страхува от отговора, предположи Кейт. Тя също се страхуваше. Не чувстваше сигурност. Нямахше логика, не съществуваше нищо, освен настоящия момент, обърканите и първични чувства, нуждата да бъде с Куин... само с него.

Поведе го за ръка нагоре по стълбите. Той се спря на три пъти, за да я целуне, да я докосне, да зарови лице в косите ѝ. В спалнята си помогнаха един на друг да се съблекат. Преплетени ръце, нетърпеливи

пръсти. Ризата му — на облегалката на стола, полата ѝ — на купчинка на пода. Без да се откъсват един от друг. Нежност. Целувка. Нетърпелива прегръдка.

За Кейт докосването на Куин представляваше спомен, надхвърлящ реалното време. Усещането за ръката му върху кожата ѝ се запечатваше в съзнанието и сърцето ѝ. То извади на повърхността желание, което беше познала само с него. Изведнъж почувства прилив на топлина и сладка болка. Като че ли се бяха разделили за пет дни, а не за пет години.

Задъхана, почувства как устните му докосват гърдите ѝ, простена, когато ръката му се плъзна между бедрата ѝ, пръстите му се сгорещиха от топлината и влагата ѝ. Бедрата ѝ инстинктивно се извиха в дъга, както преди много време, толкова отдавна.

Ръцете ѝ се движеха по тялото му. Позната територия. Възвишения и падини, образувани от мускулите и костите му. Гладка, гореща кожа. Вдлъбнатината на гръбначния му стълб. Напрегнатата му мъжественост, твърда като мрамор, нежна като кадифе. Плътните му мускулисти бедра, напористи да разделят нейните.

Тя го насочи към себе си, чувствайки невероятна възбуда, когато той я изпълни изцяло, същата, която изпитваше всеки път, когато се любеха. Усещането, удивлението от нея не можеше да избледнее, само се изостряше. Той чувстваше същото. Можеше да го долови в очите му, докато гледаше надолу към нея на светлината на лампата: огромната наслада, топлината, изненадата, чувството на отчаяние, защото знаеха, че магията се получава само когато са заедно.

Последното я накара да извика. Тя беше единствената, наистина единствената. Мъжът, за когото се беше омъжила, чието дете беше родила, не можеше да я накара да изпита трепета, който я обземаше с Джон Куин, дори само когато той влезеше в стаята.

Тя го прегърна по-силно, започна да се движи по-бързо и заби нокти в гърба му. Той я целуна продължително, властно и собственически и езикът му се плъзна между зъбите ѝ. Наново проникна в нея още по-силно, след което се отдръпна назад, отклонявайки и двамата от ръба.

Времето загуби своя смисъл. Не съществуваха секунди, само въздишки и промърморени слова, нямаше минути, само приливът и отливът на удоволствието. И когато краят наистина дойде, донесе със

себе си чувства, които експлодираха във всички цветове на дъгата. Обзе ги странна смесица от отмала и напрежение, задоволство и неудовлетвореност, докато изтощението напълно ги покори и те заспаха прегърнати.

25.

— Слушайте!

Ковак тежко се облегна на ръба на масата в стаята, която наричаха „Нежното докосване на смъртта“. Беше останал достатъчно дълго вкъщи, за да заспи на кухненския стол, докато чакаше кафето да заври. Не беше взел душ, след като се беше избръснал и предполагаше, че прилича на скитник, облечен със същия развлечен, смачкан костюм, който беше носил предния ден. Не беше имал време дори да си смени ризата.

Всички от групата изглеждаха по подобен начин. Тъмни кръгове под кървясали очи. Дълбоки бръчки се открояваха върху бледите лица.

Стаята вонеше на цигари, пот и горчиво кафе на фона на първоначалната миризма на мишки и плесен. Едно портативно радио на бара, настроено на местна радиостанция, се конкурираше с малък телевизор, предаващ новините, и двата бяха включени, за да хванат последните репортажи, които средствата за масова информация можеха да предложат. Снимки от подпалената кола на четвъртата жертва бяха набързо забодени върху едно от таблата, толкова скоро извадени от проявителя, че се бяха навили около себе си.

— Медиите са полудели от случилото се снощи — каза Ковак. — Джо Подпалвача гори жертвата си буквално под носа ни, а ние гледаме като че ли сме седели наоколо и сме си човъркали носа. Вече видях как шефът и лейтенант Фаулър изглеждаха като някакви клоуни тази сутрин. Нека ви кажа накратко: ако бързо не предприемем нещо, ще ни пратят да броим дупките от куршуми по трупове.

— Тип е свикнал, прави го от години — каза Адлър.

Типен изстреля към него кламер с прашка с гумен ластик.

— Много смешно. Позволи ми да започна с тебе, Чънк. Имаш ли против да използвам манивела?

Ковак не им обърна внимание.

— Добре, че успяхме да скрием онази касета от репортерите.

— Слава Богу, че някой от тях не я намери — каза Уолш, съзерцавайки носната си кърпа, — щяха да я пускат по всяка станция в града.

Ковак не можеше да прогони звука на писъците от главата си. Мисълта, че тази касета ще звучи във всяка къща, накара стомаха му да се свие.

— Касетата е в лабораторията на БСА — уточни той. — Някакъв технически гений я обработва, опитва се да отдели шума, който се чува като фон, и други подобни. Ще видим какво ще излезе. Тинкс, намери ли Ванлийс?

Лиска поклати глава.

— Не още. Изглежда, че най-добрият му приятел е този, за чиято къща се грижи. Със сигурност скоро няма да се сприятели с други. Мери и аз успяхме да вбесим всички, които го познават, като им се обадохме посред нощ. Един от тях обаче каза, че Ванлийс бил много горд с къщата. Мисли, че е в жилищната част на града или там някъде. Близо до езеро.

— Оставих една от колите пред апартамента му в Линдейл — каза Ковак, — друга в Таргет Център и още една пред сградите в Еджуотър. Освен това всеки полицай в града търси колата му.

— Нямаме основателна причина да го арестуваме — изтъкна Юрек.

— Няма и да ти трябва — каза Куин, влизайки насред разговора. Снежни шушулки се топяха от косата му. Измъкна се от канадката си и я захвърли на бара. — Това не е арест. Само го молим за съдействие. Ако този тип е Джо Подпалвача, ще стане самонадеян и непредпазлив. Снощи ни направи на идиоти. Мисълта, че ченгетата го молят за помощ, страхотно ще поласкае егото му.

— Не искам да го изпуснем, това е — обади се Юрек.

— Лично ще гръмна в капачките на колената този, който се издъни този път — зарече се Ковак.

— Значи така, Джон — каза Типен с присвити очи, — мислиш, че това е той?

— Вмества се в картинката много добре. Ще го докараме тук и ще си поговорим, след това бих препоръчал постоянно наблюдение. Ще го накараме да се поизпоти и ще видим какво ще направи. Ако го

притиснем, ако го изплашим, ще се разкрие. Ако всичко върви по план, накрая ще получим заповед за обиск.

— Ще отида в Еджуотър — каза Лиска — Искам да съм там, ако се появи, ще го накарам да се чувства като у дома си, да се отпусне.

— Как изглеждаше на срещата снощи — попита Куин.

— Очарован, малко възбуден, пълен с теории.

— Знаем ли къде е бил в събота през нощта?

— Както би могло да се очаква, сам вкъщи.

— Искам да съм тук, когато го докарате — каза Куин. — Не в тази стая, но ще наблюдавам.

— Не искаш ли да го разпиташ?

— Не веднага. По-добре е да започнеш ти и някой, когото той не е виждал преди. Например Сам. Аз ще дойда по-късно.

— Свирнете ми веднага щом го хванете — обади се Ковак и в същия момент телефон извъня. Елууд вдигна слушалката.

— Тип, Юрек, открийте ли някой да е виждал ди Марко да се е качвала в някаква кола в събота вечер.

— Не — отговори Типен, — и цената на този отговор е десет долара. Освен ако не си Юрек Чаровника. В този случай може да получиш отговора, а и нещо в допълнение само срещу една усмивка.

Юрек му хвърли злобен поглед.

— Трябва ли да се приема за подкуп, когато ми снасят безплатно информация.

— За Тип е така — отбеляза Лиска.

— Чаровник! На телефона! — извика Елууд.

— Продължавайте! — нареди Ковак. — Вземете няколко плаката със снимката на момичето. Поискайте пари от лейтенант Фаулър за възнаграждението. Има шанс някои, които просто са се мотали из района по това време на нощта, да предадат и собствената си майка за няколко долара.

— Добре.

— Някой по-дипломатичен трябва да отиде във „Феникс“ и да поговори с онази проститутка, която познава втората жертва — продължи Ковак.

— Аз ще го направя — предложи Мос.

— Попитай я дали Фаун Пиърс е имала татуировка — обади се Куин, докато седеше отпред. Разтъркваше с длан задната част на врата

си. — Лайла Уайт е имала татуировка точно там, където липсва плът от гърдите ѝ. Джо Подпалвача може да е любител на изкуството. Или пък художник.

— Как пък го измисли това? — изненада се Типен, като че ли Куин току-що е получил озарение свише.

— Направих нещо, което никой друг не си беше направил труда да направи: погледнах — отвърна безцеремонно той. — Разгледах снимките, които родителите на Лайла Уайт са дали на агент Мос. Били са направени дни преди смъртта ѝ. Ако се окаже, че и Фаун Пиърс е имала татуировка, която убиецът е премахнал, ще трябва да откриете къде са си ги направили двете жени, да проверите ателиетата и всеки един, свързан с тях.

— Известно ли ни е дали Джилиан Бондурант е имала татуировка? — попита Хамил.

— Баща ѝ каза, че не знае да е имала.

— Приятелката ѝ, Мишел Файн, също твърди, че не знае за такава — додаде Лиска, — но аз мисля, че тя би трябвало да знае. Самата тя е цялата изографисана.

— Има ли нейни отпечатыци в картотеката? — попита Ковак, ровейки се из купчина разхвърляни бележки.

— Нямах време да проверя.

Иззвъня клетъчен телефон. Куин изруга, стана от масата и затършува в джоба на самото си.

Адлър посочи към телевизора, където кадри с подпалената кола изпълваха екрана.

— Хей, това е Ковак!

Слънчевите лъчи падаха върху кожата на Ковак, като ѝ придаваха цвят на пергамент. Той мрачно се намръщи към камерите и преустанови въпросите с краткото изявление: „Разследването продължава. Нямам коментар засега.“

— Трябва да махнеш тези мустаци, Сам — каза Лиска. — Не ти отиват.

— Последната жертва има ли осакатявания? — обади се Типен откъм кафе машината.

— Аутопсията е насрочена за осем — каза Ковак, поглеждайки часовника си. Беше седем и четиридесет. Той се обърна към Мос — Роб Маршал от съдебните служби ще се срещне с теб във „Феникс“.

Това е замазване на очите на обществото във връзка с двамата Ърскин, след като шибаната Северна кралица снощи скрита тези мърши. Всъщност хич не ми пука колко са обидени. Искам днес някой да си поприказва задушевно с тези приятелчета. Мери, опитай да го предразположиш уклончиво, ако те попита защо. Кажи, че е рутинна процедура. Питай ги дали не са имали отхвърлена кредитна карта или чек през уикенда, когато е била убита Лайла Уайт.

— Грег Ърскин е бил един от последните, които са видели свидетелката ни късно снощи. Първата жертва е живяла известно време във „Феникс“. Втората е била приятелка на една от постоянните им обитателки. Твърде много писти — заяви Ковак.

— Тони Ърскин ще чака на телефона всякакви новини, идващи от метрото — предупреди Юрек.

— Ако сме учтиви, само я караме да изглежда зле — коментира Ковак. — Ходихме навсякъде, камък не оставихме непреобърнат. Точно това иска и Тони Ърскин.

— Имаме ли нещо от срещата снощи? — попита Хамил.

— Нищо, което би ни било от полза за колите — отговори Елууд.
— Единствено видеолентата.

Ковак отново погледна часовника си.

— Ще проверя това по-късно. Докторката сигурно вече си точи ножовете. Идваш ли с мене, Куин?

Куин вдигна ръка в знак на потвърждение. Грабнаха връхните си дрехи и поеха по обратния път.

Снегът беше покрил мръсотията по алеята — включително и колата на Ковак, — прикривайки опасностите за гумите като счупени шишета от малцово уиски „Тъндърбърд“ и „Колт 45“, които покриваха земята по тези алеи на предградието подобно на мъртви листа. Ковак издърпа четка изпод куп ненужни вещи на задната седалка и избърса снега от предното стъкло, покрива и задните светлини на колата.

— Върна ли се в хотела си тази нощ? — попита той, докато се настаняваха на седалките и включваше двигателя. — Защото определено можех да те взема, не е толкова встрани от пътя ми.

— Няма нужда. Оправих се — отговори Куин, без да го поглежда. Чувстваше изпитателния поглед на Ковак върху себе си. — Кейт беше толкова разтревожена от онзи запис, че исках да се уверя, че е добре.

— Ясно. Е, беше ли? Имам предвид добре ли беше?

— Не. Мисли, че трупът е на свидетелката ѝ, че онези писъци са били на момичето, което онзи гад е измъчвал. Обвинява себе си.

— В такъв случай добре си направил, че си отишъл да я видиш. После какво направи? Хвана такси до центъра ли?

— Да — излъга Куин и в мисълта му изплува сутрешната сцена.

Как се събужда и гледа Кейт, отпусната на възглавницата под слабата светлина, докосва я, наблюдава как тези невероятни сиви очи се отварят, вижда несигурността в тях. Искаше му се да може да каже, че любенето е решило проблемите им, но това не беше вярно. Беше им дало известна утеха, отново беше свързало душите им и бе усложнило всичко. Но за Бога, това беше като да се върнеш в рая след години, прекарани в чистилището.

И сега какво? Неизказаният въпрос неприятно стоеше между тях, докато разтребваха, обличаха се, взимаха си нещата и излизаха от вратата. Не беше последвало сутрешно докосване, целувки, припомняне на страстта. Нямаше време да разговарят, не че би могъл да я накара. Първото, което правеше, когато се почувстваше притисната, беше да отстъпи, да затвори вратата и да започне да се тревожи. Господ му беше свидетел, че ѝ той не се чувстваше по-добре.

Беше го закарала до хотела. Избръсна се твърде бързо, навлече чист костюм и хукна през вратата, беше закъснял.

— Опитах да ти позвъня тази сутрин — каза Ковак, подкарвайки колата на заден ход, но с крак, готов да настъпи спирачката, — ти не отговори.

— Сигурно съм бил под душа — лицето на Куин беше безизразно. — Остави ли съобщение? Нямах време да проверя.

— Просто исках да разбера как е Кейт.

— Защо тогава не ѝ се обади? — попита Куин, все по-напрегнат. Погледна към Ковак и смени темата на разговора — Знаеш ли, ако беше проявил повече интерес към убийството на Уайт още тогава, нямаше да сме тук сега.

Ковак порумения. Повече от вина, отколкото от гняв, помисли си Куин, въпреки че ченгето изглеждаше вбесено.

— Приех го просто като поредния случай.

— Малко го претупа, Сам. Как другояче ще обясниш, че пропусна онази татуировка?

— Попитахме. Сигурен съм. Трябва да сме го направили — каза Ковак, първоначално със сигурност, след това не толкова уверено и накрая без капка увереност. Той проточи врат и погледна през задния прозорец, като отдръпна крака си от спирачката. — Може да не сме питали, когото трябва. Може никой да не е забелязал проклетото нещо.

— Родителите ѝ са двойка селяндури от провинциален град. Мислиш ли, че няма да забележат, ако дъщеря им има татуирана на гърдите си лилия? Мислиш ли, че никой от редовните ѝ клиенти не я е забелязал?

Ковак форсира двигателя, твърде бързо подкара колата от място, след което рязко удари спирачки. Каприсът занесе по хлъзгавия, мокър сняг и задната броня срещна калника на изоставен дъмпстър. Чу се неприятен трясък.

— По дяволите!

Куин трепна, после се отпусна, вниманието му все още беше приковано в Ковак.

— Въобще не си проверил алибито на двамата Ърскин, когато Лайла Уайт беше убита.

— Не съм ги подлагал на тази процедура. Какъв мотив биха имали да убият жената? Никакъв. Между другото, Тони Ърскин вдигна такава врява, че не сме се опитвали много упорито...

— Четох докладите — отбеляза Куин. — В продължение на седмица усърдно сте работили по случая, после сте започнали да го занемарявате. Същото е станало с Фаун Пиърс.

Ковак откряхна прозореца, запали цигара и издуха първото облаче дим навън. Каприсът все още стоеше извърнат на една страна, със задница, обърната към дъмпстъра. Лиска излезе от сградата, видя ги и поклати глава, след което се качи в колата си.

— Нагледал си се на тези случаи и знаеш какво става — каза Ковак. — Някоя проститутка си го изпросва, а в управлението са поразтревожени, ако някой прегази бездомно куче. Преследвай ги, хвани ги, разследвай ги, без да се маеш. Ако случаят не бъде разрешен бързо, избутват го на заден план, за да отворят път за данъкоплатците, убити от ревниви съпрузи и откачени крадци на коли. — Направих каквото можах и доколкото можах — произнесе той, взирайки се през предното стъкло към падащия сняг.

— Вярвам ти, Сам — отговори Куин, макар да мислеше, че Ковак сам не си вярва. На обветреното му лице беше изписано съжаление.

— Лошо е за другите три жертви, че не се постарях достатъчно.

— Откога познавате Фаун Пиърс? — попита Мери Мос.

Във всекидневната на „Феникс“, тя седна в единия край на граховозеленото канапе и мълчаливо подкани Рита Ренър да заеме другия край, създавайки някаква атмосфера на близост. Една пружина я бодна в задника.

— От около две години — отговори Ренър толкова тихо, че Мери се пресегна към малкия касетофон на масичката за кафе и го побутна по-близо. — Срецнахме се в центъра на града и просто се сприятелихме.

— На същата територия ли работехте?

Жената хвърли поглед нагоре към Тони Ърскин, която седеше на облегалката на канапето, с ръка, сложена успокоително на рамото на Ренър. След това погледна към Роб Маршал, който потропваше с крак от другата страна на масичката за кафе, нетърпелив да отиде някъде другаде. Левият му крак подскачаше подобно на двигател на празен ход.

— Да — най-после отвърна тя. — Работехме около стриптийз клубовете и Таргет Център.

Гласът ѝ звучеше като че ли идваше от много далеч. Беше тиха като мишка. Облечена в стари джинси и фланелена риза, тя трудно можеше да бъде оприличена на жена, която предлага плътта си на похотливите мъжкар, обикалящи из мрачните улички на Минеаполис в търсене на платен секс. Но все пак, това беше променената Рита Ренър, не жената, арестувана за притежаване на наркотици, която криеше лулата си за крек във вагината си. Колко различна и уравновесена изглеждаше.

— Тя имаше ли някакви врагове? Виждали ли сте някой да се спречква с нея на улицата?

Ренър доби объркан вид.

— Всяка нощ. Мъжете са такива — каза тя, поглеждайки крадешком към Роб. — Веднъж я бяха изнасилили, нали знаете. Хората си мислят, че една проститутка не може да бъде изнасилена, но това е

истината. Ченгетата хванаха оня и го арестуваха, но не затова, че е изнасилил Фаун. Беше направил същото с някаква счетоводителка на един паркинг в центъра. Ето за какво го прибраха. Дори не поискаха от Фаун да свидетелства. Сякаш беше без значение какво ѝ е сторил.

— В съда даването на показания за други възможни престъпления, извършени от подсъдимия, не се допуска, госпожо Ренър — каза Роб. — Наистина несправедливо изглежда, не мислите ли?

— Гадно е.

— Някой е трябвало да обясни това на госпожица Пиърс. Известно ли ви е да се е срещала с някого от службите, занимаващи се с жертвите и свидетелите?

— Да. Но ми каза, че било умряла работа. Трябваше да отиде няколко пъти, но не го направи. Искали само да повтаря едно и също.

— Възстановяването на събитията е решаващо за оздравителния процес — започна Роб. Той се усмихна неловко, при което малките му свински очички се скриха. — Горещо го препоръчвам на всичките си клиенти. Всъщност им препоръчвам да записват на касета разказите за своите преживелици през определен период от време, за да могат наистина да чуят промените в чувствата и отношението си, докато се лекуват. Може да се окаже твърде пречистващо.

Ренър се втренчи в него, с глава леко наклонена на едната страна, като малка птичка, която обмисля нещо ново и странно.

Мери потисна въздишка на нетърпение. Да използваш за помощник някого, който е от съдебната система, беше понякога като нож с две остриета.

— Познавате ли конкретен човек, който би искал да нарани Фаун?

— Каза ми, че някакъв тип ѝ се обаждал. Досаждал ѝ.

— Кога беше това?

— Няколко дни преди да умре.

— Този тип има ли си име?

— Не помня. Не бяха един или двама. Някой от клиентите ѝ, предполагам. Не можете ли да проверите записите на телефонните разговори?

— Би могло само ако тя му се е обадила.

Ренър се намръщи.

— Те не са ли в някой компютър?

— Ако знаехте името на човек, можехме да проверим неговите разговори.

— Не го зная — очите ѝ се напълниха със сълзи и тя погледна нагоре към Тони Ърскин, която отново я потупа по рамото.

— Фаун го наричаше Жабока. Спомням си.

— За нещастие, не мисля, че това е името, с което е записан в телефонната компания — каза Роб Маршал.

Тони Ърскин му хвърли остър поглед.

— Няма нужда да остроумничите. Рита прави всичко възможно.

Роб бързо се стегна.

— Разбира се, че е така. Дори и не намеквам за нещо друго — каза той с притеснена усмивка, която отправи към Рита Ренър. — Можеш ли да си спомниш някой разговор, който си водила с Фаун за този... Жабок? Ако се опиташ да възстановиш някой разговор в паметта си, може да си спомниш и още нещо.

— Не зная! — простена Ренър, усуквайки една от връзките на ризата си около ръката си. — Тогава бях на работа. И... и... защо изобщо трябва да си спомням? Тя въобще не даваше вид, че се страхува от него.

— Няма нищо, Рита. Може да ти дойде на ума по-късно — каза Мос. — Можеш ли да ни кажеш имала ли е Фаун някакви татуировки?

Ренър я погледна, отново объркана от внезапната смяна на посоката.

— Да, няколко. Защо?

— Къде по тялото ѝ се намираха?

— Имаше роза на глезена си, детелина на корема и уста с изплезен език на задника си. Защо?

Мос се спаси от изричането на лъжи, тъй като Грег Ърскин избра точно този момент, за да влезе в стаята с поднос с кафе. Като вдигна касетофона си от масата, тя се изправи и се усмихна извинително.

— Опасявам се, че не мога да остана. Благодаря за всичко.

— Не искаш ли да се стоплиш, преди да излезеш вън на студа? — попита Ърскин с приятен и неангажиращ тон.

— Нямам време, благодаря.

— Предполагам, че днес сте под голямо напрежение? — попита Тони Ърскин с нотка на злобно задоволство. — След всичко, което се

случи снощи, изглеждате напълно неспособни да се справите.

— Правим всичко по силите си — каза Мос, — всъщност сержант Ковак ми каза да ви отведа в управлението по-късно днес, господин Ърскин, да проверя показанията ви за странноприемницата, където сте отседнали през уикенда, когато Лайла Уайт беше убита.

Тони Ърскин скочи от канапето, лицето ѝ пламтеше.

— Какво? Това е безобразие!

— Чиста формалност — увери я Мос, — само проверяваме това, с което разполагаме.

— Това е тормоз, ето какво е.

— Една проста молба. Разбира се, не сте задължени да ни съдействате този път. Сержант Ковак не мислеше, че е необходима съдебна заповед, като се има предвид с каква готовност помагате на следствието.

Грег Ърскин нервно се изсмя, насочвайки вниманието си към Тони.

— Всичко е наред, скъпа. Сигурен съм, че мога да дам отново показания. Няма проблем.

— Това е невероятно! — изстреля Тони. — Ще извикам адвоката ни — ние сме само едни съвестни граждани и ето как се отнасят с нас! Мисля, че е време да си вървите, госпожо Мос. Господин Маршал — добави тя, подканвайки и него.

— Мисля, че имаме проблем в общуването — каза Роб с притеснено изражение. — Ако кабинетът ми е по-подходящо място...

— Махайте се.

Грег Ърскин протегна ръка:

— Почакай, Тони...

— Вън! — изви глас тя, отблъсквайки ръката му, без дори да го погледне.

— Опитваме се само да направим каквото можем за жертвите, госпожо Ърскин — каза спокойно Мос. — Мислех, че и вие искате това. Или е така само когато сте пред камерите?

— Имаше ли възможност да разговаряш с приятелката си в Милуоки? — попита Кейт. — Нали ѝ изпрати снимката по факса?

— Да, на момента. Веднага щом имах възможност — отговори Сюзън Фрий.

Кейт благодари на Бога, че я избраха да звъни по телефона, вместо да ходи до канцеларията с жените. Знаеше, че щеше да проличи раздражението и нетърпението ѝ. Напрежението беше разрушило добрите ѝ маниери, оставяйки на показ притесненията и оголените ѝ нерви. В този момент, мислеше тя, един погрешен отговор можеше да я докара до ръба и тя щеше да превърти като младия мъж с пистолета в преддверието.

— Заета е с някакво разследване — каза Фрий. — Ще ѝ се обадя и ще ѝ оставя съобщение.

— Днес — Кейт твърде късно установи, че думата прозвуча повече като заповед, отколкото като въпрос. — Ако обичаш, Сюзън. Направо съм се побъркала с това хлапе. Не зная какво си мислеше Роб. Трябваше да я прехвърли на някой като тебе. Не се оправям с децата. Не зная как. А сега вече я няма...

— Чух, че е възможно да е мъртва — каза безизразно Фрий. — Не мислят ли, че тя е жертвата от снощи?

— Не знаем със сигурност — Кейт безгласно произнесе думата кучка. — Даже и да е истина, трябва да знаем кое беше хлапето, затова се опитваме да се свържем със семейството ѝ.

— Мога да ти гарантирам едно нещо, Кейт: Няма да намерите никой, който да дава и пет пари за нея, и се боя, че никога няма да се оправите в тази каша. За бедното хлапе вероятно щеше да бъде по-добре, ако майка му беше абортирала през първите три месеца.

Бездушието на това изявление порази Кейт толкова дълбоко, че тя поблагодари на Сюзън за съмнителното ѝ съдействие и затвори телефона. Замисли се какво точно беше докарало Енджи ди Марко на белия свят — случайност? Съдба? Любов? Желанието да получат чек от Отдела за подпомагане на семейства с деца? Животът ѝ от самото начало ли беше тръгнал зле, или грешките бяха дошли по-късно, подобно на плесента, която постепенно покрива среброто, излъскано първоначално до блясък?

Погледът ѝ попадна върху малката снимка на Емили на витрината на шкафчето над главата ѝ. Един красив, кратък живот, озарен от обещаващата природа. Зачуди се дали Енджи някога е

изглеждаше толкова невинна, или очите ѝ винаги са излъчвали умора и горчивина от празното ѝ съществуване.

„За бедното хлапе вероятно щеше да бъде по-добре, ако майка му беше абортирала през първите три месеца.“

Но Енджи ди Марко бе продължила да живее тъжния си живот, докато на Емили ѝ беше отнет.

Кейт стана от стола си и започна да крачи из тясното пространство на кабинета. Щеше да бъде чудо, ако не загубеше разсъдъка си до края на деня.

Като за начало очакваше да я извикат в кабинета на Сабин или поне в този на Роб за официално мъмрене по повод нещата, които беше наговорила на паркинга предната нощ. Подобно повикване не беше пристигнало... досега. И така, беше се опитала да потисне мисълта, че Енджи е мъртва, като предприе активни мерки да разбере нещо повече за живота на момичето. Но всеки път, когато се опитахе да заглуши мислите си, чуваше писъците от записа.

И всеки път, когато се опитахе да помисли за нещо друго, се сещаше за Куин.

Опитвайки се да прогони Куин от мислите си, отново седна, грабна телефонната слушалка и набра друг номер. Имаше и други клиенти, за които да помисли. Поне докато Роб не я уволни.

Обади се на Дейвид Уилис и чу много дълго, прекалено подробно обяснение как да остави съобщение на телефонния му секретар. Опитва се да се свърже с изнасилената си жертва вкъщи и постигна подобен резултат, след което опита в работата и управителят на книжарницата каза, че е уволнена.

— Откога? — попита Кейт.

— От днес. Прекалено често отсъства.

— Тя страда от посттравматичен стрес — изтъкна Кейт — заради престъпление, извършено върху вашата собственост, трябва да добавя.

— Вината не беше наша.

— Посттравматичният стрес е бил установен от съда, така че попада под защитата на закона за нетрудоспособните американски граждани — впи зъби в усещането за несправедливост, почти доволна от възможността да си го изкара на някого. — Ако дискриминирате

Мелани въз основа на нейната нетрудоспособност, може да ви даде под съд.

— Слушайте, госпожо — каза управителят, — може би трябва да поговорите с Мелани по този въпрос, преди да заплашвате хората, защото не е така, както си го представяте. Цяла седмица от нея ни вест, ни кост.

— Струва ми се, че казахте, че сте я уволнили.

— Да. Оставих съобщение на телефонния ѝ секретар.

— Уволнили сте я чрез телефонен секретар? Що за гаден подлец сте вие?

— Такъв, дето ще ти затвори телефона, кучко — кресна той, затръшвайки слушалката.

Кейт затвори телефона с отсъстващ вид, опитвайки се да се сети кога за последен път разговаря с Мелани Хеслър. Най-много преди седмица, помисли си. Не беше имала време да ѝ се обади оттогава. Енджи беше обсебила цялото ѝ време. Сега ѝ изглеждаше, че е било твърде отдавна и тя се замисли за това. Обажданията на Мелани бяха започнали да зачестяват с приближаването на делото, явно нервите ѝ все повече се опъваха.

„Цяла седмица от нея ни вест, ни кост.“

Кейт предположи, че е заминала вън от града, но Мелани щеше да я уведоми. Редовно ѝ се обаждаше, сякаш Кейт беше полицаят, при когото трябваше да се разписват пуснатите под гаранция. Обзе я лошо предчувствие. Съдът, с безкрайната си мъдрост, беше освободил нападателите на Мелани под гаранция, но ченгетата успяха да ги държат под око, начело с детектива, който се занимаваше със случая.

„Наплашена съм заради всичко, което се случи с Енджи“ — помисли си Кейт. Вероятно нямаше причина за тревога. Все пак, тя последва интуицията си, отново вдигна телефона и набра номера на детектива, занимаващ се със сексуални престъпления.

Той също нямаше вест от жертвата, но знаеше, че един от нейните насилници бил прибран през уикенда за нападение върху бившата му приятелка. Кейт обясни, че знае за това и го помоли да се отбие в къщата на Мелани Хеслър, просто да направи проверка.

— Ще отскоча дотам, след като обядвам.

— Благодаря ти, Бърни. Страхотен си. Може да ставам параноичка, но...

— Само защото си параноичка, не значи, че трябва да се оставяш живота да те повали.

— Така е. А и късметът ми не е кой знае какъв напоследък.

— Спокойно, Кейт. Нещата винаги могат да станат и по-лоши.

Хумор на ченге. Днес не можеше да го оцени.

Опита се да съсредоточи вниманието си върху купа писмена работа, но я изостави и вместо това издърпа досието на Енджи с надеждата, че може да види нещо, което да ѝ подсказже някаква идея как да действа. Да седи в кабинета си и да чака, щеше да доведе мозъка ѝ до експлозия.

Досието беше невероятно тънко. Предимно въпроси, по-малко отговори.

Възможно ли е момичето да е напуснало „Феникс“? Ако е така, откъде е дошла кръвта? Пред очите ѝ беше сцената в банята: кървавата следа от длан върху плочката, разредената с вода кръв, процеждаща се в канала на ваната, кървавите хавлии върху коша за дрехи. За толкова много кръв не можеше да има разумно обяснение.

Но ако Джо Подпалвача беше дошъл за нея, как я е намерил и как Рита Ренър не е чула нищо — нито затръшване на врати, нито борба, нищо?

Повече въпроси, отколкото отговори.

Телефонът иззвъня и Кейт го вдигна, наполовина надяваща се, наполовина ужасена да чуе Ковак от другия край на линията с новините от аутопсията на жертва номер четири.

— Кейт Конлан.

Шлифованият глас на секретарката донесе други нежелани новини.

— Госпожо Конлан? Господин Сабин би желал да ви види в кабинета си веднага.

26.

— Е, сержант Ковак ще идва ли или какво?

Лиска погледна часовника си и се върна в стаята за разпити. Беше почти обяд и в помещението беше неприятно горещо. Ванлийс беше чакал почти час и това никак не му бе харесало.

— На път е. Ще пристигне всеки момент. Съобщих му веднага, когато каза, че искаш да разговаряте, Джил. Той наистина желае да научи от тебе всичко, което има връзка с Джилиан. Но нали знаеш, присъства на аутопсия — жената, която беше изгорена снощи. Затова закъснява. Няма да чакаш още дълго.

Тя му беше казала тези думи поне три пъти и наистина му беше омръзнало да ги чува.

— Да, добре, знаете, че искам да помогна, но имам и други неща за вършене — нацупи се той.

Седеше на масата срещу нея, облечен в работните си дрехи — морскосини панталони и риза. Както може би се облича един портиер, мислеше си Лиска. Или като униформа на ченге без опознавателни знаци.

— Имам работа следобед...

— О, това е уредено — разсея тя притеснението му, обадих се на шефа ти и се изяснихме. Не искахме да си навлечеш неприятности за това, че си добър гражданин.

С нищо не показва, че одобрява особено идеята. Намести се на стола си. Погледът му се плъзна към огледалото на стената зад Лиска.

— Знаеш ли, имаме същото в Таргет Център, отзад в канцелариите. Има ли някой от другата страна?

Лиска премигна с невинно изражение.

— Защо трябва да има някой от другата страна? Ти не си арестуван. Тук си, за да ни помогнеш.

Ванлийс се втренчи в огледалото.

Лиска се обърна и също се загледа в него, чудейки се как ли изглежда на Куин. Като някоя застаряваща нощна пеперуда в салона за

пушене, без съмнение. Ако торбичките под очите ѝ се увеличиха, щеше да се наложи да ги носи с помощта на количка за багаж. За жалост средата на едно разследване на убийство не беше времето, когато можеше да впечатли някого със свежия си външен вид.

— Значи си чул за четвъртата жертва — каза тя, като се обърна с гръб към Ванлийс. — Голям кураж е имал този тип, да я запали наред паркинга.

— Да, като че ли се е опитвал да предаде някакво послание или нещо такова.

— Арогантен е. Така казва Куин. Джо Подпалвача просто ни се подиграва.

Ванлийс се намръщи.

— Джо Подпалвача ли? Мислех, че го наричате Крематора.

— Така го нарече пресата. За нас той е Джо Подпалвача. — Тя се наведе през масата, сякаш му доверяваше тайна. — Не издавай на никого, че съм ти казала. Предполага се, че това се знае само от ченгетата — нали разбираш?

Ванлийс кимна, важен, че е допуснат в света на ченгетата. Бяха му доверили вътрешни тайни. Все едно, че е професионалист.

— Бива си я — каза Куин, наблюдавайки през огледалото. Той и Ковак стояха там в продължение на двадесет минути, дебнейки подходящия момент, наблюдавайки, чакайки, оставяйки нервите на Ванлийс да се опънат.

— Никой не би заподозрял, че Тинкър Бел ще го изработи така — Ковак помириса ревера на костюма си и направи гримаса — Исусе, воня. Аромат на трупове с привкус на дим. Е, какво мислиш за тоя простак?

— Истински дръвник е. Мисля, че бихме могли да го посплашим, след това да тръгнем по петите му, в секундата, в която си тръгне. Да видим какво ще прави. Ако го стреснем достатъчно, може да ни осигури и разрешение за обиск — каза Куин, без да откъсва очи от Ванлийс.

— В много отношения подхожда, но не е точният човек, как мислиш?

— Може нарочно да се прави на глупак, така че хората да очакват по-малко от него.

Куин изсумтя в знак на несъгласие. По правило убиецът, когото търсеха, правеше всичко по силите си, за да покаже колко е умен. Подобна суета често водеше до провал. Неизменно този тип престъпници се оказваха не толкова умни, колкото им се искаше да вярват, че са, и се проваляха, като се опитваха да се покажат пред ченгетата.

— Кажи му, че знаеш за надничането през прозореца — каза Куин, — наблегни на това. Няма да му хареса. Той не иска ченгетата да го мислят за перверзен. И ако спада към обичайния тип, ако надзърта през прозорците, вероятно краде интимни вещи заради фетишизъм. Тези типове се движат по утъпкан коловоз. Действай в тази насока.

Куин помълча малко.

— Изкарай го от равновесие — продължи, — накарай го да помисли, че ще направиш нещо щуро, че се бориш сам със себе си да запазиш хладнокръвие. Случаят и перфектността на убиеца те докарват до ръба. Покажи го, не го намеквай само. Използвай цялото си актьорско умение.

Ковак разхлаби вратовръзката и разроши косата си.

— Да играя ли? Ще ти се прииска да ми дадеш „Оскар“.

— Знаете ли вече коя е жертвата? — попита Ванлийс.

— Чух, че са я идентифицирали по време на аутопсията — каза Лиска. — Ковак не ми каза нищо повече, освен че му прилява. Заяви, че иска да открие този ненормален кучи син й да му завре нещо отзад.

— Да не би картата да е била в тялото й? — попита Ванлийс със смесица от ужас и възхищение. — Четох веднъж за подобен случай.

— Чел си за истински престъпления?

— Малко — призна предпазливо той. — Идват ми разни хрумвания.

„За какво“? — зачуди се Ники.

— Е, каква беше историята на този тип? — попита тя.

— Майка му била проститутка и поради тази причина той мразел такива като нея и ги убивал. Винаги вкарвал нещо в тях... — Той се усети и се изчерви. — Нали разбирате?...

Лиска дори не мигна.

— Във вагината?

Ванлийс погледна настрани и отново се размърда на стола си.

— Тук наистина е много горещо.

Той взе една чаша, но тя беше празна, както и пластмасовата кана на масата.

— Какво предполагаш, че получава убиецът от това? — попита Лиска, като го наблюдаваше отблизо. — Да вкарва предмети в женска вагина. Мислиш ли, че го кара да се чувства мъжествен? Силен? Какво?

Той не отговори.

— Не е ли неуважение, но на по-висока степен? — продължи тя. — Това винаги ме е поразявало. Прилича ми на нещо, което някое сополиво досадно хлапе може да направи — ако знае какво е вагина. Като пъхането на бобени зърна в носа или желанието да извади очите на умряла котка, намерена на пътя. Понякога изглежда инфантилно, но в работата ми виждам, че възрастни мъже го правят през цялото време. Какво е твоето мнение за това, Джил?

Той се намръщи. Капчици пот избликнаха по лицето му.

— Нямам такова.

— Сигурно имаш, след като си проучвал и чел за такива престъпления. Постави се на мястото на убиеца. Защо би поискал да вкара чуждо тяло в женска вагина? Защото не може да свърши работата със своя инструмент. Така ли е?

Ванлийс се беше изчервил. Не можеше да я погледне.

— Не трябваше ли Ковак вече да е дошъл?

— След секунда.

— Трябва да отида до тоалетната — промърмори той. — Мисля, че трябва да отида.

Вратата рязко се отвори и Ковак влезе — косата му бе разрошена, вратовръзката — разкривена и разхлабена, смачканият му костюм приличаше на влажен чувал. Изглежда навъсено Лиска, след което се обърна към Ванлийс.

— Това ли е той?

Лиска кимна.

— Джил Ванлийс, сержант Ковак.

Ванлийс понечи да подаде ръка. Ковак я погледна, сякаш беше покрита с изпражнения.

— Имам четири жени, накълцани като тикви за Все светии и обгорени като загоряло ядене. Нямам настроение да си губя времето с любезности. Къде бяхте снощи от десет до два след полунощ?

Ванлийс имаше вид, като че ли го бяха ударили в лицето.

— Какво?...

— Сам — каза с раздразнение Лиска. — Господин Ванлийс дойде да ни даде информация за...

— Искам да знам къде е бил между десет и два. Къде бяхте?

— В къщи.

— Къде в къщи? Разбрах, че жена ти те е изхвърлила, защото си лъскал бастуна пред една нейна приятелка.

— Това беше недоразумение...

— Между тебе и оная ти работа или между тебе и проститутката, през чиито прозорци си надничал?

— Не беше така.

— Така е. Кажи ми колко време прекара в гледане през прозорците на Джилиан Бондурант?

Лицето му стана пурпурно.

— Аз не съм...

— О, я стига. Тя беше горещо парче, нали? Извратена. Екзотична. Предизвикателно облечена — с онези прозрачни роклички и кубинки, кожени ленти на врата и други от сорта. На човек може да му се прииска да си отчупи малко — особено когато огънят вкъщи е угаснал, нали схващаш за какво говоря?

— Не ми харесва начинът, по който ми говорите — Ванлийс погледна към Лиска. — Трябва ли ми адвокат? Трябва ли да имам адвокат, щом съм тук?

— За Бога, Сам — каза Лиска с отвращение. Тя се обърна към Ванлийс. — Съжалявам, Джил.

— Не се извинявай от мое име — просъска Ковак.

Ванлийс тревожно премести погледа си от единия към другия.

— Какво става? Доброто и лошото ченге? Не съм глупак. Не съм длъжен да слушам тия гадости.

Той понечи да стане от стола си. Ковак се приближи до него с див поглед, посочи го с едната си ръка, а с другата удари по масата.

— Сядай! Ако обичаш!

Ванлийс се строполи обратно на стола с пребледняло лице. Ковак се отдръпна една крачка назад, след това още една, като вдигна ръце и наведе главата си, тежко дишайки през устата, за да се овладее.

— Моля те — каза тихо той. — Моля те. Седни. Извинявай. Съжалявам.

Спря за момент между масата и вратата, наблюдавайки Ванлийс с крайчеца на окото си. Ванлийс го гледаше както би гледал дива горила, с която случайно се е озовал заключен в една клетка.

— Нужен ли ми е адвокат? — обърна се той към Лиска отново.

— За какво ще ти трябва адвокат, Джил? Не ми е известно да си направил нищо лошо. Не си арестуван. Но ако мислиш, че ти е необходим...

Той погледна двамата детективи, опитвайки се да прецени дали не му въртят някакъв номер.

— Извинявай — повтори Ковак, дръпвайки стола и отпусчайки се на него. Поклати глава и извади цигара от джоба си, запали я и всмукна дълбоко.

— За цялата седмица ми се събират около три часа сън — продължи, издишвайки дима. — Идвам от една от най-неприятните аутопсии, които някога съм виждал. — Той поклати глава и се взря в масата. — Какво са сторили с тази жена!...

Остави да се възцари тишина, пушейки мълчаливо цигарата си, като че ли се намираха в стаята за почивка, откъснали се за петнадесет минути от бюрата си. Накрая я загаси в тока на обувката си и хвърли фаса в една празна чашка от кафе. Прокара ръце през лицето си и приглади мустаци с палците си.

— Къде е домът ти сега, Джил? — попита той.

— В Линдейл...

— Не. Имам предвид този приятел, за чиято къща се грижиш. Къде се намира?

— Отвъд езерото Хариет.

— Ще ни трябва адресът. Остави го на Ники, преди да си тръгнеш. Откога се занимаваш с това — да се грижиш за къщи?

— От време на време. Човекът пътува много.

— Какво работи?

— Внася електроника и я продава по Интернет. Компютри и стереоуредби, такива неща.

— Тогава защо не заминаваш и ти с него и да зарежеш апартамента?

— Има си приятелка. Тя живее с него.

— Тя там ли е сега?

— Не. Отиде с него.

— Ами ти, Джил? Имаш ли си някоя?

— Не.

— Не? От известно време си сам. Един мъж има потребности.

Лиска изсумтя с отвращение.

— Мислиш ли, че една жена няма?

Ковак ѝ хвърли смутен поглед.

— Тинкс, твоите нужди са общоизвестни. Би ли приела за момент, че не си еманципирана, и да ни донесеш малко вода? Тук е горещо като в ада.

— На мен горещината не ми пречи — отвърна тя, — но миризмата ти може да накара и стомаха на плъх от каналите да се обърне. За Бога, Сам.

— Просто ни донеси вода.

Той измъкна ръце от ръкавите на самото си и го остави да падне, обърнато на обратно върху облегалката на стола, докато Лиска, мърморейки излизаше. Ванлийс я проследи как отиде до вратата. Видът му определено беше нещастен.

— Извини ме за неприятната миризма — каза Ковак. — Винаги си искал да знаеш на какво мирише един овъглен труп, сега имаш възможност. Дишай дълбоко.

Ванлийс само го погледна.

— И така, не ми отговори на въпроса, Джил. Плащаш ли за оная работа? Харесваш ли проститутки? Където работиш, срещаш много от тях. Щом им платиш, можеш да правиш каквото си поискаш. Някои от тях даже ще ти позволят и нещо повече. Да ги връзваш и разни такива неща.

— Детектив Лиска ми каза, че искате да говорите с мен за госпожица Бондурант — каза притеснено Ванлийс. — Не зная нищо за другите убийства.

Ковак замълча, навивайки ръкавите на ризата си. Отправи му изпитателен поглед, характерен за ченге.

— Но за убийството на Джилиан знаеш нещо?

— Не! Нямах предвид това.

— Какво наистина знаеш за Джилиан, Джил?

— Само, че се навърташе из Еджуотър. Впечатленията ми от нея. Такива работи.

Ковак кимна и седна обратно.

— Е, каква беше тя? Предлагала ли ти се е някога?

— Не! През повечето време се държеше скромно, не разговаряше много.

— Не разговаряше с никого или не разговаряше с тебе? Може да не ѝ се е понравил начинът, по който я наблюдаваш, Джил — каза той, още веднъж поставяйки пръст в раната.

По челото на Ванлийс изби пот.

— Не съм я наблюдавал.

— Флиртуваше ли с нея? Сваляше ли я?

— Не.

— Имаш ключ от дома ѝ. Влизал ли си някога там, докато я е нямало?

— Не! — отрече той, без да го погледне в очите.

Ковак продължи с едно от другите подозрения на Куин.

— Ровил ли си из чекмеджето с гащичките ѝ, за да си вземеш сувенир?

— Не! — Ванлийс отблъсна стола си от масата и стана на крака.

— Това не ми харесва. Дойдох тук, за да ви помогна. Не може да се държите така с мене.

— Помогни ми тогава, Джил — каза Ковак, като сви рамене с безразличие. — Дай ми нещо, което мога да използвам. Виждал ли си някое гадже да се мотае около нея?

— Не. Само онази нейна приятелка — Мишел. И баща ѝ. Понякога я навестяваше. Домът ѝ е негова собственост.

— Да, предполагам. По-богат е и от Рокфелер. Замислял ли си се някога, че цялата работа с Джилиан може да излезе отвличане? Някой да е хвърлил око на татковите пари, така да се каже? Някога виждал ли си подозрителни типове да обикалят наоколо, да проучват мястото?

— Не.

— А ти достатъчно ли си се навъртал там, за да забележиш?

— Работя там.

— Не точно, но както се казва, имаш причина да си там. Проверяваш различните апартаменти, за да се снабдиш с малко дамско бельо.

С пурпурно лице Ванлийс заяви:

— Тръгвам си.

— Но ние едва започнахме — протестира Ковак.

Вратата се отвори с един замах и Лиска влезе вътре с водата. Куин задържа вратата и влезе след нея. За разлика от Ковак, той изглеждаше бодър и свеж, като се изключат тъмните кръгове под очите му и вдълбаните бръчки около тях. Лицето му представляваше твърда безизразна маска. Той взе една хартиена чаша от Лиска, напълни я с вода и бавно я изпи, преди да проговори. Погледът на Ванлийс не се откъсваше от него през цялото време.

— Господин Ванлийс, аз съм Джон Куин от ФБР — каза той, като му подаде ръка.

Ванлийс бързо протегна своята. Ръката му беше голяма, студена и влажна, с къси пръсти.

— Чел съм за вас. За мен е чест да се запознаем.

Той отново зае мястото си, а Куин се настани на стола точно срещу него. Съблече тъмното си сако и внимателно го окачи на облегалката. Докато седеше, приглади тъмната си копринена вратовръзка.

— Вие донякъде ме познавате, нали, господин Ванлийс?

— Да, малко.

— Тогава имате известна представа как работи мозъкът ми — каза Куин. — Вероятно знаете какъв извод мога да си направя от историята на човек, който е искал да стане полицаи, но не е успял, който наднича през прозорците и краде фетиши...

Лицето на Ванлийс помръкна.

— Аз не съм... не бях...

Лиска вдигна полароидния фотоапарат, който се намираше на масата, и бързо направи снимка.

Ванлийс подскочи, когато светкавицата обля стаята.

— Хей!

— Мъж, чийто съпруга го е изгонила и критикува сексуалните му способности — продължи Куин.

— Какво? Какво е казала тя? — избъбри Ванлийс. Изражението му представляваше смесица от измъченост, смущение и недоверие. Човек, който сънува кошмари наяве. Той още веднъж стана от стола, готов да тръгне. Потни кръгове се бяха появили под мишниците на ризата му. — Не мога да повярвам!

— Познаваш Джилиан Бондурант — продължи хладнокръвно Куин. — Наблюдавал си я.

Ванлийс отново отрече, клатейки глава, докато крачеше, очите му бяха впити в пода.

— Не съм. Не ме интересува какво ви е казала кучката.

— За коя кучка говориш? — попита спокойно Куин.

Ванлийс спря и го погледна.

— Онази нейна приятелка. Тя ви е казала нещо за мене, нали?

— Приятелката, дето не й знаеш името? — добави Лиска. Беше застанала между Куин и Ковак със сурово изражение на лицето. — Каза ми, че не я познаваш. Но спомена името й само преди пет минути, Джил. Мишел. Мишел Файн. Защо ме излъга, че не я познаваш?

— Не съм. Не я познавам. Случайно съм дочул името й, това е.

— А щом ме лъжеш за такова дребно нещо — каза Лиска, — не мога да си представя какви още лъжи може да наговориш.

Ванлийс ги изглежда с почервенияло лице, с очи, пълни със сълзи, и устни, треперещи от гняв.

— Вървете по дяволите. Нямате никакви доказателства против мене. Отивам си. Дойдох тук, за да ви помогна, а се отнасяте с мен като с престъпник. Вървете по дяволите!

— Не си правете илюзии, господин Ванлийс — каза Куин. — Ако вие сте човекът, когото търсим, нещата за вас ще се усложнят.

Ванлийс не отговори. Никой не го спря, когато с един замах отвори вратата. Изхвъркна навън, след което чуха шума от забързаните му стъпки, докато се отправяше към мъжката тоалетна в дъното на коридора.

Ковак се облегна на касата на вратата и се загледа след него.

— Докачлив тип.

— Като че ли има нещо, което го кара да се чувства виновен — Лиска погледна към Куин. — Как мислиш?

Куин видя как Ванлийс блъсна с рамо вратата на мъжката тоалетна, посягайки в същия момент към ципа си с другата си ръка. Той оправи възела на вратовръзката си и прокара ръка по коприната.

— Мисля да ида да се поосвежа.

Мъжката тоалетна излъчваше смрад и горещина. Ванлийс го нямаше край писоарите. Чифт черни обувки с широки токове се подаваха под една от преградките. Куин се приближи към умивалниците, завъртя крана, напълни шепите си с вода и я плисна на лицето си. Чу се шум от сифон и секунда по-късно Ванлийс се появи, потен и блед. Когато зърна Куин, замръзна на място.

— Всичко наред ли е, господин Ванлийс? — попита Куин спокойно, докато си бършеше ръцете в книжната кърпа.

— Вие ме тормозите — изрече Ванлийс.

Куин повдигна вежди.

— Бърша си ръцете.

— Последвахте ме тук.

— Само за да се уверя, че си добре, Джил. — „Горкичкият“ — помисли си с насмешка. — Знам, че си разстроен. Не те обвинявам. Но искам да разбереш, че няма нищо лично. Не преследвам лично теб. Преследвам убиец. Правя каквото е необходимо, за да си свърша работата. Нали разбираш? Търся истината, справедливостта, нито повече, нито по-малко.

— Не съм наранил Джилиан — заяви Ванлийс, защитавайки се. — Не бих го направил.

Куин внимателно претегли изявлението. Не очакваше сериен убиец да си признае каквото и да е. Много от тях говореха за престъпленията си в трето лице, дори след като без всякакво съмнение докажеха вината им. Други се отнасяха към тази част от себе си, способна да извърши убийство, като към съвсем отделно същество. Синдромът на злото — братът близнак, би казал той. Дава възможност на човек със зачатъци на съвест да даде разумно обяснение, да отстрани вината от себе си и да я прехвърли върху тъмната си страна.

Този Джил Ванлийс, който стоеше пред него, не би убил никого. Но тъмната му страна?

— Познаваш ли някого, който би наранил Джилиан? — попита той.

Ванлийс се намръщи и наведе глава.

— Не.

— Добре, в случай че се сетиш за някого — Куин извади визитката си.

Ванлийс неохотно я взе, погледна я от двете страни, като че ли търсеше някакво проследяващо устройство, вградено в хартията.

— Трябва да спрем този убиец, Джил — каза Куин, отправяйки му продължителен, тежък поглед. — Той е от възможно най-лошите и аз ще направя всичко по силите си, за да го отстраня. Който и да е.

— Добре — промърмори Ванлийс, — надявам се да успееш.

Той пъхна картичката в предния си джоб и излезе от тоалетната, без да си измие ръцете. Куин се намръщи и се обърна отново към умивалника, упорито взирайки се в отражението си в огледалото, като че ли можеше да забележи някакъв знак върху собственото си лице, някакво скрито и сигурно доказателство, че Джил Ванлийс беше търсеният човек.

Всички късчета от мозайката бяха налице. Да можеше само да ги сглоби правилно... Ако ченгетата можеха да намерят само едно доказателство...

Ковак се появи минута по-късно и отстъпи назад пред отблъскващата миризма.

— Боже! Какво е ял тоя тип на закуска — полуразложен труп ли?

— Това е от нерви — каза Куин.

— Почакай да разбере, че го следим. Какви ли нерви ще го затресат.

— Да се надяваме, че ще сбърка. Ако го спипаш с колата, може той да се окаже мръсникът. Но може просто да е от ония патетични скапаняци, които оправдават правото да убиваш. А истинският Джо Подпалвача да си седи вкъщи, гърчейки се от наслада, докато слуша записите от мъченията.

— Като стана дума, техникът от БСА се обади — каза Ковак. — Вика ни да чуем записа от снощи, след като си е поиграл с него.

— Могъл ли е да разграничи гласа на убиеца?

— Убийци, в множествено число — подчерта Ковак. — Мисли, че са двама. И забележи. Смята, че единият е жена.

Кейт влезе в кабинета на Сабин, като си мислеше, че всъщност са изминали само няколко дни от предишната им среща тук, която я бе въвлякла в този случай. Понякога ѝ изглеждаше, че е изтекла година. За няколко дни животът ѝ се беше променил. А още нищо не беше свършило. Не още.

Сабин и Роб станаха от местата си. Сабин изглеждаше уморен и мрачен. Роб — напрегнат. Малките му очички бяха твърде светли на фона на главата му с форма на тиква, блестяха като че ли имаше температура. Треската на справедливото възмущение.

— Е, къде е она с черната качулка и брадвата? — попита Кейт, като пристъпи към стола, предназначен за нея.

Сабин се намръщи, сякаш току-що беше попречила на встъпителното му слово.

Роб го погледна.

— Виждаш ли? Ето за какво ти говоря!

— Кейт, едва ли сега е подходящото време да си подхвърляме шеги — укори я Сабин.

— Нима се пошегувах? Успях да загубя единствения си свидетел в най-голямото разследване на убийство, което е ставало тук от години. Няма ли да ми отрежете главата? След снощи се изненадвам, че Роб вече не я държи в ръцете си.

— Не мисли, че не бих искал — отвърна Маршал. — Като цяло си твърде лекомислена, Кейт. Имам предвид отношението ти към мен. Нямах никакво уважение.

Тя се обърна към Сабин, без да удостои шефа си с отговор.

— Но?...

— Но аз се намесвам, Кейт — каза Сабин, отново заемайки мястото си. — Ситуацията е твърде наелектризирана. Навсякъде духовете са възбудени.

— Но тя винаги се отнася към мене така!

— Престани да хленчиш, Роб — нареди Сабин. — Тя е най-добрият адвокат, който имаме. Това ти е известно. Ти я предложи за тази задача по много причини.

— Да ти напомня ли, че вече нямаме свидетел?

Сабин се втренчи в него.

— Не, не е необходимо.

— Аз бях отговорна за Енджи — намеси се Кейт, — никой не съжалява повече за изчезването ѝ от мен. Ако можех да направя нещо, ако можех да върна вчерашния ден и да направя нещо по-различно...

— Ти самата заведе момичето във „Феникс“ снощи. Не е ли истина? — попита Сабин с тона на прокурор.

— И се предполага, че къщата се намира под наблюдението на полицията. Вярно ли е това?

— Да.

— Тогава обвинявам тях за този кошмар. Каквото и да е станало с момичето — дали е била доведена тук, или е оставена сама — грешката е тяхна, не наша.

Кейт хвърли поглед на часовника си, мислейки си, че аутопсията отдавна е завършила. Ако имаше някакво недвусмислено доказателство, че трупът в колата принадлежи на Енджи, Сабин щеше да знае.

— Искам да останеш на разположение на следствието, Кейт...

— Известно ли ни е... — започна тя, ударите на сърцето и се ускориха, докато се мъчеше да формулира въпроса, като че ли отговорът зависеше от начина, по който е зададен. — Жертвата в колата — имате ли информация за нея?

Роб ѝ хвърли неприязнен поглед.

— Нима някой от приятелите ти полицаи не ти се е обадил от моргата?

— Опасявам се, че днес са доста заети.

— По време на аутопсията беше намерена шофьорската книжка на жертвата.

Той си пое дъх, за да ѝ предаде новините бързо и отведнъж, но после се сепна, изглежда, че размисли. Колебанието му изопна нервите ѝ.

— Няма ли да седнеш, Кейт — каза загрижено Сабин.

— Не. — По тялото и вече пробягваха тръпки, започна да ѝ се повдига. Пръстите ѝ се впиха в облегалката на стола. — Защо?

Роб вече не изглеждаше самодоволен, нито ядосан. Лицето му преднамерено беше станало безизразно. — Жертвата беше Мелани Хеслър, клиентката ти.

27.

— Съжалявам — каза Роб.

Гласът му звучеше сякаш отдалече. Кейт почувства, че кръвта се отдръпва от главата ѝ. Краката ѝ омекнаха. Тя се свлече на едно коляно, все още държейки се за облегалката на стола, и веднага направи опит да се изправи. Чувствата нахлуха в нея подобно на циклон — шок, ужас, притеснение, объркване. Сабин заобиколи бюрото си, за да ѝ подаде ръка, докато Роб стоеше на четири крачки от нея и я гледаше с неподвижен и напрегнат поглед.

— Добре ли си? — попита Сабин.

Кейт се отпусна на стола, в момента ѝ беше безразлично, че той е поставил ръка на коляното ѝ. Окръжният прокурор застана на колене пред нея и я загледа загрижено.

— Кейт?

— Н-не — отвърна тя. Чувстваше се замаяна, слаба и болна, изведнъж нищо не ѝ изглеждаше напълно реално. — Аз... не разбирам.

— Съжалявам, Кейт — каза Роб отново и изведнъж тръгна към нея, сякаш чак сега му хрумна, че би трябвало да направи нещо, но вече е късно. — Зная, че много се грижеше за нея.

— Точно се опитвах да ѝ се обадя — промълви вяло Кейт. — Трябваше да ѝ се обадя в понеделник, но се появи Енджи и всичко ми се изплъзна.

Образът на Мелани Хеслър изпълни съзнанието ѝ. Обикновена, почти свенлива жена, с крехко телосложение и зле накъдрена коса. Работата в книжарницата я притесняваше, но тя и трябваше, докато успее да събере достатъчно пари, за да се върне в училище. Разводът ѝ я беше оставил без никакви пари и квалификация. Нападението, на което беше станала жертва преди няколко месеца, я беше направило уязвима — бе я наранило емоционално, физически и психически. Постоянно се страхуваше, боеше се, че нападателите ще се върнат — често срещан страх при жертвите на изнасилване. Само че се беше

оказало, че е трябвало да се страхува не от мъжете, които я бяха изнасилили.

— О, Боже! — прошепна Кейт, като хвана главата си с ръце.

Затвори очи и видя трупа, овъглен и ужасяващ, безформен, разкривен, сгърчен, вонящ, осквернен, осакатен. Беше държала ръката на Мелани и я беше успокоявала, докато ѝ предаваше ужасните подробности от изнасилването си, дълбокото чувство на срам, притеснение и объркване, което изпитваше, че подобно ужасно нещо е могло да се случи именно на нея.

Мелани Хеслър, която толкова се страхуваше, да не бъде наранена отново. Измъчвана, насилвана, изгорена до неузнаваемост.

Някъде от дъното на съзнанието си Кейт чуваше гласа на управителя на книжарницата: „Цяла седмица от нея ни вест, ни кост.“

Кога я е отвлякъл кучият му син? Колко дълго я е оставил жива? Колко дълго тя е призовавала смъртта, чудейки се през цялото време какъв е този бог, който я кара да страда по такъв начин.

— По дяволите! — Кейт се остави гневът да я обземе, опитвайки се да намери опора в него. — Дяволите да го вземат!

Гласът на Роб отново стигна до нея през пелената на мъката и болката.

— Кейт, мисля, че ще бъде от полза да говориш за това, което чувстваш. Изрази го. Познаваше Мелани. Помогна ѝ толкова много. Спомни си за нея такава, каквато я видя последната нощ...

— Защо? — Въпросът не беше отправен конкретно към нито един от тях. — Защо е избрал именно нея? Не разбирам как е станало.

— Вероятно има връзка с работата ѝ в онази книжарница — предположи Роб.

Той познаваше случая толкова добре, колкото и тя. Беше присъствал на няколко от срещите с Мелани, беше изслушал записите на разговорите ѝ с Кейт, беше ѝ предложил да я включи в група за защита.

Записите.

— О, Боже! — прошепна Кейт и силите отново бързо я напуснаха. — Онзи запис! О, Боже! — повтори тя, обхващайки главата си с ръце.

— Какъв запис? — попита Роб.

Писъците от болка, от страх, предизвикани от мъчение и страдание. Писъците на жена, която беше познавала, жена, която ѝ беше имала доверие и бе очаквала от нея подкрепа и защита в рамките на съдебната система.

— Кейт?

— Извинете — промърмори тя, изправяйки се нестабилно на крака. — Мисля, че ми прилошава.

Отново получи пристъп на виене на свят, след това още един. Докато вървеше, се хващаше за твърдите предмети, които можеше да докопа. Дамската тоалетна ѝ се стори на километри разстояние. Лицата, които срещаше по пътя си, изглеждаха неясни и разкривени, гласовете — деформирани, променени и неясни.

Една нейна клиентка беше мъртва. Друга — изчезнала. Тя беше единствената връзка между тях.

Като се наведе над тоалетната, държейки косата си назад с едната си ръка, тя изхвърли и малкото, което беше яла, стомахът ѝ се опитваше да се освободи не само от храната, но и от образите и представите, които насила беше погълнала в кабинета на Тед Сабин, от мислите, които проникваха като отрова в съзнанието ѝ. Нейната клиентка, нейната отговорност. Тя беше единствената връзка...

Когато спазмите спряха, тя се свлече на пода на кабинката, чувствайки се слаба и лепкава, без да я е грижа къде се намира, без да чувства студения под през дрехите си. Треперенето, което разтърси тялото ѝ не идваше от студа, а от шока и от тежкото черно предчувствие, което пропълзя в душата ѝ, подобно на буреносен облак.

Една от клиентките ѝ беше мъртва. Измъчвана, убита, изгорена. Друга беше изчезнала, беше останала само набързо избърсана кървава следа.

Тя беше единствената известна връзка между тях.

Трябваше да е логична, да мисли правилно. Сигурно беше съвпадение. Как може да бъде другояче? Роб беше прав — Джо Подпалвача беше избрал Мелани поради връзката ѝ с книжарницата, която по случайност се намиреше в онази част на града, често посещавана от проститутки. Вероятно там са се въртели първите му две жертви. А Енджи вече е била свързана с убиеца, когато са възложили случая на Кейт.

Черният облак все още се носеше над нея и я притискаше. Странна инстинктивна реакция, от която не можеше да се отърси.

Твърде много напрежение. Прекалено малко сън. Тя облегна глава на стената и се опита да насили мозъка си да избяга от образите от снощното престъпление.

„Направи нещо.“

Ръководният принцип, който я извеждаше от всяка криза, с която се беше сблъсквала. „Не стой просто така. Направи нещо.“ Действието се противопоставяше на безпомощността, независимо от изхода. Трябваше да се раздвижи, да тръгне, да мисли, да прави нещо.

Първото нещо, което ѝ хрумна, беше да се обади на Куин, инстинктивен подтик, който тя веднага потисна. Само защото бяха прекарвали нощта заедно, не означаваше, че може да се оплани на него. Нямаше никаква гаранция за бъдещето заради тези няколко часа. Не знаеше дори дали иска да се надява на бъдеще с него. Принадлежеше им твърде голяма част от миналото.

При всяко положение не беше време да мисли за това. Сега, когато знаеше, че Енджи не е била жертвата в колата, имаше някаква надежда, че момичето е живо. Вероятно имаше нещо, което можеше да направи, за да помогне да я намерят.

Тя се надигна от пода, пушна водата в тоалетната чиния и излезе от кабинката. Една жена в превзет жабешко зелен костюм стоеше до един от умивалниците, като си оправяше и без това идеално поставения грим, разхвърляла тубички и бурканчета по цялата лавица. Кейт ѝ отправи вяла усмивка и се премести с два умивалника по-нататък, за да се измие.

Напълни шепата си с вода и си изплакна устата. Погледна се в огледалото, гримираната жена се намираше все още в границите на периферното ѝ полезрение. Колко ужасен бе видът ѝ — ожулена, смачкана, размъкнати дрехи, бледа. Изглеждаше точно така, както се чувстваше.

— Тази работа ще ти види сметката, Кейт — промърмори тя на отражението си. Гримираната жена със спирала в ръка се намръщи.

Кейт ѝ отвърна с лунатична усмивка.

— Е, предполагам, че не могат да започнат изслушването без мен — изрече бодро и излезе.

Роб я чакаше в коридора. Имаше притеснен вид, явно се чувстваше неловко, че се намира в близост до дамската тоалетна. Извади една носна кърпа от задния си джоб и попи потта от челото си. Кейт го изгледа намръщено.

— Е, какво? — попита тя. — Сега, когато Сабин не може да те чуе, си дошъл да ми кажеш, че смъртта на Мелани Хеслър е донякъде по моя вина? Че ако ти бях прехвърлила случая в понеделник, това по някакъв начин щеше да я предпази да не попадне в ръцете на онзи извратен негодник?

Той я погледна с фалшиво негодувание.

— Не! Защо говориш така?

— Може би, защото така мисля — заяви тя, като отиде до парапета и погледна надолу към фойето. — Мисля, че никой не може да върши моята работа така добре като мен. Но аз не си свърших работата и сега Мелани е мъртва.

— Защо смяташ, че би могла да предотвратиш това, което се случи? — Той я загледа със смайване и неодобрение. — Да не се мислиш за вълшебница? Да не мислиш, че всичко зависи от теб?

— Не. Само знам, че трябваше да й се обадя, а пропуснах да го направя. Ако го бях сторила, поне някой щеше да знае и да се разтревожи, че е изчезнала. Тя си нямаше никого на света.

— Значи ти си била отговорна за нея — подхвърли той. — Както и за Енджи.

— Онзи нерез трябваше да бъде спрян.

— С твоя помощ. Катерина Велика — каза той с горчив сарказъм.

Кейт вдигна брадичка и му отправи настойчив поглед.

— Беше достатъчно бърз, за да стовариш вината върху мене снощи — каза твърдо тя. — Не те разбирам, Роб... Каза ми, че аз съм подходящият човек за този случай, след което се отметна и започна да недоволстваш относно начина, по който работя. Искаш да ме обвиниш за това, което не върви, но не искаш да приема тази вина. Какъв ти е проблемът? — попита след кратко мълчание. — Да не би поемането на вината да пречи по някакъв начин на стратегията ти със Сабин? Ако аз съм виновна, няма нужда да се разкайваш и да раболепничиш за моя сметка. Така ли е?

Мускулите на широката му челюст се раздвижиха и нещо неприятно просветна в малките му очички.

— Ще доживееш да съжаляваш, че така се отнасяш с мен, Кейт. Може да не е днес. Може да не е и утре. Но някой ден...

— Не можеш да ме уволниш днес, Роб — отвърна рязко тя. — Сабин няма да ти позволи. А и не съм в настроение да търпя превземките ти. Ако имаш някаква причина да си тук сега, моля те, кажи я. Имам да върша работа — поне през следващите няколко часа.

Очите му се присвиха като цепки и той започна да пристъпя от крак на крак. Лицето му потъмня. Тя нападаше прекалено дръзко, премина граница, която вероятно нямаше да може да прекрачи обратно само с обикновено извинение и обещание да се държи добре. Явно нямаше намерение да отстъпи пред него.

— Полицайте искат да прослушаш записите от разговорите с Мелани, за да провериш дали споменава нещо, което да е във връзка със смъртта ѝ — процеди през присвити устни той. — Предполагам, че ще ти бъде твърде трудно да прецениш — продължи със засегнатия тон на обидена жертва. — Бях дошъл да ти предложа помощта си.

— Беше дошъл? Значи ли това, че предложението се оттегля, защото си решил, че след всичко това съм неблагоприятна кучка?

Той ѝ отправи неприятна усмивка, очите му изчезнаха зад стъклата на очилата му.

— Не. Няма да позволя на отношението ти да пречи на работата. Ще прослушаме записите заедно. Ти внимавай за неща, които не са на място, защото я познаваш. Аз ще слушам обективно от лингвистична гледна точка. Да се срещнем в кабинета ми след пет минути.

Кейт го наблюдаваше как се отдалечава с поклащане и мислеше, че го мрази почти толкова много, колкото щеше да намрази да върши тази работа.

— Защо не мога да си забия някой пикел в челото — промърмори тя и тръгна след него.

— Този запис е копие — обясни техникът на БСА.

Ковак, Куин, Лиска и едно мършащо момче, което Ковак нарече Ухото, се бяха скупчили около няколко електронни уреда от черна

пластмаса, по които се виждаше внушителен брой копчета и лостове, лампички и измервателни скали.

— Качеството на звука е много по-добро от това, което някога можете да изтръгнете от касетофон — каза Ухото. — Фактически, бих казал, че убиецът е поставил на жертвата микрофон или е имало такъв в непосредствена близост до нея. Това е причината за изкривяването на звука при писъците. Така може да се обясни и защо другите гласове са толкова неясни.

— Сигурен ли си, че има два гласа? — попита Куин. Обмисляше вариантите, пораждани от тази възможност.

— Да. Ето сега. Слушайте.

Техникът натисна едно копче и настрои звука. Писък проехтя в малката стая и четиримата се стреснаха като от физически удар.

Куин се мъчеше да се съсредоточи не върху чувствата, vyplътени в писъка, а върху отделните компоненти на звука, като се опитваше да елиминира факта, че измъчват човек, както и собствената си човешка реакция. Да преживяват отново престъпленията си беше особено присъщо за серийните убийци — фантазия, изпълнена с насилие, съдействаща за убийството, убийство, фантазия, изпълнена с насилие, и така нататък, и така нататък, отново и отново.

Евтината техника даваше възможност само със завъртане на копчето и настройването на микрофоните убиецът да получи нещо по-истинско от спомена. Евтината техника в комбинация с егоцентричните нужди на убиеца предоставяше невероятни доказателства на полицията през последните години. Номерът беше ченгетата и прокурорите да се доберат до тях. Достатъчно лошо беше да видят последиците от престъпленията. Да ги слушат и гледат как се извършват, беше ужасна работа.

Куин беше гледал и прослушвал видео- и аудиокасети една след друга и още, и още...

Ухото завъртя едно копче и повдигна два малки лоста.

— Ето сега, внимание. Изолирах и промених гласа на жертвата и усилих другите. Слушайте внимателно.

Никой не смееше да издаде и най-слабия звук. Писъците избледняха като фон и един мъжки глас, тих и неясен, каза:

— Обърни се... направи го... — Последва паразитен шум, а след него още по-неясен глас почти прошепна:

— Иска... от мене...

— Това е максималното — каза Ухото, натискайки някакви бутони, за да върне лентата назад. — Мога да го усиля, но гласовете няма да станат по-отчетливи. Твърде далече са от микрофона. Но доколкото разбирам, бих казал, че единият е на мъж, а другият — на жена.

Куин се замисли за прободните рани в гърдите на всяка от жертвите, за ясно изразения маниер: дълга рана, къса рана, дълга рана, къса рана... „Ти разби сърцето ми, надявам се да умра...“ Договор, обещание, завет. Два ножа — светлината проблясва по първия и след това по втория, докато се забиват в страховит ритъм.

Сега тези рани добиваха смисъл. Трябваше да се сети сам: два ножа, двама убийци. Не че не беше виждал подобно нещо и преди. Но беше дяволски сигурен, че не иска да го види отново, осъзна го, докато съпротива и паника се надигнаха в гърдите му.

Никога убийството не беше толкова злокобно и извратено, колкото когато убийците са двама. Динамиката на подобен род връзки възплаъква най-долната същност на човешкото поведение. Маниите и непреодолимите импулси, страховете и садистичните фантазии на двама еднакво ненормални хора се преплитаха подобно на две отровни змии в опит да се погълнат една друга.

— Ще си поиграеш ли със записа още малко, Ухо — попита Ковак. — Виж дали не можеш да извлечеш още няколко думи от някого от тях. Искам да зная за какво си говорят.

Техникът сви рамене.

— Ще се опитам, но не мога да обещая нищо.

— Направи каквото можеш. Възможно е да ми спасиш кариерата.

— Тогава ще ми дължиш две каси бира. Не съм виждал толкова през целия си живот.

— Направи го и ще ти изпратя провизии за цял живот.

Куин ги поведе по коридора, опитвайки се вече да подреди бъркотията в главата си, за да отвлече вниманието си от тягостното чувство, което притискаше гърлото му. Да се концентрира върху настоящия, не върху вътрешния проблем. Да се опита да не мисли, че точно когато почувстваха, че имат някакъв напредък, броят на убийците се беше удвоил, сякаш се намираха в кошмар.

Ковак излезе последен и затвори вратата след себе си.

— Само това ни липсваше — оплака се той. — Достатъчно лошо е, че търсим някакъв психопат. Сега трябва да съобщя на шефовете, че търсим двама.

— Не им казвай — отвърна Куин. — Поне не веднага. Трябва да го обмисля.

Той се облегна с гръб към стената, като че ли имаше намерение да остане там, докато измисли отговора.

— Какво ще стане с профила, ако се окаже, че убиецът има партньор? — попита Лиска.

— Какво ще се промени в профила му, ако има партньор и този партньор е жена? — отвърна ѝ с въпрос Куин.

— Ужасно ще ми усложни живота — отговори Ковак.

Коридорът беше тъмен, с нисък таван и по това време на деня нямаше много хора. Покрай тях преминаха две жени с бели лабораторни престилки, погълнати в разговора си за административната политика. Куин изчака, докато се отдалечат достатъчно, че да не могат да ги чуват.

— Те равностойни партньори ли са, или жената е така да се каже „доброволна жертва“? Участва, защото ѝ харесва, или защото мисли, че трябва да го прави поради една или друга причина — страхува се от него, той има власт над нея или нещо друго? — Обърна се към Лиска: — Джил има ли приятелка?

— Не, доколкото знам. Питам съпругата му, шефа му, колегите му. Нищо.

— Пита ли съпругата му за Джилиан Бондурант? Познава ли я, мисли ли, че съпругът ѝ я познава по-отблизо?

— Тя каза, че мъжът ѝ се заглежда във всичко, което има цици. Не спомена, че има по-специално отношение към Джилиан.

— Ти как мислиш? — попита Ковак.

— Тревожи ме, че нямаме положителна идентификация на третата жертва. Защо е обезглавена? Защо са осакатени краката ѝ? Защо убиецът използва колата на Джилиан, за да изгори четвъртата жертва. Защо отдава такова значение на Джилиан? — попита Куин. — Знаем, че е била нещастно, объркано момиче. Какво по-лесно бягство от нещастния живот от смъртта — истинска или символична.

— Мислиш, че е възможно гласът на записа да е на Джилиан — подхвърли Лиска, — че тя вероятно е партньорът на Ванлийс?

— Казвам, че ключът към всичко е Джилиан Бондурант. Тя е парченцето, което не съвпада с мозайката. Всъщност не съвпаднаше, докато мислехме, че е само ключът. Може би тя е убиецът.

— Боже! — възкликна Ковак. — Кариерата ми беше прилична, докато я имах. Вероятно трябва да започна работата на Ванлийс и да разпъждам фенове от вратата към сцената в Таргет Център.

Той хвърли поглед на часовника си и почука по циферблата.

— Трябва да тръгвам. Имам среща със съпругата на бившия партньор на Питър Бондурант. Възможно е там да открия нещо за Джилиан.

— Искам да поговоря с тази нейна приятелка — Мишел Файн. Провери дали има копия от музиката, която са композирали заедно. Може да добием някаква представа за умственото ѝ състояние, дори за въображението ѝ чрез стиховете, които е писала. Искам също да разбера какво е отношението на Файн към Ванлийс.

— Няма отношение — каза Лиска. — Попитах я в деня, когато бяхме в апартамента и го видяхме. Тя каза: „Кой въобще забелязва неудачниците?“

— Но хищниците разпознават себеподобните си — замислено произнесе Куин. После се обърна към Ковак: — Кой следи Ванлийс?

— Типен и Хамил.

— Идеално. Кажи им да го попитат дали този приятел, в чиято къща живее, внася звукозаписно оборудване, видеокамери, такива неща.

Ковак кимна.

— Добре.

— Има още няколко възможности, които трябва да обсъдим, освен Ванлийс — заяви Куин. — Ако взаимоотношенията на Джо Подпалвача и партньора му се основават на господство, влияние или власт, тогава трябва да обсъдим живота на Джилиан и да разберем кои мъже имат подобно влияние върху нея. Мога да назова двама, които познаваме.

— Лукас Бранд и Татенцето — процеди Ковак с мрачен вид. — Чудесно. Накрая може да открием нещо — че дъщерята на най-могъщия човек в щата е убиец психопат и може тази си склонност да е наследила от тате. Просто ти показвам възможностите.

Лиска го потупа по рамото, докато тръгваха надолу по коридора.

— Знаеш какво казват, Сам. Роднините и серийните убийци са най-трудни за контролиране.

— Аз зная по-добра пословица — каза Куин, докато многобройните отвратителни възможности за разрешаване на случая преминаваха като кинолента през главата му. — Нищо не е свършило, преди да му видиш края.

28.

„Чашата“ беше почти празна, като се изключат двама дядковци с барети и кози брадички, които спореха за днешната порнография, и един различно гледащ на живота художник, съзерцаващ посредствеността на света, с тридоларова банкнота в ръка.

Мишел Файн се беше обадила, че е болна. Лиска се сдоби с тази информация от италианския жребец зад бара и си отбеляза наум, че трябва да си създаде навика да започва деня с капучино. Без значение, че „Чашата“ беше на огромно разстояние от дома или местоработата ѝ. Това беше част от очарованието.

— Познаваш ли приятелката ѝ? — попита Куин. — Джилиан Бондурант?

Римският бог сви чувствените си устни и поклати глава.

— Всъщност не. Искам да кажа, че е идвала тук много пъти, но не беше много общителна. По-скоро затворена, ако разбирате какво имам предвид. Двете с Шел бяха близки. Това е всичко, което знам, като изключим онова, което съм чел във вестниците.

— Виждал ли си я да идва тук с някой друг? — опита отново Куин.

— Мишел или Джилиан Бондурант?

— Джилиан.

— Не бих казал, че съм.

— А Мишел? Тя има ли гадже?

Барманът изглежда не хареса въпроса, вероятно му се стори твърде личен и се замисли дали не трябва да се позове на Четвъртата поправка. Лиска извади полароидната снимка на Ванлийс и му я подаде.

— Виждал ли си някоя от двете с този тип? Или пък самия него?

Жребецът се втренчи в снимката като човек, който прави усилие едновременно да освежи паметта си и да подобри зрението си.

— Не. Не ми изглежда познат.

— Какво ще кажеш за музиката им? — попита Куин. — Мишел каза, че понякога са свирили тук.

— Шел пее и свири на китара тук, когато микрофонът е достъпен за всеки. Зная, че са писали нещо заедно, но не мога да ви кажа коя с какво е допринесла. Джилиан никога не е излизала на сцена тук. Беше зрител. Обичаше да гледа другите хора.

— Каква беше музиката? — зададе нов въпрос Куин.

— Ръбата и феминистка. Много гняв, много тревога, мрачна музика.

— В какъв смисъл мрачна?

— Неподходящи връзки, извратени отношения, много емоционална болка.

Той изрече това, сякаш казваше „Нещо съвсем обичайно“, с известно чувство на отегчение. Коментар на съвременния живот.

Куин му поблагодари. Лиска си поръча кафе мока за из път и му подаде един долар. Куин се позасмя, когато тя стигна до вратата.

— Хей — укори го Лиска, — не вреди да бъдеш любезен.

— Нищо не съм казал.

— И не трябваше.

Снегът продължаваше да пада. Улицата пред сградата на кафенето беше покрита с киша. Уличното платно бе станало невидимо и шофьорите бяха възприели тактика „да оцелее най-годният“. Докато се оглеждаха, един автомобил за малко щеше да бъде смазан от автобус.

— Бива те за ченге — каза Лиска, ровейки за ключовете на колата в джоба на палтото си. — Трябва да помислиш да се откажеш от блясъка на ФБР и да приемеш унижението в отдел „Убийства“ в Минеаполис. Да те овикват шефовете, пресата да те обижда и да препускаш наоколо със скапана кола като тази.

— И всичко това в комбинация със скапаното време? — Куин вдигна яката си, за да се предпази от вятъра и снега. — Как мога да устоя на подобно предложение?

— Добре де — съгласи се примирено Лиска и се настани зад волана, — ще ти дам колкото поискаш секс. Но трябва да обещаеш, че ще поискаш много.

Куин сподавено се засмя и погледна навън към движението през задния прозорец.

— Бива си те, Тинкс.

Апартаментът на Мишел Файн беше на по-малко от миля в западнал квартал, пълен с рушащи се стари двуетажни къщи и квадратни, неугледни блокове, според Лиска даващи подслон на голям брой лица, пуснати под гаранция, и на дребни престъпници, пуснати условно на свобода.

— Апартаментът на Ванлийс в Линдейл е само на няколко пресечки оттук — каза тя, когато тръгнаха по тротоара, стъпвайки в отпечатъците, които други бяха оставили в мокрия сняг. — Как ти харесва подобно съвпадение?

— Но те се държах като че не се познават, когато ти беше в апартамента, нали?

Тя си припомни сцената, смръщвайки вежди.

— Твърдяха, че просто са се разминавали. Не са разговаряли. Наистина ли мислиш, че е възможно да го е хванала, докато е надничал в прозорците на Джилиан?

— Това беше изстрел напосоки, но подейства на твоя човек. Озадачава ме, че не ти е казала, ако го е хванала да прави нещо такова. Защо би си премълчала?

— Добър въпрос — Лиска се опита да отвори аварийната врата на сградата и откри, че не е заключена. — Да намерим отговора.

Асансьорът вонеше на развалена китайска храна. Изкачиха се до четвъртия етаж заедно с един мършав тип, който се гушеше в единия ъгъл, опитвайки се да не изглежда подозрителен, като едновременно с това втренчено гледаше скъпия балтон на Куин. Агентът му отпрати тежък поглед и видя как веднага по бледото лице на мъжа се появиха капчици пот. Когато вратата се отвори, типът остана в асансьора и потегли надолу.

— Сигурно си бил доста добър в покера — каза Лиска.

— Не съм имал време за това.

Веждите ѝ се извиха нагоре и сините ѝ очи светнаха подканващо.

— По-добре внимавай. От много работа се затыпява.

Куин отвърна на погледа ѝ със сънлива усмивка.

— Ще те сложа да спиш, Тинкс.

— Е, съмнявам се, но ако трябва да го провериш научно...

Тя спря пред вратата на Файн и го погледна.

— Само те закачам, нали знаеш. Печалната истина е, че очевидно мислиш за някого другиго.

Куин натисна звънеца и се втрени във вратата.

— Да. За убиеца.

Въпреки че се случваше за първи път от много време, мислите му не бяха изцяло съсредоточени в работата му.

Щом Лиска му даде разрешение, той информира Кейт. Чудеше се какво става с нея, какво мисли. Питаше се получила ли е съобщението му, че жертвата в колата не е нейната свидетелка. Беше му мъчно, че тя се обвинява за случилото се, и му беше неприятно, че Маршал ѝ внушава чувството за вина. Това събуждаше желанието му да я защитава, искаше му се да разтърси здравата Роб Маршал. Чудеше се дали Кейт ще се зарадва, или ще се ядоса, ако разбере.

Той отново натисна звънеца.

— Кой е? — се чу глас от апартамента.

Лиска стоеше така, че да я видят през шпионката.

— Сержант Лиска, Мишел. Трябва да ти задам още няколко въпроса за Джилиан.

— Болна съм.

— Ще ти отнема само минута. Много е важно. Извършено е и друго убийство, нали знаеш?

Вратата се откряна и Файн надникна, застанала от другата страна на обезопасяващата верига. Малкият процеп обрамчваше частта с белега на тясното ѝ ъгловато лице.

— Това няма нищо общо с мен. Не мога да ви помогна.

В този момент забеляза Куин и погледът ѝ стана подозрителен.

— Кой е този?

— Джон Куин от ФБР — представи си агентът. — Бих искал да поговоря с вас за Джилиан, госпожице Файн. Опитвам се да добия по-добра представа каква е била. Разбрах, че сте били близки приятелки.

Секундите течаха, докато тя ги наблюдаваше по начин, който изглеждаше странен за една сервитьорка в модно кафене. Повече напомняше на погледа на човек, който е врял и кипял на улицата. Когато вдигна ръка, за да откачи обезопасяващата верига, той зърна змията, татуирана около китката ѝ.

Тя отвори вратата и неохотно отстъпи назад.

— Не сте я чували от петък, така ли? — попита Куин.

Файн му отправи поглед, изпълнен с подозрение и неодобрение.

— Как да я чуя — промълви тя с горчивина и очите ѝ се напълниха със сълзи, — тя е мъртва. Защо ми задавате подобен въпрос?

— Защото не съм толкова сигурен, че е мъртва, колкото изглежда сте вие.

— Какво, по дяволите говорите? — поиска да знае тя с раздразнен и объркан вид. — Отдавна го съобщиха. Баща ѝ предложи награда. Каква игра се опитвате да играете?

Куин я остави без отговор, докато оглеждаше стаята. Апартаментът беше обзавеждан през седемдесетте — оригинален, без да бъде ретро — и той помисли, че нищо не е било променяно или почиствано оттогава. Платнените завеси изглеждаха, като че ще изгният на кукичките си. Канапето и люлеещият се стол в малката всекидневна бяха ъгловати, тапицирани с кариран плат в кафяво и оранжево и доста износени. Изпомачкани списания, рекламиращи пътувания, лежаха на масичката за кафе подобно на изоставени мечти до препълнения с фасове пепелник. Всичко беше пропито с миризма на цигари и вкиснато.

— Няма да ви разреша да си правите шеги с мен — каза Файн. — Болна съм. Болна съм заради Джилиан. Беше ми приятелка... — Гласът ѝ секна и тя погледна встрани, устата ѝ се стегна, като по този начин подчерта белега, спускащ се от единия ъгъл. — Аз съм... много съм болна. Затова питайте каквото имате да питате и се махайте по дяволите.

Тя всмукна от цигарата си, отстъпи встрани и обхвана ръката си през средата. „Изглежда болнава и слаба — помисли си Куин, — бледа и мършава.“ Вероятно наистина беше болна. Носеше огромна мишосива жилетка, под нея мърлява бяла фланелка, толкова малка, сякаш беше предназначена за дете. Краката ѝ изглеждаха кльощави като кокили, обути в износени черни гамаши. Стъпалата ѝ бяха боси, стъпили върху мръсния килим.

— Е, какво ви е?

— А?

— Казахте, че сте болна. Какво ви е?

— Ъъ... грип — отвърна тя с отсъстващ вид, гледайки към телевизора, на екрана се появи една гротескно дебела жена и започна да разказва на Джери Спрингър за връзките си със сипаничавото джудже и черния травестит, които седяха от двете ѝ страни. Файн махна едно парченце тютюн от езика си и го отърси от пръстите си по посока на телевизора. — Стомахът ми не е добре.

— Знаете ли какво помага против повръщане? — попита Лиска с безизразен глас. — Марихуана. Използват я при пациенти с химиотерапия. Естествено, от друга страна е незаконно...

Заплахата беше едва доловима. Можеше да натежи в тяхна полза, ако Файн не иска да им съдейства.

Файн я изглежда безизразно.

— Онзи ден, когато се натъкнахме на управителя в дома на Джилиан — каза Лиска, — не казахте много за него.

— Какво има за казване?

— Доколко го познаваше Джилиан? Бяха ли приятели?

— Не. Познаваше го колкото да го нарича по име. — Тя се приближи към малката маса за хранене, седна и се подпря на нея, като че нямаше достатъчно сили да седи изправена. — Той я заглеждаше.

— По какъв начин?

Файн погледна към Куин.

— По начина, по който го правят мъжете.

— Казвала ли е Джилиан, че ѝ се натрапва, че я наблюдава или нещо друго? — попита Лиска.

— Да не мислите, че той я е убил?

— А вие какво мислите, Мишел — стрелна я с поглед Куин. — Какви са вашите впечатления от него?

— Той е неудачник.

— Имали ли сте вземане-даване с него?

Тя повдигна рамене, крехки като криле на птица.

— Може и да съм му казвала да се разкара един-два пъти.

— Защо?

— Защото ни зяпаше. Сякаш си представяше, че и двете сме голи. Гаден копелдак.

— А какво казваше Джилиан за това?

Ново свиване на рамене.

— Веднъж каза, че ако това е най-силното възмущение в живота му, нека си гледа.

— И никога не ви е казвала, че я е безпокоял.

— Не.

— Споменавала ли е, че има чувството, че този мъж я наблюдава или преследва, или нещо подобно?

— Не. Въпреки че беше така.

Лиска ѝ хвърли остър поглед.

— Как така?

— Баща ѝ и онзи откачен нацист я наблюдаваха като ястреби. Баща ѝ имаше ключ от нейния апартамент. Понякога влизаше и я чакаше вътре. Говоря за нарушаване на личната неприкосновеност.

— Джилиан притесняваше ли се в такива случаи?

Устата на Мишел Файн се изкриви в странна горчива усмивчица и тя се втрени в пепелника, докато си гасеше цигарата.

— Не. В края на краищата тя беше татковото момиче.

— Какво означава това?

— Нищо. Просто го беше оставила да ѝ дърпа конците.

— Разказвала ви е за отношенията си с втория си баща. Казвала ли ви е нещо за отношенията си с баща си?

— Тя не говореше за него. Знаеше какво мисля за това, че той се опитва да я управлява. Тази тема беше забранена. И защо? — попита тя просто. — Мислите ли, че се е опитвал и да спи с нея?

— Не знам — отговори Куин, — вие как мислите?

— Мисля, че няма мъж, който да не се възползва, когато има възможност — отвърна преднамерено дръзко тя и погледът ѝ се плъзна по тялото на Куин към слабините му. Той я остави да го гледа, без да реагира. Накрая очите ѝ отново се спряха на лицето му. — И да го е направил, тя нямаше да говори много за това.

Куин се разположи на стола до малката маса, сякаш се канеше да остане до вечерта. Отново огледа апартамента — никаква украса, нищо, което би напомнило за дом, нищо лично. Никакви снимки. Единственият предмет, за който изглежда се полагаха грижи, беше малката стереоуредба в далечния край на дневната. Наблизо беше оставена една китара.

— Разбрах, че заедно с Джилиан сте писали музика — каза той. — Какво беше участието на Джилиан?

Файн запали нова цигара и издуха дима към евтиния полилей. Погледът на Куин отново попадна върху змията, татуирана на китката ѝ, сляла се с плътта преди много време. Змията от райската градина с малка червена ябълка в устата.

— Понякога пишехме стихове — започна тя, пушекът излизаше през полуотворената ѝ уста, — понякога музика. За каквото тя имаше настроение. За каквото аз имах настроение.

— Издали ли сте нещо?

— Не още.

— За какво обичаше да пише?

— За живота. Хората. Отношенията помежду им.

— За лошите отношения ли?

— Има ли друг вид?

— Тя пазеше ли копия от това, което пишехте?

— Естествено.

— Къде? — изстреля Лиска.

— В нейния апартамент. На столчето до пианото и в библиотечката.

— Онзи ден не намерих нищо там.

— Е, те бяха там — отвърна Файн, сякаш се защитава, издухвайки нови кълбета дим.

— Има ли у вас някакви копия, които мога да погледна? — попита Куин. — Бих искал да прочета стиховете ѝ, да видя какво могат да ми подсказат.

— Поезията е прозорец на душата — каза Файн със странен, замечтан глас. Погледът ѝ отново се зарея и Куин се замисли какво ли е състоянието ѝ. Дали предполагаемото убийство на Джилиан Бондурант не я беше тласнало към края на духовните ѝ сили? Изглежда Джилиан беше единствената ѝ приятелка. Вероятно и Джилиан нямаше други приятелки. А сега нямаше никого — нито приятелка, нито партньор в писането, нищо, освен този отвратителен апартамент и безперспективна работа.

— Точно на това разчитам.

Тогава тя го погледна, откровено и малко дръзко, мазната ѝ тъмна коса се спускаше назад, лицето ѝ му изглеждаше странно познато, както му се случваше с всяко лице по света след толкова

много случаи. Малките ѝ очи изведнъж станаха съвсем ясни, когато каза:

— Но дали отразява какви сме и какво искаме?

Стана и прекоси стаята, за да отиде до няколко рафта, направени от тухлени блокчета и дървени плоскости, върна се, като прелистваше една папка. Куин се изправи и се пресегна да я вземе, но Файн се извъртя, като го погледна изпод вежди по един почти кокетен начин.

— Това е прозорец и към моята душа, господин федерален агент. Може да не искам да надничате.

Извади около дузина нотни листа. Ноктите на ръцете ѝ бяха изгризани. Притисна папката към корема си, действие, което накара малките ѝ гърди да изпъкнат изпод тясната фланелка. Не носеше сутиен.

Лиска постави дипломатическото си куфарче върху масата, отвори го и извади комплект за взимане на отпечатыци от пръсти.

— Все още ни трябва отпечатыците ти, Мишел. За да можем да ги разграничим от всички други, взети от къщата на Джилиан. Зная, че не си успяла да ни ги дадеш, вероятно си била заета.

Файн се вгледа в тампона с мастилото и картончето за отпечатыци с отегчен и нещастен вид.

— Ще отнеме само минута — успокои я Лиска, — седни.

Файн се отпусна на стола и неохотно подаде ръка.

— Кога за последен път се срещнахте с Джилиан? — попита Куин.

— Видях я в петък преди сеанса ѝ с психиатъра — отвърна Мишел, докато Лиска притискаше палеца ѝ първо в мастиления тампон, после върху картончето.

— Не ти ли се обади в петък вечерта?

— Не.

— Не дойде ли да те види?

— Не.

— Къде беше между полунощ и един часа?

— В леглото. Гола и сама — тя страстно го изгледа изпод миглите си.

— Не мислиш ли, че изглежда странно? — попита Куин. — Скарала се е с баща си. Била е достатъчно разстроена, за да избяга от къщи, но не се е опитала да се свърже с най-добрата си приятелка.

— Вижте, агент Куин — каза Мишел с тъжен глас, — преди много време разбрах, че човек никога не знае какво става в сърцето на другите. Понякога така е по-добре.

Ковак паркира колата на полицейския паркинг на Пета улица, от едната страна на кметството, и я изостави. Мина за по-бързо през купчините сняг, които покриваха тротоара, изруга, когато в един момент затъна до коляно. Като се препъваше и олюляваше, стигна до входа и забърза нагоре по стълбите. Дишаше тежко като бик. Сърцето му усилено биеше, за да изпомпва кръв и адреналин в артериите, които вероятно изглеждаха като повредени водопроводни тръби.

За Бога, трябва да се приведе във форма, ако иска да оцелее след още един такъв случай. Всъщност кариерата му едва ли щеше да оцелее след този.

Коридорът беше пълен с ядосани жени, които едновременно се извърнаха към него, докато се опитваше да си пропрати път към отдела за криминални разследвания. Точно когато се озова сред тях, забеляза протестните плакати, които размахваха над главите си: НАШИЯТ ЖИВОТ СЪЩО ИМА ЗНАЧЕНИЕ! ПРАВОСЪДИЕТО: ВЪЗРАЖДАЩ СЕ ФЕНИКС.

Гласовете им го заляха като изпусната от бент вода, ечаха като залповете от дузина пушки.

— Полицейски произвол!

— Единствено Ърскин иска истинско правосъдие!

— Защо не откриете истинския убиец?

— Точно това се опитвам да направя, сестричке — сопна се Ковак на жената, която препречи пътя му с навъсено изражение и тумбак колкото бирена бъчва, — така че, защо не си размърдаш тлъстините и не ме оставиш да си гледам работата?

Точно тогава забеляза репортерите. Защракаха светкавици отляво и отдясно. По дяволите.

Ковак продължи да се движи. Единственото правило за оцеляване в подобна ситуация — затваряй си устата и продължавай напред.

— Сержант Ковак, истина ли е, че сте наредили да арестуват Грег Ърскин?

— Никой не е арестуван! — извика той, проправяйки си път през тълпата.

— Ковак, той признал ли се е за виновен?

— Мелани Хеслър ли е вашият тайнствен свидетел?

„Изтекла е информация от кабинета на кмета“ — помисли той, клатейки глава. Именно това беше лошото на тази страна — хората бяха готови да продадат и майките си за достатъчно пари и никога не се замисляха за последствията.

— Нямам коментар — рязко изрече и разблъска останалата част от тълпата.

Промъкна се през струпаните кашони и кантонерки с дела за убийства и стигна до импровизирания кабинет на лейтенант Фаулър. Гласът на Ърскин застърга по нервите му подобно на трион върху жива плът.

— ... Можете да сте сигурни, че всяка радиостанция, всеки вестник и всеки репортер, който би ме изслушал, ще чуе за това! Това е направо невероятно! Ние станаме жертви на тези престъпления. Загубихме приятелите си. Страдахме. И ето как се отнасят с нас в полицейския участък в Минеаполис, когато решихме да се върнем, за да помогнем!

Ковак влезе в кабинета. Юрек скочи от бюрото си. Държеше телефонна слушалка до ухото си и погледна Ковак с див поглед. Вдигна ръка, за да го задържи там, където е. Ковак застана на едно място за пет секунди, възбудата, която беше донесъл със себе си в сградата, течеше като електричество по ръцете, краката, вените му. Започна да се надига на пръсти като момченце, на което му се пишка.

— Трябва да отида на няколко места и да се скарам с някои хора, Чаровнико.

Юрек кимна и каза по телефона:

— Съжалявам, госпожо. Сега трябва да тръгвам. Тук ситуацията е напрегната. Съжалявам. Да, някой ще дойде при вас. Съжалявам, госпожо.

Заобиколи бюрото си, като клатеше глава.

— Тези хора ще ме подлудят. Някаква жена твърди, че съседът ѝ е Крематора и не само че брутално е убил четири жени, но явно е убил и изял кучето ѝ.

— Изобщо нямам време за подобни щуротии — изстреля Ковак.
— Куин тук ли е?

— Току-що се върна. Гледа разпита на Ърскин — каза Юрек, изравнявайки се с Ковак, който се беше упътил към помещението за разпити. — Тъкмо ми се обадиха отгоре...

— Нима жената с мъртвия пудел е кметицата? По-странно и злокобно е от самия случай.

— Не, преди да се обади дамата с кучето. Трябва да се явиш в кабинета на кметицата. Опитаха да се свържат с теб по клетъчния ти телефон.

— Батерията е изтощена, а ти не си ме виждал. Бойната томахавка може да почака. Хванал съм голяма риба. Направо съм хванал проклетия кит на Йона.

На намръщеното лице на Юрек се изписа тревога.

— Какво искаш да кажеш с тази „голяма риба“. Къде си бил?

Ковак не отговори, вниманието му беше погълнато от това, което ставаше пред него. Куин стоеше до огледалната стена, през която се виждаше само в едната посока, прав, с изтощен вид, и гледаше Грег Ърскин, седнал на масата срещу Елууд.

— Платихме в брой. Не можах да намеря касовата бележка — каза Ърскин, изваден от търпение, като се мъчеше да запази приятната усмивка на лицето си. — Всичките си касови бележки ли пазите, сержант? Можете ли да намерите някоя за нещо, което сте направили преди месеци?

— Да, мога. Водя малко, но ефикасно домашно счетоводство — каза дружелюбно Елууд. — Човек никога не знае за какво ще му трябва. За данъците, за алиби...

— На мен не ми трябва алиби.

— Познавам един, на когото му трябва — каза Ковак, привличайки вниманието на Куин. — Искаш ли да се повозиш още малко?

— Какво има?

— Току-що говорих с госпожа Доналд Тортън, жената на бившия партньор на Питър Бондурант. Известно ли ти е как емоционално нестабилната Софи е получила попечителството над Джилиан след развода? Ще ти хареса — обеща саркастично той.

— Почти ме е страх да попитам.

— Заплашила е, че ще го изложи в съда и пред репортерите. За това, че е насилвал Джилиан.

29.

— О, Боже — простена от ужас Юрек.

Ковак се приближи.

— Сега пък какво? Да не искаш да се преструвам, че не знам, че Бондурант е насилвал дъщеря си?

— Твърди се, че я е насилвал...

— Мислиш, че не зная, че съм затънал до гуша?

— Мисля, че е по-добре да чуеш какво иска кметицата.

— Пет пари не давам...

— Иска те в кабинета си, за да информираш господин Бондурант докъде е стигнало разследването. Горе са и те чакат.

В стаята изведнъж стана тихо, тогава се чу спокойният глас на Елууд, идващ от високоговорителя в съседната стая.

— Плащали ли сте за сексуални услуги, господин Ърскин?

— Не!

— Нямах намерение да ви обидя. Когато работата на човек го кара да вижда всички тези жени, които продават професионално телата си, вероятно се изкушава да прояви известно любопитство. Така че, да поговорим.

Ърскин избута стола си назад.

— Край. Отивам си. Ако отново искате да разговаряте с мен, ще го сторите чрез адвоката ми.

— Добре — Ковак се обърна към Куин, чийто стомах се беше стегнал от нерви и очакване, — нека отидем и да поднесем на кметицата и господин Бондурант голямата сензация. Ще ти разправа по пътя.

— Сигурен съм, че разбирате колко е важно за Питър да е в течение на нещата — заяви Едуин Нобъл. — Разполагаме ли с време, докато тялото бъде предадено?

— Не особено — Гриър стоеше близо до председателското място на масата за конференции с леко раздалечени крака като войник в положение „свободно“ или като телохранител. — Извикал съм сержант Ковак. Разбрах, че чака някои резултати от лабораторията на ФБР. Вероятно, след като бъдат привършени изследванията, което може да стане някой ден...

— Искам да погребя дъщеря си, господин Гриър — гласът на Бондурант беше твърд. Не гледаше към началника на полицията, беше се втренчил в измерение, което само той можеше да види. Беше пренебрегнал поканата да седне и неспокойно се разхождаше из стаята за конференции. — Мисълта, че тялото ѝ лежи в някакъв хладилен шкаф, като парче месо... Искам си я обратно.

— Скъпи Питър, ние разбираме — започна Грейс Нобъл, — споделяме болката ти. Мога да те уверя, че заетите по случая служби правят всичко възможно да разрешат това...

— Така ли? Главният ви детектив губи повече време да ме тормози, отколкото да търси заподозрени.

— Сержант Ковак понякога е голям заядливец — призна Гриър, — но този запис на мъченията и убийството говори сам за себе си.

— Рисувайки да ви прозвучи повърхностно, господин Гриър — обади се Едуин Нобъл, — независимо от записа, какво е направил в последно време сержант Ковак? Имаме още една жертва. Убиецът се подиграва не само на хората, заети със случая, но и на целия град. Има ли сержант Ковак някакво обосновано подозрение до този момент?

— Лейтенант Фаулър ми каза, че по-рано днес са разпитвали някого.

— Кого? Истински заподозрян?

Гриър се смръщи.

— Не съм упълномощен...

— Става въпрос за дъщеря ми! — изкрещя Питър, яростта в гласа му се блъсна в стените. Извърна се и закри лицето си с ръце.

Кметицата постави ръка на пищната си гръд, сякаш гледката предизвикваше болка в сърцето ѝ.

— Ако някой е бил доведен — каза Нобъл, претегляйки фактите, — тогава е въпрос на часове пресата да разкрие тази информация. Не коментирам сигурността на службите ви. Просто е невъзможно да се

предотврати изцяло изтичането на информация при случай от такава величина.

Гриър погледна адвоката на Бондурант, после премести поглед върху съпругата му — неговия шеф. Нещастен, че не може да намери път за бягство, въздъхна.

— Домоуправителят от жилищния комплекс на госпожа Бондурант.

Интеркомът иззвъня и Грейс Нобъл отговори от телефона върху страничната масичка.

— Госпожо Нобъл, сержант Ковак и специален агент Куин са горе, за да се срещнат с вас.

— Пусни ги, Синтия.

Ковак вече влизаше през вратата малко преди кметницата да довърши изречението си, очите му потърсиха Питър Бондурант, сякаш бяха самонасочващи се ракети, търсеци топлинен източник. Бондурант изглеждаше по-слаб от предишния ден, цветът на кожата му беше по-нездрав. Посрещна погледа на Ковак с изражение на твърдо неодобрение.

— Сержант Ковак, агент Куин, благодаря, че се присъединихте към нас — опита се да бъде любезна кметницата. — Хайде всички да седнем и да поговорим.

— Нямам намерение да навлизам в подробности по случая — заяви упорито Ковак. Още по-малко желаше да седне и да се превърне в неподвижна мишена за Бондурант и Едуин Нобъл.

Всички останаха прави.

— Разбрахме, че имате заподозрян — поде Едуин Нобъл.

Ковак му хвърли убийствен поглед, след което се извърна към Дик Гриър и си помисли „Педал!“

— Не е бил извършен никакъв арест — каза сержантът, — все още проучваме всички възможности. Самият аз току-що попаднах на една твърде интересна следа.

— Има ли господин Ванлийс алиби за вечерта, в която изчезна дъщеря ми? — попита остро Бондурант. Не откъсваше поглед от Ковак, докато вървеше напред-назад около масата, минавайки на половин метър от него.

— Вие имате ли алиби за нощта, през която изчезна дъщеря ви, господин Бондурант?

— Ковак! — извиси глас началникът на полицията.

— С цялото ми уважение, началник, нямам навика да се отказвам от случаите си, заради никого.

— Господин Бондурант е баща на жертвата. Обстоятелствата го оправдават.

— Да бе, милиони обстоятелства — промърмори Ковак.

— Сержанте!

— Сержант Ковак очевидно смята, че трябва да бъде наказан за богатството си — каза Бондурант, като продължаваше да крачи, сега вторачен в пода. — Може би мисли, че заслужавам да загубя дъщеря си, за да разбера какво е да страдаш истински.

— След това, което чух днес, мисля, че не заслужавате въобще да имате дъщеря — изстреля в упор Ковак, изтръгвайки тежка въздишка от кметицата. — Със сигурност заслужавате да я загубите, но не по начина, по който се е случило. Искam да кажа, ако е мъртва — а ние не сме готови да заявим подобно нещо.

— Сержант Ковак, надявам се, че имате достатъчно добро обяснение за това си поведение. — Гриър се запъти агресивно към него, придръпвайки панталоните си нагоре.

Ковак отстъпи назад. Вниманието му беше насочено към Питър Бондурант, както и неговото изцяло беше съсредоточено върху детектива. Бондурант спря да крачи, в очите му се появи инстинктивна тревога, като на животно, което предчувства опасност.

— Днес проведох дълъг разговор с Черил Тортън — заяви Ковак и погледна как ще реагира Питър Бондурант. — Тя сподели много интересни неща за развода ви с майката на Джилиан.

Едуин Нобъл доби разтревожен вид.

— Не виждам каква връзка...

— О, мисля, че има много голяма връзка — Ковак продължаваше да гледа сурово към Бондурант.

Последният каза:

— Черил е неприятна, отмъстителна жена.

— Така ли мислите? След като си е държала устата затворена през цялото това време? Според мен сте един неблагодарен кучи син...

— Ковак, достатъчно! — извика Гриър.

— Едва ли е достатъчно — отвърна Ковак. — Ако искаш да целунеш задника на един насилник на деца, това си е твоя работа,

шефе. Аз нямам намерение да правя подобно нещо. Пет пари не давам колко е богат.

— О! — възкликна Грейс Нобъл, като отново притисна ръка до гърдите си.

— Може би е по-добре да продължим разговора долу — предложи меко Куин.

— Според мен идеята е чудесна — имаме хубава стая за разпити. Бондурант беше започнал видимо да трепери.

— Никога не съм злоупотребявал с Джилиан.

— Вероятно мислите, че не сте — Ковак бавно се завъртя около него, отдалечавайки се от Гриър, заставяйки Бондурант да го погледне и да обърне гръб на адвоката си, — много педофили са убедени, че правят услуга на детето си. Някои дори бъркат чуването на малки деца с любовта. В това ли се опитвате да повярвате?

— Ти, кучи сине!

Бондурант се втурна, сграбчи Ковак за реверите и го заблъска назад през стаята. Стовариха се върху една странична маса и два месингови свещника се разхвърчаха като кегли.

Ковак устоя на изкушението да събори Бондурант на земята и да го заблъска. След всичко, което беше чул днес, ужасно му се искаше да го стори и може би щеше да го направи, ако пътищата им се бяха пресекли на някоя тъмна уличка. Но хора като Питър Бондурант не бродеха често из тъмните улички и суровото правосъдие никога не ги достигаше.

Бондурант успя да се извърти и кокалчетата на ръката му рикошираха от края на устата на Ковак. Тогава Куин го сграбчи за яката и го блъсна настрани. Гриър се втурна между тях подобно на рефер с широко разперени ръце и бялото на очите му контрастираше с тъмното му лице.

— Сержант Ковак, мисля, че трябва да излезете оттук — каза гръмко той.

Ковак затегна вратовръзката си и приглади сакото. Избърса кръвта от разцепената си устна и се усмихна накриво, не откъсвайки поглед от Питър Бондурант.

— Попитайте го къде е бил в два часа сутринта — заяви той, — когато някой е подпалвал колата на дъщеря му с осакатен труп на жена в нея.

— Няма да удостоя подобно твърдение с коментар — каза Бондурант, като бършеше очилата си.

— Боже, котка по гръб пада ли? — злобно го изглежда Ковак. — Искаш да се измъкнеш безнаказано, след като си злоупотребил с дете. Искаш да се измъкнеш безнаказано, след като си нападнал офицер. В това разследване си като гнойна инфекция. Мислиш, че ще ти се размине и убийство, стига да поискаш.

— Ковак! — изкрещя Гриър.

Ковак погледна към Куин, поклати глава и излезе.

Бондурант се измъкна от хватката на Куин.

— Искам да бъде отстранен от случая! Искам да бъде отстранен от екипа!

— Защото си върши работата ли? — попита спокойно Куин. — Работата му е да разследва. Не зависи от него какво ще открие, Питър. Вие искате да убиете пратеника.

— Той не разследва случая! — извика възрастният мъж, като отново започна да крачи със свирепо изражение. — Той разследва мен. Тормози ме. Загубих дъщеря си, за Бога!

Едуин Нобъл се опита да го хване за ръката. Бондурант се изскубна.

— Питър, успокой се. Ще се справим с Ковак.

— Мисля, че първо трябва да се справим с това, което Ковак е открил, а вие? — запита Куин адвоката.

— Това са безсмислици — рязко каза Нобъл. — Нищо не може да ги потвърди, каквото и да се говори.

— Така ли? Софи Бондурант е била емоционално лабилна жена. Защо на нея е било поверено попечителството над Джилиан? Още повече, защо не сте се борили с нея, Питър? — попита Куин, като се опита да хване погледа на Бондурант.

Бондурант продължи да крачи, изключително възбуден, сега вече се потеше, бледността му караше Куин да мисли, че вероятно е болен.

— Черил Тортън каза, че причината да не се борите е, че съпругата ви ви е заплашила да ви даде под съд за насилването на Джилиан.

— Никога не съм наранявал Джилиан. Не бих могъл.

— Черил винаги е обвинявала Питър за злополуката на съпруга си — каза с горчивина Нобъл. — Не искаше Доналд да се разделя с

Парагон. Обвиняваше го и за това. Докара го до пиянство. Именно тя предизвика инцидента — непряко — но прехвърли вината на Питър.

— И тази неприятна, отмъстителна жена никога не е споменала нищо досега за предполагаемото насилие — произнесе със съмнение в гласа Куин. — Трудно можем да си представим защо, ако не бяха щедрите месечни вноски, изпращани от Питър в дома за инвалиди, където Доналд Тортън прекарва остатъка от живота си.

— Някои хора наричат това щедрост — отговори Нобъл.

— А други го назовават изнудване. Биха казали, че Питър купува мълчанието на Черил Тортън.

— Тогава биха сгрешили — заяви твърдо Нобъл. — Доналд и Питър бяха приятели, съдружници. Как да не обърне внимание на нуждите му и да не откликне на тях?

— Той се е погрижил много добре за него, като е изкупил Парагон, което, по една случайност, е съвпаднало по време с развода — продължи Куин. — Цялата история може да се приеме като нещо повече от щедрост от страна на Питър.

— Какво според вас е трябвало да направи? — попита Нобъл. — Да се опита да открадне компанията от човек, който му е помогнал да я създаде?

Бондурант, забеляза Куин, беше спрял да обикаля цялото помещение и беше ограничил разходките си в ъгъла до прозореца. Отстъпваше. Беше навел глава и продължаваше да държи ръка на челото си, сякаш имаше треска. Куин небрежно се приближи към него, като по този начин намали мястото му за движение наполовина. Незабележимо нахлу в пространството му.

— Защо не се борихте със Софи за попечителството, Питър? — попита той меко, като между близки приятели. Беше навел глава, ръцете му бяха напъхани в джобовете на панталоните.

— Тъкмо поемах бизнеса. Не можех да се грижа и за дете.

— И затова я оставихте на Софи? Жена, която ту влиза, ту излиза от клиники за душевноболни.

— Не беше точно така. Тя не беше луда. Просто имаше проблеми. Всички имаме проблеми.

— Но не такива, че да ни карат да се самоубиваме.

Очите на мъжа се напълниха със сълзи. Той вдигна ръка, сякаш да предпази очите си от изпитателния поглед на Куин.

— За какво спорихте с Джилиан през онази нощ, Питър?

Той поклати леко глава и започна да се движи по точно определена къса права. Изминаваше три стъпки, обръщаше се, изминаваше три стъпки, обръщаше се...

— Обадил ѝ се е вторият ѝ баща — помогна му Куин, — били сте ядосан.

— Това вече го обсъдихме — нетърпеливо се обади Едуин Нобъл с ясното намерение да застане между Куин и клиента си.

Куин се извърна през рамо и му препречи пътя.

— Защо продължавате да настоявате, че Джилиан е мъртва, Питър? Няма доказателства да е така. Мисля, че може и да не е. Защо упорито твърдите, че е мъртва? За какво се карахте през онази нощ?

— Защо ми причинявате това? — прошепна Бондурант с измъчен глас. Тънките му здраво стиснати устни трепереха.

— Защото трябва да знаем истината, Питър, и знам, че криете парченца от мозайката. Ако искате истината — а твърдите, че е така — трябва да ми дадете тези парченца. Разбирате ли? Трябва да видим цялостната картина.

Куин затаи дъх. Бондурант беше на ръба. Чувстваше го, виждаше го. Опита се да му помогне да го прекрачи.

Бондурант се беше загледал навън, в снега, беше притихнал, изглеждаше вцепенен.

— Всичко, което исках, беше да бъдем баща и дъщеря...

— Достатъчно, Питър — Нобъл застана пред Куин и хвана клиента си за ръката. — Отиваме си.

Хвърли поглед към агента.

— Мислех, че се разбираме.

— О, аз идеално ви разбирам, господин Нобъл — изрече рязко Куин. — Това обаче не означава, че искам да играя от вашия отбор. Интересуват ме само две неща: истината и правосъдието. А вие какво искате?

Нобъл не отговори нищо. Изведе Бондурант от стаята, както санитар извежда покорен пациент.

Куин погледна кметицата, която най-сетне беше седнала. Изглеждаше зашеметена и замислена, като че се опитваше да възпроизведе миналото и да потърси някакво обстоятелство, което

вероятно е въвлякло Питър Бондурант в подобна немислима ситуация. Гриър изглеждаше като болен.

— Това е рискът да копаеш дупки — каза Куин. — Няма гаранция, че ще намериш това, което искаш, или ще ти хареса това, което намериш.

До пет часа всяка новинарска агенция, местна или от околността, разполагаше с името на Джил Ванлийс. Средствата за масова информация, които отпечатваха името му и изпълваха телевизионните екрани с лоши фотографии на този човек, свидетелстваха, че от полицията изтича информация.

Куин нямаше съмнения къде е течът и това го вбесяваше. Хората на Бондурант имаха такъв достъп, че пречеха на следствието. И в светлината на наученото от Ковак онзи следобед ролята на Бондурант придобиваше все по-мрачни краски.

Тази история досега бе останала в тайна. Дори предполагаемо неприятната, отмъстителна Черил Тортън, чийто съпруг с увреден мозък се издържаше от Питър Бондурант, си беше мълчала. Куин се запита колко ли точно струва потискането на подобна ненавист в продължение на десетилетие.

„Какво се е случило в живота на Джилиан, майка ѝ и баща ѝ по време на развода?“ — разсъждаваше в кабинета си без прозорци в сградата на ФБР. От самото начало Бондурант му беше направил впечатление на човек, криещ тайни. Тайни за настоящето. Тайни за миналото. Тайни, мрачни като кръвосмешението.

Как другояче Софи Бондурант щеше да получи попечителството над Джилиан? В нейното лабилно състояние? Срещу човек с власт като на Питър?

Прелисти албума със следствените снимки от третото убийство. Определени аспекти оставяха впечатлението, че убиецът и жертвата вероятно са се познавали. Отрязването на главата ѝ, след като нито една от другите жертви не беше обезглавена, цялостното заличаване на личността. Като че ли към тази жертва убиецът е изпитвал ярост, която можеше да бъде само на личностна основа. Ами последната теория, че убиецът е действал със съучастник, и то жена? Това не прилягаше на

Питър Бондурант. Възможно ли беше самата Джилиан Бондурант да е жената убийца?

Сексуално насилие в миналото би отговаряло на характеристиката на жена, замесена в такъв вид престъпление. Тя би имала изкривени представи за отношенията между мъжете и жените, за сексуалните взаимоотношения. Съучастникът ѝ вероятно е по-възрастен, някаква деформирана идея за фигурата на бащата, доминиращият партньор.

Куин се замисли за Джилиан от снимката в кабинета на Бондурант. Емоционално неуравновесена, с ниско самочувствие, момиче, което се преструва, че е нещо, което всъщност не е, за да удовлетвори баща си. Докъде би могла да стигне, за да получи така желаното одобрение?

Замисли се за отношенията ѝ с втория ѝ баща — вероятно приемливи и за двамата, но подобни връзки никога не са истински. Децата се нуждаят от обич и могат лесно да се манипулират чрез тази им необходимост. И ако Джилиан беше избягала от насилствените отношения с баща си само за да бъде въвлечена в други с втория си баща, това би подсилило изопачената ѝ представа за отношенията с мъжете.

Ако Питър я беше насилвал.

Ако Джилиан не е убита, а е доброволна жертва.

Ако Джил Ванлийс ѝ е съучастник в тази извратеност.

Ако Джил Ванлийс въобще е убиец.

Ако, ако, ако, ако...

Ванлийс пасваше идеално — с изключение на това, че според Куин не беше достатъчно умен, за да надхитря ченгетата толкова дълго време, нито притежаваше куража да се присмива на полицията, какъвто имаше убиецът. Не истинския Джил Ванлийс беше видял вчера в стаята за разпити. Но от опит знаеше, че хората имат повече от една страна и че именно тъмната им страна беше в състояние да убива, както убиваше Крематора, тъкмо тя беше в състояние да извърши всичко, включително много, много добре да се замаскира.

Представи си образа на Джил Ванлийс и зачака онова присвиване в стомаха да му подсказва, че това е неговият човек. Но усещането не се появи. Не си спомняше кога за последен път му се бе случвало. Дори не и когато убиецът бъдеше хванат, а профилът му —

напълно изяснен. Това чувство, че знае, не го спохождаше вече. Дързостта, че е уверен, го беше напуснала. На нейно място се беше настанил ужасът.

Продължи да прелиства досиетата с убийствата, докато стигна до пресните фотографии от аутопсията на Мелани Хеслър. Както и при третата жертва, раните, нанесени преди и след смъртта, бяха брутални, неопишимо жестоки, по-лоши, отколкото на първите две жертви. Като гледаше снимките, чуваше ехото на записа в главата си. Писък след писък.

Писъците следваха един след друг — какофония, изпълваща кошмарите му, все по-силни и по-силни. Звукът се усилваше и обхващаше съзнанието му, докато накрая той почувства, че главата му ще се пръсне и съдържанието ѝ ще изтече подобно на гадна, сива тиня. През цялото време, докато се взираше във фотографиите, в обгарялото осакатено същество, което някога е било жена, си мислеше каква ли ярост е нужна да причиниш подобно нещо на друг човек. Отровата, тъмните емоции, държани под контрол, докато напрежението не е станало прекалено силно. Мислеше си за Питър Бондурант, за Джил Ванлийс и за хилядите безименни лица, които вървяха по улиците на градовете, чакайки само бариерата на омразата да се разчупи и да ги накара да преминат границата.

Всеки един от тях би могъл да бъде убиецът. Необходимите предпоставки съществуваха у твърде много хора и беше нужен единствено катализатор да ги освободи. Групата за разследване залагаше на Ванлийс, като се основаваше на обстоятелствата и на психологическата му характеристика. Но единственото, което имаха, беше логиката. Никакви истински, материални доказателства. Възможно ли беше Ванлийс да е толкова внимателен и съобразителен? Нямаха нито един свидетел, който да го свърже с някоя от жертвите. Свидетелката им беше изчезнала. Липсваше очевидна връзка между четирите жертви и нищо, което да свързва Ванлийс, с която и да е жертва, с изключение на Джилиан — ако Джилиан въобще беше жертва.

Предположения. Предположения.

Куин извади флакон „Тагамет“ от джоба си и глътна хапче с диетична кола. Беше обладан от следствието, но не виждаше перспектива. Играчите бяха твърде близо около него, техните

представи и чувства не можеха да заменят фактите, от които толкова се нуждаеше за анализа си.

Професионалистът в него все още копнееше за далечното Куонтико. Но ако беше останал в Куонтико, тогава отношенията му с Кейт щяха да останат в миналото.

Импулсивно вдигна слушалката на телефона и набра номера на кабинета ѝ. На четвъртото позвъняване се обади телефонният ѝ секретар. Отново остави номера си, затвори и набра домашния ѝ телефон. Резултатът беше същият. Вече беше седем. Къде, по дяволите, бе отишла?

Внезапно си спомни за разнебитения гараж в тъмната уличка зад къщата ѝ и полугласно изруга. Тогава си напомни — както Кейт със сигурност би направила, — че се беше справяла отлично и без него през последните пет години.

Можеше да използва експертизата и тази вечер, не би имал нищо против една дълга, бавна целувка и топла прегръдка. Той се върна към албума и започна да го прелиства, за да проследи хронологията на престъпленията, търсейки онова, което чувстваше, че е пропуснал и което щеше да свърже всичко с едно докосване.

Бележката за Мелани Хеслър беше в ръката му — повърхностна, твърде кратка. Ковак беше изпратил Мос със задачата да събере информация за последната жертва на Крематора, но не научиха много за нея. Знаеше, че е работила в книжарница за еротична литература, което, според разбиранията на убиеца, я поставяше в същата категория като двете проститутки. Бяха я нападнали в уличката зад книжарницата само преди няколко месеца, но двамата мъже, които я бяха изнасилили, имаха солидно алиби и не можеха да бъдат заподозрени в убийството.

Тъжно беше да помисли как всяка една от тези жени беше станала на два пъти жертва през краткия си живот. Лайла Уайт и Фаун Прайс с професия и начин на живот, които ги тласкаха към насилието и деградацията. Уайт беше изнасилена от доставчика си на наркотици миналото лято. Бяха приемали Пиърс в болница три пъти за две години — веднъж като жертва на сводника си, втория път — при уличен обир, а третия път беше изнасилена.

Джилиан Бондурант се беше превърнала в жертва зад вратите на собствения си дом. Ако въобще беше жертва.

Той се върна към фотографиите на четирите жертви и се загледа в прободните рани по гърдите им. Подписът. Дълбока рана, плитка рана, дълбока рана, плитка рана — приличаше на лъчи на звезда или венчелистчетата на отвратително цвете.

„Обичам те, не те обичам. Ти нарани сърцето ми, надявам се да умра.“

Той се замисли за слабите гласове от записа.

„Обърни... направи го...“

„Искам да... от мене...“

Можеше твърде лесно да си представи двамата убийци, застанали от двете страни на топлия безжизнен труп на жертвата си, всеки с нож в ръка, един след друг оставящи подписа си в гърдите на жената, подпечатвайки договора на партньорството си.

Би се ужасил да го види, но това не беше най-лошото, което беше виждал. До неотдавна. Допреди този случай.

Тръпка го разтърси.

Мъж и жена. Прехвърли наум възможностите, обмисляйки кои от хората, които познаваше, можеха да бъдат свързани с жертвите по някакъв начин. Джил Ванлийс, Бондурант, Лукас Бранд. Двамата Ърскин — трета възможност. Проститутката, която е била снощи във „Феникс“, когато онази ди Марко беше изчезнала. Тя твърдеше, че не е видяла или чула нещо, но беше близка с втората жертва. Мишел Файн, единствената приятелка на Джилиан. Странна и съсипана. Беязана — физически и емоционално. Жена с богато и мрачно минало зад гърба си без съмнение — и без добро алиби за нощта, през която бе изчезнала Джилиан.

Пресегна се да вземе листа с песента, която Файн му беше дала, и се замисли за композициите на Джилиан, които беше задържала за себе си.

АУТСАЙДЕР

*Навън
Откъм тъмната страна
Сама
Надничаша*

*По прищявка
Търся дом*

*Аутсайдер
В кръвта ми
В костите ми
Не мога да имам
Това, което искам
Обречена съм да скитам
Съвсем сама
Отхвърлена*

*Пуснете ме да вляза
Търся приятел
Търся любим*

*Бъди с мен
Бъди мое момче
Бъди ми баща*

*Аутсайдер
В кръвта ми
В костите ми
Не мога да имам
Това, което искам
Обречена съм да скитам
Съвсем сама
Отхвърлена*

Някой леко почука на вратата и Ковак подаде глава вътре, без да чака покана.

— Надушваш ли го? — попита, докато влизаше. Облегна се на планината от папки пред Куин, с изпомачкан костюм и подута от удара на Питър Бондурант устна, с килната накриво вратовръзка. — Печена гъска, изгорял задник, печена филия.

— Отстранен си — каза Куин.

— Дай на човека една пура. Изгонен съм от екипа, натоварен със задачата. Ще обявят заместника ми по някое време утре.

— Поне Бондурант не те изхвърли изцяло от екипа — каза Куин. — Малко грубичко игра ролята на лошото ченге този път, Сам.

— Лошо ченге — каза Ковак с отвращение. — Такъв съм и наистина мислех всяка дума, която изрекох. До гуша ми е дошло от Питър Бондурант, от парите му, от властта му и от хората му. Това, което ми каза Черил Тортън, ме изкара из релси. Продължавам да мисля за онези жени, за които никой не го е грижа, виждам как Бондурант си играе със следствието, сякаш това е негова собствена игра на стражари и апаша. Мисля и за дъщеря му и колко прекрасен живот би могла да има, но вместо това е била завинаги унищожена, благодарение на него.

— Ако я е изнасилвал. Не знаем доколко казаното от Черил Тортън е вярно.

— Бондурант плаща болничните сметки на съпруга ѝ. Защо ще казва нещо толкова противно за него, ако не е вярно?

— Намекна ли по някакъв начин, че се съмнява, че Питър е убил Джилиан?

— Не би отишла толкова далече.

Куин му подаде листа с песента.

— Прави каквото си искаш с това. Ще ти покаже, че си на вярната следа.

Ковак се намръщи, докато четеше стиховете на песента.

— Боже!

Куин разпери ръце.

— Може да има сексуален смисъл, може и да няма. Може да се отнася до баща ѝ или до втория ѝ баща, а може и въобще нищо да не означава. Искам да поговоря пак с приятелката ѝ Мишел. Да разбере има ли тя някакво обяснение — ако ми го каже.

Ковак се обърна и погледна снимките, които Куин разглеждаше. Жертвите, все още живи и усмихнати.

— Нищо не мразя повече от изнасилвач на деца. Ето защо не работя върху сексуални престъпления, макар че така може да те повишат. Ако някога въобще съм работил върху сексуални престъпления, прекалено бързо съм кипвал и езикът ми е ставал като камшик. Ако някой кучи син, който е изнасилил дете, ми падне в

ръцете, направо ще го убия. Ще унищожа гадните му гени, схващаш ли какво имам предвид?

— Да.

— Не мога да си представя как един мъж ще погледне собствената си дъщеря и ще си помисли: „Ще ми се да имам това парче.“

Той поклати глава и измъкна една цигара от пакета в предния си джоб на размъкнатата си бяла риза. В кабинетите на ФБР не се пушеше, но Куин не каза нищо.

— Както знаеш, имам дъщеря — каза Ковак, издишвайки дима. — Е, всъщност не знаеш. Едва ли някой знае. От първия ми брак, който трая около минута и половина, след като постъпих в полицията. Джина. Сега е на шестнадесет. Никога не я виждам. Майка ѝ се омъжи повторно стряскащо бързо и се пресели в Сиатъл. Сега дъщеря ми има друг баща.

Повдигна рамене и погледна отново към снимките.

— Не много по-различен от Бондурант, а? — подхвърли, присвивайки устни. Дълга въздишка се изтръгна от гърдите му. — Господи, колко мразя иронията.

Куин виждаше тъгата в очите му. Беше виждал същия израз много пъти по много лица из цялата страна. Работата взима своята дан и хората, които са готови да платят цената, не получават в замяна кой знае какво.

— Какво ще правиш с разследването? — попита той.

Ковак изглежда се учуди от въпроса.

— Ще продължа да работя върху задачата, какво друго. Не ми пука какво казва малкия пикльо. Случаят е мой, аз го водя. Могат да посочат, когото си щат.

— Твоят лейтенант няма ли да ти го възложи наново?

— Фаулър е на моя страна. Сложи ме в помощната група. Предполага се, че ще свеждам глава и ще си държа устата затворена.

— Откога те познава?

— Достатъчно, за да ме опознае добре.

Куин се изсмя уморено.

— Странна птица си ти, Сам.

— Знам. Така е. И не питам хората каква точно. — Ковак се намръщи, после лицето му се проясни. Хвърли недопушената цигара в

празна кутия от диетична кола. — Не искам името си във вестниците. Не ме интересува какво ми влиза в джоба. Никога не съм целял повишение, а и съм дяволски сигурен, че едва ли някога ще получа някакво. Но ще сгация тази отрепка — каза той със стоманен глас. — Трябваше да го прибера още когато беше убита Лайла Уайт, но не го направих. Не че не ме беше грижа за нея, но ти беше прав — събитията някак си ме заобиколиха. Не можах да включа, не се постарях достатъчно. Когато не успях да приключа случая веднага, оставих нещата така, нямах съществени доказателства, а и тя беше проститутка, а проститутките все някога загазват. Рисковете на професията. Сега имаме четири жертви. Искам Джо Подпалвача на тепсия, преди отново да сме започнали да броим трупове.

Куин слушаше думите на Ковак и накрая кимна. Пред него стоеше едно добро ченге. Добър човек. А този случай можеше да направи на пух и прах кариерата му по-бързо, отколкото я беше изградил — дори и да разгадае мистерията. И особено ако отговорът на въпроса се окажеше Питър Бондурант.

— Какво се чува напоследък за Ванлийс? — попита той.

— Типен препуска по петите му като котка след мишка. Проследил го до Хенипин и разпитвал за другарчето му, търговеца на електроника. Тип казва, че онзи щял да напълни гащите.

— И какво за оня с електрониката?

— Адлър проверил уебстраницата му. Специализирал се е в компютри и подобни джаджи, но може да те снабди с всичко, което се включва в контакт. Така че няма нищо, което да не стига до ушите му в областта на записващата техника. Ще ми се да имаме заповед за обиск на къщата му, но няма съдия в щата, който би ни дал такава въз основа само на това, с което разполагаме до момента — а то е нищо.

— И мен ме притеснява това — съгласи се Куин, потупвайки с химикалка по досието на Ванлийс. — Не мисля, че Джил най-много бие на очи. Добре приляга на профила в много отношения, но Джо Подпалвача е умен и много дързък, а Ванлийс не е нито едно от двете — но това не значи, че не е негодник.

Ковак се отпусна върху един стол, като че ли тежестта на последните му грижи правеше бремето му изведнъж твърде тежко за него.

— Ванлийс е свързан с Джилиан и с Питър. Това не ми харесва. Продължавам да преживявам кошмара, че Бондурант е Джо Подпалвача и че никой няма да ме послуша, и никой друг няма да го види, и кучият му син ще се отърве безнаказано. Опитах се да поразровя някои неща за него и проклетникът едва не ме уволни. Това не ми харесва — той издърпа нова цигара и прокара пръстите си по нея, сякаш мислеше, че простият жест ще го успокои. — От друга страна си казвам: „Сам, ти си идиот. Бондурант докара Куин. Защо ще го прави, ако той е убиецът?“

— Заради предизвикателството — без колебание отговори Куин — или за да го хвана. Първото ми звучи по-добре. Действал е със съзнанието, че съм тук и не мога да го разкрия. Да надхитри полицията, значи много за този убиец. Но ако Бондурант е Джо Подпалвача, тогава кой е неговият съучастник?

— Джилиан — предположи Ковак. — И цялата история с убийството ѝ е измама.

Куин поклати глава.

— Не мисля така. Бондурант вярва, че дъщеря му е мъртва. Вярва в това по-силно от нас. Няма съмнение.

— Тогава отново се връщаме на Ванлийс.

— Или на семейство Ърскин. Или е някой, за когото дори не сме се досетили.

Ковак се намръщи.

— Много ми помагаш.

— Затова ми плащат толкова много.

— Не ми говори за плащане — изрече с отвращение Ковак. Задържа цигарата между устните си за миг, след което я отстрани. — Двамата Ърскин. Колко извратени биха могли да бъдат? Удрят две от техните проститутки, след което се правят на мирни граждани, за да извлекат политически дивидент.

— И да отклонят подозрението от самите тях — добави Куин. — Никой не подозира човека, който привлича вниманието.

— Но да посегнат на свидетелка, която е в къщата им? Трябват железни нерви — Ковак наклони глава и се замисли. — Обзалагам се, че в това отношение Грег не може и да се сравнява с жена си.

Куин се приближи към купчината книжа и започна да ги разглежда, като всъщност не четеше думите, а гледаше хаоса от букви

и факти, които се оплитаха в съзнанието му — различни теории, лица и имена.

— Някаква вест от Енджи ди Марко? — попита той.

Ковак поклати глава.

— Никой не я е виждал. Излъчихме снимката ѝ по телевизията и апелирахме към хората да се обадят на горещата ни линия, ако са я виждали. Лично аз се опасявам, че фактът, че намерихме друг в колата снощи, само отлага неизбежното. Но виж — продължи той, като се надигна от стола, — аз съм, както има навик да ме нарича втората ми жена, безнадежден песимист.

Той широко се прозя и погледна часовника си.

— Е, Джон Куин, изчезвам. Не си спомням кога за последен път съм спал в легло. Само това искам за тази нощ — дори и няма да мина през душа. А ти? Мога да те закарам до хотела ти.

— За какво? Да спя? Отказах се. Предпочитам да пообмисля нещата — каза Куин, без да го поглежда. — Благодаря ти все пак, Сам, но мисля да поостана още. Има нещо, което не съм догледал. — Той посочи към папката с материалите по разследването. — Може би, ако ги погледам още малко...

Ковак го гледа в продължение на няколко минути, без да каже нищо, после кимна.

— Направи каквото мислиш, че е най-добре. Ще се видим сутринта. Искаш ли да те взема?

— Не. Благодаря.

— Ясно. Е, лека нощ. — Той погледна към вратата, след което отново впи очи в него. — Поздрави Кейт от мен. Ако я видиш.

Куин не отговори нищо. Не помръдна цели пет минути, след като Ковак излезе, просто стоеше и си мислеше, че Ковак има адски набито око. После се обърна към телефона и набра номера на Кейт.

30.

— Кейт, аз съм, Джон. В кабинета си съм. Обади ми се, ако имаш възможност. Бих искал заедно да обсъдим престъпленията. Да чуя мнението ти. Благодаря.

Кейт погледна към телефона, когато линията прекъсна и лампичката за получено съобщение започна да свети. От една страна, почувства вина, че не вдигна слушалката. Но от друга — почувства облекчение. Изпитваше вътрешна болка, че не може да го докосне по някакъв начин. Лош знак, но така си беше.

Беше изтощена, напрегната, смазана, не се беше чувствала толкова зле от години и копнееше да я обгърнат ръцете на Джон Куин. Не му се беше обадила именно заради това. Страхуваше се.

Какво противно, нежелано чувство беше това.

Кабинетът беше тих. Тя и Роб бяха единствените, останали в отдела. Роб се беше уединил в кабинета си в другия край на коридора, като без съмнение пишеше дълъг и злобен доклад, с цел да я zlepостави. В другата част на административната сграда, в кабинетите на окръжния прокурор, имаше голям брой помощник-прокурори, които работеха по подготовката на делото, утвърждаваха стратегии, извършваха проучвания, пишеха досиета и искания за съдебни решения. Но по-голямата част от сградата беше празна. Съвсем преднамерено и целенасочено тя беше останала сама.

Нервите ѝ бяха опънати, след като в продължение на часове беше слушала гласа на мъртвата си клиентка, която изповядваше страховете си пред нея — да не бъде изнасилена, да не бъде убита, да не умре сама, и собствения си глас, който окуражава Мелани, обещава ѝ да бди над нея, да ѝ помогне, дава надежди за лъжлива сигурност, подвела Мелани Хеслър по възможно най-лошия начин.

Роб беше настоял да пуска записите отново и отново, като спираше и връщаше на определени места, повторно задаваше на Кейт едни и същи въпроси. Като че ли някой от тях би променил нещо. Ченгетата не искаха да чуят за едва доловимите нюанси в думите на

Мелани. Единственото, което ги интересуваше, беше дали Мелани казва, че се страхува конкретно от някого през последните седмици от живота си.

Кейт знаеше, че Маршал я наказва.

Накрая беше изопнал нервите ѝ до краен предел. Тя стоеше, облегната на масата, и натисна бутона за спиране.

— Постигна своето. Получи отмъщението си. Край. Достатъчно — каза тихо тя.

— Не разбирам за какво говориш — произнесе Маршал с почти подигравателен тон, без капка искреност. Не искаше да я погледне в очите.

— Харесвам тази работа, Роб. Харесвам повечето от хората, с които работя. Но съм дяволски добра и мога да си намеря друга работа, докато мигнеш. Няма да търпя да се опитваш да ме манипулираш и да ме наказваш.

— Сега ще ме извиниш — продължи тя, — защото току-що прекарах третите най-лоши двадесет и четири часа от живота ми и чувствам, че съм на границата на психически срив. Отивам си вкъщи. Обади ми се, ако не искаш да се връщам.

Той не отвърна нищо и тя излезе. Поне не го чу, поради ударите на сърцето, отекващи в ушите ѝ. За Бога, вероятно заслужаваше да бъде уволнена, но не ѝ беше останала никаква тактичност. Цялото лустро на добрите маниери и преструвки за пред хората се беше стопило и отворило път на естествените ѝ чувства.

Тя усети, че я облива горещина, сякаш някоя жизненоважна артерия се беше пропукала в нея. Имаше чувството, че може да се задуши, да се удави.

Всичко, което искаше, беше да намери Куин и да се отпусне в обятията му.

Беше работила толкова упорито отново да възстанови живота си, парче по парче, върху нова основа, а сега всичко се беше разклатило. Нещо по-лошо, откри, че бе градила върху лъжливата линия на миналото си, като само го замаскирваше. Нищо ново, нищо по-здро, просто една лъжа, която си беше повтаряла всеки ден през последните пет години — че не се нуждае от Джон Куин, за да се чувства пълноценна.

Очите ѝ се наляха със сълзи, обзе я отчаяние, което я караше да чувства копнеж, празнота, самота и страх. Освен това беше толкова уморена... Преглътна сълзите си и се стегна. Ще си отиде вкъщи, ще се освежи, ще изпие едно питие, ще се опита да поспи. Утрото е по-мъдро от вечерта.

Тя навлече палтото си, събра досието на Енджи, грабна пощата, съобщенията и факсовете, които се бяха натрупали през деня, и ги натъпка в дипломатическото си куфарче. Пресегна се да изключи настолната лампа, но ръката ѝ сякаш против волята ѝ издърпа малката снимка в рамка на Емили.

Сладко, усмихнато малко ангелче със слънчевожълта рокличка. Светлото бъдеще пред нея. Поне така би казал всеки с присъщата на човек арогантност. Кейт се замисли дали някъде, в някоя стара кутия за обувки нямаше подобна снимка на Енджи ди Марко... или на Мелани Хеслър... Лайла Уайт, Фаун Пиърс, Джилиан Бондурант.

Животът не даваше никакви гаранции. Не съществуваше обещание, което да не бъде нарушено. Знаеше го със сигурност. Беше направила твърде много, и то с най-добри намерения, след това виждаше как всичко се проваля и добрите намерения изчезват.

— Съжалявам, Ем — прошепна тя. Притисна снимката до устните си за целувка за лека нощ, след което я мушна на тайното ѝ място.

Излезе от кабинета и заключи вратата след себе си. От кабинета срещу нейния се чуваше звукът на прахосмукачка. Надолу по коридора кабинетът на Роб Маршал беше затворен. Вероятно все още беше там, обмисляйки как да я унищожи. Може пък да си беше отишъл вкъщи — при кого? Тя даже не знаеше дали той си има приятелка — или поне приятел. Четвъртък щеше да бъде звездният му ден, доколкото тя го познаваше. Той нямаше никакви близки приятели в отдела. Кейт никога не беше общувала с него, освен на задължителния служебен коледен купон. Зачуди се има ли някой, при когото да се прибере и да се оплаче от онази кучка в службата.

Снегът накрая беше спрял, забеляза, докато се движеше към рампата на Четвърта улица. Петнадесет сантиметра всичко на всичко, беше чула някого да казва. Улицата беше покрита с киша, която градските служби щяха да почистят през нощта, въпреки че по това време на годината можеше и да решат да я оставят с надеждата, че

няколко топли дни ще спестят на града малко пари за бурите, които със сигурност щяха да дойдат през идните няколко месеца.

Тя извади ключовете си и ги стисна в юмрук, най-дългият и най-острият между показалеца и средния пръст — навик, придобит, когато живееше в предградията на окръг Колумбия. Рампата беше добре осветена, но през това време от нощта не беше оживена и тя винаги беше нащрек, когато вървеше по нея сама. Още повече тази вечер, след всичко, което беше преживяла. Заради убийствата и липсата на сън, параноята ѝ се беше изострила. Всяка сянка, попаднала между колите, шумът от стъпки, внезапно затръшване на врата — нервите ѝ се опъваха при всеки един от тези шумове. Колата ѝ се струваше отдалечена на километри.

Миг след това беше в нея, вратите бяха заключени, двигателят включен, пътуваше към вкъщи, беше се освободила от един пласт от напрежението си. Опита се да се съсредоточи и да отпусне раменете си. Очакваше я пижамата, питието и леглото. Да придърпа дипломатическото си куфарче и да се настани на леглото, подпряна на възглавниците, върху чаршафите, все още разхвърляни след любовната нощ.

Може би трябваше да ги смени.

Един предприемчив хлапак от долната страна на улицата поставяше снегорин на предната страна на пикапа си пет месеца в годината и допълваше доходите си, като проправяше пътя на колите. Беше почистил алеята. Кейт щеше да му напише чек и да му го пусне в пощенската кутия утре сутринта.

Вкара колата в гаража, като се сети твърде късно за изгорялата крушка. Като ругаеше под носа си, измъкна огромния фенер от жабката, слезе от колата, натоварена с твърде много неща.

Вонята я удари в носа секунда преди кракът ѝ да попадне в някаква мека, разплута купчинка.

— Лайняна работа! — без да иска се изрази буквално. — Лайно!

— Кейт?

Гласът идваше откъм къщата. Принадлежеше на Куин.

— Тук съм — обади се в отговор тя, като балансираше с дипломатическото куфарче, фенера и дамската си чанта.

— Какво става? Чух те да ругаеш — попита той, като се приближи.

— Току-що стъпих в купчина изпражнения.

— Какво? Исусе, усещам вонята. Вероятно са от някое куче.

Тя включи фенера и светна надолу.

— Не може да са от куче. Вратата беше затворена. Много са!

— Приличат на човешки — отбеляза Куин. — Къде си държиш лопатата?

Кейт насочи светлината към стената.

— Ето там. Мили Боже, да не мислиш, че някой е дошъл в гаража ми, за да направи това?

— Имаш ли по-правдоподобна теория? — попита той.

— Просто не мога да си представя защо някой ще направи такова нещо.

— Израз на презрение.

— Зная. Искам да кажа, защо на мене? Кой от хората, които познавам, би направил нещо толкова странно и примитивно?

— Кого си ядосала напоследък?

— Шефа си. Но някак си не си го представям да влиза и да клечи в гаража ми. — Тя закуцука след него, стъпвайки само с пръстите на изцапаната си обувка, като се опитваше да не размазва повече изпражнения по пода.

— Клиентите ти знаят ли къде живееш?

— Ако някои от тях знаят, то не аз съм ги информирала. Имат номера в кабинета ми — който прехвърля съобщенията на домашния ми телефонен секретар след няколко часа, — освен това имат номера на клетъчния ми телефон за спешни случаи. Само толкова. Домашният ми телефон не присъства в списъка, не че непременно ще спре някого, ако реши да ме намери. Не е толкова трудно да издириш когото и да е, ако знаеш как.

Куин изхвърли мръсотията между гаража и оградата на съседите. Изчисти лопатата в пряспата сняг, докато Кейт се опитваше да направи същото с обувката си.

— Това беше върхът на целия ден — промърмори тя, докато влизаха отново в гаража, за да оставят лопатата.

Освети наоколо да провери дали нещо не липсва. Изглежда всичко си беше на мястото.

— Да са ти се случвали странни неща напоследък?

Тя се засмя невесело.

— Кое в живота ми в последно време не е странно?

— Имам предвид вандализъм, да ти се обаждат и да ти затварят телефона, такива неща.

— Не — отговори, като автоматично си помисли за трите пъти, когато телефонът иззвъня снощи, а никой не се обади. Боже, нима беше едва снощи? Беше решила, че това е Енджи. На нея ѝ подходеше да върши подобни неща. Не ѝ беше хрумвала мисълта, че някой я преследва. Все още не ѝ се струваше възможно.

— Мисля, че трябва да паркираш на улицата — посъветва я Куин. — Възможно да е бил някой непознат, минаващ през квартала, или дете, което си прави шега, но не може винаги да си нащрек, Кейт.

— Зная. Така ще правя. Ще започна още от утре. Откога си тук? — попита, като тръгнаха към къщата ѝ.

— Не достатъчно дълго, за да успея да ти изцапам гаража.

— Нямах предвид това.

— Току-що пристигам. Опитах да ти се обадя в кабинета. Опитах и тук. Отидох до службата — беше си тръгнала. Така че взех такси. Получи ли съобщенията ми?

— Да. Но беше късно и бях уморена. Изкарах толкова отвратителен ден и просто исках да се махна оттам.

Тя го поведе към задната врата и Тор ги приветства с възмутено мяукане. Кейт остави обувките си в антрето, хвърли дипломатическото куфарче на кухненския стол и веднага се отправи към хладилника, за да извади котешката храна.

— Нали не ме отбягваш? — попита Куин, като съблече палтото си.

— Може би малко.

— Тревожех се за теб, Кейт.

Тя постави паничката на пода, погали с ръка котката, застанала с гръб към Куин. Това съвсем кратко изречение предизвика появата на множество чувства, накара очите ѝ да се изпълнят със сълзи. Щеше ѝ се да може да ги преглътне. Той поощряваше нуждата ѝ от него. Толкова много искаше да си го позволи.

— Извинявай — изрече тя, — не съм свикнала някой да се грижи за мен...

Боже, какъв лош избор на думи. Отдавна беше отвикнала някой да се тревожи за нея. Беше истина, но правеше думите ѝ да звучат

патетично и отчаяно. Замисли се за Мелани Хеслър, която беше изчезнала преди седмица, без някой да го е грижа достатъчно, за да разбере причината.

— Тя ми беше клиентка — промълви на глас. — Мелани Хеслър. Четвъртата жертва. Успях да загубя двама души в продължение на една нощ. Истински рекорд.

— О, Кейт — той се приближи зад нея и плъзна ръцете си по тялото ѝ, като ѝ предаде топлината и силата си. — Защо не ми се обади?

„Защото ме е страх да чувствам нуждата от теб. Страх ме е да те обичам.“

— Ти нищо не можеше да направиш — каза тя.

Куин я обърна към себе си и отметна косата от лицето ѝ, но не се опита да я накара да го погледне.

— Можех да направя следното — каза тихо той, — можех да дойда и да те прегърна, и да те подържа в ръцете си за малко.

— Не зная дали щеше да бъде добра идея — прошепна Кейт.

— Защо не?

— Така. Ти си тук, за да работиш по разследването. Имаш по-важни неща за вършене.

— Кейт, обичам те.

— Не е толкова просто.

— Зная, че не е толкова просто.

Отдръпна се от него, инстинктивно отбягвайки близостта му.

— Зная, че прекарахме пет години, без да разменим нито дума, нито да си пишем, нищо. А сега, за ден и половина, пак сме влюбени. След седмица ти си заминаваш. Тогава какво? — попита, като неспокойно се движеше, застанала с ръце на хълбоците. — Как разсъждавам?

— За момента съвсем погрешно.

Кейт виждаше, че го е наранила, а въобще нямаше подобно намерение. Прокле се, че е толкова непохватна с такива деликатни чувства, но беше отвикнала и се страхуваше, че страхът я правеше несъобразителна.

— Мисля за всеки път през тези пет години, когато исках да вдигна телефона, но не го направих — каза Куин, — но сега съм тук.

— Случайно. Не виждаш ли колко съм изплашена, Джон? Ако не беше това разследване, щеше ли изобщо да дойдеш? Щеше ли някога да се обадиш?

— А ти?

— Не — каза без колебание, след това все по-тихо продължи: — Не... не... Преживях твърде много болка. Ще ми стигне за цял живот. Не бих я потърсила отново. Не искам повече. Предпочитам вече да не чувствам нищо. А ти предизвикваш у мен чувства — в гърлото ѝ растеше буца, — толкова силни. И не ми се вярва, че ще изчезнат просто така.

— Не. Не. — Хвана я за ръцете и я придърпа към себе си. — Погледни ме, Кейт.

Тя не искаше, не смееше, искаше да бъде някъде другаде, където и да е, но не пред него, готова да се разплаче.

— Кейт, погледни ме. Няма значение какво сме щели да направим. Важно е, че сега сме заедно. От значение е, че чувстваме точно това, което сме чувствали тогава. Важното е, че да те любя тази сутрин беше най-естественото, най-чудесното нещо на света — сякаш никога не сме се разделяли. Ето кое има значение. Нищо друго. — Обичам те. Наистина те обичам — промълви. — Това е най-важното. А ти?

Тя кимна с наведена глава, като че ли се срамуваше да го признае.

— Винаги съм те обичала.

По страните ѝ се стичаха сълзи. Куин ги избърса с пръсти.

— Това е най-важното — прошепна тя. — С всичко друго можем да се справим.

— Животът ми е толкова пуст откакто ме напусна, Кейт. Опитах се да запълня празнината с работа, но работата само унищожи част от мене, като правеше тази празнина все по-голяма и аз продължавах да копая като луд, въобразявайки си, че ще я запълня. Напоследък имах чувството, че нищо не е останало от мен. Обвинявах работата си, мислех, че съм ѝ отдал прекалено много от себе си и вече не зная кой съм. Но когато съм с теб, зная точно кой съм. Ето какво ми е липсвало през цялото време — частта от себе си, която съм дал на теб.

Кейт го погледна, знаеше какво иска да каже той. Куин може и да е бил като хамелеон, когато дойде да поеме работата, сменяйки си

цветовете, за да получи желания резултат, но в отношенията им винаги беше откровен, поне до края, когато и двамата затвориха разбитите си сърца в железни брони. Тя знаеше какво му струва да се открие по този начин. Джон Куин не би се показал уязвим. Кейт се опитваше да постигне същото. Но сега се чувстваше именно така, притисната до стената.

— Забелязал ли си как времето просто ни изсмуква? — попита, като успя да го накара да се усмихне. Той твърде добре я познаваше, за да знае, че се опитва да отдръпне и двамата от ръба. Малка шега за отпускане на напрежението. Едва доловим сигнал, че още не е готова, че няма сили да се справи.

— Не зная — каза той, разхлабвайки прегръдката си, — точно сега си мисля, че имаш нужда да те прегърна, а аз искам да те обгърна с ръце. Това, мисля, е съвсем достатъчно.

— Да, предполагам — тя си позволи да облегне глава на рамото му. Предавам се бяха думите, които ѝ дойдоха наум, реши да не се бори. Твърде уморена беше за борба и наистина ѝ се искаше да я прегърнат. В последно време нямаше много възможности. Знаеше, че грешката си е нейна. Казваше си, че е твърде заета да ходи по срещи, че не ѝ трябва да си усложнява живота с мъж точно сега, а истината беше, че за нея съществуваше само един мъж. Не искаше никого друго.

— Целуни ме — прошепна тя.

Повдигна глава, подканяйки устните му да се съединят с нейните, леко разтвори уста, готова да приеме езика му. След всяка целувка с него чувстваше нарастваща топлина, както и дълбоко задоволство в душата си. Като че ли несъзнателно беше задържала дъха си в очакване и сега можеше да се отпусне и отново да диша. Усещаше спокойствие и пълнота.

— Желая те, Кейт — прошепна Куин, прокарайки устни по бузата ѝ до ухото.

— И аз — отговори с шепот, желанието пулсираше ритмично в нея, подобно на вълни, плискащи се в скалист бряг. То надделя над страха, че накрая, след ден или седмици, отново сърцето ѝ ще бъде разбито.

Той я целуна отново, по-дълбоко, по-силно, по-горещо, задоволявайки глада, който го измъчваше. Тя го чувстваше в мускулите

му, в топлината, която излъчваше, усещаше го в устните му. Езикът му докосна нейния, докато ръката му се спусна по гърба ѝ и притисна ханша ѝ към слабините му, за да я накара да почувства колко силно я желае. Дълбоко стенание се изтръгна от гърлото ѝ — колкото от зашеметяващата дълбочина на нейното желание, толкова и от твърдостта на неговото.

Прекъсвайки целувката, той се отдръпна от нея и я погледна, очите му гледаха твърдо, блестящи и тъмни, устните му — леко раздалечени. Дишаше тежко.

— Господи, колко те желая!

Кейт протегна ръка и го поведе по коридора. В подножието на стълбите Куин я придърпа към себе си за нова целувка, още по-гореща и по-дълбока, по-нетърпелива. Притисна гърба ѝ към стената. Ръцете му напипаха копчетата на черния ѝ пуловер, след което го вдигнаха нагоре, като оставиха кожата ѝ открита на въздуха, на неговите докосвания, осигурявайки му достъп до гърдите ѝ. Тя се задъха, когато той свали сутиена и обхвана гърдите ѝ с ръце. Беше без значение къде се намират. Нямаше значение дали някой случаен минувач може да ги види на светлината от входната ѝ врата. Желанието ѝ за него бързо беше заличило всички други чувства. Съществуваше само то — примитивно и неустойчиво.

Тя отново се задъха, когато устните му намериха зърната ѝ. Намести главата му и се изви на дъга при допира. Отдръпна се от стената, докато той издърпваше прилепналата плетена пола и сваляше черните ѝ чорапогащи. В този момент не съществуваше нито случаят, нито миналото, нищо, освен желанието и чувството, че пръстите му я изследват, галят я, намират най-чувствителните ѝ места, плъзгат се навътре в нея.

— Джон. О, Боже, Джон — задъхваше се тя, пръстите ѝ се впиваха в раменете му, — искам те. Искам те сега.

Той я притисна и я целуна бързо и силно, два пъти, след което погледна нагоре към стълбите и отново към нея, после над рамото ѝ към отворената врата на кабинета, където настолната лампа хвърляше кехлибарени отблясъци върху коженото канапе.

В следващия момент те бяха до канапето, Куин събличаше пуловера ѝ, Кейт нетърпеливо дърпаше вратовръзката му. С няколко резки движения се освободиха от дрехите си и ги захвърлиха на пода.

Свлякоха се, притиснати един до друг, на канапето, задъхвайки се при студения допир на кожата. Но веднага забравиха за това усещане, обладани от огъня на телата си и от горещината на страстта.

Кейт обвини дългите си крака около него и го прие в тялото си с едно нежно движение. Той я изпълни изцяло, напълно, физически й духовно. Започнаха да се движат подобно на танцьори, като всяко тяло прекрасно се съчетаваше с другото, страстта нарастваше като могъща музика, извисяваща се в страховитото кресчендо.

Скоро достигнаха върха и започнаха да се спускат, като се притискаха плътно един към друг, мълвейки нежни и успокоителни думи. Кейт вече се боеше, че няма да издържи грубостта на реалния свят. Но не се опита да развали магията и да изтръгне обещанието, че всичко ще бъде наред. Знаеше, че и двамата искат да повярват в това и наистина можеха да го сторят през тези няколко спокойни мига, докато истинският свят не ги връхлети.

Знаеше, че Джон чувства нужда да й даде такова обещание. Той винаги се чувстваше задължен да я защитава. Това дълбоко я трогваше — той виждаше уязвимостта й както никой друг. Дори съпругът й не го правеше. Те винаги разпознаваха тайните си желания, виждаха тайно в сърцата си, като че винаги са означавали всичко един за друг.

— Не съм го правила на това канапе откакто бях седемнадесетгодишна — каза нежно тя, поглеждайки в очите му на меката светлина на лампата. Лежаха странично, притиснати един до друг, носовете им почти се допираха.

Куин се усмихна като акула.

— Как е името на онова момче — да отида да го убия.

— Моят пещерен човек.

— Винаги ще бъда с теб. Винаги съм бил.

Кейт не каза нищо, въпреки че веднага в съзнанието й изникна грозната сцена — скандалът, който Стивън вдигна на нея и на Джон в кабинета й. Стивън избра окръжията, с които бе свикнал — жестоки думи и заплахи. Куин бе мълчал и не бе реагирал, докато Стивън не се обърна към нея. Счупен нос и посещения при зъболекар, по-късно съпругът й избра ново бойно поле за войната и направи всичко възможно да съсипе кариерите и на двамата.

Куин постави пръст под брадичката й и повдигна главата й, за да може да я погледне в очите. Знаеше точно какво си спомня. Можеше да

го види изписано на лицето му, в свъсената линия на веждите му.

— Недей — предупреди я той.

— Зная. Настоящото е достатъчно объркано. Защо да дълбаем в миналото?

Той погали с ръка страната ѝ и нежно я целуна, като че ли целувката щеше да запечата вратата, водеща към тези спомени.

— Обичам те. Сега, Точно сега. В настоящето — дори и да е объркано.

Кейт зарови глава под брадичката му и целуна вдлъбнатина в основата на врата му. Искаше ѝ се да попита какво ще правят оттук нататък, но предпочете да не задава въпроси. Тази вечер това нямаше значение.

— Съжалявам за клиентката ти — каза Куин. — Ковак каза, че работела в книжарница за еротична литература. Вероятно в това е връзката с Джо Подпалвача.

— Възможно е, но това ме плаши — призна Кейт, като разсеяно галеше голия му гръб — мускули без грам тлъстина и твърди тънки кости. Не се грижеше добре за себе си. — Преди седмица няхах нищо общо с този случай. Днес загубих двама души, свързани с него.

— Не можеш да виниш себе си за това, Кейт.

— Разбира се, че мога. Такава съм.

— Когато има желание, винаги се намира начин.

— Нямам желание — протестира тя, — просто ми се искаше да се бях обадила на Мелани в понеделник, както обикновено правя. Ако вниманието ми не беше така погълнато от Енджи, щях да се разтревожа, че нямам вест от нея. Тя беше станала емоционално зависима от мене. Бях се превърнала в неин душеприказчик. Зная, че звучи странно, но бих искала поне аз да се тревожа за нея. Мисълта, че е попаднала в подобен кошмар и е била напълно сама, че е нямало кой да се грижи, да се тревожи за нея... Твърде тъжно е.

Куин я прегърна и целуна косите ѝ, мислейки, че сърцето ѝ е меко като памук под защитната броня. Ставаше му още по-скъпа, защото тя усърдно се опитваше да скрие този факт от другите. Виждаше това през цялото време, от първия път, когато я срещна.

— Нямах да предотвратиш нищо — каза той. — Но вероятно можеш с нещо да помогнеш.

— По какъв начин? Като възкреся всеки мой разговор с нея ли? Да се опитвам да търся намек за престъплението, което тя не е знаела, че ще се извърши срещу нея? Ето как си прекарах следобеда. По-добре да си прекарвах времето, като си бода окото с игла.

— И нищо не откри в записите?

— Тревога и депресия. Кулминационната точка беше кавгата с Роб Маршал, който вероятно скоро ще ме накара да чета обяви за издирвани лица.

— Просто си опитала късмета си, Кейт.

— Зная, но нямаше полза. Той знае как да ми действа на нервите. Какво ми остава да правя? Да започна кариерата си наново?

— Това е старата ти кариера. Донесох ти копия от докладите за престъпленията. Продължавам да имам чувството, че гледам към ключа, който ни е нужен, и не го виждам. Трябват ми свежи очи.

— Имаш на разположение целия отдел за поведенчески науки. Защо съм ти аз?

— Защото ти имаш нужда от това — отговори просто той. — Познавам те, Кейт. Нужно ти е да вършиш нещо, освен това имаш по-добра квалификация от всеки друг в Бюрото. Изпратил съм доклад в Куонтико, подчертах, че работиш тук и ти имам доверие. Ще хвърлиш ли един поглед?

— Добре — отвърна тя, поради същата причина, която и той изтъкна — нуждаеше се от това. Беше изгубила Енджи. Също и Мелани Хеслър. Ако имаше нещо, които можеше да направи, за да възстанови равновесието, щеше да го стори.

— Чакай да облека нещо.

Тя се загъна в халата си, докато седнаше.

Куин се намръщи.

— Знаех си, че има и отрицателна страна.

Кейт му отправи кисела усмивка, след което отиде до бюрото, където светеше лампичката на телефонния секретар. Тя беше като видение, осветено от кехлибарения блясък на настолната лампа, косата ѝ припламваше в червено, извивката на гърба ѝ бе мечта за всеки скулптор. Докато я гледаше той почувства болка. Колко невероятно щастлив беше, че му бе дала втора възможност.

Раздразнен глас долетя от телефонния секретар:

— Кейт, обаждат се Дейвид Уилис. Трябва да поговорим. Обади ми се довечера. Знаеш, че през деня не съм вкъщи. Струва ми се, че преднамерено ме отбягваш. Сега, когато се чувствам толкова неуверен. Имам нужда от теб...

Кейт натисна бутона, за да пренавие за следващото съобщение.

— Ако всичките са като него, ще започна работа като психоаналитик.

Следващото съобщение беше от лидерката на една група бизнес дами, която я канеше да говори на тяхна среща.

Следващото беше дълго мълчание.

Кейт срещна сериозния поглед на Куин.

— Имах няколко такива обаждания. Мислех, че може да е Енджи. Искаше ми се да вярвам, че е тя.

„А може би е човекът, отвлякъл Енджи“ — помисли си Куин. Джо Подпалвача.

— Трябва да сложим устройство на телефона ти, Кейт. Ако онзи е отвлякъл Енджи, той има телефонния ти номер.

Забеляза, че това не ѝ беше хрумвало. Видя искрата на изненадата и последвалото я раздразнение от самата себе си, че не се е сетила. Но естествено, Кейт не гледаше на себе си като на потенциална жертва. Тя беше силна, контролираше се, работеше по случая. Но не беше неуязвима.

Куин стана от канапето и отиде при нея все още гол, и обви ръце около тялото ѝ.

— Господи, какъв кошмар — прошепна тя. — Мислиш ли, че може още да е жива?

— Възможно е — отвърна, защото знаеше, че Кейт иска да чуе това. Но също му беше известно, че и тя като него е наясно със злокобните и ужасни възможности. И двамата знаеха, че Енджи ди Марко можеше още да е жива, но може би щеше да е по-милостиво да мислят, че не е.

Мъртва съм.

Желанието ми е живо.

*Кара ме да продължавам.
Кара ме да се надявам.
Ще ме поискаш ли?
Ще ме вземеш ли?
Ще ме нараниш, ли?
Ще ме обичаш, ли?*

Думите се врязаха в сърцето му. Музиката подразни сетивата му. Той пусна записа отново. Нека да го заболи, искаше да го почувства.

Питър седеше в кабинета си, единствената светлина проникваше през прозореца, като едва успяваше да превърне черните сенки в сиви. Тревогата, вината, копнежът, болката, чувствата, които рядко успяваше да долови и никога не изразяваше, бяха заключени в него, напрежението се покачваше, докато му се стори, че тялото му просто ще експлодира и от него няма да остане нищо, освен частици плът и коса, прилепнали към стените и тавана и по стъклата на фотографиите на хора, които е смятал за значими в живота му през последното десетилетие.

Зачуди се дали някоя част от него ще докосне снимката на Джили, заемаща малко ъгълче от таблото. Настрани, без да привлича ничие внимание. Почувства лек срам — от нея, от неуспехите си, от грешките си.

„... Трябва да знаем истината, Питър, и мисля, че криеш някои от парченцата на мозайката... Трябва да видим цялостната картина.“

Мрачни части от смущаваща картина, която той не искаше никой да види.

Срамът и гневът потекоха като киселина през вените му.

*Мъртва съм.
Желанието ми е живо.
Кара ме да продължавам.
Кара ме да се надявам.
Ще ме поискаш ли?
Ще ме вземеш ли?
Ще ме нараниш ли?
Ще ме обичаш ли?*

Звънът на телефона подежда на нервите му като бръснач. С трепереща ръка той грабна слушалката.

— Ало?

— Тат-ко, тат-ко, тат-ко — примамливо звучеше гласът. — Ела и ме виж. Ела и ми дай каквото искам. Знаеш какво искам. Искam го сега.

Той преглътна с усилие.

— Ако го направя, ще ме оставиш ли на спокойствие?

— Татко, не ме ли обичаш?

— Моля те — прошепна той. — Ще ти дам каквото искаш.

— Тогава няма да ме искаш вече. Няма да ти хареса това, което съм ти приготвила. Но все пак ще дойдеш. Кажи, че ще дойдеш.

— Да — едва изрече той.

Когато затвори телефона, плачеше, сълзите пареха на клепачите му, изгаряха бузите му, размътваха погледа му. Той отвори долното чекмедже вдясно на бюрото си, извади един матовочерен деветмилиметров полуавтоматичен пистолет „Глок“ и нежно го постави в черната брезентова торба при краката си. Когато излизаше от стаята, торбата тежеше в ръката му. Напусна къщата и подкара в нощта.

31.

— За каква работа си мечтаеш? — попита Елууд.

— Да бъда технически консултант във филм за ченгета, действието да се развива в Хавай и да играе Мел Гибсън — отговори Лиска без никакво колебание. — Включи двигателя. Студено ми е. — Тя потрепери и пъхна ръце в джобовете на палтото си.

Стояха на служебния паркинг близо до Таргет Център, наблюдаваха колата на Джил Ванлийс на белезникавата светлина на изкуственото осветление. Подобно на лешояди, с каквито често ги сравняваха, репортерите кръжаха из квартала около сградата и се притаяваха в очакване по множеството малки паркинги, разпръснати из него. Бяха се лепнали за Ванлийс веднага щом изтече информация за името му във връзка с убийството на Джилиан Бондурант.

Ванлийс трябваше вече да е напуснал сградата. Почитателите, които щурееха на концертите на групата на Дейв Матюс, изцяло поглъщаха вниманието му. Сред детективите в Таргет Център беше плъзнала мълвата, че управата все още го държи на работа зад кулисите, защото се бои от даване под съд, ако го уволни само въз основа на подозрения, както и че се страхува обществеността да не я обвини, ако го остави да работи както преди и нещо тръгне не както трябва. Пропуските за пресата преминаха от ръцете на музикалните критици в тези на криминалните репортери, които обикаляха из залите и го търсеха.

Радиото изпраща.

— Идва към вас, Елууд.

— Разбрано — Елууд прекъсна връзката и задъвка замислено закуската си. Цялата кола миришеше на фъстъчено масло.

— Мел Гибсън е женен и има шест деца.

— Но в моето въображение няма. Ето го, идва.

Ванлийс тромаво излезе през вратата. Половин дузина репортери се спуснаха към него като ято комари. Елууд смъкна прозореца, за да чуе гласовете им.

— Господин Ванлийс, Джон Куин ви е посочил като заподозрян за убийствата на Крематора. Какво можете да ни кажете по този въпрос?

— Вие ли убихте Джилиан Бондурант?

— Какво направихте с главата ѝ? Правихте ли секс с нея?

Елууд тежко въздъхна.

— Достатъчно е да ти хързулнат Първата поправка.

— Задници — оплака се Лиска. — По-лошо и от задници. Те са бактериите, които се въдят там.

Ванлийс не отрони и дума пред репортерите. Продължи да се движи, бързо беше усвоил това правило за оцеляване. Когато стигна точно пред колата им, Елууд завъртя и запали двигателя. Ванлийс кривна встрани и забърза към колата си.

— Нервен асоциален индивид — каза Елууд, пускайки останалата част от сандвича си в пластмасова торбичка за улики, докато Ванлийс несръчно се опитваше да отвори вратата на колата си.

— Този тип е попадение право в целта — обади се Ники. — Мос попадение. Мислиш ли, че ще измъкнем нещо от него, ако го приберем за тези убийства?

— Не.

— Бъди откровен. Не искам да подхранвам никакви фалшиви очаквания.

Ванлийс запали двигателя и се измъкна от мястото за паркиране, като разпръсна репортерите. Елууд го последва веднага, като запали предните фарове за момент.

— Една препоръка ще се отрази добре на характеристиката ми, когато я изпратя на екипа на Мел Гибсън.

— Ще предпочетат Куин — подхвърли Елууд. — Медиите се прехласват по умни преследвачи.

— А и той изглежда страхотно по телевизията.

— Може да стане следващия Мел Гибсън.

— Ще бъде по-добър, няма да оплешивее.

Те застанаха зад Ванлийс, докато той изчакваше да влезе в Първо авеню, и подкараха успоредно с него, като накараха насрещната кола да удари спирачки и да надует клаксона.

— Мислиш ли, че Куин ще ме наеме като технически консултант, ако отиде в Холивуд? — попита Лиска.

— Струва ми се, че не даването на съвети е истинската ти цел — отбеляза Елууд.

— Вярно е. Съгласна съм да имам спомагателна роля, но не вярвам да стане. Мисля, че е обладан от дух. Не ти ли изглежда като обладан от дух?

— И духът направлява постъпките му.

— Обладан от дух, който направлява постъпките му. Двойно урочасан.

— Много романтично.

— Ако си Джейн Еър — Лиска поклати глава. — Нямам време за обладани от духове. На тридесет и две съм. Имам деца. Трябва ми Уорд Клийвър.

— Той е мъртъв.

— Лош късмет.

Бяха застанали непосредствено зад колата, провирайки се из лабиринта от улици, като се движеха към Линдейл. Елууд погледна в огледалото за обратно виждане и измърмори:

— Приличаме на погребално шествие. Сигурно цяла процесия от репортери се мъкне след нас.

— Записват всичко на видео. Но не и всекидневната рутинна работа.

— Полицейската работа вече не е купон като едно време.

— Наблюдавай го сега — обади се Лиска, когато стигнаха до най-лошата част от объркващата плетеница от улици. — Бихме могли да го хванем за нарушаване на правилника. Лично аз нарушавам девет закона всеки път, когато преминавам оттук.

Джил Ванлийс не наруши нито един. Поддържаше скорост на косъм от ограничението и шофираше сякаш вози кристални купи със сурови яйца. Елууд караше непосредствено след него, следвайки го прекалено отблизо, сякаш го пришпорваше.

— Как мислиш, Тинкс? Той ли е нашият човек, или всичко ще излезе много шум за нищо?

— Подхожда на профила. Крие нещо.

— Това не го прави убиец. Всеки крие нещо.

— Бих искала да разбера какво, но без глутница репортери да ни следват по петите. Трябва да е идиот, за да направи нещо сега.

— Вероятно няма да ни следват дълго — предположи Елууд, отново поглеждайки зад себе си. — Виж го и този кучи син!

Един стар мустанг се появи успоредно с тях отляво, на предната седалка седяха двама души, втренчени в пикапа на Ванлийс.

— Я ги виж! — посочи Лиска.

— Вероятно мислят, че сме им конкуренция.

Мустангът увеличи скоростта, отмина ги, изравни се с Ванлийс и прозорецът от дясната страна се смъкна.

— Кучи син! — изкрещя Елууд.

Ванлийс увеличи скоростта. Колата на репортерите не изостана.

Лиска посегна към радиото и съобщи местоположението им, поиска подкрепление и съобщи номера на мустанга. Елууд грабна сигналната лампа от седалката, лепна я върху конзолата и я включи. Човекът от колата пред тях се пресягаше през прозореца с телеобектив в ръка.

Ванлийс изведнъж излетя напред. Мустангът също забърза и изравни.

Светкавицата беше толкова ярка, че заслепяваше.

Ванлийс рязко сви към мустанга, като го удари отзад и премина в насрещното платно право срещу идващото такси. Не остана време за свистящи гуми, нито за задействане на спирачките, чу се само ужасяващият грохот от тонове метал, които се сблъскват един в друг. Фотографът беше изхвърлен при удара. Той се претърколи напреко на улицата подобно на парцалена кукла, паднала от някой прозорец. Мустангът избухна в огнено кълбо.

Лиска видя всичко като на забавен кадър — катастрофата, пожара, пикапа на Ванлийс отпред, рязко завиващ към бордюра, едното колело се качва на тротоара и бронята отнася апарата за паркиране. След това времето продължи да се движи с истинската си скорост и Елууд сви покрай пикапа, врязвайки се в бордюра, отрязвайки пътя за бягство. Закова спирачките и изскочи. Лиска стисна предавателя в разтрепераната си ръка и се обади на „Бърза помощ“ и на пожарната.

Някои от колите, които се бяха движили след тях, отбиха настрани. Други отпрашиха напред, като накараха Елууд да се дръпне, спирайки устремния си бяг към запалената кола. Лиска отвори вратата

откъм нейната страна и тръгна към Ванлийс, докато той се измъкваше от пикапа си. Подуши миризмата на уиски от метър разстояние.

— Не съм виновен аз — извика Ванлийс, внезапно изтрезнял.

Светкавиците на фотоапаратите защракаха, осветявайки лицето му с ослепително бяла светлина. От устата и носа му течеше кръв, явно беше ударил лицето си във волана. Протегна ръце да се предпази от блясъка и да спре щракането на фотоапаратите.

— За Бога! Оставете ме на мира!

— Не мисля, че ще стане, Джил — каза Лиска, като се приближи до него. — Изправи се до пикапа. Арестуван си.

— Сега ми става ясно как пречупват шпионите, като ги лишават от сън — коментира Ковак, крачейки към Джил Ванлийс, който все още стоеше нестабилно до бордюра. — Готов съм да изпея всичко, само да мога малко да поспя.

Лиска се обърна към него намръщена.

— Разбирам да се оплакваш, ако имаш деветгодишно дете, което те гледа с големи насълзени сини очи и те пита защо не си отишъл на постановката по случай Деня на благодарността в училище, в която играе поклонник.

— За Бога, Тинкс — изръмжа той, пъхвайки цигара между устните си. Очите му я гледаха извинително. — Не трябва да ни разрешават да имаме деца.

— Това го кажи на яйчниците ми. Какво, по дяволите, всъщност правиш тук? — попита, дръпвайки го встрани от репортерите. — Опитваш се да си навлечеш уволнението? Предполага се, че трябва да си по-тих от водата.

— Нося ти кафе. — Олицетворение на невинността, той й подаде чашка с изпускаща пара, разпенена течност. — Само се опитвам да подкрепя най-добрия екип.

Още докато го казваше, погледът му обходи колата на Ванлийс. Пикапът беше заобиколен от униформени полицаи и екипът, дошъл на местопрестъплението, се беше заел с работата си. От всички ъгли бляскаха портативни светкавици на фотоапарати, които караха сцената да прилича на рекламен клип за „Шевролет“. Пострадалите коли се

намираха по средата на улицата в очакване да бъдат извозени от влекачи.

Репортерите обикаляха местопроизшествието. Интересът им към инцидента беше станал още по-голям, поради това, че и те в известна степен бяха замесени в драмата.

— Споменават ли кой ще те замести? — попита Лиска.

Ковак запали цигара и поклати глава.

— Препоръчах Фаулър да работи с вас.

Тя доби изненадан вид.

— Я виж ти, благодаря. Сам. Мислиш ли, че ще те послушат?

— В никакъв случай. Обзалагам се, че ще предпочетат Юрек, защото могат да го сплашат. Какви са последните събития тук?

— Ванлийс е арестуван и ще го откараме в участъка. Мисля, че си е счупил носа. Освен това имаме един убит, един в критично състояние и един горе-долу добре. — Лиска се облегна на колата, в която бяха пътували тя и Елууд. — Шофьорът на мустанга се е опекар. Таксиметровият шофьор е със счупени глезени и пукната глава, но е добре. Фотографът е в хирургията. Мислят, че има кръвоизлив в мозъка. Аз не бих била такъв оптимист. Не бих казала, че изобщо има мозък, имайки предвид какво направи.

— Знаем ли кои са — тоест бяха тези типове?

— Кевин Парди и Майкъл Морин. Работят на свободна практика и са търсели сензационна снимка, с която да пробият. Борба на живот и смърт в епохата на таблоидните новини. Сега те ще бъдат на първа страница.

— Как Ванлийс се озовал зад волана, след като е толкова пиян?

— Трябва да попиташ репортерите за това. Бяха се струпали около него, докато излизаше от сградата. Всички наши хора трябваше да го наблюдават от разстояние или да разгонят репортерите си със заповед за нарушаване на реда.

— Да питам репортерите? — изръмжа Сам. — Те първи ще задават въпроси за нашето недоглеждане. Отрепки. Как е Елууд?

— Лошо си изгори ръцете, докато се опитваше да извади Морин от колата. В болницата е. Веждите му също са отишли. Има много глупав вид.

— Той по начало си изглежда така.

— Пробата на Ванлийс показва 0,08. За наш късмет. Имам право да конфискувам колата. Ще трябва да опиша всичко в нея — каза тя, като сви рамене, примигвайки с престорена невинност. — Не се знае какво може да намерим.

— Да се надяваме, че ще бъде кървав нож под седалката — отговори Ковак. — Той ми изглежда като че би направил подобна глупост, как мислиш? Боже, колко е студено. А още не е дошъл Денят на благодарността.

— Ето го! — извика една жена от екипа криминалисти.

Ковак скочи от колата.

— Какво? Какво намери? Кажи ми, че има кръв по него?

Криминалистката отстъпи назад от вратата откъм шофьора.

— Комплект за самозадоволяване — отвърна тя, обръщайки се, за да вземе един брой на „Хъслър“ и чифт черни дамски бикини.

— Перверзният вариант на димящото дуло — подметна Ковак. — Приберете ги. Може главата на тоя идиот да уври.

— Какво става с получаването на разрешително за обиск на жилището на Ванлийс? — попита Куин, докато си събличаше палтото. Носеше същия костюм, с който беше облечен и предната вечер, забеляза Ковак. Беше доста измачкан.

Ковак поклати глава.

— Нямаме никакъв шанс с това, с което разполагаме. Дори и да прикачим името на Питър Бондурант към разследването. Претърсихме всеки сантиметър от колата и не се натъкнахме на нищо, което пряко да го свързва с някоя от убитите жертви. Възможно е да имаме повече късмет с бикините — след няколко седмици, когато се върнат тестовите за определяне ДНК. Сега нищо не можем да направим. Не знаем на кого принадлежат бикините. Не можем да кажем, че ги е откраднал. А да праснеш някого, с цел да го разкараш, не е престъпление.

— Чу ли това, Тип? — каза Лиска — Сега ти е ясно.

— Чух, че това били твоите гащички, Тинкс.

— Тинкс носи гащички? — каза Адлър.

— Много смешно.

Намираха се в залата за конференции на полицейския участък — целият екип, зает със задачата, без Елууд, който беше отказал да се прибере вкъщи и сега седеше заедно с Ванлийс долу в стаята за разпити.

— Защо не беше толкова тъп, че да държи окървавен нож под седалката? — попита Адлър. — Дава вид, че може да направи подобна глупост.

— Да — съгласи се Куин. — Именно това ме тревожи. Ние нямаме работа точно с умния маниак от профила — освен ако личността му не е раздвоена и едното от неговите аз стои нащрек. Какво знаем за миналото му, като изключим последните му приключения?

— Проверявам го — отговори Уолш. Гласът му почти беше изчезнал, в резултат от простудата му и навика му да живее ден за ден.

— И двете с Ники говорихме със съпругата му — обади се Мос. — Да проверя ли дали вече е дошла?

— Ако обичаш — помоли Куин.

— Би трябвало да ѝ е известно, ако съпругът ѝ е такъв перверзник — допълни Типен.

Куин поклати глава.

— Не е задължително. Изглежда, че тя доминира в тяхната връзка. Вероятно той пази в тайна хобито си от нея, отчасти от страх, отчасти като акт на неподчинение. Но ако има за партньор жена — а ние мислим, че има, — тогава коя е тя? Съпругата извън подозрение ли е?

— Струва ми се. Но Джилиан? — каза Лиска.

— Вероятно също. Съпругата показала ли е по някакъв начин, че допуска той да има приятелка?

— Не.

Куин погледна часовника си. Искаше Ванлийс да почака достатъчно дълго, за да се изнерви.

— Някаква информация във връзка с отпечатъците на Мишел Файн?

— Нищо в Минесота.

— Ванлийс извикал ли е адвокат?

— Още не — отговори Лиска. — Следва собствената си логика. Казва, че няма да вика адвокат, защото един невинен човек няма нужда

от такъв.

Типен изсумтя.

— За Бога, как си въобразява, че ще се измъкне?

— С късмета на глупаците. Казах му, че няма веднага да му предявяваме обвинение за катастрофата. Препоръчах му да седне и премисли всичко, което се е случило, преди да го обвиним в престъпно нехайство, че трябва да го задържим в полицията. Той все още не може да реши дали да се чувства облекчен, или да се ядосва.

— Хайде да се захващаме с работа, преди да е решил — разпореди се Куин. — Ти, Сам, Тинкс и аз. Ще го обработим както преди.

— На твое място не бих участвал, Сам — предупреди Юрек. — Фаулър, Малкия Дик, Сабин и заместник-прокурорът Логън са там, за да наблюдават.

— Дяволите да ме вземат — изруга Ковак с крайно отвращение.

Лиска повдигна вежди.

— Ще се уважавах ли след това?

— Сега уважавам ли се?

Тя леко го удари по брадичката.

— Чаровник — обърна се той към Юрек, като говореше през зъби, — ако ти беше на мое място, нямаше да съм се забъркал в тази каша.

Гриър, Сабин, Логън и Фаулър стояха в коридора пред стаята за разпити и чакаха. При появата на Ковак лицето на Фаулър се сгърчи, като че го заболя зъб. Гриър бързо отмести поглед.

— Какво правите тук, сержант? — попита той. — Официално сте отстранен от екипа.

— По моя молба е — каза спокойно Куин. — Вече сме установили определен начин на работа с господин Ванлийс. Засега не искам да променям нищо. Трябва да ни има доверие.

Гриър и Сабин се намръщиха, Логън доби нетърпелив вид. Фаулър извади ролка бонбони „Тъмс“ от джоба си и пхна един в устата си.

Куин прекрати разговора, преди някой да помисли да му се противопостави. Задържа вратата, за да минат Лиска и Ковак, и ги

последва вътре.

Джил Ванлийс изглеждаше като гигантска миеша мечка. Около двете му очи имаше синини, появили се в часовете след катастрофата. Устната му беше разцепена и на носа си имаше голяма лента анкерпласт. Стоеше в единия край на стаята с ръце на хълбоците, с ядосан и изнервен вид.

Елууд седеше на един стол с гръб към стената. И двете му ръце бяха превързани. Лицето му бе обгоряло и червено. Без вежди лицето му изразяваше постоянна изненада.

— Чух, че си претърпял малък инцидент, Джил — каза Ковак, настанявайки се на един стол до масата.

Ванлийс го посочи с пръст.

— Ще заведе дело. Вие, хора, ме тормозите, оставяте пресата да ме тормози...

— Качваш се зад кормилото пиян — каза Ковак, палейки си цигара. — Аз ли ти купих пиенето? Аз ли ти го изливах в гърлото?

— Вашите хора ме принудиха да седна зад волана — започна да разсъждава Ванлийс с лицемерно възмущение. Хвърли кратък, притеснен поглед към Елууд.

Ковак направи гримаса.

— Предполагам, че следващото нещо, в което ще ме обвиниш, е, че аз съм виновен, че си убил Джилиан Бондурант и другите жени.

Ванлийс почервения, очите му се напълниха със сълзи. Издаде звук като човек, който се напъва в тоалетната.

— Не съм! — Той се обърна към Лиска. — Казахте ми, че ме прибирате заради катастрофата. Вие сте малка, лъжлива кучка!

— Хей — излая Ковак. — Сержант Лиска ти прави услуга. Убил си някого снощи, гаден пияница такъв.

— Не съм виновен! Този кучи син ме заслепи със светкавицата! Не виждах нищо!

— Именно това казва и сержант Лиска. Тя е била там. Тя е твоят свидетел. Искаш ли още веднъж да я наречеш кучка? Ако бях на нея, щях да ти натъпча оная работа в устата за обяд, хленчеща торба с лайна.

Ванлийс с разкаяние погледна Лиска.

— Лиска казва, че си невинен като девственица весталка — продължи Ковак — и ти не искаш адвокат. Така ли е?

— Не съм направил нищо лошо — отвърна навъсено Ванлийс.

Ковак поклати глава.

— Представата ти за действителността е прекалено обща, Джил. Знам, че си надничал в прозорците на Джилиан Бондурант. Това се смята за противозаконно.

Ванлийс седна, като обърна стола си странично спрямо масата, с гръб към Ковак и хората от другата страна на огледалното стъкло. Отпусна ръце върху бедрата си и се загледа в пода. Изглеждаше, като че е готов да седи там през цялата нощ, без да каже нищо повече.

Куин го заразглежда. Не му изглеждаше като невинен човек, който е несправедливо обвинен, а по-скоро като мъж, на когото нещо му тежи на съвестта и иска да се разтовари от това бреме.

— Е, на Джилиан ли са онези бикини, които измъкнахме изпод седалката на колата ти, Джил? — попита Ковак без заобикалки.

Ванлийс продължи да стои с наведена глава.

— Не.

— Да не са на Лайла Уайт? На Фаун Пиърс? Или на Мелани Хеслър?

— Не. Не. Не.

— Знаеш ли, не бих отгатнал само като те гледам, но ти си сложна личност, Джил — каза Ковак. — Многопластова — като лук. И всеки слой, който обелвам, мирише по-лошо от предишния. Наглед си най-обикновен човек. Но обелваме един слой — и хоп — жена ти те напуска! Е, не се случва толкова рядко. Аз самият се разделих с две съпруги. Обелваме още един слой — и я виж! — тя те напуска, защото си воайор! Не, чакай, ти не си само воайор. Ти си един малък шегаджия! Едно голямо недоразумение. Един пияница. Пияница, който кара кола. Пияница, който кара кола и убива човек.

Ванлийс наведе още по-ниско глава. Куин виждаше как подутата му устна трепери.

— Не исках да стане така. Не виждах нищо — каза Ванлийс с приглушен глас — Те не ме оставяха. Грешката беше ваша. Нищо не съм направил.

— Те искат да знаят какво се случи с Джилиан — каза Ковак. — И аз искам да зная същото. Мисля, че има нещо повече от това, което ни казваш и което е станало, Джил. Мисля, че си й хвърлил око. Мисля, че си я наблюдавал. Смятам, че си откраднал тези бикини от

гардероба ѝ, за да мастурбираш с тях и да си фантазираш за нея, и имам намерение да го докажа. Вече знаем, че бикините са нейния размер, марката, която е предпочитала — блъфтира той. — Въпрос на време е да съвпадне и пробата на ДНК. Няколко седмици. По-добре е да свикнеш с репортерите, защото ще се съберат около тебе като мухи над труп от пътно произшествие.

Ванлийс вече плачеше. Беззвучно. Сълзите се стичаха по външната страна на ръцете му. Потрепваше от усилието да ги възпре.

Куин изгледа Ковак.

— Сержант, искам да остана за момент насаме с господин Ванлийс.

— Естествено, сякаш нямам по-приятни неща за правене — промърмори Ковак и стана. — Знам накъде биеш, Куин. Вие от ФБР го искате за себе си. По дяволите. Той е мой.

— Искам просто да си поговоря с господин Ванлийс.

— Ясно. Не ти харесва как говоря на този женчо. Седиш си там и си мислиш, че ще го галя с перо, защото курвата, която му е майка, го е биела на голо с телена закачалка или с нещо още по-откачено. Добре. Ще видя името ти във вестниците, уверен съм.

Куин не каза нищо, докато ченгетата не излязоха и след това продължи да мълчи дълго време. Взе един „Тагамет“ и го глътна с вода от пластмасовото шише на масата. Обърна стола си към Ванлийс, протегна се напред, положи ръце върху бедрата си и остана в тази поза още известно време, докато задържалият вдигне поглед към него.

— Пак номерът с доброто и лошото ченге — каза Ванлийс, изкривявайки лице. — Мислите ме за пълен тъпак.

— Мисля, че прекалено много гледаш телевизия — възрази Куин. — Това е истинският свят, Джил. Сержант Ковак и аз имаме различен подход. Не се интересувам от вестникарските заглавия, Джил. Бил съм в много от тях. Ти знаеш. Автоматично попадам в тях. Знаеш какво ме интересува, нали? Познаваш ме. Чел си за мене.

Ванлийс не отговори нищо.

— Истината и справедливостта. Само това. И не ме е грижа, каква ще се окаже истината. Не ме засяга лично. За Ковак всичко е лично. За него ти си една амбиция. Всичко, което искам да знам, е истината, Джил. Искам да ми кажеш твоята истина. Имам чувството,

че нещо ти тежи на сърцето и може би искаш да се освободиш от товара си, но не се доверяваш на Ковак.

— Не вярвам и на вас.

— Разбира се, че ми вярваш. Ти ме познаваш. Винаги съм бил откровен с тебе, Джил, и мисля, че оценяваш това до известна степен.

— Смятате, че съм убил Джилиан.

— Мисля, че съвпадаш с профила на убиеца в много отношения. Допускам, че е така. Още повече, ако погледнеш обективно на ситуацията, ще се съгласиш с мен. Ти си проучвал тези неща. Знаеш какво търсим. Знаеш, че някои парченца вече оформят мозайката. Но не съм убеден, че си я убил. Всъщност дори не вярвам, че Джилиан е мъртва.

— Какво? — Ванлийс го изглежда, сякаш Куин си е изгубил ума.

— Има много неща, свързани с Джилиан, които са странни. Мисля, че можеш да ми кажеш нещо за нея. Така ли е, Джил?

Ванлийс отново се втренчи в пода. Куин чувстваше напрежението, което се натрупваше у него, докато претегляше предимствата и недостатъците на откровения отговор.

— Ако си я наблюдавал, Джил — каза Куин меко, — за това няма да имаш неприятности. Не това е най-важното. Полицията на драго сърце ще направи сделка срещу информация, която може да използва.

Изглежда Ванлийс обмисляше тази възможност, без да си дава сметка, че нещото, което търсеха, можеше на свой ред да се обърне срещу него. Мислеше си за Джилиан, как може да насочи вниманието върху нея и да го отклони от себе си, защото така правят хората обикновено, когато се озоват в голяма беда — обвиняват другите. Престъпниците редовно обвиняват жертвите си за насилието, извършено спрямо тях.

— Тя те привличаше, нали? — попита Куин. — Това не е престъпление. Тя беше хубаво момиче. Защо да не я гледаш?

— Аз съм женен — промърмори той.

— Женен си, не си умрял. Гледането е без пари. Така че си я гледал. Това за мен не е проблем.

— Тя беше... различна — каза Ванлийс, като все още гледаше към пода, но виждаше Джилиан, помисли си Куин. — Нещо... екзотично.

— Казал си на Ковак, че не ти е обръщала внимание, но това не е съвсем вярно, нали? — рискува Куин, като все още говореше тихо, с приятелски тон. — Тя знаеше за тебе, нали Джил?

— Никога не ми каза нищо, но ме гледаше по особен начин — призна той.

— Сякаш те желае. — Това беше твърдение, а не въпрос, сякаш не беше изненадващо да е така.

Ванлийс се извърна стеснително.

— Не зная. Като че искаше да разбере, че ме гледа.

— Нещо като разменяне на сигнали.

— Да. Нещо такова.

— Излезе ли нещо от това?

Ванлийс се поколеба, бореше се със себе си. Куин зачака, затаил дъх.

— Искам само истината, Джил. Ако си невинен, няма да пострадаш. Ще си остане само между нас. Като в мъжки разговор.

Тишината продължи.

— Аз... аз знам, че не беше редно — накрая промълви Ванлийс. — Всъщност нямах намерение да го направя, но една нощ проверявах дворовете, правех обиколките си...

— Кога стана това?

— Това лято. И бях там...

— В къщата на Джилиан.

Той кимна.

— Тя свиреше на пиано, облечена в копринен пенъоар, който се свличаше от раменете ѝ. Виждах презрамката на сутиена ѝ.

— Значи си я гледал известно време — каза Куин, сякаш това беше нещо нормално, всеки мъж би го направил, нещо невинно.

— След това тя изхлузи пенъоара си, изправи се и се протегна.

Ванлийс си представяше всичко във въображението си. Започна да се поти по-силно, лицето му лъсна от пот, която сякаш образуваше мъгла около него.

— Започна да движи тялото си, сякаш танцуваше. Бавно и много... еротично.

— Тя знаеше ли, че си там?

— Не мисля. Но след това се приближи до прозореца и свали чашките на сутиена си, така че можех да видя циците ѝ, и тя ги

притисна към стъклото и започна да ги търка в него — почти шепнеше, засрамен, развълнуван. — Ближеше прозореца с език.

— Боже, трябва да е било ужасно възбуждащо за тебе.

Ванлийс премига, смути се, погледна настрани. Точно на това място беше липсващото звено. Нямаше да му каже, че е получил ерекция или е взел пениса си в ръка и е мастурбирал, докато я е гледал. Освен това не беше длъжен. Куин знаеше историята му, знаеше модела му на поведение, беше го виждал многократно през годините, докато изучаваше престъпното сексуално поведение. Не беше научил нищо ново за Джил Ванлийс. Но, ако историята е вярна, научаваше нещо много важно за Джилиан Бондурант.

— Какво направи тя после? — тихо го попита той.

Ванлийс се размърда на стола си, чувствайки физическо неудобство.

— Тя... тя си свали бикините и... се докосна между краката.

— Мастурбирала е пред теб?

Лицето му почервения.

— След това отвори прозореца, аз се изплаших и избягах. Но по-късно се върнах. Тя беше пуснала бикините си от прозореца.

— И това са бикините, които полицията намери в колата ти. Те наистина са на Джилиан.

Той кимна, като повдигна едната си ръка към челото, като че се опитваше да прикрие лицето си. Истина ли беше, или лъжа, дали не се опитваше да се оневини, че притежава бельо, от вероятна жертва на убийство?

— Кога стана това? — попита Куин отново.

— През това лято. През юли.

— Случвало ли се е нещо подобно оттогава?

— Не.

— Някога споменавала ли ти е нещо за това?

— Не. Почти никога не ми говореше.

— Размяна на сигнали — повтори Куин. — Това ли те накара да полудееш, а, Джил? Че се е съблякла пред тебе, мастурбирала е и след това се е правила, че нищо не се случило. Преструвала се е, че едва те познава, сякаш не си достатъчно добър за нея. Това ли те ядоса?

— Нищо не съм й направил — прошепна той.

— Дразнила те е. Ако някоя жена ми направи нещо подобно — да ме накара да пламна заради нея и после да избяга, — щях да се ядосам. Щях да искам да я изчукам, да я накарам да ми обърне внимание. Не ти ли се прииска да направиш нещо такова, Джил?

— Но не го направих.

— Но искаше да правиш секс с нея, нали? Всеки от нас притежава тъмна страна, там таим злобата си и планираме отмъщение. Ти нямаш ли тъмна страна, Джил? Аз имам.

Куин отново зачака, напрежението му растеше.

Ванлийс беше мрачен, имаше вид на победен, сякаш всичко, което се беше случило, го давеше с вълните си.

— Ковак иска да ми лепне това убийство — каза той. — Защото бикините са на Джилиан. Заради това, което току-що ви казах. Въпреки че тя беше лоша, а не аз. Така ще стане, нали?

— Ставаш идеално за заподозрян, Джил. Нали го разбираш?

Той бавно кимна със замислен вид.

— Баща ѝ беше в къщата ѝ — промълви той. — В неделя сутринта. Беше рано. Преди изгрев. Видях го да излиза. В понеделник адвокатът му ми даде петстотин долара да не казвам нищо.

Куин попи тази информация мълчаливо, претегли я и я премери. Джил Ванлийс беше хитър като алигатор! Можеше да каже всичко. Можеше да каже, че е видял странник, скитник или еднорък мъж край апартамента на Джилиан. Беше избрал да каже, че е видял Питър Бондурант и последният му е платил да си затваря устата.

— В неделя рано сутринта? — повтори Куин.

Ванлийс кимна. Не го погледна в очите.

— Преди да съмне?

— Да.

— Ти какво правеше в този час там, Джил? Къде точно го видя — и къде те видя той?

Ванлийс този път поклати глава — било на въпроса, било на нещо, което му минаваше през ума. Изглеждаше, като че ли се е състарил през последните пет минути. Имаше нещо патетично в него както седеше, облечен с униформата си на охранител, с която си представяше, че е полицаи. Най-доброто, което можеше да направи.

Той заговори със слаб, тих глас.

— Сега искам да се обадя на адвокат.

32.

Кейт седеше на старото кожено канапе в кабинета си, свита в единия ъгъл, потръпвайки от сутрешния студ. Беше обула черно трико и вълнени чорапи и бе облякла стар широк пуловер, който не бе слагала от години. Беше на Куин и тя го бе пазила през всичките тези години, това трябваше да ѝ подсказва нещо, но очевидно се бе преструвала на неразбираща.

Беше го извадила от дрешника, след като Куин бе отишъл на среща с работната група. Беше го сложила за няколко минути в сушилнята и сега се преструваше, че усеща неговата топлина. Жалък заместител на прегръдката му. Все пак, чувстваше се добре. След нощта, прекарана с него, нуждата ѝ от близостта му се бе засилила.

Господи, времето никак не бе подходящо за преоткриване на любовта. Имайки предвид обаче професиите им и начина им на живот, какво можеха да сторят? И двамата имаха ясна представа, че животът не предлага никакви гаранции. Знаеха, че са изгубили твърде много време, заради страховете, гордостта и болките си.

Кейт си представи, че може да погледне някъде от високо, от друго измерение и да види миналото и на двамата. Тя бе прекарала времето си съсредоточена в изграждането на „нормален“ живот, беше си намерила работа, хоби и хора, с които можеше да се среща. Нищо по-сериозно. Преструваше се, че не усеща вцепенението вътре в себе си. Времето на Куин преминаваше в работа и само в работа. Поемайки отговорности, които да запълнят бездната, заплашваща да го погълне. Заемайки мислите си със случаи и факти, докато накрая не забравеше чувството си на объркване. Поддържаше увереността си като маска.

И двамата си бяха отказвали единственото нещо, от което се нуждаеха.

Тъжно, какво можеха хората да си причинят сами, един на друг, разсъждаваше Кейт, погледът ѝ се плъзгаше по страниците, които бе разпръснала на масичката пред себе си. Още четири живота бяха заличени. Пет с Енджи. Съсипани още преди да срещнат Крематора,

защото бяха търсили любов, но не бяха открили нищо друго, освен извратено, евтино подобие. Защото бяха поискали нещо непостижимо за тях. Защото беше по-лесно да се съгласят на нещо лесно, вярвайки, че не заслужават повече. Защото бяха жени, а жените са лесна плячка в американското общество.

Всички тези причини ги правеха жертви.

Всеки е жертва на нещо. Разликата се криеше в реакцията — дали се оставяха да бъдат победени, или се съпротивляваха. Жените, чиито снимки лежаха пред нея, нямаха вече избор. Нямаха втори шанс.

Кейт се зачете в докладите. Беше се обадила в службата, за да им съобщи, че си взима свободен ден. Казаха ѝ, че Роб също не е там и че се носят слухове, как двамата са се скарали, накрая са се сбили и не искат служителите да видят синините им. Кейт отвърна, че Роб най-вероятно работи върху писмените си обяснения по случая.

Поне беше свободна от присъствието му за един ден. Което би било чудесно, ако ги нямаше снимките пред нея и чувствата, които предизвикваха осакатените тела.

Всеки беше жертва на нещо.

Тази група представляваше тъжен списък. Проституция, наркотици, алкохол, насилие, кръвосмешение — ако това, което Ковак бе чул за Джилиан, се окажеше истина. Жертви на насилие, жертви на семейството...

На пръв поглед Джилиан Бондурант не се вписваше в този списък, защото не беше проститутка, но отблизо, имайки предвид психологическия ѝ профил, не беше толкова далеч от Лайла Уайт и Фаун Пиърс. Объркани и конфликтни чувства за секс и мъже. Ниско самочувствие. Емоционално нестабилна. Животът ѝ не беше тежък, като на тези жени от улицата, ето защо не беше подложена на същото отношение и открито насилие. Но и не беше лесно да се страда мълчаливо, да се скриват болката и насилието, за да се запази честта на семейството.

Куин беше казал, че изпитва известни съмнения в смъртта на Джилиан, но това не означаваше, че тя не е жертва. Ако беше съучастничка на Джо Подпалвача, беше жертва от друг вид. Самият Крематор сигурно някога също е бил жертва като дете.

Всеки беше жертва на нещо.

Кейт погледна собствените си бележки за Енджи. Не бяха много. Предимно подозрения, неща, които беше научила в продължение на годините, изучавайки хората и начина, по който се формира мисленето им. Насилието бе оформило Енджи ди Марко. Вероятно от ранна възраст. Очакваше най-лошото от хората, предизвикваше ги да си го изкарат върху нея, да ѝ докажат, че е права. Това несъмнено се случваше отново и отново, тъй като този вид хора, които живееха в света на Енджи, вероятно отговаряха на очакванията ѝ. Включително тя самата.

Очакваше хората да не я харесват, да не ѝ се доверяват, да я мамят, да я използват. Сегашната ситуация не беше изключение. Сабин и полицията не бяха направили нищо друго, освен да се опитат да я използват, а Кейт бе техен инструмент. Изчезването на Енджи бе неудобство за тях, не трагедия. Ако не беше свидетелка, никой не би се поинтересувал от нея, нито би обещавал награда, нито щяха да показват снимката ѝ по телевизията. Дори сега полицията не правеше големи усилия да я открие. Работната група беше напълно посветена на целта си да намери заподозрян, а не свидетелката.

Кейт се зачуди дали Енджи не е видяла снимката си по телевизията. Би се зарадвала, че е станала известна. Може би тайно се надява, че някой го е грижа за нея.

„Защо се интересуваш какво ще стане с мен?“ — бе попитало момичето, докато стояха в коридора пред кабинета на Кейт.

„Защото никой друг не го прави.“

„Не се погрижих достатъчно“ — помисли си Кейт тъжно. Беше се страхувала. Както се страхуваше да допусне Джон отново в живота си. Уплашена от дълбоките чувства. Страх от болката, която чувствата можеха да причинят.

Какъв глупав живот — това не бе истинският живот, а просто съществуване.

Дали момичето е живо?

Стана от дивана и закри из стаята.

Дали е мъртва? Дали просто не си е тръгнала?

Беше видяла кръвта. Твърде много, за да я подмине лесно.

Но как Джо Подпалвача е разбрал къде се намира? Какви са шансовете да я е забелязал и да я е проследил до „Феникс“? Никакви.

Което би означавало, че го е направил по друг начин. Може би е имал някаква... връзка с Енджи.

Кой знаеше къде е настанена Енджи? Сабин, Роб, работната група, няколко униформени полицаи, Ърскин, адвокатът на Питър Бондурант.

Ърскин, които бяха познавали първата жертва и имаха връзка с втората. Не познаваха Джилиан, но тези престъпления даваха на Тони Ърскин добра основа да печели популярност.

Грег беше в къщата в сряда, когато Кейт остави Енджи. Грег и Рита Ренър, за която имаше основание да смята, че е марионетка на Ърскин. Рита, която бе приятелка с Фаун Пиърс.

Кейт познаваше семейство Ърскин от години. Смяташе, че Тони може да тласне някого към убийство, но двамата едва ли биха извършили нещо подобно. От друга страна, никой в Торонто не бе заподозрял Кен и Барби в убийство, а тази двойка бе извършила ужасяващи престъпления.

Господи, каква зловеща мисъл — че Ърскин могат да отвличат жени, използвайки любезност и грижовност, за да задоволят желанието си за зловещи игри. Вероятно не бяха толкова глупави, че да използват за целта собствените си клиенти. Веднага щяха да ги заподозрат. Ако мъжът, когото Енджи бе видяла в парка, беше Грег Ърскин, то тя би го разпознала във „Феникс“.

Кейт се замисли за беглото описание, което момичето беше направило на Джо Подпалвача, доста неясна картина. Беше толкова неподатлива, може би беше уплашена. Поне така смяташе Кейт. Или това, което Енджи бе казала — било е тъмно, той носел качулка и всичко се е случило много бързо. Или мотивите ѝ са били други?

Работната група имаше заподозрян, Кейт го знаеше. Куин вероятно го разпитваше в този момент. Управителят на жилищния комплекс на Джилиан Бондурант. Той нямаше връзка с момичето, но може би я е познавал, ако тя е обикаляла наоколо за цигари с марихуана — около Таргет Център, където е работел като пазач.

Но някак не ѝ се вярваше Енджи да има връзка с убиеца. Ако го познаваше и искаше да бъде заловен, щеше да го предаде. Ако го познаваше и не искаше да бъде заловен, щеше да даде ясно описание на фантом, когото ченгетата да преследват.

А ако не беше видяла нищо в парка, защо ще твърди обратното? Само за да си намери място за спане? Да ѝ обърнат внимание? Тогава щеше да е по-склонна да им помага.

Всичко, свързано с това момиче, бе мистерия.

„Ето защо не искам деца.“

Но това момиче беше — може би вече не — нейна отговорност и тя щеше да открие истината.

— Лош подбор на думи, Кейт — измърмори, отправяйки се към горния етаж, за да се преоблече.

Двадесет минути по-късно вече излизаше. Беше се натрупал още сняг, наоколо всичко бе бяло и свежо, по стълбите на задното стълбище имаше отпечатыци от ботуши.

Куин бе излязъл сутринта през предната врата, за да вземе такси. Следите бяха твърде малки, за да са негови. По-скоро бяха с размера на обувките на Кейт.

Кейт ги проследи внимателно надолу по стълбите и по пътеката, през тясната пролука между гаража и оградата на съседите. Всички врати бяха затворени.

Потръпна. Замисли се за снощи. Някой бе оставил фекалии в гаража ѝ. Неочаквано си спомни за усещането, че някой я наблюдава, което бе изпитала вечерта в сряда, докато се прибираше.

Огледа се. Повечето съседски огради скриваха къщите. Прозорците на вторите етажи бяха мрачни. В района живееха много чиновници, които се прибираха у дома след седем и половина.

Кейт отстъпи назад, сърцето ѝ биеше лудо, бръкна в чантата си и потърси клетъчния си телефон. Тръгна към къщата, като го включи. Нищо не се случи. Батерията беше изтощена. Неудобствата на съвременната техника. Не откъсваше очи от гаража. Стори ѝ се, че долавя движение вътре. Може би там имаше крадец? Изнасилвач? Крематора?

Пъхна телефона в чантата си и извади ключовете. Влезе вътре, заключи и дълбоко си пое дъх.

— Само това ми липсваше — измърмори тя, влизайки в кухнята. Остави чантата си на масата и започна да сваля палтото си, когато установи какъв може да е звукът, който се чуваше. Тихо ръмжене на котка. Тор беше под масата, с присвити уши и ръмжеше.

Кейт настръхна, стори ѝ се, че някой я дебне.

Мислите се блъскаха хаотично. Нямаше представа колко близо се намира човекът зад нея, или колко близо може да е до вратата. Телефонът бе на стената в другия край на стаята — твърде далеч.

Надникна в чантата си, но констатира, че не носи оръжието си, срокът на спрея беше изтекъл и тя го бе изхвърлила. Разполагаше с пластмасова бутилка, пакетче хартиени кърпички и токчето от обувката си, което бе паднало в понеделник. Разрови по-внимателно чантата и откри метална пила за нокти, взе я и я пусна в джоба на палтото си. Познаваше добре изходите на къщата. Можеше да побегне, да завие наляво или надясно. Преброи до пет и се обърна.

Кухнята беше празна. Но на един от столовете в трапезарията бе седнала Енджи ди Марко.

— Той призна, че притежава бикини на Джилиан Бондурант, а ти все още смяташ, че не е убиецът? — възкликна Ковак скептично.

Настроението му се отрази веднага на шофирането. Каприсът изръмжа надолу по пътя, клатушкайки се. Тялото на Куин се стегна, осъзнавайки, че могат да се разбият всеки момент. Разбира се, вероятно това не беше от значение, тъй като щеше да умре веднага и нямаше да изпита болка. Старата кола щеше да се смачка като празна кутия от бира.

— Просто се опитвам да кажа, че някои от нещата не ми допадат — отвърна той. — Ванлийс не ми прилича на човек, който би имал съучастник. Липсва му арогантността на куче водач, а садистите винаги са обичали да доминират над партньорката си. Жената трябва да му съдейства, смятайки се за щастливка, че още не я е убил.

— Значи този път нещата са наопаки — настоя Ковак. — Жената иска да ръководи играта. Защо не? Мос и Лиска казват, че жена му го държи под чехъл.

— Майка му сигурно също го е правила. А и, да, сигурно винаги около него е имало жена, която да доминира над него. И сега като сексуален садист той я убива символично, докато извършва реалните убийства. Всичко съвпада, но съществуват и празни места. Искане ми се да твърдя, че е извършил тези убийства, но интуицията ми подсказва друго.

Същевременно си помисли, че това чувство явно го бе напуснало през последните години. Съмнението се бе превърнало по-скоро в правило, отколкото в изключение, така че какво разбираше, по дяволите? Защо да не се довери на инстинкта си сега?

Ковак отклони колата от платното към отбивката.

— Е, да ти кажа, на обществото ще му хареса убиец като Ванлийс. Той има досие, съпада с криминалния профил, имал е някаква връзка с Джилиан Бондурант, достъп до проститутки и не е Питър Бондурант. Ако намерят начин да го обвинят, ще го направят още на пресконференцията днес.

Ако Ванлийс не беше техният човек, трябваше да поемат риска да притиснат истинския убиец отново да се покаже. На Куин му призля при тази мисъл.

— Ванлийс твърди, че Питър Бондурант е бил в жилището на Джилиан сутринта в неделя и е изпратил Нобъл в понеделник да му плати, за да си мълчи — каза той, а Ковак го изгледа продължително. Колата започна да поднася към стар форд в платното до тях.

— Господи, гледай в пътя! — извика Куин. — Как дават шофьорски книжки в този щат? Събирал си капачки от бира ли?

— Да — отвърна Ковак и се съсредоточи в движението. — Значи Бондурант е почистил апартамента на Джилиан и е изтрил съобщенията на телефонния секретар.

— Така смятам... ако Ванлийс казва истината. Смятам, че Питър е причината да не откриеш и музикалните съчинения на дъщеря му. Сигурно ги е взел, защото са разкривали нещо за връзката му с нея.

— Сексуално насилие?

— Възможно е.

— Кучият син — измърмори Ковак. — Неделя сутринта. Джо Подпалвача е подпалил тялото в полунощ. Защо Бондурант ще ходи в апартамента ѝ в неделя сутринта, ще избърше праха, ще вземе музикалните композиции, сякаш вече е знаел, че е умряла?

— Защо изобщо ще чисти това място? — попита Куин. — Той притежава жилището. Дъщеря му живее там. Отпечатьци от пръстите му не биха предизвикали подозрение.

Ковак му хвърли бърз поглед.

— Освен ако не са били кървави.

Куин се хвана за седалката, когато някакъв камион ги изпревари и Ковак удари рязко спирачките.

— Продължавай да караш, Ковак. Иначе няма да доживеем разкриването на престъплението.

Научили слуховете за евентуален заподозрян, пред къщата на Бондурант Отново започнаха да се струпват журналисти. Операторите снимаха къщата отвън. Куин се зачуди дали някой си бе направил труда да се обади на семействата на Лайла Уайт или Фаун Пиърс.

Двама офицери от охраната на Парагон стояха до вратата. Куин показва картата си и го пуснаха да влезе. Черният линкълн на Едуин Нобъл бе паркиран на алеята до металносин мерцедес. Ковак паркира зад линкълна, толкова близо, че колите едва не се докоснаха.

Куин го изглежда.

— Обещай, че ще се държиш прилично.

Ковак направи невинна физиономия. Беше понижен в ролята на шофьор и нямаше да напусне колата. Не трябваше да се показва пред погледа на Питър Бондурант. Куин бе запазил повече от разкритията за Ванлийс за себе си от предпазливост. Не искаше Ковак да се захване с това.

— Ще те изчакам — заяви детективът и взе „Стар Трибюн“ от купчината до себе си. Половината от първата страница бе посветена на Ванлийс. Ковак вдигна очи към прозорците на къщата.

Нобъл посрещна Куин на вратата, намръщено погледна към колата. Ковак от своя страна се преструваше, че чете вестник.

— Не се тревожете, успяхте да направите шофьор най-доброто ченге в града — заяви Куин.

— Разбрахме, че Ванлийс е бил задържан — каза адвокатът, щом влязоха в къщата.

— Беше арестуван. Ще го задържат колкото могат, но в момента не разполагат с никакви доказателства, че той е убиецът.

— Но той е притежавал нещо на Джилиан — възрази Нобъл с известно неудобство.

— Той твърди, че Джилиан му го е дала.

— Това е нелепо.

— Разказва доста интересни неща. Например, че, сте му дали пари.

Страх се мярна в студените очи на адвоката. Само за кратък миг.

— Това е абсурдно. Той лъже.

— Има и други неща. Искам да видя Питър. Трябва да му задам няколко въпроса относно състоянието на Джилиан през онази нощ.

Адвокатът хвърли нервен поглед нагоре.

— Питър не иска да вижда никого тази сутрин. Не се чувства добре.

— Ще му се наложи — Куин тръгна нагоре по стълбите, сякаш знаеше къде отива. Нобъл забърза след него.

— Май не ме разбрахте, опитвам се да ви кажа, че нервите му са ужасно разстроени, агент Куин.

— Опитвате се да ми кажете, че е какво? Пиян? Че взима успокоителни? Или е изпаднал в кататония?

Лицето на Нобъл бе придобило глуповат вид, когато го погледна през рамо.

— При него е Лукас Бранд.

— Още по-добре. Ще хвана два заека наведнъж.

На площадката остави Нобъл да мине пред него и да показва пътя.

Преддверието на спалнята на Бондурант беше истинско произведение на изкуството. Достойно за английски лорд от осемнадесети век.

Нобъл тихо почука на вратата и влезе, оставяйки Куин да чака. Миг по-късно Нобъл и Бранд излязоха заедно.

— Агент Куин — изрече психотерапевтът тихо като в болница.
— Научих, че разполагате със заподозрян.

— Вероятно. Имам няколко въпроса към Питър.

— Не е на себе си тази сутрин.

Куин повдигна вежди.

— Наистина ли? Как се чувства?

— Смятам, че Ковак ви действа зле. Времето не е подходящо за подигравки.

— Нито пък да си играете игрички с мен, господин Нобъл — отвърна Куин. Обърна се към Бранд. — Трябва да поговоря с него за Джилиан. Ако желаете да присъствате, нямам нищо против. Дори ще е

по-добре, ако има какво да кажете за психическото и емоционалното ѝ състояние.

— Вече го обсъждахме.

Куин наклони глава, преструвайки се на изненадан, за да прикрие гнева си.

— Добре, тогава не казвайте нищо.

Тръгна към вратата, готов да блъсне Бранд.

— Той е взел успокоително — предупреди го мъжът, отказвайки да се предаде толкова лесно. — Ще ви кажа каквото мога.

Куин го изгледа с присвити очи, сетне се обърна към адвоката.

— Любопитен съм дали го защитавате заради него самия, или просто пазите себе си.

Нито един от двамата не премигна.

Куин поклати глава.

— Няма значение, поне за мен. Интересува ме само истината.

Разказа им за Ванлийс и за надничането през прозорците.

Едуин Нобъл отхвърляше историята — интелектуално, емоционално и физически, — повтаряйки теорията си, че Ванлийс е лъжец. Крачеше и поклащаше глава, отричаше всичко, освен че Ванлийс е надничал през прозореца на Джилиан. Бранд бе застанал с гръб към вратата на спалнята, свел поглед и със скръстени ръце. Слушаше внимателно.

— Искам да знам, доктор Бранд, възможно ли е Джилиан да се държи по този начин?

— Бихте ли разказали тази история на Питър? За неговото дете? — попита Бранд.

— Не. Бих го попитал нещо съвсем различно — той хвърли поглед към Нобъл. — Искам да науча какво е правил в апартамента на Джилиан рано сутринта в неделя.

Нобъл вирна обидено глава и се опита да отвори уста.

— Спести си го, Едуин — посъветва го Куин и се обърна отново към Бранд.

— Казах и преди, Джилиан беше много объркана емоционално, беше объркана относно сексуалния си живот заради отношенията с втория си баща.

— Значи отговорът е положителен.

Бранд не отвърна. Куин чакаше.

- Понякога се държеше непредвидимо.
- Имала е безразборни връзки?
- Не бих го нарекъл така. Тя... би могла да провокира реакции.

Умишлено.

- Да използва нечестно някого?
- Да.
- Желание за жестокост?

Това накара Бранд да вдигне глава. Куин го изглежда.

— Защо питате?

— Защото ако Джилиан не е мъртва, единственото логично нещо е тя да бъде заподозряна.

33.

Кейт си помисли, че момичето изглежда ужасно — смъртно бледа, очите ѝ блестяха като стъклени и бяха зачервени, косата ѝ — мръсна и мазна. Но беше жива и Кейт изпита огромно облекчение. Нямаше да може да понесе смъртта на Енджи. Момичето беше живо, въпреки че не изглеждаше добре.

„И седи в кухнята ми.“

— Енджи, за Бога, уплаши ме ужасно! — възкликна Кейт. — Как влезе? Вратата беше заключена. Как изобщо разбра къде живея?

Момичето не отвърна. Кейт внимателно се приближи, опитвайки се да разбере в какво състояние е. По лицето ѝ имаше синини. Долната ѝ устна бе наранена, и цепнатината беше хванала коричка.

— Хей, момиче, къде беше? — извика Кейт. — Толкова се тревожихме.

— Видях адреса ти на плик в кабинета — отвърна Енджи. Гласът ѝ бе пресипнал.

— Много изобретателно. — Кейт се приближи още малко. — Ако можехме да използваме талантите ти за доброто на човечеството. Къде беше, Енджи? Кой те нарани?

Сега Кейт стоеше на прага. Момичето не бе помръднало от стола. Носеше същите мръсни джинси, но сега по тях личаха тъмни петна от кръв, същото яке, което едва ли я топлеше по това време. На врата ѝ забеляза белези от душене.

Устните на Енджи се изкривиха в призрачна усмивка.

— Била съм и по-зле.

— Знам, скъпа — тихо рече Кейт. Едва когато приклекна, за да види раните ѝ, забеляза ножа в ръката на момичето. Беше голям, остър и с метална дръжка.

Тя бавно се изправи и направи крачка назад.

— Кой ти причини това? Къде беше, Енджи?

— В мазето на Дявола — отвърна тя.

— Енджи, ще повикам линейка. Разбра ли? — Кейт отстъпи още малко назад към телефона.

Неочаквано очите на момичето се напълниха със сълзи.

— Не! Не искам! — извика тя, ужасена от подобна перспектива.

— Някой добре те е подредил — отбеляза Кейт и се зачуди кой ли е бил този някой. Дали Енджи бе избягала и се бе скрила тук, или някой я бе довел? Дали някой не се криеше в другата стая? Ако можеше да стигне до телефона и да набере 911. Ченгетата щяха да долетят след няколко минути.

— Не! Моля те! — възкликна Енджи. — Не може ли просто да поседим тук? Не може ли да остана при теб? Само за малко?

— Скъпа, нуждаеш се от медицинска помощ.

— Не! Не! Не! — Момичето продължаваше да клати глава, стисна ножа по-здраво и насочи острието към лявата си длан.

Върху кожата изби капка кръв.

Телефонът извънтя, нарушавайки тишината. Кейт подскочи.

— Не го вдигай! — извика Енджи, вдигайки ръка, забивайки острието по-дълбоко в дланта си. — Иначе наистина ще се порежа — заплаши тя. — Знам как да го сторя.

Ако наистина си вярваше, ако забиеше ножа с няколко сантиметра по-навътре, кръвта ѝ щеше да изтече, преди Кейт да приключи с обаждането си.

Телефонът престана да звъни. Телефонният секретар любезно информира да оставят съобщение. Дали не беше Куин? Или Ковак с някакви новини? Или Роб, който се обажда, за да я уволни? Представи си, че е способен да го стори, също като шефа на Мелани Хеслър.

— Защо искаш да се нараниш, Енджи? — попита тя. — Сега си в безопасност. Ще ти помогна.

— Преди не ми помогна.

— Ти не ми даде възможност.

— Понякога ми харесва да се порязвам — призна Енджи и сведе очи. — Понякога се нуждая от това. Започвам да се чувствам... Плаша се. Но ако се порежа, тогава чувството си отива. Това е ненормално, нали? — вдигна поглед към Кейт. В очите ѝ се четеше слаба надежда.

Не ѝ отвърна веднага. Беше чела за момичета, които вършеха описаното от Енджи и първата ѝ мисъл беше, че това е лудост. Как беше възможно хората да се нараняват и да са нормални?

— Ще ти помогна, Енджи — каза успокояващо тя. — Има хора, които ще те научат как да се справяш с тези чувства.

— Какво разбират те? — презрително отговори момичето. — Какво знаят те за справянето, с каквото и да е? Нищо не знаят.

„Нито пък аз“ — помисли си Кейт. Господи, защо не се направи на болна в понеделник?

Обмисли нещата, но отхвърли идеята да отнеме ножа на момичето. Опасността да се нарани беше твърде голяма. Ако продължеше да говори, може би накрая щеше да я убеди да го остави сама. Разполагаха с време — ако наистина бяха сами.

— Енджи, сама ли дойде?

Момичето се взираше в ножа и внимателно го прокара по сините линии на татуировката близо до палеца си — беше буквата „Е“.

— Доведе ли те някой?

— Винаги съм сама — измърмори тя.

— Ами онази нощ, след като те заведох във „Феникс“? Беше ли сама тогава?

— Не — натискаше острието на ножа в татуировката, от ръката ѝ се стичаха капки кръв. — Знаех, че ме иска. Той ме повика.

— Кой? Грег Ърскин?

— Дяволският ангел.

— Кой е той?

— Бях под душа — продължи да говори момичето. Погледът ѝ бе празен. — Отново се порязах. Гледах как кръвта се стича заедно с водата. Тогава той ме повика. Сякаш бе подушил кръвта ми.

— Кой? — отново се опита да разбере Кейт.

— Не беше доволен — отвърна Енджи зловещо. — Беше побеснял, защото не изпълних заповедите му.

— Разбирам, че нещата не са толкова прости — съгласи се Кейт, наблюдавайки как кръвта капе по килима. — Хайде да отидем в другата стая и да седнем. Може да запалим камината. Да се стоплиш. Как ти звучи?

Искаше да я разсее. Да се приближи до другия телефон и да се обади при първа възможност. Факсът в кабинета и имаше автоматично запаметен номера на полицията. Ако успееше да накара Енджи да седне на канапето, можеше да натисне копчето. Може би щеше да се получи.

— Краката ми са студени — изрече Енджи.

— Хайде да отидем в другата стая. Можеш да си събуеш ботушите.

Момичето я изгледа с присвити очи, повдигна кървящата си ръка към устните си и прокара език по раната.

— Ти тръгни първа.

Чудесно, да тръгне пред психопатка с нож в ръката, без да е сигурна, че в другата стая не я очаква друг психар. Кейт закрачи към кабинета, опитвайки се да поглежда към Енджи, да поддържа разговора. Момичето стискаше ножа в ръка, готова да го използва. Ходеше леко прегърбена, притискаше стомаха си с другата си ръка. Явно изпитваше болка.

— Грег Ърскин нарани ли те, Енджи? Видях кръв в банята.

Тя премигна объркано.

— Бях в зоната.

— Не знам какво означава това.

— Не разбира се, не знаеш.

Кейт я поведе към кабинета.

— Седни — тя посочи към канапето, където двамата с Куин се бяха любили преди няколко часа. — Ще запаля огъня.

Помисли си да използва машата като оръжие, но веднага отхвърли тази мисъл. Ако успееше да измами Енджи и да ѝ вземе ножа, щеше да е за предпочитане, имайки предвид състоянието на момичето.

Енджи седна в ъгъла и започна да прокарва пръсти по кървавите петна на джинсите си.

— Кой се е опитвал да те удуши? — попита Кейт, отправяйки се към бюрото. Беше пристигнал факс. Позвъняването, на което не бе отговорила.

— Приятел на приятел.

— Трябва да си намериш по-добри приятели — Кейт се опита да прочете факса. Беше статия от вестника в Милуоки. — Познаваше ли го?

— Разбира се — измърмори момичето, взирайки се в пламъците. — Ти също.

Кейт едва я чу. Вниманието ѝ бе погълнато от факса и бележката на секретарката: „Помислих си, че ще пожелаеш веднага да видиш

това.“ Статията беше с дата 21 януари 1996. Заглавието гласеше: *Сестри, оневинени за подпалването и смъртта на родителите, си.* Имаше две лоши снимки, но макар да бяха неясни, Кейт позна момичето на дясната фотография. Енджи ди Марко.

Питър седеше на малък стол до прозореца и притискаше в скута си черна чанта. Носеше същите дрехи, с които бе облечен през нощта — черни панталони и пуловер. Панталоните бяха мръсни. Беше повърнал върху пуловера. Киселата миризма на повръщано и страх се носеше около него като отровен облак, но не си бе направил труда да се преоблече, не се бе къпал.

Представяше си, че е блед, сякаш цялата кръв се бе оттекла от него. Онова, което сега течеше във вените му, бе киселината на вината, тя го изгаряше. Представяше си, че тя може да го изгори жив отвътре, да превърне костите му в пепел.

Едуин бе дошъл да му съобщи за арестуването на Ванлийс и го бе открил в музикалния салон. Чупеше малкия роял с френски ключ. Тогава Едуин бе повикал Лукас. Лекарят пристигна с черна чанта, пълна с ампули и спринцовки.

Питър отказа да му сложат инжекция. Не искаше да притъпят чувствата му. През по-голямата част от живота си бе безчувствен, пренебрегвайки хората около себе си. Може би, ако бе посмял да изпита нещо, нямаше да стигне дотук. Сега изпитваше остра болка на разкаяние.

Гледаше през прозореца и видя как Ковак едва не блъсна колата на Едуин, сетне се върна назад. Част от него изпита облекчение, че Куин си тръгва. Друга част от него изпита отчаяние.

Беше чул разговора от другата страна на вратата. Нобъл и Бранд се извиняваха заради него, лъжеха. Куин бе задал въпрос: Кого предпазват — него или себе си?

Времето течеше, докато седеше на стола, припомняйки си всичко от раждането на Джилиан — собствените си грешки до този момент и по-нататък. Гледаше през прозореца, без да забелязва колите на журналистите. Притискаше черния сак и го люлееше, стигайки до единственото заключение, което имаше смисъл за него.

Погледна часовника си и зачака.

Кейт се загледа във факса и през тялото ѝ премина студена тръпка. Мозъкът ѝ отбеляза ключовите думи: изгорели, умрели, майка и втори баща, пиене, наркотици, социални грижи, история на насилие.

— Какво ти е? — попита Енджи.

— Нищо — автоматично отвърна Кейт, откъсвайки поглед от статията. — Просто ми се зави свят.

— Помислих си, че си попаднала в *зоната*. — Тя се усмихна. — Нима това не е смешно?

— Не знам. Какво представлява *зоната*?

Усмивката изчезна.

— Там е празно и тъмно, и те поглъща цялата, изпитваш чувството, че никога няма да излезеш оттам, че никой няма да те спаси — обясни Енджи и очите ѝ отново се превърнаха в две ледени кубчета. Погледът ѝ не беше празен, просто беше замъглен, изпълнен с болка — което означаваше, че има какво да се спаси. Каквото и да се бе случило в детството и, завършило с подозрителната смърт на родителите, малка частица от момичето бе оцеляла. Беше оцеляла през последните няколко дни в мазето на Дявола, каквото и да означаваше това прозвище.

— Но понякога там е безопасно — тихо продължи тя, гледайки към кръвта по лявата си ръка. — Мога да се скрия там... ако посмея.

— Енджи? Мога ли да сложа мокра кърпа на ръката ти?

— Не искаш ли да видиш кръвта ми? На мен ми харесва.

— Предпочитам да не капе по килима ми — отвърна Кейт с ироничен тон, по-скоро за да съживи Енджи.

Момичето се взираше в дланта си, сетне вдигна ръка и я прокара нежно по бузата си.

Кейт се дръпна от бюрото и тръгна към вратата.

Момичето я проследи с поглед.

— Ще ме оставиш ли?

— Не, скъпа. Няма да те оставя. Просто искам да взема мокра кърпа. — „И да се обадя на 911“ — реши Кейт, правейки още една крачка, страхувайки се да остави момичето.

На вратата се позвъни. Когато отиде в коридора, тя замръзна на мястото си. Лице се появи на страничния прозорец — кръгла глава,

която се опитваше да надникне през пердето. Роб.

— Кейт! У дома ли си? — извика той и почука. — Виждам те.

— Какво правиш тук? — попита Кейт хладно, отваряйки вратата.

— Чух, че няма да ходиш на работа. Трябва да поговорим за...

— Можеше да ми позвъниш — започна тя, но се отказа да спори.

— Сега не е времето...

Роб придоби упорит вид. Направи крачка напред.

— Кейт, трябва да поговорим.

Тя стисна зъби и въздъхна.

— Може ли да понижиш гласа си?

— Защо? Нима се опитваш да скриеш нещо от съседите?

— Не се дръж така. Не се опитвам да те отбягвам. Енджи се появи и е в много особено състояние.

Малките му свински очички се разтвориха широко.

— Тя е тук? Какво прави? Обади ли се на полицията?

— Още не. Не искам да влоша нещата. Има нож и е способна да го използва — върху себе си.

— Господи! Не се ли опита да й го отнемеш, нали си супержена? — саркастично запита той.

— Предпочитам да не го правя.

— Наранила ли се е?

— Поне засега няма нищо сериозно, но ще трябва да я шият.

— Къде е?

Кейт посочи към кабинета.

— Може би ще успееш да отклониш вниманието й, докато се обадя на 911.

— Каза ли къде е била? Кой я е отвел?

— Не.

— Ако отиде в болница, ще се затвори в черупката си. Ще изминат дни, преди да успеем да извлечем някаква информация. Полицията е арестувала някого. Пресконференцията започва след няколко часа. Ако успеем да я накараме да ни каже какво се е случило, може да се обадим на Сабин.

Кейт скръсти ръце и се замисли. Виждаше Енджи, седнала на канапето, как чертае фигурки върху дланта си. Ако лекарите се опитаха да я отведат, можеше да реагира негативно. От друга страна,

какво щяха да сторят? Да се помъчат да извлекат информация, докато тя продължава да кърви?

Да се опитат да хванат убиеца.

Въздъхна.

— Добре. Да опитаме, но ако реши да използва ножа, ще се обадя.

Роб се намръщи. Усмихна се кисело.

— Знам, че не ти харесва, Кейт, но понякога съм прав. Сега е един от тези мигове, знам съвсем точно какво трябва да се направи.

— Защо той е тук? — избухна Енджи.

Роб болезнено се усмихна.

— Тук съм, за да ти помогна, Енджи — изрече и седна до бюрото.

Момичето го изгледа подозрително.

— Съмнявам се.

— Изглежда си преживяла нещо. Ще ми кажеш ли какво?

— Искаш ли да ти разкажа? — попита тя, присви очи, пресипналият ѝ глас прозвуча съблазнително. Бавно вдигна ръка и я близна, погледът ѝ не се отделяше от него. — Искаш ли да научиш, кой ми причини всичко това? Или да ти кажа само за секса?

— Каквото решиш, Енджи — съгласи се той. — Важно е да поговорим. Тук сме, за да те изслушаме.

— Сигурна съм. Обичаш да слушаш за болката и за страданието на хората. Извратен тип!

Мускул заигра на лицето му. Той се опита да прикрие тика с усмивка.

— Не подлагай на изпитание търпението ми, Енджи — изрече бавно. — Нали не искаш това?

Момичето извърна поглед към огъня. На Кейт ѝ се стори, че няма да проговори повече. Може би отново бе отишла в тайнствената зона. Държеше ножа в дясната си ръка, притискайки върха на пръста си към острието.

— Енджи — обади се Кейт, минавайки зад канапето. — Опитваме се да ти помогнем.

Седна в другия ъгъл, притискайки одеялото към себе си.

В очите на Енджи блеснаха сълзи и тя поклати глава.

— Не, не е вярно. Искате да чуете онова, което мога да ви кажа — устните ѝ се изкривиха в горчива усмивка. — Смешно е, мислиш, че ще получиш каквото искаш, но грешиш.

— Кажи ни какво се случи онази вечер във „Феникс“ — настоя Роб, опитвайки се да привлече вниманието ѝ. — Кейт те остави. Качи се по стълбите, за да си вземеш душ... Какво стана?

Енджи го изгледа и започна да прокарва ножа по бедрото си.

— Кой те взе, Енджи? — настоя Роб.

— Не — отвърна тя.

— Кой те отведе? — отново попита той.

— Не! — очите ѝ гневно го изгледаха. — Няма да го направя.

Острието на ножа се заби по-дълбоко. Бледото ѝ лице се обля в пот. Платът се разкъса и се обагри в яркочервена кръв.

На Кейт ѝ прилоша.

— Роб, престани.

— Трябва да го направи, Кейт — изрече той. — Енджи, кой дойде?

— Не! — сълзи се стичаха по лицето на Енджи. — Не можеш да ме принудиш.

— Остави я.

Кейт се изправи. Трябваше да стори нещо, преди момичето да се нареже на парчета.

Роб не откъсваше очи от Енджи.

— Кажи ни, Енджи. Престани да си играеш.

Енджи започна да трепери.

— Къде те отведе? Какво ти стори?

— Майната ти! — изкрещя тя. — Няма да участвам в игричките ти.

— Да, ще го сториш, Енджи. Ще го сториш. Нямах избор.

— Майната ти! Мразя те! — С писък тя скочи от канапето и вдигна високо ножа.

Кейт бързо се хвърли напред и покри ножа с одеялото. Момичето изръмжа и двете паднаха на пода, удариха се в масичката за кафе, разпилявайки снимките на жертвите.

Кейт я притисна към пода след кратка борба. Роб вдигна ножа, изтри острието и го пхна в джоба си.

Енджи плачеше, Кейт се изправи на колене и прегърна момичето.
— Всичко е наред, скъпа — прошепна тя. — В безопасност си.
Енджи се освободи от прегръдката ѝ, недоверчива и разгневена.
— Глупава кучка — изръмжа тя. — Скоро ще си мъртва!

34.

— Акулите надушват кръвта във водата — отбеляза Куин, докато наблюдаваха тълпата, събираща се за пресконференцията.

Ковак се намръщи.

— Да, и част от нея е моя.

— Сам, мога да ти гарантирам, че щом се появи Ванлийс, никой няма да ти обърне внимание.

Това като че потисна Ковак допълнително. Куин също не беше очарован. Достатъчно неприятно бе, че хората на Бондурант бяха дали информация за Ванлийс на пресата, но и полицията да говори публично за Ванлийс на този етап бе направо опасно. Беше го казал на кметицата, на Гриър и на Сабин. Не можеше да ги спре. И точно затова се притесняваше.

Той бе съставил първоначалния профил, който съвпаднаше с този на Ванлийс. Като погледна назад, осъзна, че не биваше да бърза толкова и да предлага мнението си. Възможността убийците да са двама, работещи в екип, променяше всичко. Но пресата и силните на деня бързаха да подхвърлят Ванлийс на тълпата и бяха доволни да забият зъбите си в него.

Кметицата бе избрала внушителната Четвърта улица за пресконференцията. Там се издигаше катедралата с излъсканото си мраморно стълбище и цветните стъклописи. Място, където политиците можеха да застанат над тълпата и да претендират, че са от голямо значение за обществото, където полираният мрамор щеше да хвърля отблясъци върху кожата им и да ги направи по-бляскави от всеки обикновен гражданин.

Куин и Ковак наблюдаваха от сенчестата ниша как хората от телевизията се настаняват, а тези от пресата се борят за удобно място. На стълбите Грейс Нобъл и Сабин разговаряха, докато помощникът кметът изчеткваше пращинките от костюма ѝ. Гари Юрек бе потънал в разговор с Гриър, Фаулър и още двама капитани, които по всяка вероятност бяха дошли, за да ги снимат. Куин можеше да се

присъедини към тях и да направи изявление за заподозрения, но едва ли някой щеше да го изслуша. По-скоро щяха охотно да погълнат лъжите на Едуин Нобъл за Питър Бондурант.

Питър не беше тук. Не че Куин бе очаквал да се появи — не и след тази сутрин, нито след като се бяха промъкнали слухове за кръвосмешение. Все пак не можеше да престане да се чуди какво е психическото му състояние и какво точно бе донесъл Лукас Бранд в малката си черна чанта. Имаше ли нещо за смъртта на Джилиан, някакво разкритие за случилото се през всичките тези години?

— Чаровник си е — присмя се Ковак, гледайки към Юрек. — Предназначен е за началнически кабинет. Големците го обичат. Подлизурко с усмивка за милион долара.

— Завиждаш ли? — попита Куин.

Ковак направи гримаса.

— Не мога да се подмазвам. Доволен съм от малкото си бюро и стаята като кутийка.

— Поне не си мрачен.

— Така съм се родил.

Винс Уолш обяви присъствието си с пристъп на кашлица. Ковак се извърна и го погледна.

— Господи, Винс, докога ще кашляш така?

— Настинал съм — оплака се Винс. Приличаше на балсамирана мумия. Подаде на Ковак кафяв плик. — Медицинският картон на Джилиан Бондурант — или поне това, което Лъо Блан е решил да ни предостави. Има рентгенови снимки. Искаш ли да ги разгледаш с патоложката?

— Аз съм извън играта. Сега Юрек е шеф.

Уолш подсмръкна и лицето му се сгърчи в кисела гримаса.

Ковак кимна.

— Да, така е.

Питър изчака пресконференцията да започне и влезе в сградата. Беше лесно, просто трябваше да се обади на Едуин по мобилния телефон от колата. Нобъл нямаше начин да разбере, че не се обажда от дома си. Питър бе освободил служителите, които Едуин бе поставил да

го наблюдават. Те си бяха тръгнали, без да спорят. Плащаше им заплати все пак.

Влезе в коридора, притискайки до себе си сака, огледа гърбовете на поне петдесетина души! Гриър бе застанал на подиума и обясняваше защо е назначил друг човек на мястото на Ковак, Питър не се интересуваше от думите му. Работната група вече не представляваше интерес за него. Знаеше кой е убил Джилиан.

Репортерите задаваха въпроси. Проблясваха светкавици. Питър си проправи път през тълпата, придвижвайки се към стълбището. Имаше чувството, че е невидим. Може би наистина беше така. През целия си живот усещаше празнота в душата си, дупка, която никога не успя да запълни. Може би се разпадаше отвътре от толкова дълго време, че същината на онова, което го правеше човешко същество, бе изчезнала, правейки го невидим.

Куин забеляза появата на Бондурант. Странно, никой друг не го видя. Може би никой не се интересуваше от този факт. Вниманието на всички бе приковано към подиума и към последната партида от глупости, която искаха да разпространят в телевизионните новините и вестникарските колони. От друга страна, той изглеждаше опърпан — брадясал и невчесан, — не приличаше на онзи Питър Бондурант, облечен в скъпи костюми.

Кожата му бе бледа, почти прозрачна. Лицето му бе само кожа и кости, сякаш тялото му се самоизяждаше отвътре. Погледът му срещна този на Куин, той спря зад камерите и остана там, притискайки черния сак към себе си.

Инстинктите на Куин му подсказаха, че нещо ще се случи, но в този момент го повика Гриър.

Светлината на прожекторите го заслепи. Запита се дали Ковак също е забелязал Бондурант.

— Искам да изтъкна — започна той, — че с разпита на този заподозрян, разследването няма да приключи.

— Вярвате ли, че Ванлийс е Крематора? — извика репортер.

— Няма да е благоразумно от моя страна да отговоря на този въпрос.

Опита се да избегне блясъка на прожекторите и отново да види къде е Бондурант, но той бе изчезнал. Нервите му се изопнаха.

— Все пак Ванлийс отговаря на профила, направен от полицията. Познавал е Джилиан Бондурант...

— Истина ли е, че са открили части от облеклото ѝ при ареста му? — попита друг.

„Проклети клюкари“ — помисли си Куин, макар мисълта му да бе насочена към Бондурант, а не към досадните журналисти. Какво правеше тук? Защо приличаше на скитник?

— Специален агент Куин?...

— Без коментар.

— Можете ли да кажете нещо повече за случая „Бондурант“?

— Аз я убих!

Питър пристъпи пред камерите в подножието на стълбището и се извърна с лице към тълпата. За миг никой, освен Куин не разбра, че признанието дойде от него. После Бондурант извади деветмилиметров полуавтоматичен пистолет и го насочи към слепоочието си. Едва тогава тълпата осъзна какво става.

— Аз я убих!

Изглеждаше изумен от собственото си признание — с широко отворени очи, побледнял и със зяпнала уста. Гледаше към пистолета с ужас, сякаш някой друг го опираше в него. Изкачи се бавно по стълбите. Очите му бяха приковани към хората близо до подиума. Кметицата Нобъл, началникът на полицията Гриър, Тед Сабин — всички те отстъпваха назад, взирайки се в него, сякаш никога не са го виждали преди.

Куин остана на мястото си.

— Питър, свали пистолета — твърдо заповяда той. Микрофонът разнесе гласа му надалеч.

Бондурант поклати глава. Лицето му потрепваше и се кривеше. Притискаше черния сак с лявата си ръка. Куин, забеляза двама униформени полицаи да се промъкват зад гърба му с извадени пистолети.

— Питър, ти не искаш да сториш това — тихо, но внушително изрече той и бързо скочи от подиума.

— Съсипах живота ѝ. Аз я убих. Сега е мой ред.

— Защо тук? Защо сега?

— Искам всички да разберат — изрече той с пресипнал глас. — Всички да разберат какво представлявам.

Едуин Нобъл се отдели от тълпата и забърза към Бондурант.

— Питър, не го прави.

— Защо? — извърна се Бондурант. — Защото ще съсия репутацията си? Или твоята?

— Говориш глупости! — настоя адвокатът. — Махни пистолета!

Питър сякаш не го чу. Болката му явно беше непоносима. Потта се стичаше по лицето му. Дишаше учестено.

— Грешката е моя — заплака той. — Аз го сторих. Трябва да си платя. Тук. Сега. Не мога да търпя повече.

— Ела, Питър — ласкаво изрече Куин, приближавайки се бавно, протягайки лявата си ръка. — Нека седнем и ще ми разкажеш цялата история. Нали точно това искаш?

Чуваше бръмченето на камерите и щракането на фотоапаратите. Всички те записваха агонията на един човек, за да я поднесат на публиката.

— Можеш да ми се довериш, Питър. Молих те да ми кажеш истината още от първия ден. Това е всичко, което искам: истината. Ти можеш да я споделиш с мен.

— Убих я. Убих я — мърмореше той, по страните му се стичаха сълзи.

Ръката, в която държеше пистолета, трепереше силно. Още малко и сама щеше да се отпусне, ако преди това не натиснеше спусъка.

— Ти пожела да ме повикат, Питър — продължи с тихия си глас Куин. — Направил си го поради някаква причина. И тя е, че си искал да ми кажеш истината.

— О, мили Боже! — разрида се Бондурант, водейки борба със себе си, мъката го разкъсваше. Дясната му ръка се тресеше.

— Питър, недей! — заповеднически извика Куин, приближил се плътно до него. Пистолетът изгърмя. Разнесоха се писъци. Куин бе закъснял с част от секундата. Хвана ръката му и я изви нагоре. Гръмна още един изстрел. Ковак се втурна напред, следван от двама полицаи. Издърпа пистолета от ръката на Питър.

Възрастният мъж се строполи в ръцете на Куин, кървящ и плачещ, но все още жив. Куин внимателно го положи на мраморните стъпала. Първият изстрел беше отнесъл част от кожата и косата над

слепоочието. От барута кожата около раната бе почерняла. Бондурант се наведе напред и повърна.

Шумът в залата бе оглушителен. Фотографите се втурнаха напред, за да снимат. Едуин Нобъл разблъска двама, за да се доближи до довереника си.

— Не казвай нищо, Питър.

Ковак изгледа адвоката с отвращение.

— Знаеш ли, мисля, че е твърде късно.

Тед Сабин застана на подиума и призова хората да се успокоят. Кметицата плачеше. Дик Гриър крещеше на подчинените си. Ченгетата се мъчеха да въдворят ред и да освободят пътя за линейката.

Куин приклекна до Питър, все още стискайки китката му, усещайки как пулсът му неконтролируемо се повишава. Сърцето на Куин също биеше силно. Ако беше малко по-бърз, Питър Бондурант нямаше да се гръмне пред половината страна. Събитие, което щеше да бъде водеща новина тази вечер по всички телевизионни канали: „Предупреждаваме ви... онова, което ще видите, може да е смущаващо...“

— Имате право да мълчите — тихо започна той. — Всичко, което кажете, може да бъде използвано срещу вас в съда.

— Трябва ли да го арестувате точно сега? — попита Нобъл с пресипнал шепот. — Пресата ни наблюдава.

— Те гледаха и когато той се появи на подиума със зареден пистолет — възрази Куин, издърпвайки черния сак, от който Питър бе извадил пистолета. Бондурант плачеше, безсилен да се овладее, опита се да задържи сака за момент, но после отпусна ръка. Тялото му се сви и образува купчина от кости.

— Смятам, че твърде много правила и закони не бяха спазвани заради Питър — заяви Куин.

Той предаде сака на Винс Уолш.

— Тежък е. Може би вътре има още оръжия.

— Имате право на адвокат при разпита. — Ковак продължи да му чете правата и извади белезници.

— Мили Боже! — възкликнаха наоколо. Куин вдигна поглед и видя Уолш да изпуска сака и да се хваща за гърлото, лицето му бе мораво.

Медицинският екип каза по-късно, че е бил мъртъв, преди да успее да падне на земята... точно до чантата, в която намериха отрязаната глава на Джилиан Бондурант.

35.

Кейт отстъпи крачка назад, без да се опитва да вникне в думите на Енджи. Дишаше тежко, удари лакътя си в ръба на масичката и падна на пода. Потърка удареното място и се опита да събере мислите си. Енджи се бе отпуснала на колене и се клатеше като дервиш, удряйки се по главата с окървавените си ръце. Кръвта се бе просмукала в джинсите ѝ и течеше от срязаните с ножа китки.

— Господи! — прошепна Кейт, потресена от гледката. Отиде до бюрото и вдигна слушалката на телефона.

Роб беше на около метър от нея и гледаше момичето със странен интерес, сякаш бе учен, който наблюдава нов животински вид.

— Кажи нещо, Енджи — тихо помоли той. — Кажи какво изпитваш?

— Господи, Роб — извика Кейт. — Остави я на мира! Иди в кухнята и намокри няколко кърпи.

Вместо това, той се доближи до Енджи, извади малка кожена палка и я удари по гърба. Момичето изпищя и падна настрани, извивайки се, опитвайки се да избяга от болката.

Кейт стоеше потресена, гледаше с отворена уста шефа си.

— К... акво... — заекна тя, сетне се опита да преглътне, сърцето ѝ биеше като лудо. — Какво ти става, по дяволите? — задъхано успя да произнесе.

Роб Маршал се извърна към нея и я изгледа с нескрита омраза. Очите му блестяха. Презрението му я заливаше като вълна. Стоеше неподвижна, инстинктите ѝ се събудиха, преди да осъзнае, че телефонът е прекъснат.

— Ти не ме уважаваш, Кейт, проклета кучко — изръмжа тихо Маршал.

Думите и омразата я зашеметиха, сетне се съвзе и най-последно разбра всичко.

„Кой се опита да те удуши, Енджи? Познаваш ли този човек?“

„Разбира се, ти също...“

„Всичко е наред, Енджи. Сега си в безопасност.“

„Глупачка. Скоро ще си мъртва.“

Роб Маршал. Не. Идеята ѝ се стори смешна. Почти. Освен че телефонът работеше преди той да се появи... а сега Роб стоеше пред нея с оръжие в ръка.

Остави слушалката на вилката.

— Писна ми от теб — горчиво изрече той. — Постоянно ми се противопоставяше. Подценяваше ме. Гледаше ме отвисоко.

Беше стъпил върху докладите за жертвите, разпилени по пода. „Всеки е жертва на нещо.“ Тази мисъл се въртеше в главата ѝ сутринта, докато ги четеше.

Лайла Уайт бе жертва на насилие.

Фаун Пиърс бе жертва на изнасилване.

Мелани Хеслър — още една жертва на изнасилване.

По едно или друго време всички те бяха използвали услугите на отдела за жертви и свидетели.

Единствената, която не бе идвала в отдела, бе Джилиан Бондурант.

— Но ти си съветник на жертви, за Бога! — прошепна тя.

Съветник, който поради служебното си положение изслушваше безброй хора — най-вече жени — бити, изнасилвани, тормозени, унижавани...

Колко пъти я беше карал да прослушва касетите с разпита на Мелани Хеслър? Роб слушаше напрегнато, връщаше записа отново и отново.

В мислите си тя неочаквано се пренесе в колата на Ковак, спомни си как пристигнаха на местопрестъплението. Мелани Хеслър явно бе молила да я оставят жива, беше пищяла от нетърпима болка, умолявайки да я убият.

Спомни си как Роб бе огледал обгореното тяло. Беше ѝ се сторил разстроен. Но онова, което бе взела за мъка, всъщност бе вълнение.

О, мили Боже!

Започна да ѝ се гади, всичко, което някога му бе казала, сега се въртеше в ума ѝ.

„Господи, мъртва съм!“

— Съжалявам — изрече, докато обмисляше положението. Предната врата беше на няколко крачки от нея.

Лицето на Роб се изкриви от отвращение. Присви очи, сякаш го бе лъхнала миризма от отходен канал.

— Не, не съжаляваш. Не съжаляваш за начина, по който се държеше с мен. Може би съжаляваш, че ще те убия за това.

— Енджи, бягай! — извика Кейт, грабна факса от масата и го хвърли по Роб. Уцели го в гърдите и почти успя да го събори.

Втурна се към вратата, но се подхлъзна на един от докладите — случайност, която щеше да ѝ струва скъпо. Роб я хвана за ръкава на палтото и я удари силно с палката.

Въпреки че платът бе плътен усети болка в рамото. Ако я бе улучил в главата, щеше да загуби съзнание.

Тя се изви, опитвайки се да се освободи от хватката му. Успя да докопа лявата му ръка и да я извие зад гърба му, блъсна го в масата в коридора и побягна. Неочаквано вратата ѝ се стори невероятно далеч.

Роб изръмжа зад нея. Настигна я. Строполиха се на земята. Кейт извика, когато дясната ѝ ръка се изви в неестествен ъгъл под нея и усети как мускулите ѝ се изопват в рамото.

Болката премина през тялото ѝ като огън. Тя се постара да не ѝ обръща внимание и се опита да се освободи с ритници и отново да побегне към вратата. Но Роб я хвана за косата и я дръпна силно назад, удряйки я по главата. Погледът ѝ се замъгли, ушите ѝ запищяха. Остра болка премина през челюстта ѝ.

— Кучка! Кучка! — крещеше той.

Ръцете му се впиха във врата ѝ. Започна да я души. Съпротивляваше се автоматично, като обезумяла, дереше ръцете му, но пръстите му бяха дебели и силни.

Не можеше да диша, имаше чувството, че очите ѝ ще изскочат от орбитите си, мозъкът ѝ щеше да експлодира.

С последната искрица разум Кейт се насили да се отпусне. Роб продължаваше да стиска, секундите отминаваха като цяла вечност, сетне отпусна главата ѝ и тя се удари в пода. Кръвта ѝ бавно започна да нахлува в мозъка. Опита се да не поема големи глътки въздух, от който отчаяно се нуждаеше. Не искаше мозъкът ѝ да остане в това състояние, опитваше се да мисли — не за местопрестъплението, което бе посетила, не за изгореното тяло, нито за аутопсиите и снимките на четирите жени, измъчвани и осакатени от този мъж.

— Мислиш, че не съм способен да направя нищо свястно! — продължаваше да беснее Роб, като ставаше. — Мислиш, че съм идиот! Смяташ се за по-добра от всички останали!

Като се старееше да не дава признаци на живот, Кейт незабелязано пхна лявата си ръка в джоба на палтото.

— Мръсна кучка! — изкрещя той и я ритна. Беше толкова погълнат от думите си, че не чу стона ѝ.

Кейт стисна зъби и се концентрира в движението на ръката си, милиметър по милиметър в джоба на палтото.

— Не ме познаваш! — заяви Роб. Грабна нещо от масата в коридора и го захвърли. Каквото и да беше, то се разби някъде по посока на кухнята. — Не знаеш нищо за мен. За истинската ми същност.

Наистина, никога не би предположила. Беше работила с този човек година и половина. Нито веднъж не помисли, че е способен на подобно нещо. Нито веднъж не се запита за мотивите, които го бяха накарали да избере тази професия. Точно обратното, той беше съветник, готов да изслуша всички, винаги беше готов да прекарва времето си с жертвите. Или поне тя смяташе така.

— Мислиш, че съм пълна нула! — извика той. — АЗ СЪМ КРЕМАТОРА! АЗ СЪМ АНГЕЛЪТ НА ЗЛОТО! АЗ СЪМ Проклетият КРЕМАТОР! Е, какво мислиш сега за мен, кучко?

Коленичи до нея и я обърна по гръб. Кейт не отвори очи. Ръката ѝ беше в джоба, пръстите ѝ стискаха металната пила за нокти.

— Оставих те за десерт — изрече той. — Ще ме молиш да те убия. Ще се насладя на това.

36.

— Какво се случи онази нощ, Питър? — попита Куин.

Бяха седнали в малка, мръсна стая с бели стени, някъде в недрата на сградата на кметството, близо до помещението за арестувани. Бондурант бе отказал да отиде в болница. Медикът бе почистил раната му на стълбите, където се бе опитал да се самоубие.

Едуин Нобъл бе вдигнал голям шум, настоявайки да присъства на разпита. Опита се да убеди Питър да отиде в болница, но клиентът му остана непоклатим, заклевайки се пред журналистите, че иска да направи самопризнания.

В стаята бяха Бондурант, Куин и Юрек. Питър искаше да разговаря само с Куин, но полицията бе настояла да има свой представител. Името на Сам Ковак не бе споменато.

— Джилиан дойде на вечеря — започна Питър. Изглеждаше дребен и свит, имаше вид на дългогодишен наркоман. Блед, със зачервени очи и празен поглед. — Беше изпаднала в едно от настроенията си. В един момент се смееше, в следващия започваше да ми крещи. Тя си беше такава — непостоянна. Като майка си. Дори като бебе.

— За какво се карахте?

Гледаше към отсрещната стена, на която личеше розово петно, можеше да е от кръв.

— За училището, за музиката ѝ, за терапията, за втория ѝ баща, за нас.

— Искаше ли да възобнови отношенията си с Лъо Блан?

— Беше разговаряла с него. Смяташе да се върне отново във Франция.

— Ядосан ли бяхте?

— Ядосан — въздъхна той. — Това не е точната дума. Бях разстроен. Изпитвах огромна вина.

— Защо точно вина?

Отне му доста време да формулира отговора си, сякаш подбираше думите, които да използва.

— Защото всичко бе по моя вина... онова, което се случи между нея и Льо Блан. Можех да го предотвратя. Можех да оспоря правата на Софи, но аз я оставих да прави каквото си иска.

— Заплашвала ли е, че ще ви изложи, че сте се отнасяли зле с Джилиан? — запита Куин.

— Заплашваше ме, че ще предяви иск — поправи го Питър. — Всъщност тя подучваше Джили какво да каже, как да се държи, за да убеди хората, че това е истина.

— Но не беше, така ли?

— Тя беше мое дете. Как бих могъл да й причиня зло?

Лицето му се сгърчи. Той прикри уста с трепереща ръка и изплака.

— Как бих могъл да го сторя?

— Знаели сте за психическото състояние на Софи — изтъкна Куин.

— В този момент бяхме в процес на откупуване дела на Дон Тортън. Имах няколко огромни държавни поръчки. Това можеше да ме съсипе.

Куин не каза нищо. Остави Бондурант сам да изясни нещата, върху които явно бе мислил през последните няколко седмици.

Бондурант въздъхна тежко и се загледа в масата.

— Дадох дъщеря си на луда и на педофил. Може би щеше да е по-разумно да я бях убил тогава.

— Какво се случи в петък вечерта? — отново запита Куин, връщайки го към настоящето.

— Спорехме за Льо Блан. Тя ме обвини, че не я обичам. Затвори се в музикалния салон. Оставих я сама. Отидох в библиотеката, седнах пред камината и пих коняк. Към единадесет и половина тя дойде при мен. Пееше... имаше прекрасен глас. Песента беше неприлична, извратена и перверзна. Беше всичко, на което Софи я беше научила през годините: неща, които се предполага, че съм сторил.

— Това ядоса ли ви?

— Отвратих се. Изправих се и се извърнах, за да й кажа какво мисля. Тя стоеше пред мен гола. „Не ме ли искаш, татко — попита. — Не ме ли обичаш?“

Дори споменът за този миг го шокираше и отвращаваше. Наведе се над кошчето за боклук и повърна. Куин чакаше, спокоен и лишен от чувства.

— Правихте ли секс? — попита Юрек.

Куин го изглежда зловещо.

— Не! Мили Боже! — възкликна Питър, възмутен от предположението.

— Какво се случи? — попита Куин. — Скарахте ли се? Тя избяга ли?

— Да — отвърна той, опитвайки се да се успокои. — Скарахме се. Казах неща, които не биваше да казвам. Джилиан беше толкова чувствителна, но бях твърде изненадан и ядосан. Тя побягна, грабна си дрехите и напусна къщата. Повече не я видях жива.

Юрек изглеждаше разочарован и объркан.

— Но вие казахте, че сте я убили.

— Не разбирате ли? Можех да я спася, но не го сторих. Оставих я да си тръгне първия път, за да спася себе си, бизнеса си, бъдещето си. Грешката е моя, че допуснах да стане такава. Оставих я да си тръгне в петък, защото не исках да се изправя пред проблема, а сега тя е мъртва. По-добре да я бях пробол в сърцето.

Юрек стана от стола и закрачи наоколо, като човек, който току-що е открил, че са го измамили.

— Хайде, господин Бондурант. Нима очаквате да ви повярвам? — Нямаше подходящия глас или държание, за да изиграе ролята на лошото ченге, дори когато наистина беше такъв. — Носехте главата на дъщеря си в чанта. Какво означава това? Малък спомен от истинския убиец?

Бондурант не отвърна. Споменаването на главата на Джилиан го разстрои и той отново се затвори в себе си. Явно мислите му се рееха в друг свят, далеч от реалността.

— Питър, какво правихте в дома на Джилиан в неделя сутринта?

— Отидох да я видя. Да разбера дали е добре.

— Толкова рано? — със съмнение запита Юрек.

— Тя не отговаряше на обажданията ми. По съвета на Лукас Бранд я оставих на спокойствие в събота. Но в неделя... трябваше да сторя нещо.

— Така че отидохте там и влязохте в дома ѝ — продължи Куин.

Бондурант се загледа в едно петно на пуловера си.

— Мислех, че е още в леглото... после се зачудих в чие легло е. Чаках я.

— Какво направихте, докато чакахте?

— Почистих — отвърна той, сякаш това се подразбираше. — Апартаментът приличаше на кочина — стисна устни с отвращение. — Мръсотия, беше пълно с боклуци.

— Като живота на Джилиан? — внимателно запитва Куин.

В очите на Питър напират съсълзи. Почистването бе по-скоро символично, отколкото подтикнато от хигиенни съображения. Не можеше да промени живота на дъщеря си, но можеше да почисти апартамента ѝ. Акт на контрол и вероятно на обич.

— Изтрили сте съобщенията на телефонния секретар.

Бондурант кимна. Съзли се стичаха по страните му.

Подпря лакти на масата и скри очи в дланите си.

— Имаше нещо от Лео Блан? — предположи Куин.

— Кучият син! Той също я уби!

Той се сви до масата и заплака по-силно. Куин изчака да премине пристъпът и се замисли как ли е реагирал Питър, когато се е натъкнал на композициите на Джилиан. А може би точно това е било причината да отиде в дома ѝ, но чувството за вина го караше да твърди, че е бил загрижен за нея.

Куин се наведе напред и постави ръка върху китката на Питър, установявайки физически контакт, опитвайки се да го върне към реалността.

— Питър? Знаеш ли кой уби Джилиан?

— Приятелката ѝ — отвърна той с тънък, отпаднал глас, устните му се изкривиха в иронична усмивка. — Приятелката ѝ, Мишел Файн.

— Какво те кара да мислиш така?

— Опитваше се да ме изнудва.

— Защо говориш в минало време?

— До снощи.

— Какво се случи снощи? — попита Куин.

— Убих я.

Едуин Нобъл спря Куин в мига, в който излезе от стаята за разпити.

— Нито дума от това няма да се приеме в съда, Куин — обеща той.

— Бяха му прочетени правата, господин Нобъл.

— Той не е в състояние да взима решения.

— Обсъдете го със съдията — намеси се Сабин.

Юристите се изгледаха като двойка кобри. Юрек дръпна встрани помощник-прокурора Логън, за да изиска заповед за обиск в дома На Мишел Файн. Ковак бе застанал на десетина крачки надолу по коридора. Беше се облегнал на стената, но не пушеше. Самотният който.

— Искаш ли да те откарам? — попита с надежда той.

Куин изимитира израза на Ковак.

— Изглежда, че определено съм мазохист. Не мога да повярвам, че ще го кажа, но хайде да тръгваме.

Успяха някак да пробият засадата на журналистите отговаряйки: „Без коментар“ на всеки въпрос. Ковак бе оставил колата си на Четвърто авеню. Няколко репортери ги последваха. Куин не проговори, докато Ковак не подкара колата и не се отдели от тротоара.

— Бондурант каза, че е застрелял Мишел Файн и е оставил трупа в Скулптурната градина на Минеаполис. Тя се е опитвала да го изнудва с някои компрометиращи името му музикални парчета на Джилиан и с други неща, които момичето ѝ е доверило. Снощи е очаквала да вземе много пари. Той ги е донесъл, тя му е предала песните, касетите и всичко останало.

До този момент Питър не е знаел, че е замесена в убийството на Джилиан. Каза, че е бил готов да плати, така че историята да не излезе наяве, но е носел пистолет.

— Май се е подготвил предварително — заяви Ковак и сложи на покрива на колата полицейската лампа.

— Така. После Мишел се появява с нещата в сака. Показва му няколко касетки и затваря чантата. Правят сделката. Тя си тръгва, без да мисли, че той може да погледне отново в чантата.

— Не го е допуснала.

Куин се подпря на вратата, когато колата рязко зави на червена светлина. Около тях силно засвириха клаксони.

— Но той е погледнал. Застрелял я е в гърба и я е оставил там, където е паднала.

— Какво, по дяволите, си е мислела, когато му е дала главата?

— Смятала е, че ще бъде далеч, преди Питър да повика ченгетата — предположи Куин. — Забелязах туристически брошури в апартамента ѝ, когато ходихме там оня ден с Лиска. Обзалагам се, че е щяла да се отправи към летището и да се качи на някой самолет.

— Ами Ванлийс? Бондурант каза ли нещо за него?

Куин затаи дъх, когато Ковак се мушна между камион и микробус.

— Нищо.

— Мислиш ли, че е работила сама?

— Не. Знаем, че тя не е убивала. Не би се опитала да го изнудва сама. Жертвите, който с готовност търпят сексуален садист, обикновено са марионетки. Техният партньор има власт над тях, контролира ги чрез физическо насилие, психическо и сексуално издевателство. Няма начин тя да е направила всичко сама.

— Но Ванлийс бе арестуван, когато се е случило всичко това.

— Вероятно са имали готов план, който тя е следвала, без да знае къде се намира съучастникът ѝ. Страхувала се е да не го стори. Ако наистина Ванлийс е нашият човек.

— Те се познават.

— И ние се познаваме. Не сме убили никого. Трудно ми е да повярвам, че Ванлийс може да манипулира някого на това ниво. Не той е убиецът.

— Кой е той, тогава?

— Не знам — отвърна намръщено Куин. Ковак натисна педала на газта докрай и едва не се разбиха в малко микробусче. — Но ако открием Файн, тогава ще имаме някаква следа.

Четири полицейски коли бяха пристигнали преди тях. Скулптурната градина на Минеаполис бе огромен парк, в който бяха разположени четиридесет творби на именити скулптори. „Доста сюрреалистично — помисли си Куин. — Малко напомня на място от «Алиса в страната на чудесата»“.

— Доклад от местната „Бърза помощ“. — Юрек се приближи към колата им. — Няма жертви с огнестрелни рани, отговарящи на описанието на Мишел Файн.

— Той каза къде са се срещнали — възрази Куин, докато бързо се отправиха към мястото.

— Убеден ли е, че я е улучил? Било е тъмно — попита Ковак.

— Каза, че я е улучил, тя извикала и паднала на земята.

— Насам! — извика ги един от униформените полицаи, махайки с ръка от близкия мост.

Куин се затича. Новинарските екипи нямаше да се забавят много.

— Мъртва ли е? — настойчиво запитва Юрек.

— Мъртва ли? — възкликна полицаят, сочейки голямо червено петно на снега. — Изчезнала е.

37.

Роб хвана Кейт за косата и започна да я дърпа нагоре. Пръстите ѝ силно стискаха металната пила в джоба. Изчакваше. Това може би беше единственото оръжие, с което можеше да се сдобие. Трябваше да го използва разумно и точно, да издебне идеалния момент. Различни стратегии пробягваха из ума ѝ като мишки в лабиринт.

Роб я удари по лицето, устата ѝ се напълни с кръв.

— Знам, че не си мъртва. Продължаваш да ме подценяваш, Кейт — говореше той. — Дори сега ми се подиграваш. Това е много глупаво от твоя страна.

Кейт отпусна глава, коленете ѝ се подгънаха. Той искаше да я уплаши. Искаше да види страха в очите ѝ. Искаше да вдъхне миризмата му от кожата ѝ. Искаше да го усети в гласа ѝ. От това бе обсебен, докато слушаше записите с гласовете на жертвите — неговите и на другите. Кейт се отврати, когато си помисли колко нещастници са изливали душите си пред него, а той е подхранвал извратеността си с техните страдания и страхове.

Сега искаше да се наслади на нейния страх, искаше да я покори. Да я накара да съжалява за всичко, което му бе казала. Ако му дадеше онова, което искаше, чувството му за победа допълнително щеше да усили жестокостта му.

— Днес аз съм твой господар, Кейт — заяви той драматично.

Кейт повдигна глава и го изгледа презрително и злобно, събирайки цялата си смелост. Щеше да я накара да си плати за всичко.

Тя изплю кръв в лицето му.

— Майната ти, гадно нищожество.

Побеснял, той я удари с палката. Кейт се опита да избегне удара, като се хвърли напред, забивайки десния си лакът под брадичката му. Извади пилата от джоба си и я заби във врата му, чак до дръжката.

Роб изпищя и стисна пилата, падайки назад, удряйки се в масата. Кейт побягна към кухнята.

Само ако можеше да избяга от къщата, да излезе на улицата. Сигурно бе повредил колата ѝ или я беше блокирал. За да намери помощ, трябваше да излезе на улицата.

Втурна се през трапезарията, събаряйки столове наоколо. Роб я следваше, ръмжеше нещо, когато се удряше в мебелите. Не можеше да я настигне с късите си крака. Изглежда нямаше пистолет. Само ако успееше да стигне до кухнята. Щеше да изтича до съседите от другата страна на улицата. Там живееше графичен дизайнер, който работеше у дома.

Тя влетя в кухнята, падна, изправи се. Сърцето ѝ биеше лудо.

Енджи стоеше точно пред задната врата. По лицето ѝ се стичаха сълзи, в ръцете си държеше месарски нож — насочен право към гърдите на Кейт.

— Съжалявам, съжалявам, съжалявам — плачеше и трепереше тя.

Неочаквано разговорът между Енджи и Роб в кабинета придоби друг смисъл. Отделни откъси започнаха да заемат местата си. Картината, която образуваха, беше изопачена, нереална.

Ако Роб беше Крематора, то тогава Енджи бе видяла него в парка. Въпреки това човекът от скицата на Оскар, направена под нейните инструкции, не приличаше на Роб Маршал. Тя беше седяла срещу него в стаята за разпити, без да дава никакви признаци...

В следващия миг Роб я настигна и я удари по тила с палката си. Краката ѝ се подкосиха и тя се свлече на колене на кухненския под. Последното, което видя, бе Енджи ди Марко.

„Затова не раждам деца. Никога не знаеш какво мислят.“

Сетне всичко потъна в мрак.

Туристическите списания и брошури все още бяха разпръснати по масата на Файн. Беше очертала с кръгове рекламите, обещаващи много слънце и нощен живот.

„Убиецът като турист“ — помисли Куин, разлиствайки страниците. Когато полицията се свърже с различните въздушни линии, може би щяха да открият, че си е запазила място за едно или повече направления. Ако имаха късмет, можеха да попаднат и на запазеното място за партньора ѝ. Който и да беше той.

Според количеството кръв в парка беше малко вероятно Файн да се е измъкнала сама. Ванлийс беше в ареста. Мишел и парите, които ѝ бе връчил Питър Бондурант, бяха изчезнали.

Ченгетата плъзнаха из апартамента като мравки, преобръщайки всяко чекмедже, търсейки каквото и да било, което да им подсказва кой е бил партньорът на Файн. Бележка, телефонен номер, плик от писмо, снимка, нещо, каквото и да е. Адлър и Юрек обикаляха съседите за информация. Познават ли я? Виждали ли са я? Има ли приятел?

Апартаментът изглеждаше непокътнат. Същото количество прах, същите мръсни пепелници. Типен открит лула за пушене на трева в чекмеджето на масата.

Куин тръгна по коридора, надникна в банята и в спалнята на Мишел. Леглото не беше оправено. Навсякъде бяха разхвърляни дрехи. Както навсякъде в жилището, тук нямаше нищо лично, нищо декоративно — с изключение на прозореца, който гледаше на юг, от него се виждаше задната част на друго здание.

— Погледни щорите — каза Лиска, влизайки в стаята.

Те висяха на куки, прикрепени към рамката на прозорците. Светлината, която се прецеждаше през тях, придаваше уют на спалнята. На места по тях имаше завързана панделка, перлено копче на връвчица, обица, сплетена къдрица коса...

Лицето на Лиска промени израза си, щом застана до Куин и изведнъж осъзна какво е всичко това.

Бялата лилия на Лайла. Детелината на Фаун. Устата с изплезен език. Сърцето, на което бе написано „Татко“. Имаше поне дузина подобни неща. Татуировки.

Татуировките, изрязани от телата на жертвите на Крематора. Опънати на малки обръчи, съхнещи на слънцето. Сувенири от мъчения и убийства.

38.

Триумфът му приближаваше. Венецът на славата му. Заключение част. Поне засега, за това място. Той постави Кучката на масата, така както му харесваше, завърза ръцете и краката ѝ с найлоново въже, което бе откъснал от пощенската служба в офиса. Нави на врата на Кучката от същото въже, така че свободните му краища да намотае на китките си. Беше събрал свещите от дома ѝ и ги бе занесъл долу в мазето. Намираше пламъчетата им за вълнуващи и възбуждащи, еротични. Вълнението му се повиши от тежката миризма на бензин, която се носеше из въздуха.

Отстъпи назад, за да огледа обстановката. Сега Кучката беше под абсолютния му контрол. Все още е облечена, защото той искаше да дойде в съзнание и да изпита унижението в пълна мяра. Искане тя да почувства унижението си. Искане да запише всичко на касета.

Зареди касетофона с нова касета и седна на черния стол, тапициран с изкуствена кожа. Не се притесни за отпечатъците от пръстите си. Светът скоро щеше да открие истинската същност на Крематора.

Не виждаше причини да променя плана си. Мишел може би не бе в състояние да продължи, но при него все още беше Енджи. Ако успееше да премине изпитанието, щеше да я вземе със себе си. Ако се провалеше, щеше да я убие. Тя не бе Мишел — неговото перфектно допълнение. Мишел, която би сторила всичко, за което я помоли, защото си мислеше, че отстъплението ѝ ще го накара да я обича. Мишел, която следваше указанията му при мъченията, която го бе насърчавала да изгори телата и се наслаждаваше на татуировките.

Липсваше му, доколкото някой можеше да му липсва. Сигурно госпожа Ветър страдеше повече за ужасното си малко кученце.

Енджи го наблюдаваше, докато развиваше кожения свитък с любимите си инструменти. Подреди ги на масата. Изглеждаше като излязла от филм на ужасите. Дрехите ѝ бяха раздърпани, джинсите ѝ — просмукани от кръв. Все още стискаше месарския нож от кухнята и

тайно проверяваше острието му с палеца си, а сетне наблюдаваше капчицата кръв избила на пръста ѝ. Ненормална малка кучка.

Погледна към следите от душене по врата ѝ, спомни си за всички начини, по които го бе предизвиквала по време на изпълнението на Великия план. Караше го да изглежда глупаво по време на първия разпит, отказвайки да назове името на бара, откъдето я бе прибрал същата нощ. Отказваше да опише Крематора на художника, който щеше да направи скицата, както я бе инструктирал. Беше му отнело доста време, за да създаде образа на фантома убиец. Момичето бе дало описание, на което сигурно отговаряха половината мъже в Минеаполис — включително безпомощният Ванлийс. Мисълта, че можеха да объркат Ванлийс с Крематора, го вбеси. Въпреки побоя, който ѝ нанасяше от сряда досега, бе отказвала да му помогне да изпълни перфектния си план в дневната на Кейт.

„Кой дойде да те вземе, Енджи?“

„Не.“

„Кой дойде да те вземе?“

„Не. Няма да го сторя.“

„Енджи, кой дойде да те вземе?“

„Не. Не можеш да ме принудиш.“

Беше я накарал да каже: „Ангелът на Злото“. Без значение, че не я бе взел, че Мишел бе тази, която спаси малката мръсница да не се нареже под душа, която изчисти кръвта и я измъкна през задната врата на дома. Момичето бе получило инструкциите и открито отказа да ги изпълни.

Реши да я убие, след като всичко свърши, въпреки сътрудничеството ѝ в кухнята. Тя е твърде непредсказуема.

Ще я убие тук. След като приключи с Кучката. Представи си как ще изпадне в еуфория, след като убие Кучката. Представи си как ще хвърли момичето на масата, върху кървавото обезобразено тяло, как ще я завърже, как ще я изнасили и души едновременно, забивайки многократно ножа в лицето ѝ. Наказвайки я точно както планираше да накаже Кучката.

Щеше да убие и двете, после щеше да ги изгори заедно, тук, а после щеше да запали къщата. Вече се бе подготвил за това, беше оставил туба със запалително вещество в гаража ѝ.

Мисълта за убийствата, които щеше да извърши, го възбуди както винаги — интелектуално, сексуално, фундаментално. Моделът на поведението му. Естественият ход на живота му — и смъртта на жертвите му.

Взе решение и реши да превърне мислите си в дела. Зае се с Кейт Конлан.

Кейт започна бавно да идва на себе си. Сетивата ѝ напомняха на развален телевизор. Можеше да чува, но не виждаше. После започна да вижда размазано, но ушите ѝ забучаха. Единственият ясен сигнал бе болката, която туптеше в тила ѝ. Догади ѝ се. Изглежда не можеше да движи ръцете и краката си и се зачуди дали Роб не ѝ бе счупил врата или не бе прекъснал гръбначния ѝ стълб. После осъзна, че усеща ръцете си, но те ужасно я боляха.

„Завързана съм.“

Видя гредите на тавана, усети миризмата на влага и прах. Мазето. Беше завързана на старата маса за пинг-понг в собственото си мазе.

Усети още някаква миризма... която не беше присъща на това място — силна и остра. Бензин.

„О, мили Боже.“

Видя Роб, застанал в долния край на масата. Наблюдаваше я. Роб Маршал, серийният убиец. Неправдоподобността на положението я накара да мисли, че сънува кошмар. Но бе видяла твърде много, когато беше агент. Случаите бяха запечатани дълбоко в паметта ѝ. Инженер от НАСА, който отвлечаше стопаджии и пиеше кръвта им. Електронен техник, баща на две деца, който криеше определени части от жертвите си във фризера в гаража си. Млад студент по право, който дежуреше като доброволец на телефоните, помагащи на потенциални самоубийци, се бе оказал Тед Бънди.

Към списъка можеше да се добави съветникът на жертви, избирал собствените си такива от списъка в службата. Почувства се като глупачка, че не го бе разбрала, макар да знаеше, че този убиец е като хамелеон. Дори сега отказваше да повярва, че Роб Маршал е бил толкова хитър.

Беше съблякъл самото си. Сивият му пуловер бе просмукан с кръв от раната, която му бе нанесла на врата. Ако беше забила пилата си само на сантиметър по-нататък, щеше да улучи сънната артерия.

— Изпуснах ли нещо? — попита тя, гласът ѝ бе пресипнал от душенето.

Забеляза изненадата, изписана на лицето му. Объркването му. Една точка за нея.

— Все още ли се правиш на интересна? — запитва той. — Не искаш да се научиш, кучко.

— Защо да го правя? Какво ще предприемеш, Роб? Ще ме измъчваш и ще ме убиеш? — Опитваше се отчаяно да не позволи на страха да се промъкне в гласа ѝ. Припомни си за следите от лигатура по вратовете на жертвите. — Така или иначе ще го сториш. Но поне мога да си направя удоволствието да те нарека безполов загубеняк в лицето.

Застанала от едната страна на масата, осветена от свещите, с нож в ръката, Енджи си пое въздух и издаде жален стон. Притискаше ножа към себе си, сякаш той бе безценна играчка, която я успокояваше.

Лицето на Роб се стегна. Извади джобно ножче и го заби до дръжката в пресеца на десния ѝ крак. Тя научи бързо и болезнено цената, която се налагаше да плати за избраната от нея стратегия.

Кейт извика и цялото ѝ тяло потръпна, въжетата се впиха в ръцете и краката ѝ. Когато се отпусна, найлоновото въже сякаш се бе разхлабило малко.

Събра мислите си и се съсредоточи върху Енджи, припомни си погледа, който бе виждала преди в очите ѝ. Сега погледът ѝ не беше отсъстващ, така че все още имаше някаква надежда. Спомни си как момичето бе тръгнало след Роб с нож в ръката.

— Енджи, махай се оттук! — прошепна тя. — Спасявай се!

Момичето потръпна и погледна нервно към Маршал.

— Тя ще остане — рязко изрече Роб и заби ножа в стъпалото ѝ, изтръгвайки писък от Кейт. — Тя е моя — очите му блестяха от удоволствие.

— Не смятам така — рязко си пое въздух Кейт. — Тя не е глупачка.

— Не, ти си такава — отвърна той, отстъпвайки крачка назад. Взе голяма восъчна свещ и я постави на сушилката за дрехи.

— Защото добре познавам жалките същества като теб?

— Колко съм жалък сега, кучко? — настоя той, обгаряйки със свещта всеки пръст на десния й крак.

Инстинктивно Кейт се опита да ритне източника на болката и събори свещта от ръката му. Роб се наведе, ругаейки.

— Глупава кучка! — проклинаше той бясно. — Проклетата кучка!

Миризмата на бензин нахлу в ноздрите и устата й и тя потрепери при мисълта, че може да изгори жива. Страхът стегна гърлото й. Болката там, където Роб вече я бе изгорил, беше като живо същество, сякаш кракът й се бе възпламенил.

— Какво става, Роб? — попита тя, борейки се с желанието си да заплаче. — Смятах, че обичаш огъня. Страх ли те е?

Той се изправи и гневно я изгледа.

— Аз съм Крематора! — изкрещя, стискайки свещта. Забеляза как възбудата му нараства по забързаното му дишане и движенията му. Не така си бе представял развитието на събитията.

— Аз владея положението — изкрещя отново с широко отворени очи. — Аз съм Ангелът на Злото! Държа живота ти в ръцете си! Аз съм твоят Бог!

Кейт успя да превърне болката си в чувство на гняв.

— Ти си пиявица. Ти си паразит. Ти си едно нищо.

Вероятно така го подтикваше да я намушка многократно, да среже и изтръгне ларинкса й. После си припомни снимките на другите му жертви, записа на Мелани Хеслър, часовете на мъчения, изнасилване, повторно душене.

Щеше да поеме риска. Живот с меч или смърт от меч.

— Отвращаваш ме, безгръбначно животно.

Това бе истина. Повръщаше й се при мисълта, че е работила с него ден след ден и че през това време в ума му са се въртели фантазии за насилие, жестокост и убийство — същите тези неща, които помагала на клиентите си да преодолеят.

Той крачеше откъм долния край на масата, мърморейки си, сякаш разговаряше с въображаеми гласове, но Кейт се съмняваше, че чува такива. Роб не беше психопат. Много добре разбираше какво прави. Действията му бяха предизвикани от съзнателен избор — въпреки че ако го заловяха, вероятно щеше да се опита да убеди властите в обратното.

— Не можеш да го вдигнеш, ако не господстваш, нали? — подразни го Кейт. — Как би се справил с жена, ако първо не я вържеш?

— Млъкни! — изкрещя той. — Затваряй си устата!

Захвърли свещта по нея, но не я улучи. Бързо отиде от едната ѝ страна, грабна нож от масата до нея и натисна острието върху ларинкса ѝ. Тя преглътна рефлексно.

— Ще те заколя! — извика в лицето ѝ. — Ще го сторя! Писна ми от теб! Не понасям гласа ти!

Кейт затвори очи и се опита да не преглъща повече, да остане неподвижна, когато той натисне острието в гърлото ѝ. През цялото ѝ тяло премина тръпка на ужас. Инстинктът я подтикваше да се отдръпне. Логиката ѝ подсказваше да не помръдва. Изведнъж натискът изчезна.

Роб гледаше към касетофона, който бе оставил на старо столче за бар. Сигурно не искаше да слуша обидите ѝ, желаше да чуе писъците и молбите ѝ. Всъщност от нея той искаше далеч повече. Ако не го постигнеше, убийството беше безсмислено.

— Искаш да го чуеш, нали, Роб? — попита тя. — Искаш да го слушаш по-късно, да се наслаждаваш на мига, в който съм се уплашила и ти си взел нещата в свои ръце. Не искаш да се откажеш от това удоволствие, нали?

Той взе касетофона и го доближи до устата ѝ. Остави ножа, взе клещите. Обхвана зърното на гърдата ѝ и стисна силно. Дори през пуловера и сутиена болката беше остра, мъчителна. Тя изпищя. Когато накрая я пусна, той отстъпи назад със зловеща усмивка и вдигна касетофона.

— Ето — каза той. — Получих го.

Стори ѝ се, че е изминала цяла вечност, преди бученето да отшуми от главата ѝ. Дишаше така, сякаш бе пробягала четиристотин метра, потейки се и треперейки. Мъглата се проясни. Гледаше към Енджи. Момичето все още стоеше на мястото си, притискайки ножа към гърдите си. Кейт се запита дали не е изпаднала в кататония. Енджи бе единствената ѝ надежда, слабата точка в сценария на Роб. Трябваше да привлече момичето на своя страна.

— Енджи — пресипнало прошепна тя, — той не те притежава. Можеш да му се противопоставиш. Опитвала си се, нали?

Спомни си сцената, която се бе разиграла на горния етаж — Роб настояваше Енджи да опише онова, което ѝ бе сторил, след като я бе взел от „Феникс“. Тогава тя отказа, предизвикваше го, подиграваше се с него. Беше го правила и преди в техния кабинет.

Лицето на Роб почервения.

— Престани да говориш с нея!

— Страхуваш се, че може да се обърне срещу теб, така ли? — попита Кейт, но вече не толкова смело както преди пет минути.

— Млъкни! Тя е моя! Ти също!

Нахвърли върху нея и се опита да разкъса пуловера ѝ, но безуспешно. Ругаейки, пелтечейки, объркан и ядосан, посегна към друг нож сред разнообразието от инструменти.

— Не притежаваш нито нея, нито мен — изрече Кейт, наблюдавайки го свиреп, опитвайки се да се освободи от въжетата. — Никога няма да ме притежаваш, крастава жабо!

— Млъкни! — отново извика той. Извърна се и я удари през устата. — Замълчи! Мръсна кучка!

Ножовете издрънчаха и той извади от купа един голям. Кейт дълбоко си пое въздух и го задържа. Роб грубо хвана пуловера ѝ за деколтето и го срязва с ножа си. Върхът му се заби в гърдите ѝ, премина покрай корема ѝ и леко поряза бедрото ѝ.

— Ще ти покажа аз! Енджи! — излая той, извъръщайки се към момичето. — Ела тук! Веднага!

Не я изчака. Втурна се към края на масата, грабна ръката ѝ и я повлече към Кейт.

— Направи го! — просъска той в ухото ѝ. — За Мишел. Трябва да го направиш заради Мишел. Искаше Мишел да те обича, нали, Енджи?

„Мишел?“ — помисли си Кейт, нова вълна от ужас я заля. Коя, по дяволите, беше Мишел и какво означаваше тя за Енджи? Как можеше да се бори с враг, когото не познаваше?

По лицето на Енджи се стичаха сълзи. Долната ѝ устна трепереше. Стискаше ножа с две ръце.

— Не го прави, Енджи — каза Кейт, гласът ѝ трепереше от страх. — Не му позволявай да те използва.

Не беше сигурна, че момичето я чува. Спомни си какво ѝ бе казала Енджи за зоната и се запита дали и сега не е попаднала там, за

да избяга от този кошмар. И какво тогава? Дали щеше да действа автоматично? Беше ли зоната някакво място, лишено от асоциации? Това ли й позволяваше да помага на Роб при убийствата?

Отново се опита да се освободи от въжетата, разтягайки още малко найлоновите върви.

— Направи го! — изкрещя Роб. — Направи го, глупава уличница такава! Направи го заради сестра си. Направи го за Мишел. Нали искаш Мишел да те обича.

„Сестра.“ Заглавието премина пред очите на Кейт като комета: *Сестри оневинени за смъртта на родителите им, изгорели при пожар.*

С изпъкнали свински очички на грозноватата си кръгла глава, Роб крещеше злобно с вдигнат нож:

— Направи го!

Острието на ножа проблесна, когато разпори въздуха, насочено към рамото на Кейт. Инстинктивно тя успя да се измести с няколко сантиметра. Върхът на ножа се заби почти до костта и се плъзна, болката я прониза като светкавица.

— Направи го! — крещеше Роб на Енджи, удряйки я по тила с дръжката на окървавения нож. — Никаквица!

— Не! — изкрещя момичето.

— Направи го!

Ридаейки, Енджи вдигна ножа.

— В Уисконсин имат отпечатьци от пръстите на Файн — заяви Юрек, заставайки на прага на спалнята.

Хората от криминалния отдел сваляха фетишите с татуировки от прозореца, внимателно поставяйки всеки в хартиен плик.

— Истинското й име е Мишел Файнлоу. Има множество нарушения според протокола в службата за малолетни.

Ковак повдигна вежди.

— Дали одирането на хора е дребна работа в Уисконсин?

— Щатът, на който дължим Ед Гейн и Джефри Дамер — отбеляза Типен.

— Хей, ти не си ли от Уисконсин, Тип? — попита някой от екипа.

— Да. Искаш ли да ми дойдеш на гости за Деня на благодарността?

Куин запуши с ръка свободното си ухо и се заслуша в свободния сигнал. Никой не отговаряше в дома на Кейт, въпреки че звънеше за трети път през последните двадесет минути. Телефонният секретар би трябвало да се включи. Той прекъсна и се опита да се свърже с нея по клетъчния ѝ телефон. Отново никой не се обади, след четвъртия сигнал го препратиха към службата за съобщения. Знаеше, че клиентите ѝ се обаждат на клетъчния телефон. Енджи ди Марко също знаеше номера. Кейт не би си позволила да не отговори. Не и след като бе загрижена за Енджи.

Той потърка с ръка стомаха си.

Мери Мос се присъедини към групата.

— Една от съседките на същия етаж каза, че е виждала Мишел с пълен оплешивяващ мъж, който носи очила. Не знае името му, но съобщи, че карал черна кола и дори веднъж леко чукнал автомобила на мъжа от апартамент 3.

— Ха! — възкликна Ковак. — Това ще е бил Крематора!

— Точно сега Хамил говори с човека от апартамент 3, за да вземе информацията от застраховката му.

— Ще хванем Крематора точно навреме за новините в шест и ще успеем да отидем на тържеството в „Патрик“ — възкликна Ковак усмихнато. — Денят се очертава като добър.

Хамил се втурна в апартамента, разблъсквайки хората от криминалния отдел.

— Няма да повярвате — възкликна той. — Приятелят на Мишел е Роб Маршал.

— Не може да бъде!

Куин хвана Ковак за рамото и го побутна към вратата.

— Трябва да се свържа с Кейт. Дай ми ключовете, аз ще шофирам.

— Направи го! Направи го!

Енджи изпищя продължително. Писъкът прозвуча като вой, преминаващ през дълъг тунел. Зоната изникна пред нея като зееща черна уста. И от другата страна гласът оживя.

„Ти, малка кучко! Прави каквото ти казвам!“

— Не мога! — проплака тя.

— НАПРАВИ ГО!

Страхът бе заседнал като топка в гърлото ѝ, задушаваше я, пречеше ѝ да говори.

„Никой не те обича, побъркана хлапачко!“

— Ти ме обичаш, Мишел — прошепна тя, не знаеше дали е казала думите на глас, или бяха прозвучали в съзнанието ѝ.

— НАПРАВИ ГО!

„НАПРАВИ ГО!“

Сведе поглед към Кейт.

Зоната я погълна. Чувстваше горещия ѝ дъх. Можеше да се потопи в нея и никога да не излезе. Там щеше да е в безопасност.

Щеше да остане сама. Завинаги.

— НАПРАВИ ГО!

„Знаеш какво да правиш, Ейнджъл. Прави каквото ти казват, Ейнджъл.“

Цялото ѝ тяло трепереше.

„Страхливка.“

— Можеш да спасиш Мишел, Енджи. Направи го, заради нея.

Тя отново погледна към Кейт, към гърдите ѝ, където трябваше да забие ножа. Точно като Мишел. Беше виждала сестра си да го прави. Беше я накарала да гледа, докато те двамата стояха от двете страни на мъртвата жена и я промушваха с ножовете си. Тогава се бе уплашила, беше ѝ прилошало. Мишел ѝ се присмя, сетне му я даде да прави секс с нея.

Беше я наранил. Мразеше го. Но Мишел го обичаше. А тя обичаше Мишел.

„Никой не те обича, откачена малка кучко.“

Винаги бе искала само това, някой да го е грижа за нея, някой да бъде до нея. Но винаги само я използваша и малтретираха. Дори Мишел, с която не се чувстваше самотна. Мишел я обичаше. Обичаше и мразеше. Любов — омраза. Любов — омраза. За нея нямаше разлика. Тя обичаше Мишел, искаше да я спаси. Имаше само нея.

— НАПРАВИ ГО! УБИЙ Я! УБИЙ Я!

Отново сведе поглед към Кейт, бореща се с въжетата, на лицето ѝ бе изписан ужас.

„Защо се интересуваш какво ще стане с мен?“

„Защото на никой друг не му пука.“

— Съжалявам — изплака тя.

— Енджи, недей!

— Намушкай я! Сега!

Напрежението в нея растеше. Натискът отвън беше дори още по-голям. Имаше чувството, че костите ѝ са от желе, че тежестта ще я смаже. Зоната щеше да я погълне и тя щеше да изчезне завинаги.

Може би така беше най-добре. Поне тогава нямаше да наранява никого.

— Направи го, иначе ще оставя проклетата ти сестра да умре! — изкрещя той. — Направи го или ще довърша сестра ти пред теб! Направи го!

Обичаше сестра си. Можеше да я спаси. Вдигна ножа.

— Не!

Кейт рязко си пое дъх и се изви, без да отделя поглед от Енджи.

Момичето издаде нечовешки писък, когато вдигна месарския нож с две ръце над главата си, после се изви и го заби в гърдите на Роб Маршал.

Кръвта бликна наоколо като гейзер, когато извади острието. Имаше кръв по стената, по Кейт, пръскаше наоколо като от градински маркуч. Роб политна назад, изумен. Притисна раната, но между пръстите му изтичаше кръв.

Енджи продължи да пици ѝ отново заби ножа. Този път улучи ръката му, после отново го намушка в гърдите. Следваше го, докато той, залитайки, отстъпваше, опитваше се да избяга. Може би искаше да извика за помощ или за милост, но се задави в собствената си кръв, от гърлото му се разнесе бълбукане. Коленете му се подкосиха и той падна върху сушилката за дрехи, събаряйки свещника на земята.

Енджи отстъпи назад и за един много дълъг миг се взря в него, сякаш нямаше представа кой е той или защо е на пода и е потънал в кръв. Сетне отмести поглед към ножа, от който капеше кръв, ръцете ѝ също лепнеха от нея. Бавно се извърна към Кейт.

Куин шофираше, без да спазва никакви пътни правила. С всяка изминала секунда тревогата му неудържимо нарастваше. Ковак се бе

хванал за седалката, беше се свил и от време на време крещеше, когато Куин изпреварваше останалите коли.

— Ако е умен, сигурно вече е напуснал града — допусна Ковак.

— Това няма нищо общо — извика Куин, опитвайки се да надвие рева на мотора. — Той въвлече Кейт в случая като част от играта си. Той е убил Мелани Хеслър, защото е била клиентка на Кейт. Няма да напусне града, преди да приключи нещата между тях.

Забеляза, че в антрето свети, когато спря колата пред дома на Кейт. Изскочи от колата още преди да е спряла напълно и се втурна към къщата. По улицата се зададоха две патрулни коли с включени сирени. Почука на вратата, опита се да я отвори. Беше заключена.

— Кейт!

Притисна лице до прозореца отстрани. Масата в коридора бе изместена. По пътеката имаше разпилени предмети.

— Кейт!

Писъкът, който долетя някъде от къщата, смрази кръвта му.

— Не!

Куин грабна пощенската кутия, изтръгна я от стената и разби страничния прозорец точно когато Ковак пристигна задъхан. След няколко секунди вече бяха вътре. Имаше петна кръв на стената до кабинета.

— Кейт!

Писъкът ѝ дойде някъде отдолу.

— Енджи! Не!

Енджи въртеше ножа в окървавените си ръце и се взираше в острието. Докосна с него нежната кожа на китката си.

— Енджи, недей! — извика Кейт, опитвайки се да се освободи от въжетата. — Не го прави! Моля те, недей! Ела да ме освободиш! После ще повикаме помощ.

Не можеше да види Роб, но знаеше, че лежи на пода близо до сушилката. Чуваше хриповете, излизащи от гърлото му. Беше съборил свещника при падането си и пламъците вече се издигаха, подхранени от бензина, който бе разлял, докато Кейт бе в безсъзнание.

Пламъците щяха да се движат по следата от разлят бензин. Мазето бе пълно с най-различни неща — кашони с вещи на родителите ѝ, с предмети, които бе възнамерявала да изхвърли, задължителните полупразни кутии от боя и други леснозапалими химикали.

— Енджи! Енджи! — викаше я Кейт, опитвайки се да привлече вниманието ѝ. Енджи, която гледаше в лицето собствената си смърт.

— Мишел няма да ме обича — мърмореше си тя, гледайки мъжа, когото току-що бе намушкала. В гласа ѝ прозвуча разочарование — като малко дете, което бе драскало с цветни моливи по стената, а после е осъзнало, че ще му се карат.

— Кейт! — гласът на Куин прозвуча някъде отгоре.

Енджи изглежда не чу виковете, нито силния шум от стъпки. Притисна острието върху вената на китката си.

— Кейт!

Тя се опита да извика: „В мазето съм“, но гласът ѝ секна. Пламъците обхванаха кашон с дрехи, предназначен за „Феникс“, и приближиха към масата. Безуспешно се опита да се освободи от найлоновите въжета, но те се стегнаха още повече около китките и глезените ѝ. Ръцете ѝ бяха изтръпнали.

Опита се да прочисти гърлото си и да извика. От кашоните се издигаше черен гъст дим.

— Енджи, помогни ми. Помогни ми и аз ще ти помогна. Какво ще кажеш?

Момичето бе вперило поглед в ножа.

Противопожарната уредба на горния етаж най-после започна да вие.

Енджи натисна по-силно ножа към китката си. Малки капчици кръв блеснаха като рубини на гривна.

— Недей, Енджи, моля те — прошепна Кейт, разбирайки, че момичето няма да я чуе дори да крещи.

Енджи я погледна право в лицето и за пръв път откакто Кейт я срещна, тя ѝ заприлича на това, което всъщност си беше — дете.

— Нараних се — изрече тя.

— Обади се в пожарната! — извика Куин от стълбите. — Кейт!

— Джо... — Гласът ѝ заглъхна и тя се закашля. Димът се издигаше на кълба до тавана и пълзеше по стълбите.

— Кейт!

Куин се втурна напред с пистолет в ръка, следван от Ковак. Страхът му бе заличил всички познати правила и закони. Веднага забеляза Кейт въпреки дима. Беше завързана за масата, пуловерът ѝ бе срязан, по кожата ѝ се стичаше кръв. Сетне вниманието му бе

привлечено от момичето до масата — Енджи ди Марко с месарски нож в ръцете.

— Енджи, пусни ножа! — нареди той.

Момичето вдигна поглед към него, светлината в очите ѝ угасна.

— Никой не ме обича — изрече и с едно бързо движение срязва китката си до костта.

— Не! — изпищя Кейт.

— Господи! — Куин се втурна през помещението все още с пистолет в ръката.

Енджи падна на колене, кръвта рухна от раната. Ножът издрънча на пода. Куин го ритна встрани, приклепна и стисна ръката на момичето. През пръстите му се стичаше кръв. Енджи се облегна на него.

Кейт наблюдаваше ужасено, дори не можа да познае Ковак, който я освобождаваше от въжетата. Слезе от масата, изправи се на крака. Не ги чувстваше. Падна. Довлече се до Енджи на колене. Ръцете ѝ не се подчиняваха, бяха подпухнали и посинели. Не можеше да помръдне дори пръст. Въпреки това тя се опита да прегърне момичето.

— Трябва да се махаме оттук! — извика Куин.

Пламъците се бяха насочили към стълбите. Униформен полицаи се опитваше да ги потуши с пожарогасител.

Куин и един полицаи изведоха Енджи от мазето през задната врата. На улицата виеха сирени, пожарната бе на няколко преки от дома. Куин остави момичето на полицаи и отново се втурна назад, когато се появи Ковак, който поддържаше Кейт. И двамата кашляха, зад тях се издигаха кълба черен дим.

— Кейт!

Тя се отпусна в прегръдките му. Куин я притисна към гърдите си.

— Ще се върна за Маршал — извика Ковак.

Пламъците обхванаха пода, там, където Роб бе разлял бензин.

— Той е мъртъв! — извика Кейт, но Ковак вече бе изчезнал. — Сам!

Един от униформените полицаи се втурна след него.

Пожарната пристигна. Куин помогна на Кейт да излязат пред къщата. Настани я на задната седалка в колата на Ковак точно когато се разнесе експлозия от мазето и прозорците на първия етаж се разбиха.

Ковак и полицаят се появиха отзад. И двамата паднаха по очи в снега. Пожарникари и хора от „Бърза помощ“ се втурнаха към тях.

— Добре ли си? — попита Куин, взирайки се в очите ѝ. Пръстите му стискаха раменете ѝ.

Кейт погледна към къщата, сега пламъците плезеха огнени езици през прозорците на първия етаж. Санитарите вкараха Енджи в линейката. Страхът и паниката, с които се бе борила досега, я завладяха напълно.

Тя се извърна, треперейки, към Куин:

— Не — промълви и заплака.

Той я притисна до гърдите си.

39.

— Никога не съм го харесвала — каза Ивон Ветър на униформения офицер, застанал пред гаража на Роб Маршал. Тя се загърна в широкото си вълнено палто. Кръглото ѝ кисело лице надничаше изпод червена, весела барета. — Обаждах се на вашата гореща линия няколко пъти. Смятам, че той е убил Битси.

— Кого?

— Моят Битси. Милото ми малко куче!

— По-скоро го е очистил — подхвърли Типен.

Лиска го плесна по ръката.

Оперативната група щеше да разгледа камерата за мъчения на Роб, преди да започне събирането на доказателства. Операторът с видеокамерата ги следваше по петите. Почти веднага след като влязоха в къщата, журналистите започнаха да пристигат.

Къщата беше хубава и на тиха улица. Районът бе гъсто залесен с дървета и се намираше близо до едно от най-известните езера в Минеаполис. Мазето бе чудесно поддържано. Агентите от фирмите за недвижими имоти щяха да се постараят да продадат имота успешно, въпреки че Роб Маршал бе измъчвал и убил поне четири жени тук.

Тръгнаха из мазето, лутайки се сред телевизионни камери, записващи устройства и куфарче, пълно с видео- и аудиокасети.

Типен се обърна към оператора:

— Не заснемай стереоуредбата. Необходим ми е нов тунер и записващо устройство.

Операторът моментално насочи видеокамерата в друга посока.

Типен вдигна очи към тавана.

— Пошегувах се. Вие техничарите нямате чувство за хумор.

Операторът извърна обектива към задните части на Типен, когато той се отдалечи.

Манекен без глава стоеше в ъгъла на стаята. На него имаше прозрачен дантелен сутиен и морава минипола.

— Хей, Тинкс, избери си нови дрехи — провикна се Типен, оглеждайки отвратителното нещо, с което бяха нацапани раменете на манекена. Вероятно кръв и още някаква течност.

Лиска продължи по коридора, надникна в килера. Нейните момчета щяха да харесат тази къща. Непрекъснато говореха да се преместят в къща като тази на приятеля им Марк със студио за записи в мазето — където можеха да избягат от вниманието на майка си, — с билиардна маса и телевизор с голям екран.

Имаше билиардна маса и тук, в стаята накрая на коридора. Беше увита с найлон, изпъстрен с кървави следи. Върху нея бе положено тяло. Въздухът бе напоен със силна миризма на кръв, урина и изпражнения. Вонята на насилствената смърт.

— Типен! — извика Лиска, хуквайки към масата.

Мишел Файн лежеше извита под странен ъгъл, взирайки се в лампата, светеща в лицето ѝ. Не мигаше. Очи на мъртвец. Устата ѝ бе отворена. По брадичката ѝ имаше засъхнала слюнка. Устните ѝ незабележимо се раздвижиха.

Лиска се наведе над нея и постави два пръста на шията ѝ. Не усети пулс.

— ... оц... ми... помог... нете... ми — дочу тя откъслечни думи. Почти не долавяше дишане.

— Повикайте линейка — заповяда Лиска. — Може пък да оживее и да ни разкаже цялата история.

40.

— Не исках да му помагам — тихо изрече Енджи.

Гласът не приличаше на нейния. Мисълта се понесе като облак в замъгления ѝ от успокоителни мозък. Звучеше като гласа на малкото момиче вътре в нея, на онова момиче, което се опитваше да скрие, да защити. Втрени се в бинта на лявата китка, желанието да го махне и да разкърва раната се въртеше в съзнанието ѝ.

— Не исках да сторя онова, за което настояваше.

Чакаше гласът да ѝ се подиграе, но той мълчеше.

Очакваше зоната да надвисне над нея, но лекарствата явно я отблъскваха.

Седеше до маса в стая, която не би трябвало да прилича на болнична. Синият ѝ халат беше с къси ръкави и от тях се показваха тънките ѝ ръце. Погледна белезите, един до друг, като решетките на врата в затвор. Белези, които бе издълбала сама в собствената си плът. Белези, които животът бе издълбал в душата ѝ. Така че никога да не забрави коя е и какво представлява.

— Роб Маршал ли те заведе в парка онази нощ? — тихо попита Кейт. Тя също седеше до масата, до Енджи. Бе извъртяла стола си така, че да я наблюдава. — Той ли беше клиентът, за когото ми каза?

Енджи кимна. Отново погледна към белезите си.

— Великият му план — измърмори.

Искаше ѝ се лекарствата да замъглят спомените, но те бяха ясни в главата ѝ, сякаш ги гледаше по телевизията. Седеше в камиона, знаеше, че трупът на жената е отзад, знаеше, че мъжът зад волана я е убил, знаеше, че Мишел също е замесена в това. Беше ги видяла да я намушкват, беше забелязала как сексуалната им възбуда се увеличава с всеки удар на ножа. Мишел му я бе дала след това и той я бе обладал отново същата нощ в парка, възбуден, защото мъртвата жена беше отзад и заради Великия си план.

— Трябваше да опиша някой друг.

— Като убиеца? — попита Кейт.

— Някой, когото той измисли. С всичките подробности. Накара ме да ги повторя.

Енджи хвана конец от края на превръзката, искаше ѝ се кръвта да потече под пластовете марля. Видът ѝ щеше да я успокои, така нямаше да се чувства толкова ужасно, особено в присъствието на Кейт. Не можеше да я погледне в лицето след случилото се.

— Мразя го.

„Сегашно време“ — помисли си Кейт. Сякаш не знаеше, че е мъртъв и че тя го беше убила. А може би не го бе сторила. Може би така щеше да изпита облекчение.

— Аз също го мразя — тихо се съгласи Кейт.

Фактите за Маршал и сестрите Файнлоу бяха открити в Уисконсин и представляваха ужасна, мръсна история, от която Америка получаваше нови епизоди всяка вечер по новините. Зловещата връзка на любовниците — убийци и трагедията на милионера повдигаха рейтинга на телевизионните станции. Мишел Файнлоу, която живя още десет часа, след като я откриха в мазето на Роб, беше попълнила някои от празнотите. А Енджи щеше да добави останалото, ако състоянието ѝ позволише.

Дъщери на двама различни бащи и майка наркоманка, живели в дом, пълен с нищета и мъка, Мишел и Енджи постоянно били изпращани в детски домове, но никога не получили грижите, от които се нуждаели. Деца, изпаднали през пукнатините на системата. И двете момичета имаха досиета като малолетни, като Мишел имала по-голяма склонност към насилие.

Кейт бе прочела докладите за пожара, в който бяха загинали майката и вторият баща на момичетата. Разследването показваше, че двете момичета са го предизвикали, но нямаше достатъчно доказателства, за да ги изправят пред съда. Един свидетел си бе припомнил, че видял Мишел хладнокръвно да стои в двора, докато къщата горела, слушайки писъците на хората, заключени вътре. Всъщност стояла доста близо до прозореца и получила обгаряния, когато той е експлодирал и огънят се разпространил наоколо. Случаят бе помогнал на Роб Маршал да се намеси в живота им с помощта на съдебната система. Той бе довел момичетата в Минеаполис.

Обич. Или поне Мишел го наричаше така, въпреки че бе под въпрос дали е разбирала значението на думата. Влюбеният човек не

оставя партньора си да умре от ужасна смърт, сам в мазето, както Роб бе сторил.

Куршумът на Питър Бондурант бе улучил Мишел в гърба, засягайки гръбначния стълб. Роб, който бе наблюдавал от разстояние, бе изчакал Бондурант да си тръгне, после я бе взел и я бе завел в дома си. Всяка огнестрелна рана в спешното отделение задължително се докладваше в полицията. Той не бе поискал да рискува, дори ако това щеше да спаси жената, която го обичаше.

Беше я изоставил на масата, където бяха разигравали извратените си игри — на нея бяха убили четири жени. Беше я оставил парализирана, кървяща и умираща. Дори не я бе завил с одеяло.

Според Мишел Роб я ревнувал от Джилиан, макар Мишел да се опитвала да го разубеди. В петък Джилиан ѝ се обадила от уличен телефон, тъй като батериите на клетъчния ѝ телефон били изтощени. Искала да говори за скандала с баща си. Имала нужда от подкрепа и приятел. Мишел я завела при Роб Маршал.

— Мишел го обича — каза Енджи, дърпайки превръзката. Намръщи се и добави: — Повече от мен.

Но Мишел бе всичко, с което разполагаше, тя беше нейното семейство, нейната майка, така че изпълняваше желанията ѝ. Кейт се запита какво ли би сторила Енджи, когато ѝ кажат, че Мишел е мъртва, че е останала сама — нещо, от което толкова много се страхуваше.

На вратата тихо се почука. Това беше сигнал, че времето за посещение бе приключило. Когато излезеше от стаята, хората, стоящи от другата страна на огледалната стена, щяха да я подложат на кръстосан разпит — Сабин, лейтенант Фаулър, Гари Юрек и Ковак, който се бе завърнал като герой след пожара в къщата на Кейт. Снимка на Ковак и Куин се бе появила дори в „Нюзуик“. Всички те смятаха, че е тук по тяхна молба. Но тя не бе задавала въпросите, които ги интересуваха, нито бе настоявала за отговор. Не беше посетила това отделение за психиатрично болни, за да изследва състоянието на Енджи Файнлоу. Не беше дошла като съветник при клиента си. Беше дошла при някой, с когото бе споделила изпитание. Някой, чийто живот бе свързан с нейния завинаги, по начин, по който никой друг не бе свързан с нея.

Протегна ръка през масата и докосна пръстите на Енджи, опитвайки се да я задържи в реалността. Собствените ѝ ръце все още

бяха подпухнали и с белези по китките. Бяха изминали три дни от инцидента в дома ѝ.

— Не си сама, момиче — тихо промълви Кейт. — Не можеш просто да спасиш живота ми и да изчезнеш. Ще те наблюдавам. Ето ти малък спомен.

Бързо като фокусник тя пхна нещо в ръката на момичето. Миниатюрният порцеланов ангел, който Енджи бе откраднала от бюрото ѝ, а после бе изоставила във „Феникс“.

Енджи се загледа в статуйката — ангел пазител в свят, където подобни неща не съществуваха, или поне тя смяташе така. Желанието ѝ да повярва бе толкова силно, че я ужаси, и тя се уедини в своя свят от сенки, за да се скрие от страха. По-добре беше да не вярва в нищо, отколкото разочарованието да я покоси.

Сви ръката си и скри ангелчето като своя тайна. Затвори очи и престана да мисли, дори не усети как сълзите се стичат по страните ѝ.

Кейт преглътна своите и бавно се надигна от стола. Прокара ръка по косата на Енджи, наведе се и леко я целуна по главата.

— Ще се върна — прошепна тя, после взе патериците и закуцука към вратата, мърморейки си сама: — Предполагам, че трябва да престана да си повтарям, че не искам деца.

Мисълта предизвика такава буря от чувства, че не бе способна да се справи с това днес. За щастие разполагаше с още много дни, за да обмисли всичко спокойно.

Когато излезе в коридора, вратата на стаята за наблюдение се отвори и оттам изскочиха Сабин, Фаулър и Юрек. Изглеждаха разочаровани. Ковак ги последва. На лицето му бе цъфнала презрителна усмивка. В същото време нисък, но привлекателен италианец, облечен в скъп черен костюм, се приближи до тях по коридора. Придружаваше го намръщеният Лукас Бранд.

— Разговаряли ли сте с момичето в отсъствие на нейния съветник? — настойчиво запитва той.

Кейт го изгледа студено.

— Нямате право да го правите, докато не ѝ бъде определен защитник — каза Бранд на Сабин.

— Не ми казвай, как да си върша работата — наведе рамене Сабин, сякаш се канеше да забие юмрук в лицето му. — Какво правиш тук, Костело?

— Представявам Енджи Файнлоу по молба на Питър Бондурант.

Антъни Костело, машата на богатите и известните. Кейт едва не се изсмя на глас. Точно когато си мислеше, че нищо не може да я изненада... Питър Бондурант плаща за адвокат на Енджи. Отплата за това, че е застрелял сестра ѝ в гръб. Добър ход за мъж, към който щяха да бъдат предявени обвинения. Или просто искаше да оправи нещата, които дъщеря му бе забъркала през живота си, като помогне на Енджи да оправи своя. Карма.

— Всичко, което ви каже, е поверително — изръмжа ѝ Костело.

— Дошла съм да посетя приятел — отвърна Кейт и се отдалечи накуцвайки, като остави мъжете да уредят формалностите.

Още един фокус от цирка.

— Хей, Червенокоске!

Тя се извърна и спря, за да изчака Ковак. Изглеждаше така, сякаш бе заспал на брега. Лицето му бе яркочервено, като че бе изгорял на слънце. Веждите му представляваха две опърлени, тънки и бледи линии. Мустаците му бяха изчезнали. Така изглеждаше далеч по-млад.

— Как ти се струва тази работа? — попита той и се закашля. Явно последствие от вдишването на дима.

— Все по-любопитна.

— Куин върна ли се вече?

— Утре.

Той бе заминал за Куонтико, за да представи доклада си и да подаде молба за отпуска, която не бе ползвал през последните пет години.

— Значи ще дойдеш довечера?

Кейт направи гримаса.

— Едва ли, Сам. Все още не съм готова да празнувам.

— Кейт — изръмжа неодобрително той. — Забрави ли, това е празникът на патрона на църквата! Аз съм проклетият епископ, за Бога! Имаме много причини да празнуваме!

В действителност тълпата пияни полицаи и служители от съда никак не я привличаше. След всичко, което се случи, след сблъсъка ѝ с медиите през последните няколко дни не ѝ се срещаше с никого.

— Ще ви гледам по новините — отвърна.

Той въздъхна тежко, отказвайки се да я убеждава. Съжаляваше за истинската причина, поради която тя странеше от колегите си.

— Случаят беше тежък. Дръж се, Червенокоске — усмихна се, макар и малко тъжно. — Наред си, като за цивилно лице.

Кейт отвърна на усмивката му.

— Горее главата, Ковак. — После се приближи куцукайки, облегна се на него и го целуна по бузата. — Благодаря ти, че спаси живота ми.

— Разчитай на мен по всяко време.

Времето в Минесота се затопли предния ден. Температурите се покачиха. Снегът почти се бе стопил. Осъзнавайки, колко е дълга зимата, гражданите на Минеаполис веднага решиха да се възползват от хубавото време и да покарат колела и ролери. Малки групички от възрастни дами, трениращи спортно ходене, минаха по улицата на Кейт, насочвайки се към езерото. Те намаляваха ход при вида на почернялата обгорена къща.

Мазето и подът на първия етаж бяха пострадали най-силно от пожара. Къщата можеше да бъде спасена и ремонтирана. Тя също можеше да се помъчи да не мисли за случилото се, когато ѝ се наложеше да слиза в мазето. Можеше да се опита да не стои до пералнята и да си спомня как Роб Маршал лежи мъртъв и се овъглява.

Съществуваха и по-трудни работи от това да избираш нови шкафчета за кухнята.

Кейт си проправи път сред изгорелите вещи на първия етаж. Приятел на Ковак бе огледал къщата и ѝ бе казал къде може да стъпва и къде не, какво може да върши и какво не би трябвало. Сложи си жълтата каска, която той ѝ бе дал, за да пази главата си. На единия си крак бе обула бота с дебела подметка. Над превръзките на другия бе нахлузила дебел вълнен чорап, а върху него плътен найлонов плик.

Разравяше изгорелите вещи с дълга маша, търсеше неща, които би искала да запази за спомен. Работата я потискаше. Доплака ѝ се. Въпреки че пожарната пристигна навреме, експлозията, предизвикана в мазето от изоставените бои и бензина, бе повредила голяма част от първия етаж. А това, което пожарът не бе успял да повреди, маркучите на пожарникарите го бяха сторили.

Загубата на най-обикновени вещи не я притесняваше. Можеше да си купи нов телевизор. Канаето беше просто канапе. Гардеробът беше силно опушен, но със застраховката можеше да си купи нов. Загубата на неща, свързани със спомените ѝ, я депресираще. Беше израснала в тази къща. Това, което сега изглеждаше като два обгорени пъна, беше бюрото на баща ѝ. Спомняше си как пропълзваше под него, докато играеха със сестра си на криеница. Люлеещият се стол в дневната бе принадлежал на пралеля ѝ. Албумите със снимки също бяха изгорели, а заедно с тях и спомените на няколко поколения.

Вдигна онова, което бе останало от албум със снимки на Емили, и го разлисти, очите ѝ се насълзиха, когато разбра, че повечето фотографии са съсипани. Сякаш отново бе загубила детето си.

Затвори албума и го притисна до гърдите си, оглеждайки опустошението наоколо. Може би днес не беше подходящо да върши тази работа. Куин се бе опитал да я разубеди по телефона. Тя бе възразила, че е достатъчно силна, че иска да направи нещо.

Вероятно не беше толкова силна. Не и по начина, от който се нуждаеше. Чувстваше се твърде наранена, уморена. Изпитваше усещане за загуба. Вярата в собствените ѝ преценки бе разклатена. Нейният свят се бе объркал. Би трябвало да предотврати всичко, което се бе случило.

Проклятието на жертвата. Припомняше си нещата отново и отново. Мразеше липсата на контрол над света около нея. Изпитанието беше дали ще успее да се издигне и да преодолее състоянието си, да го надрасне.

Изнесе албума навън и го постави в кашона на стълбите. Задният двор бе осветен ярко от слънчевия залез. Забеляза статуя, която бе забравила да прибере през зимния сезон — фея на пиедестал, четяща книга. Поради липсата на растителност статуята изглеждаше самотна и уязвима. Испита странен подтик да я вземе и да я прегърне като дете. Да я защити.

Още една вълна от емоции, която я накара да заплаче. Помисли си за Енджи, толкова дребна и самотна, облечена в болничния халат, стискаща в ръката си статуйката на ангел.

Чу затръшване на врата пред къщата и надникна. Куин се отдалечаваше от таксито. Моментално ѝ олекна на сърцето от начина, по който се движеше, по който изглеждаше, смръщените му вежди,

когато вдигна поглед към къщата, без да знае, че го наблюдава. Неочаквано нервите ѝ се опънаха.

Не се бяха виждали често след пожара. Приключването на случая бе отнело много време на Куин. От медиите настояваха той да преповтори всичко пред тях, да анализира и проанализира всеки аспект. После се върна в Куонтико, където го очакваха няколко случая да ги разреши. Дори телефонните им разговори бяха кратки и двамата отбягваха главната тема за връзката им. Случаят го бе довел в Минесота. Случаят ги бе събрал заедно. Случаят приключи. А сега какво?

— Отзад съм! — извика Кейт.

Куин не откъсна поглед от нея, докато заобикаляше къщата отстрани. Тя изглеждаше смешна и прекрасна с жълтата каска и грамадно зелено палто. Красива въпреки синините, побоя и стреса.

Едва не я загуби. Отново. Завинаги. Мисълта го поразя, като че някой го удари с чук по слънчевия сплит. Едва не я загуби, отчасти защото не бе успял да съзре чудовището пред себе си.

— Хей, хубавице — извика и остави чантите си на земята. Прегърна я и я целуна. Каската ѝ се килна назад и падна, разкривайки буйната ѝ дълга коса. — Как вървят нещата?

— Никак — отвърна просто тя. Типично в неин стил. — Обичах тази къща и вещите си. Сега трябва да започна всичко отначало, а никак не ми се иска. Но трябва да се живее, така че нямам друг избор. Трябва да вирна брадичка ѝ да продължа да марширувам напред. — Сви рамене и отклони поглед. — Въпреки това е за предпочитане пред онова, което очаква Енджи. Или Мелани Хеслър.

Куин я хвана за упоритата брадичка и приближи лицето ѝ към своето.

— Самообвиняваш ли се, Катрин Елизабет?

Тя кимна и го остави да изтрие сълзите ѝ.

— Аз също — призна той и се усмихна мрачно. — Ние сме двойка. Само си помисли колко хубав щеше да бъде светът, ако двамата с теб можехме да го управляваме.

— Бихме свършили добра работа — обеща тя, после потръпна. — Или щях да се проваля и хората, които обичам, щяха да страдат.

— Е, днес дочух лош слух — ние сме човешки същества, така че грешките не са ни чужди.

Кейт смръщи вежди.

— Хора ли? — тя го хвана за ръката и го поведе към дървената пейка в градината. — Аз и ти? Кой ти го каза? Ще стопя мозъците им със смъртоносен лъч.

Седнаха и ръката му автоматично обгърна раменете ѝ, също толкова автоматично главата ѝ се отпусна на рамото му.

— Не подрани ли?

— Е, не исках да изпусна тържеството в „Патрик“ — отвърна той. — Радваш ли се, че ме виждаш?

— Не и след този отговор.

Той се изсмя и бързо я целуна по слепоочието. Останаха смълчани известно време, взирайки се почернялата задна врата на къщата, откъдето двамата с Ковак я бяха изнесли.

— Върнах се, за да изградя живота си отново — тихо изрече Кейт. — Мислех си, че ако го сторя, ще имам контрол над нещата и нищо лошо няма да ми се случи. Колко наивно от моя страна!

Куин сви рамене.

— Смятах, че ако сам дърпам юздите на живота си, ще се отърва от всички неприятности. Не стана така. Винаги изскача нещо друго. Не мога да контролирам всичко, понякога нещата се изплъзват. По дяволите, дори не мога да позная чудовищата, които се разхождат около мен.

Кейт долови нотки на отчаяние и осъзна, че неговата вяра в способностите му също е разклатена. Могъщият Куин. Мъжът, който винаги беше прав, винаги уверен, движещ се напред като стрела. Винаги бе харесвала силата му, беше се възхищавала на твърдоглавието му. Но го обичаше заради уязвимостта му.

— Никой не можеше да предвиди какво ще се случи, Джон. Мразех този човек от деня, в който зае поста си, но нищо не заподозрях. Виждаме това, което очакваме да видим. Страшно, имайки предвид какво може да се крие под повърхността.

Загледа се в градината, спяща зимен сън, нереална на избледняващата дневна светлина.

— Представи си най-ужасното и отвратително нещо, което човек може да причини на друг. Някой в този град го върши точно в този момент. Не знам как понасяш тази мисъл, Джон.

— Не мога — призна той. — Нали знаеш как стоят нещата, когато започнеш тази работа? Налага се да задебелееш. Трябва да се пазиш от чувствата си. После стигааш до точката, когато си се нагледал на всякакви ужасии и нищо не може да те развълнува, и започваш да се питаш дали не си загубил човешкия си облик. Ако останеш достатъчно дълго, бронята ти започва да ерозира, злото започва да прониква през нея и се връщаш там, откъдето си започнал, само че си по-възрастен и уморен. Тогава разбираш, че не можеш да убиеш всички дракони, без значение колко усилия полагаш.

— И какво става тогава? — тихо попита Кейт.

— Или отстъпваш, или изпадаш в състоянието на Винс Уолш.

— Отстрани този избор изглежда лишен от смисъл.

— Не и когато работата е всичко, което имаш. Когато ѝ се отдадеш напълно, защото си твърде уплашен да си тръгнеш и да започнеш живота, който истински желаш. Моят портрет за последните пет години. Но вече не. От днес напускам. Време е да се освободя от напрежението и да подредя мислите в главата си.

— Решението е твое — каза Кейт.

— Знам какво искам — простило изрече Куин.

Извърна се към нея и хвана двете ѝ ръце.

— Искам нещо добро в живота си. Нещо красиво и топло. Нуждая се от теб. От какво се нуждаеш ти?

Кейт се взря в очите му, с периферното си зрение виждаше изгорялата къща и в съзнанието ѝ изникна мисълта за феникса, издигащ се от пепелта. Събитието, което ги събра заедно на това място и по това време, бе ужасяващо, но то бе техният шанс за ново начало. Заедно.

За пръв път от пет години насам изпита чувство на топлота и спокойствие, което запълни болезнената пустота в душата ѝ. Беше прекарала тези години без него, просто съществувайки. Беше време да заживее истински. След смъртта, буквална и метафорична, беше време за живот.

— Прегърни ме, Джон Куин — усмихна се тя нежно. — Искам да ме прегръщаш всеки ден и всяка нощ.

Куин въздъхна, усмивка озари привлекателното му лице.

— Доста време ти трябваше, за да ми отговориш.

Нежно я прегърна, припомняйки си за раните ѝ, и я притисна до себе си. Представи си, че усеща ударите на сърцето ѝ през дебелото палто.

— Ти владееш сърцето ми, Кейт Конлан — прошепна той и зарови лице в гъстите ѝ меки коси. — Разполагаше с много време. Не мога повече да живея така.

Кейт се усмихна, притискайки се до гърдите му, разбирайки, че е открила своя дом в прегръдките и в любовта му.

— Е, Джон Куин — изрече тя, вдигайки поглед към него. Беше започнало да се смрачава. — Нямам намерение да те изпусна този път.

Издание:

Тами Хоуг. Пръст от пръстга

ИК „Бард“, София, 2001

Редактор: Олга Герова

ISBN: 954-585-186-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.